S.J. WATSON

Ultimul cadru

DE LA AUTORUL BESTSELLERULUI
ÎNAINTE SĂ ADORM

AU ÎNCERCAT SĂ ASCUNDĂ ADEVĂRUL.
DAR CAMERA VIDEO NU MINTE
NICIODATĂ...

FICTION CONNECTION

TREI

S.J. WATSON

ULTIMUL CADRU

Traducere din engleză și note Mihaela Apetrei
Titlul original: *Final Cut,* 2020

Editura Trei, 2020

Versiune ebook: v1.0, aprilie 2021

Cuprins

Atunci.....7
1.....10
Acum.....12
2.....13
3.....19
4.....29
Atunci.....40
5.....41
Acum.....45
6.....46
7.....55
Atunci.....62
8.....63
Acum.....69
9.....70
10.....75
11.....82
Atunci.....88
12.....89
Acum.....91
13.....92
14.....95
Atunci.....108
15.....109
Acum.....112
16.....113
17.....119
18.....127
Atunci.....137
19.....138
Acum.....140
20.....141

21.....149
22.....153
23.....161
24.....166
25.....174
Atunci.....184
26.....185
Acum.....188
27.....189
28.....197
29.....203
30.....208
Atunci.....217
31.....218
Acum.....220
32.....221
33.....229
34.....237
Atunci.....243
35.....244
Acum.....246
36.....247
37.....251
38.....256
39.....264
40.....270
41.....279
Atunci.....290
42.....291
Acum.....292
43.....293
44.....301
45.....306
46.....309
47.....316
48.....321
49.....324

50.....330
51.....334
52.....343
Atunci.....351
53.....352
Acum.....358
54.....359
55.....369
Mâine.....376
56.....377
Mulțumiri.....382

Pentru Anna, Archie, Neil și Olivia
și
În amintirea lui Anzel Britz (1979–2020)

Viața mi s-a-închis de două ori înainte de sfârșit
Și totuși, rămâne de văzut
Dacă Viața Veșnică îmi va dezvălui
Al treilea eveniment, nepetrecut.[1]

Emily Dickinson

[1] Emily Dickinson, „My life closed twice before its close (96)”, trad. Petru Dimofte

Atunci

Aleargă peste mlaștină, gonind din răsputeri. Deasupra-i atârnă secera de argint a lunii și undeva, în spate, luminile gălbui ale unui sat aflat departe sclipesc palid. Dar privirea ei este ațintită înainte. Nu vede nimic altceva decât drumul ce i se așterne în față și nu aude decât șuierul uscat al propriei respirații și cârâitul pescărușilor care spintecă aerul și se scufundă în apă. Nu pare că ar urmări-o cineva, nu se aud focuri de armă și nici lătraturi de câini. Este în siguranță, așa crede. Acum ar putea să se liniștească, să nu mai alerge și să meargă la pas. S-a terminat.

Dar aleargă mai departe. Trage tot mai tare de ea, membrele i se zbat în aer, este purtată de elan până când simte că e pe cale să se prăbușească asemenea unei marionete căzute cu țeasta la picioare, cu sforile plesnite. Farurile unei mașini sclipesc la orizont și apoi vine momentul. Trupul îi amorțește, inert, de parcă ar fi căzut în vată. Brațele și picioarele îi descriu cercuri largi în aer, dar îi par străine, se mișcă de parcă nu i-ar aparține, nu le poate controla. I se pare că le privește prin capătul nepotrivit al unui telescop.

Încearcă să-și tragă răsuflarea, clipește, străduindu-se să revină la realitate, însă e prea târziu. Trupul i s-a răzvrătit. Când vrea să se oprească din alergare, își dă seama că nu poate.

Dintr-odată, izbește cu piciorul în ceva. Nu simte decât o durere abstractă, surdă, ca freza dentistului după înțepătura anesteziei, și se prăbușește cu încetinitorul, de parcă ar cădea prin noroi. Mâinile se reped în față și trupul lovește pământul rece, storcându-i respirația din plămâni, ca dintr-o pungă de hârtie.

Stă întinsă pe jos, nemișcată. Crede că se poate odihni; pentru totdeauna, dacă trebuie. Se vede pe sine de la depărtare, de parcă ar fi într-un documentar. Stă întinsă acolo, în întuneric, cu ochii deschiși și buzele vinete. O vor găsi dimineață, înghețată. N-ar fi așa de rău.

Dar nu. N-o să moară aici, nu așa. Valul de energie crește în ea, un impuls de adrenalină, și se ridică în picioare, împleticindu-se. Pășește, punând cu grijă un picior în fața altuia, iar și iar, până când, în sfârșit, ajunge la intersecție, îi scapără ochii. Tremură, chiar dacă nu-i e frică. Nu simte nimic. Își așază rucsacul la picioare și ridică mâna, cu degetul mare în sus.

Este dimineața devreme și șoseaua nu e prea circulată. Trec rar mașinile, dar în cele din urmă una dintre ele se oprește. Șoferul coboară geamul. Bărbat, desigur, dar milogii nu pot alege.

— Încotro, scumpo? întreabă el, însă ea nu știe ce să-i răspundă, nu s-a gândit până acolo.

Îi vine în minte Casa de pe Faleză[2]; parcă o vede în fața ochilor, conturându-se pe cerul palid, o siluetă uriașă cu o lumină solitară strălucind într-o încăpere de la etaj. Nu s-ar putea întoarce acolo niciodată.

— Scumpo?

Ea scutură din cap; știe unde vrea să ajungă, dar nu știe cum, iar acum trebuie să aleagă o destinație, înainte ca șoferul să-și vadă de drum.

— Oriunde, îi răspunde deschizând portiera și urcând în mașină. Oriunde. Doar să fie… departe de-aici.

[2] În engleză, *Bluff House*, joc de cuvinte intraductibil. „Bluff” poate fi tradus și prin „cacealma, înșelăciune, păcăleală” și prin „faleză, coastă înaltă”, locul unde este plasată Bluff House.

1

Website-ul „Evening Standard”, 14 martie 2011

ȘTIRILE PE SCURT.

Tânără misterioasă descoperită pe plaja din Deal

OLIVER JOHNSON | FĂRĂ COMENTARII

Autoritățile sunt în încurcătură în privința unei tinere misterioase care a fost dusă la spital săptămâna trecută, după ce un trecător a găsit-o zăcând inconștientă pe plaja din Deal, Kent.

Adolescenta, care nu avea asupra ei niciun act de identitate, dar se crede că are în jur de 15–18 ani, era udă până la piele; ea a fost internată la Spitalul Queen Elizabeth, The Queen Mother, din Margate, unde s-a stabilit că suferă de hipotermie. Când și-a recăpătat cunoștința, nu a reușit să le spună medicilor cum o cheamă, unde locuiește sau unde s-a născut și pretinde că nu are nici cea mai vagă idee despre cum a ajuns în orașul de coastă.

Pare extrem de speriată, îngrozită de orice chip necunoscut și ezită să vorbească. Doctorii n-au găsit niciun semn de rănire, iar în raportul poliției se arată că nu există niciun indiciu care să sugereze o agresiune.

Tânăra va rămâne în spital până când medicii vor stabili dacă are nevoie de vreun tratament. Dacă starea ei nu se va îmbunătăți, poliția are în vedere un apel public pentru obținerea de informații.

Are 1,73 metri înălțime și este supraponderală, cu părul șaten, până la umeri. Când a fost găsită, era îmbrăcată cu jachetă neagră, vestă albă și blugi.

Acum

2

Nu trebuie să adorm. Știu asta, e foarte clar. Ați auzit și voi poveștile. Oamenii ajung să fie prinși în capcană și până la urmă renunță să mai încerce să scape. Cad pradă epuizării și închid ochii. Corpul nu le mai funcționează. Iar ei mor.

Dar ce să fac să rămân trează? Asta e întrebarea care mi se învârtește încontinuu în minte și nu vrea să plece.

Abia urcasem dealul când s-a întâmplat. Chestia aia moartă zăcea în drum, golită de culoare și complet nemișcată și chiar în momentul în care am observat-o mi-am dat seama că n-am nicio șansă s-o ocolesc. Era prea târziu să mai fac altceva decât să-mi proptesc piciorul pe frână și să sper să fie bine.

Mașina a derapat. M-am văzut pe mine însămi așa cum m-ar fi văzut un observator, cineva care ar fi filmat incidentul pentru posteritate. Mă întrebam dacă o să scap cu viață din pățania asta. Mi-am imaginat vehiculul răsucindu-se încet într-o piruetă de balet, înainte de a plonja cu un scrâșnet sălbatic în zidul scund de piatră. Am văzut tabla făcută armonică, apoi momentul de încremenire deplină și liniște absolută, înainte ca dinăuntru să țâșnească o minge de foc luminând scena.

Iau foc. Infernul îmi înghite carnea înroșită, apoi întunericul răcoros și dulce mă invadează. Știu că, atunci când mă vor găsi, trupul o să-mi fie chircit, de nerecunoscut. Va trebui să descopere cine sunt, căutând indicii – fișe dentare, poate, sau numărul de la șasiul mașinii –, dar chiar și atunci se vor întreba pe cine să anunțe. Fiindcă nu prea au pe cine. O colegă de apartament pe care abia dacă o cunosc. Un fost iubit căruia mă îndoiesc că i-ar păsa.

Și probabil Dan, cu toate că interesul lui va fi strict profesional. Dacă ziarele preiau știrea, o să le spună că e mare păcat. O adevărată tragedie. O carieră promițătoare,

o persoană alături de care era minunat să lucrezi, următorul ei film se prefigura să fie cu totul ieșit din comun, prea tânără să plece dintre noi. Bla, bla, bla.

Oricum, ceva de genul ăsta. Ziarele ar scrie povestea și ar trânti-o în pagina 7, cât timp nu se ivește ceva mai interesant. Nu merit mai mult de-atât.

Bineînțeles, lucrurile nu s-au întâmplat așa. Mașina s-a răsucit un sfert de cerc și s-a răsturnat violent într-un șanț puțin adânc de la marginea drumului. Centura de siguranță a mușcat din umăr și bordul s-a năpustit spre mine, apoi m-am izbit cu capul de volan și dinții mi-au clănțănit în gură, dureros. Totul în jur s-a întunecat și timp de o secundă sau două am auzit un țiuit ciudat, foarte ascuțit. Când am deschis ochii, vedeam dublu. Rahat, mi-am zis, o comoție e ultimul lucru de care am nevoie acum.

Însă o clipă mai târziu, totul s-a limpezit și am reușit să mă adun. Farurile muriseră și, cu toate că motorul a repornit după o vreme, scotea un zgomot straniu, hârâit, însoțit de mirosul înțepător de cauciuc ars. Roțile se învârteau în gol.

Am renunțat și am oprit motorul. M-a copleșit liniștea; mlaștina m-a înghițit cu totul. Cabina mașinii părea strâmtă și lipsită de aer, așa că a trebuit să mă chinui să respir.

De ce aici? Cel mai apropiat oraș este la mulți kilometri în spate; următorul, spre care mă îndreptam, la mulți kilometri în față. De cel puțin o jumătate de oră n-am mai văzut pe nimeni trecând pe drum și știu sigur că telefonul nu are semnal în zona asta.

Am încercat să văd partea bună. Nu eram rănită. Amețită, dar în viață. Am strâns volanul până mi s-au albit nodurile degetelor; pielea îmi ardea de la frisoane. Trebuia să fac ceva. Nu puteam merge tot drumul pe jos, dar nici nu puteam rămâne acolo la nesfârșit. Și orice ar fi fost lucrul ăla care mă scosese învârtindu-mă de pe drum, se afla încă acolo.

Camera mea de filmat era pe scaunul pasagerului și m-am întins instinctiv după ea; până la urmă, sunt aici ca să fac un film. M-am îmbărbătat și am deschis ușa. Aerul de afară mirosea a putred, atârna greu de miasmele descompunerii. Stomacul mi s-a revoltat, dar l-am ignorat. Simțisem mirosuri și mai pestilențiale sau cel puțin la fel de rele. Când am făcut primul meu film, de exemplu. *Iarna neagră.* Acolo, pe stradă, am dormit în gunoaie, am trăit în miezul duhorii de mâncare râncedă, de răni deschise și bube purulente, de haine purtate atât de mult, încât se topiseră în pielea putregăită pe care ar fi trebuit s-o acopere. Pe lângă mirosurile alea, cel de acum nici nu conta, era doar un animal mort sângerând în zăpada alburie.

Cu toate astea, n-am pierdut vremea. Am pornit camera și am început să filmez. M-am liniștit imediat; acum aveam un scop. În mine și-a făcut loc o detașare bizară, una cu care eram obișnuită și pe care o am observat-o pentru prima dată când am trăit cu fetele pe străzi, filmându-le pentru *Iarna neagră.* Devin pasivă și invizibilă. Pot apropia și îndepărta cadrul, dar deciziile mele sunt artistice, creative. Nu fac decât să înregistrez, nu particip la poveste. Nici măcar nu sunt acolo.

Era o oaie, cu lâna încâlcită și murdară. Ceva întunecat și gelatinos – trebuie să fie sânge, cu toate că în lumina obscură pare petrol – i-a năclăit partea de sus a trupului. M-am ghemuit și am prins-o în cadru, cu linia subțire a orizontului sclipind în fundal și stelele lucind pe cer. Din unghiul ăsta vedeam că are gâtul sucit și fața înnegrită. De pe buzele răsucite în afară curgea salivă roz, însângerând stratul de gheață; ochii îi erau bile lucioase de sticlă. Tremurând, am plimbat camera spre partea de jos a corpului bietei creaturi, spre sursa duhorii mocirloase: trupul avea o tăietură într-o parte, pe unde intestinele se revărsau afară, închise la culoare, aburinde. Trebuie să fi fost moartă când am lovit-o, dar m-am întrebat timid dacă

nu cumva eu am despicat-o, eu, care asistam acum la finala și oribila ei umilire.

Am continuat să filmez, dar în sistemul meu defensiv apăruseră breșe. M-am trezit din nou în mijlocul evenimentelor. Mașina era avariată, șoseaua acoperită cu gheață și știam că în curând drumul va deveni impracticabil. Mâinile îmi amorțiseră, la fel și urechile, și stăteam aplecată deasupra unui hoit, un cadavru sângerând, dezgustător. Eram singură. Am oprit camera. Aveam nevoie de ajutor, știam asta, dar de la cine să-l cer?

N-am stat pe gânduri. Am lăsat bagajul în mașină. Avansam mult mai greu decât crezusem. Stratul de zăpadă nu era adânc, dar sub neaua proaspăt căzută se afla o pătură înghețată și dură, așa încât în doar câțiva metri aproape că am căzut de două ori.

„Rahat”, am bombănit în șoaptă, iar o secundă mai târziu mi-am răsucit glezna; o durere ascuțită m-a înjunghiat în picior și m-am poticnit pentru a treia oară, numai că de data asta am aterizat pe zăpada udă. Mi-am dat seama imediat că nu mi-am rupt nimic, dar și că trebuie să mă dau bătută. N-aveam încotro, trebuia să aștept să apară o soluție. Am șchiopătat înapoi spre mașină.

Asta se întâmpla în urmă cu un ceas, poate două. Greu de zis. Temperatura a scăzut și mai mult; respirația îmi aburește în aer, apoi dispare. Mașina pare să se fi micșorat, cuprinzându-mă din toate părțile, dar este prea frig ca să las geamul. Mă uit spre stele. Caut cu privirea steaua Betelgeuse, centura Orionului, pe mândra Venus. Fac niște jurăminte. Lasă-mă să scap de aici și promit că fac stânga-mprejur și mă îndrept direct spre Londra. S-o ia dracu’ de televiziune, să-l ia dracu’ și pe Dan, să-l ia dracu’ de film.

Însă habar n-am cu cine negociez. Nu cu Dumnezeu. Chiar dacă există, m-a abandonat în urmă cu multă vreme. Și, în orice caz, nu primesc niciun răspuns în afară de vuietul sinistru al vântului pe deasupra mlaștinilor. Zăpada

cade tăcută, nici măcar nu se mai topește pe parbriz. Îmi clănțăne dinții. În retrovizoare se zărește venind o mașină, dar nu oprește; probabil a fost doar în imaginația mea. Mă întreb cum o să arăt când mă vor găsi. Cu buzele înghețate, cu ace de gheață în păr și fața acoperită de muci congelați, însă ținând strâns camera în brațe, de parcă ar fi singurul lucru care contează. A murit pentru arta ei, se va spune. Ha, ha, ha. Capul îmi cade în piept și încep să alunec în întuneric, în vidul blând și negru.

Îmi revin în simțiri exact la timp. Nu, îmi spun. N-am trecut prin tot ce-am trecut, n-am obținut tot ce-am obținut doar ca să mor pe-aici. Și în orice caz, asta nu e nici zonă de război și nici sălbăticia din Alaska, cu 40 de grade sub zero. Ăsta e nordul Angliei. Nu departe de locul ăsta o să găsești adolescenți stând la coadă pe la intrările cluburilor de noapte, fete care nu poartă decât un machiaj, o fustă scurtă, tocuri și un maiou până sub sâni. Băieții sunt mai norocoși, cu tricou și blugi, dar nu mai mult de-atât. Aproape că îi văd, s-ar putea să fi fost și eu cândva alături de ei, tremurând nu de frig, ci de emoția nopții care abia începea. Dornică de o băutură și un dans, de râsete și lumini, de mirosul grețos de dulce al gheții carbonice și al cărnii calde, strivite în haine. Țigări, vodcă. Pilule și prafuri.

Nu. N-o să mor degerată. Nu trebuie decât să rămân trează, asta e tot. Îmi înfig atât de tare unghiile în palme, încât e posibil să-mi fi dat sângele, când, dintr-odată, văd lumină în oglinda retrovizoare.

La început îmi spun că imaginația îmi joacă din nou feste, însă când mă uit peste umăr îmi dau seama că am văzut bine. Se zăresc niște faruri luminând de peste deal. Salvarea mea. Pentru o clipă mă gândesc că poate negocierea a funcționat, dar când văd vehiculul în sine, îmi spun să las naibii tâmpeniile. E o coincidență, nimic mai mult.

Mașina se apropie cu prudență pe șoseaua înșelătoare, dar nu încetinește. Îmi dau seama aproape în ultimul

moment că mașina mea zace în întuneric, pe jumătate ieșită de pe drum, ușor de ratat. Trebuie să mă mișc. Trebuie să ies. Ar fi o ironie ca omul ăsta, oricine ar fi el, să facă același accident și să sfârșească alunecând pe aceeași traiectorie, eșuând în același șanț. Trebuie să i-l semnalizez.

Iau telefonul de pe bord și deschid ușa. Frigul aduce un val de energie și reușesc să mă țin pe picioare. Strig și fac semne cu mâna, fluturând telefonul cu ecranul luminat, iar de data asta am noroc. Mașina încetinește, se oprește și din ea coboară o siluetă înaltă. Îmi zboară gândul la femeile pe care le-am filmat pe străzi, la mașinile ciudate ce trăgeau pe dreapta, în întuneric, și la fețele misterioase dinăuntru, care poate voiau, poate nu, să le facă rău.

Ei bine, mă gândesc când îl văd apropiindu-se, numai să încerce.

— Tu, de colo, ești bine?

Are vocea estompată de vânt, dar prietenoasă. Cu toate că nu-i pot vedea încă fața, umerii îmi coboară cu ușurare.

— Eu doar… nu prea.

Îmi clănțăn dinții și dau din cap în direcția mașinii.

— Poți să-mi dai o mână de ajutor?

Se apropie și intră în raza propriilor faruri.

— S-a defectat?

Are cam 30 de ani, cred, și este înalt – foarte înalt, în mod sigur are mai mult de 1,80 – și zvelt. Poartă ochelari cu rame pătrate și groase, are chipul prelung și trăsăturile ascuțite. Zâmbetul lui, deși cald, pare întru câtva bănuitor. E clădit la fel ca Aidan – prietenul meu de acum ceva timp, de dinainte – și are și aceeași stângăcie. Îmi amintesc cum mă făcea Aidan să râd și încep să mă relaxez. Pare destul de nevinovat, cu toate că știu și eu, la fel ca toată lumea, cât de înșelătoare pot fi aparențele. Măcar atât am învățat și eu din acele prime luni petrecute în Londra.

— Am ieșit de pe șosea, îi spun. Am dat peste o oaie…

Se uită dincolo de mine, spre locul unde zace creatura în mijlocul drumului, o formă neagră pe gheață, abia zărită în întuneric.

— Tu ai lovit-o?

Mă uit înapoi. Capul îi este răsucit spre noi. Holbându-se. Acuzând. Spunând *tu ai făcut-o.*

— Nu. Era deja moartă. N-am văzut-o.

Oare mă crede? Nu-mi dau seama, dar, oricum ar fi, îmi întinde mâna.

— Vrei să te ajut? mă întreabă. Mă cheamă Gavin.

3

Durează o clipă să-mi dau seama de unde să-l iau. Gavin. Asistenta mea, Jess, căutase pe cineva din partea locului care să împartă pliante pentru o întâlnire la primăria din sat, ca să punem proiectul pe picioare, iar el conducea clubul de film din localitate și își oferise ajutorul. Cel puțin aveam un interes comun.

— Alex.

Niciun semn că m-ar recunoaște; poate că Jess nu mi-a menționat numele.

— Cred că aș putea să arunc o privire. La…

Dă din cap spre oaia moartă, cu o reținere să-i zică pe nume.

— Mulțumesc.

Ne apropiem împreună și, cu lanterna în mână, se ghemuiește lângă biata creatură.

— Ceva a lovit-o tare de tot, spune el, strâmbându-se în semn de neplăcere. Trebuie să se fi petrecut destul de repede.

Îmi cobor privirea spre animal. O baltă de sânge se împrăștie negricios în partea inferioară a corpului, pătând zăpada.

— N-o putem lăsa aici.

Își pleacă fruntea.

— Presupun că nu.

Oftează. Îngenunchem amândoi și apucăm fiecare oaia de două picioare, apoi începem s-o târâm. E grea, însă alunecă destul de ușor pe gheață. Viscerele ei mânjesc zăpada și din ele erupe un nor de putoare. Îmi țin răsuflarea și arunc o privire spre grimasa de pe chipul lui Gavin, care a încetat și el să respire, dar într-o clipă terminăm și aruncăm hoitul în șanț.

— Așa, spune el, îndreptându-se de spate. În ce stare e mașina ta?

Mă îndepărtez de rămășițele unsuroase ale creaturii. Mă întreb ce crede el despre mine. Că sunt neajutorată, abia așteptând să fiu salvată, fără să am vreo idee despre ce se întâmplă cu mașina căreia îi încredințasem siguranța mea? Mă uit la el, dar nu-i pot citi pe față nimic de genul ăsta, ci doar dorința de a mă ajuta.

— Cred că e praf. N-am decât să sun la service. Imediat ce prind semnal la telefon. O să fiu în regulă.

Dă din cap.

— Știi, cunosc pe cineva care te-ar putea ajuta.

— Poate s-o repare?

— Sau s-o tracteze. Are un Range Rover.

Un Range Rover? Mă gândesc la mașina pe care mi s-a părut c-o văd mai devreme. N-am putut distinge nimic în bătaia farurilor: șoferul era ca și invizibil și n-aș putea spune nici măcar ce marcă de mașină era. Ceva mare, un fel de 4×4.

— N-a trecut pe-aici? întreb. Prietenul tău? Cam acum o jumătate de oră?

Gavin râde.

— Nu, abia ne-am despărțit. De ce?

— A mai trecut o mașină. Mi s-a părut că a fost cât pe ce să tragă pe dreapta, însă a mers mai departe.

— Ești sigură?

— Da. Dar nu contează.

O secundă am impresia că o să-mi mai pună niște întrebări, dar se răzgândește.

— Încotro mergeai?

— Blackwood Bay[3].

Zâmbește.

— Urcă. Te duc eu.

Conduce aproape fără să scoată o vorbă, atent la drumul înzăpezit. Mă întreb ce fel de om este și caut indicii. Mașina e imaculată și dinăuntru lipsesc cu desăvârșire

[3] În traducere liberă, „Coiful Pădurea Neagră".

resturile care dau pe-afară în mașina mea; singura dovadă că nu e nou-nouță este pachetul de bețe de lemn dulce din suportul pentru pahare plasat între scaune. Stomacul începe să-mi ghiorăie.

— Ce noroc că ai trecut, îi spun mai mult ca să întrerup liniștea apăsătoare.

Zâmbește iar. Mă uit pe geam, spre Blackwood Bay și spre constelațiile de deasupra capetelor noastre. În depărtare se zărește un licărit, farul de la Capul Piscului[4] care străpunge norii joși. Eram mai aproape decât am crezut, încă o dată se dovedește că am fost de-a dreptul nebună să vin aici iarna. Nu că aș fi avut de ales. După un minut sau două, îl văd că accelerează un pic. Farurile prind ceva în raza lor, o sclipire străbătând bezna, strălucirea unui ochi, însă aceasta dispare imediat ce trecem pe lângă ea. O altă oaie? Un iepure? Un cerb? Este imposibil să-i ghicești mărimea; reperele lipsesc cu desăvârșire. Gavin face mai cald în mașină.

— Îți mai e frig?

Îi spun că sunt în regulă și îl întreb de unde este.

— Nu din Blackwood Bay, nu?

Pare bulversat.

— Ce te face să fii așa sigură?

— Accentul. Mai bine zis, lipsa lui.

— Oh, da, spune el nătâng. Ai mei sunt din Merseyside. Dar ne-am mutat în sud. Londra.

— Iar acum ai venit aici.

— Da. Eu am simțit nevoia de o schimbare. Lucram în oraș și pur și simplu n-am mai putut. Naveta… presiunea… știi cum e.

Eu, îmi spun. Nu *noi.* Nu-i răspund nimic. Îmi sărise deja în ochi că n-are verighetă, cu toate că nu-mi dau seama de ce m-am uitat. Din obișnuință, probabil.

— De cât timp ești aici?

— Oh, uau. Aproape se face anul.

[4] În engleză, „Crag Head".

Fluieră încetișor, de parcă ar fi și el surprins că a trecut atât timp, de parcă ar fi venit cu intenția de a sta două săptămâni și apoi a rămas blocat aici.

— Îți place?

Îmi spune că este în regulă. Își face de lucru.

— Dar tu? De unde ești? mă întreabă.

Prefer să-i răspund vag.

— Din Londra. Nu ești însurat?

Râde:

— Nu!

Încetinește ca să ia o curbă fără vizibilitate.

— Dar nu ești de fel din Londra, nu?

Deci și el mi-a remarcat accentul. Nu mă surprinde. Aproape că l-am pierdut de tot, dar unele lucruri nu se vor schimba niciodată. Tentația de a folosi „erau” în loc de „era”. Felul în care pronunț „sticlă” rimând cu „bielă”, nu cu „strică”; la fel și pentru „castel”, „baie”, „clasă”. Nu că aș fi folosit vreunul din cuvintele astea, din câte îmi amintesc, așa că trebuie să fi remarcat alte indicii, mai subtile.

— De undeva de lângă Leeds, îi zic.

— Așa, da. Ai venit în vizită?

Acum trebuie să înfrunt această întrebare. Nu prea știu cum să răspund. Aș fi vrut să nu ies în evidență. Până la urmă, n-am avut deloc în plan să ajung aici. Dar nu trăim într-o lume ideală, așa că nu pot sta ascunsă pentru totdeauna.

— Ceva de genul ăsta, îi spun. Am venit să lucrez la un film.

Râde.

— M-am gândit eu că trebuie să ai ceva de-a face cu asta! Și cum te integrezi?

— Oh, dau o mână de ajutor, știi cum e.

Conduce mai departe. Apoi, după un minut, tușește.

— Și despre ce e filmul ăsta?

Face o pauză.

— Despre Zoe?

Simt că mi se taie respirația când îl aud rostind numele fetei dispărute, dar nu pare să observe.

— Nu chiar, îi spun.

— Dar știi de ea, nu? Și de Daisy, nu-i așa?

Îi spun că știu. Mă gândesc la investigația pe care o fac, la discuțiile pe care le am cu Dan. Știu prea multe, de fapt.

— Serios, filmul este despre viața din sat, îi spun relaxată.

— Dar de ce tocmai acest sat, dacă nu e vorba de fetele dispărute?

— Fără vreun motiv anume, răspund. Cred că ar trebui să-l întrebi pe producător. El ia deciziile. Eu nu mă ocup decât de munca propriu-zisă.

Râde, dar simt o undă de dezamăgire. Îmi amintesc cum mi l-a descris Jess. Un tip foarte mișto, a zis; dar care pune și cam multe întrebări, totuși.

Mă gândesc la cum a început proiectul. L-am întâlnit pe Dan la un festival în Amsterdam și el mi-a spus că i-a plăcut la nebunie *Iarna neagră,* însă crede că al doilea film al meu – *Adam, în viață* – este „valoros, dar nu cum ar fi trebuit să-l faci”. L-am admirat pentru asta; a fost, probabil, singura persoană sinceră. M-a întrebat dacă am ceva în pregătire.

— Am câteva chestii, i-am spus, deși nu era adevărat.

Mi-a dat cartea lui de vizită și, câteva luni mai târziu, m-am înființat din proprie inițiativă la el la birou. Toată mobila era albă, avea pereți despărțitori din sticlă, scaune ergonomice și ceaiuri servite cu lapte. Premiile pe care le obținuse erau atârnate pe pereți, în spatele scaunului său și aruncau spre mine raze sclipitoare, iar gândurile mi-au fugit spre seara când mi-am câștigat și eu premiul. Îmi cumpărasem o ținută nouă – pantaloni albi, sacou alb – și mă simțeam bine. Chiar și așa, până să ajungă la Premiul Publicului, ultimul lucru la care mă așteptam era să-mi aud numele. Anunțul a venit spre mine ca prin ceață și am simțit ochii tuturor ațintiți asupra mea. M-am ridicat și

brusc m-am simțit ca beată, regretând pantofii cu toc cumpărați dintr-un capriciu. Am pășit cu grijă spre podium și am rostit cu gura uscată un discurs, apoi mi-am croit drum înapoi, printre zâmbete și aplauze. În timpul ăsta, m-am gândit la fetele pe care le filmasem și le inclusesem în documentarul meu. Se aflau doar la câțiva kilometri distanță, acelea dintre ele care supraviețuiseră. Tremurând pe aceleași străzi, lumea lor fiind atât de îndepărtată de a mea în aceste momente, încât distanța era incalculabilă. Am simțit cum șampania mi se ridică în gât. Am trecut pe lângă masa mea și abia am reușit să ajung afară, unde am vomitat pe caldarâm. Nu m-a văzut nimeni, dar asta nu m-a făcut să mă simt mai bine. M-am ghemuit, uitându-mă la propria scârboșenie și m-am gândit că în cele din urmă am avut măcar decența de a mă simți vinovată. Am jurat să mă întorc, să le găsesc pe fetele pe care le-am filmat și să le dau lor banii pe care tocmai îi câștigasem.

— Alex?

Am ridicat privirea. Dan aștepta să spun ceva.

— Păi, m-am gândit la ceva… hai să facem un film despre viața obișnuită. Despre comunitate. Mortalitate. Schimbare. Adică, mai știm măcar ce înseamnă „comunitatea” în zilele noastre? Oamenii își găsesc o comunitate mai degrabă online decât printre vecinii apropiați sau cel puțin ăsta e unul dintre miturile populare. Dar rămâne oare adevărat, odată ce ai ieșit din orașe? Cred că ne-am putea uita cum arată viața dintr-un sătuc britanic. Unul cu populația în scădere, de pildă. Să vedem cum e de fapt viața acolo.

A dat din cap. Era gata să spună ceva, dar ochii i s-au îndreptat spre brațul meu. Mi se ridicase mâneca, iar cicatricea se vedea clar. Am încremenit și i-am susținut privirea, rezistând nevoii de a-i spune povestea, apoi mi-am împreunat cuminte mâinile sub masă. S-a foit pe scaun.

— Este foarte diferit de *Iarna neagră.* Și nu văd ce l-ar face aparte.

— Păi, am continuat eu, ar putea fi mai degrabă contemplativ, format din cadre trase chiar de subiecți, cu telefonul, camera digitală, iPad-uri sau ce au ei la îndemână. În felul ăsta am obține perspectiva oamenilor – fiecare poate contribui.

— Deci ar fi un fel de combinație între *Three Salons* și *Life in a Day*?

— Exact.

A zâmbit și m-am întrebat dacă nu cumva mă testase. Deși era clasic, *Three Salons at the Seaside* a apărut în 1994 sau ceva de genul ăsta. Cu mult înainte de vremea mea – cu accentul lui pe comportamentul femeilor din nord șamponate și aranjate la coafor – este, în aparență, ultimul lucru despre care ar crede cineva că m-ar interesa.

Mai puțin cei care mă cunoșteau. Iar el mă cunoștea. Știa că-mi luasem târziu GCSE[5]-ul și continuasem cu obținerea unei diplome în Cinematografie și Fotografie. Știa că ajunsesem până acolo cu pasiunea cuiva care și-a găsit în sfârșit chemarea, după ce a plutit multă vreme în derivă, cineva care a dovedit atât tupeu încât să-și prezinte primul film – neinvitată și în ciuda accentului din nord și a hainelor de rahat – unuia dintre vorbitorii invitați.

— Chestia importantă, am continuat eu, ar fi că filmul își găsește singur poveștile. Apoi tot ce trebuie să fac este să le amplific. Mă gândeam să creez un website unde oamenii pot să încarce propriile creații, anonim…

— O să primești poze cu penisuri.

M-am holbat la el. Dacă ar ști el câte lucruri mi-a fost dat să văd. Dacă ar avea cea mai vagă idee cu câte jigodii de-astea cu puța mică și zbârcită avusesem de-a face la viața mea și cât de puțin m-ar mai fi deranjat încă vreo câteva.

— Crezi că de-asta îmi fac eu griji? În orice caz – am continuat – aș avea cont de administrator. Așa pot să triez materialele încărcate și să le șterg pe alea care nu sunt

[5] General Certificate of Secundary Education – Certificatul general de învățământ secundar pentru Anglia, Țara Galilor și Irlanda de Nord.

bune. Și pe cele de care nu sunt sigură, dar s-ar putea să vreau să le folosesc, le pot marca *Privat,* să le scot din lista generală. Restul ar rămâne publice. Oamenii ar trebui să se înscrie, dar odată ce o fac, văd ce încarcă toți ceilalți.

— Ar putea fi interesant. Te-ai gândit și la obținerea acordului?

— Da. Avem câteva opțiuni. Pentru început, putem să-l îngropăm în „termeni și condiții”. Când oamenii intră prima dată pe site și se înscriu, știi?

— Când dau click pe orice…

— Exact.

A ridicat din umeri, în semn de aprobare. Astea erau amănunte la care mai puteam lucra, plus ușurința cu care oamenii și-ar încărca filmările. Știam că trebuie să fie la fel de simplu ca apăsarea unui buton.

— Unde să fie locul?

— Încă nu știu. Pot să cercetez un pic… să iscodesc prin zonă.

A fost o greșeală. Ar fi trebuit ca mai întâi să cercetez, să găsesc locul și să i-l prezint pe o pernuță de mătase, legat cu fundă. În felul ăsta n-aș mai fi sfârșit la Blackwood Bay. Dar pe atunci nu știam asta.

— Chiar cred că ar putea să iasă ceva de-aici, Dan. Ceva proaspăt și interesant.

— Știi că-mi place cum lucrezi, a spus el după o pauză.

— Da?

— Doar că… eu cred că ideii îi trebuie mai mult de-atât.

— Mai mult de-atât?

— Da. Cred că ar trebui să găsești un loc cu o poveste. Nu ceva major, doar un accent, ceva despre care oamenii pot să vorbească.

Am ezitat. Eram falită, locuiam într-un apartament împărțit cu altcineva, lucram prin baruri ori de câte ori aveam posibilitatea, serveam pe la mese, căutam muncă de administrare, îmi încercam un pic mâna la jurnalism, deși se plătea nițel mai mult decât nimic. Nu aveam

fonduri de la părinți de unde să mai scot bani, nu aveam pe nimeni la care să mă duc să mă căciulesc.

— OK, am spus, iar el a zâmbit și a zis că o să dea niște telefoane.

Au trecut câteva săptămâni până când m-a chemat la el la birou.

— Deci, am primit un semn de la Anna, de la Channel Four, mi-a spus după ce m-am așezat.

Speranța mi-a răsărit ca o vânătaie dureroasă.

— Și?

A rânjit la mine.

— Felicitări.

— Au acceptat proiectul?

— Ei bine, oferă 3.000. Vor doar o mostră, să vadă cum merge. Câteva minute. Zece, cel mult.

O mostră, doar să le dea o idee despre ce voiam să fac. Apoi urmau să hotărască dacă extind la un serial, un singur episod sau abandonează ideea.

Dar 3.000? Nu era prea mult.

— Îl vor până la finalul anului, iar Anna vrea să știe cât mai repede care e locul.

S-a oprit.

— Ceva de băut? Să sărbătorim?

Am fost tentată o secundă, dar cine știe cum s-ar fi putut termina asta? Și îi promisesem iubitului meu că mă întorc devreme; nu-l puteam dezamăgi. Nu încă o dată.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec, i-am spus, adunându-mi catrafusele.

Era dezamăgit? Nu mi-am dat seama. M-a condus la ușă.

— Trebuie să-ți iasă uluitor, Alex. Și știu că poți face asta. Ai făcut-o o dată, o poți face din nou. Și nu uita, a adăugat el, ai nevoie de o poveste.

— O s-o găsesc, i-am răspuns.

Trebuia. Al doilea film pe care-l făcusem dăduse greș. Asta era ultima mea șansă.

4

Ultima mea șansă. Mașina ia curba și zăresc marea, o aglomerare de lumini în depărtare, cuibărite pe malul apei.

Blackwood Bay. Micuț, înghesuit într-o despicătură dintre dealuri; în spatele lui, stânci și linia de coastă, nesfârșită, învăluită în întuneric. Luna își aruncă lumina albă peste acoperișurile așternute cu zăpadă. Arată minunat, dar periculos; n-ar fi greu să-ți închipui contrabanda care se desfășura cândva aici, activitățile clandestine în noaptea murdară. Trupul mi se încordează în scaun, de parcă m-aș pregăti să deschid ușa și să sar, să-mi încerc norocul în sălbăticie.

N-am avut niciodată în plan să vin aici. Și în nicio etapă de pregătire n-am trecut Blackwood Bay în listele mele, ca posibil loc pentru film. Știam exact ce fel de așezare caut. Una care să aibă acel „ceva” imposibil de definit; ca sentimentul pe care îl ai când vezi un apartament nou și te simți deja ca acasă. Sau sentimentul pe care îl ai când cunoști pe cineva într-un bar, vă aruncați priviri dintr-un capăt în altul al încăperii, nimic serios, dar imediat ce schimbați câteva vorbe știi că e mai mult de-atât, știi că o să v-o trageți. M-am uitat la multe locuri, dar nu m-a atras niciunul. Apoi, la Dan la birou a sosit o carte poștală și totul s-a schimbat.

Eram acasă când m-a sunat, cercetam niște localități din comitatul Oxford care nu prea aveau nimic deosebit. Dan a început direct, fără introducere.

— N-am auzit niciodată de locul ăsta, dar dacă tu ești sigură, sunt și eu.

Până acum aflasem că e tipic pentru Dan să înceapă discuția de parcă ne-am fi aflat deja în mijlocul ei. N-am nicio îndoială că avea telefonul pe difuzor și scria în același timp un e-mail, iar în prag șovăia vreun stagiar cu un mesaj urgent de la un alt producător înfometat.

— Poftim?

— Cartea poștală.

— Ce carte poștală, Dan?

— Cu Blackwood Bay.

La început mi s-a părut că nu l-am auzit bine.

— Ce?

A repetat, iar vocea groasă i-a reverberat în telefon; de data asta am fost sigură de ce-am auzit.

— Blackwood Bay? Ce-i cu el?

Și vocea mea avea ecou.

— Cartea poștală, a spus el. Nu tu mi-ai trimis-o? Ciudat.

Cuvântul avea sonoritatea unei ridicări din umeri și nu răspundea la întrebarea mea.

— Nu contează – îl știi?

— Despre ce naiba vorbești acolo? am replicat în încercarea nereușită de a-mi ascunde iritarea.

— Am cartea asta poștală, a spus el, ignorându-mă. Cu poza unui port pe față. Blackwood Bay. Pe spate scrie *De ăsta ce zici?* M-am gândit că e de la tine.

Am luat o gură de cafea, cu mâinile tremurânde. Era prea fierbinte și m-a ars pe gât.

— Nu.

— Oricum, n-are importanță.

Ba are, mi-am zis. *Are mare importanță.* Simțeam cum încep să intru în panică și m-am străduit să-mi număr respirațiile.

— Nimeni altcineva nu știe de proiect, nu-i așa?

— Păi, știe Channel Four, evident.

— Totuși, nu par genul care să trimită cărți poștale.

— Așa e, dar poate e careva pus de ei să adulmece un pic subiectul. În orice caz, Blackwood Bay ăsta. Ai fost vreodată acolo?

Mi-a trecut prin cap să mint, să-i spun că n-auzisem niciodată de locul ăsta.

— Da. Am petrecut un timp acolo, în copilărie. Nimic impresionant, să-ți spun sincer.

— Dar ar fi o posibilitate?

— Nu. Nu cred.

— De ce? Așa de rău e?

— Este… vreau să zic că e departe. Dacă trebuie ca unul dintre noi să meargă acolo, până la urmă.

— Televiziunea ține morțiș ca localitatea să fie în nord. Așa că…

— Nu mi-ai zis asta.

— Sunt destul de sigur că ți-am zis. Se pare că suntem prea părtinitori cu sudul.

— E mic. Poate chiar *prea* mic. Într-un loc ca ăla, nu știu câtă lume o să fie dispusă să încarce filmulețe. Pur și simplu… nu e locul potrivit și gata. OK?

Mi s-a părut că-l aud oftând. Pentru o secundă am crezut că va sugera să abandonăm proiectul, să încercăm altceva sau să le restituim banii celor de la Channel Four, împreună cu scuzele noastre și rămășițele ferfenițite ale carierei mele.

— Mai ai cartea aia poștală? l-am întrebat.

— De ce?

— Păstreaz-o.

Îmi deschisesem deja laptopul ca să caut pe Google *Blackwood Bay.* Dacă Dan avea de gând să se contreze cu mine, trebuia să găsesc un motiv solid ca să nu filmez acolo. Voiam să văd și eu paginile la care se uita Dan. Voiam să fiu pregătită.

Ochii îmi jucau pe articole, pe măsură ce le deschideam. La început m-am simțit ușurată: erau în principal chestii banale și obișnuite. Restaurante care-și închiseseră ușile pentru totdeauna; cel mai frumos sat din Yorkshire pentru al treilea an la rând, cu toate că articolul respectiv era vechi de câțiva ani; o campanie pentru împiedicarea închiderii service-ului local pentru bărci de salvare, care părea gata să dea faliment. Începusem să nutresc speranțe, când am văzut. O adolescentă dispărută – o fată pe nume Daisy – și sinuciderea ei confirmată recent, fără niciun dubiu.

Era imposibil ca Dan să fi ratat așa ceva. Imposibil să nu o fi văzut ca pe povestea de care aveam nevoie.

— Trebuie să vorbim, i-am spus. Vin spre tine.

Am ajuns mai târziu în după-amiaza aceea. Cartea poștală se afla pe biroul lui, o fotografie cu Blackwood Bay, făcută de pe stânci. Imaginea era ștearsă, de parcă ar fi stat în soare. Am luat-o în mână, dar n-am simțit nimic.

Am întors-o. Cuvintele alea patru, scrise cu cerneală neagră. *De ăsta ce zici?* Timbrul era pătat și ilizibil.

Mi-a întins o cafea.

— Ciudat, ha?

— Ești sigur că n-a trimis-o cineva din firmă?

A înclinat capul.

— Păi, am întrebat. Nimeni n-a zis că i-ar aparține. Dar…

Știam ce avea de gând să spună.

— De ce te deranjează așa de tare?

Nu puteam răspunde la asta. În orice caz, era evident că nu-i păsa chiar deloc.

— Ești sigură că n-ar putea fi locul potrivit? m-a întrebat. M-am uitat. Populația e redusă, dar nu e minusculă, și este în scădere. Pare să fie locul pe care îl cauți. Destul de mic pentru a avea o comunitate, dar nu cred că e chiar atât de mic încât să-ți faci griji că n-o să fie decât o mână de oameni care să filmeze câte ceva.

A întors spre mine monitorul computerului și a început să navigheze printr-o căutare de imagini pe Google.

— Este și drăguț. Uite.

M-am uitat la ecran. O poză cu strada principală. Slate Road. O zi însorită, în mijlocul verii. Umbrele erau ascuțite, străzile în pantă arătau spectaculos, casele, cafenelele și magazinele de suveniruri păreau drăguțe. Cochete. M-am aplecat, prefăcându-mă interesată. O vedere peste întregul sat de pe stâncile de deasupra, farul din depărtare, o poză făcută de pe plaja cu pietriș, cu un debarcader conturându-se întunecat în prim-plan.

— Ar arăta bine pe film. Dar știi și tu cum e. Dacă ai fost acolo.

— Totuși, o să filmăm iarna. Ar putea fi dificil.

— Dar nu filmezi tu, nu? Credeam că asta-i toată șmecheria. Iar vremea rea ar putea să contribuie un pic la atmosferă.

A dat click pe altă fotografie. O stradă pietruită, prea îngustă pentru mașini. Coșulețe cu flori atârnate, ferestre cu ochiuri de geam.

— Se pare că nu-s prea multe mașini. Strada este prea înclinată. Și, cel mai important, are și o poveste.

M-am ridicat. Nu voiam să continue.

— O să mă gândesc, i-am spus.

A dat din cap. Mă răstisem. M-a săgetat cu privirea.

— Știi că a dispărut o fată acolo?

Am ezitat, dar n-avea niciun rost să mă prefac. M-am gândit la Daisy.

— Cu ani în urmă. Și a fost sinucidere. Care e…?

— Nu. E ceva mai recent. Și nu se vorbește nicăieri de sinucidere.

A deschis o altă pagină de căutare.

— Uite.

Articolul era de pe website-ul *Malby Messenger.* „Indiciu de pe rețeaua locală de camere de luat vederi în căutarea disperată a adolescentei dispărute, Zoe Pearson”, scria deasupra unei fotografii neclare extrase din materialul video. Poza înfățișa o fată îmbrăcată cu haină neagră, cu părul negru strâns la spate, cu trăsăturile neclare, pixelate. Explicația imaginii spunea că a fost văzută în stația de autobuz de la Meadowhall. Mi-am ferit privirea, încercând să mă concentrez pe altceva, dar vederea îmi era distorsionată.

Dan a mers mai jos pe ecran, la o poză mai clară în care era aceeași fată, de data asta cu fața spre obiectiv, cu părul lăsat liber, aproape zâmbind, dar nu chiar.

— A dispărut din apropiere de Blackwood Bay. Cam acum trei ani și jumătate.

Am scuturat din cap. *Nu,* îmi venea să spun. *Nu se poate. Aș fi știut.*

Dar oare așa era? Evitasem locul acela atât de multă vreme, încât acum s-ar fi putut întâmpla aproape orice.

Dan a ridicat privirea.

— Dar tu ce ziceai? Cu sinuciderea?

Băga-mi-aș. Acum nu mai pot să dau înapoi.

— Era o fată pe care o chema Daisy. S-a sinucis.

A deschis alt ecran și a scris un cuvânt de căutare.

— Daisy Willis. Acum zece ani.

S-a rezemat de spătarul scaunului.

— Întâi ea, și pe urmă Zoe Pearson.

A rânjit, ca și cum ar fi tras lozul cel mare. O parte din mine îl disprețuia.

— Nu ți se pare ciudat? m-a întrebat. Două fete dispărute?

M-am auzit vorbind.

— În cazul lui Daisy a fost sinucidere. Au confirmat oficial.

A parcurs articolul în diagonală.

— Totuși, n-au găsit niciun cadavru. Adică…

— A fost sinucidere.

— Oricum ar fi, a spus el, aruncând o ultimă privire spre ecran. A sărit de pe stâncă. A dispărut. Și șapte ani mai târziu, această Zoe cum-o-mai-cheamă dispare și ea. Uite-ți povestea aici.

M-a privit țintă și preț de o clipă a arătat exact ca puțoiul îngâmfat și autosuficient care crezusem cândva că este.

— Am toată încrederea în tine, Alex. Dar, ce să zic, nu toată lumea ar gândi la fel.

— Adică?

Încercasem să nu-mi las vocea să se frângă, dar nu mi-a ieșit.

Scutură din cap, de parcă aș fi copil, de parcă ar fi dezamăgit de mine. Și apoi lovește pe neașteptate.

— Le-am spus că o să găsești un loc cu o poveste, ceva neelucidat, ceva tensiune. Dacă nu le-aș fi zis așa, nu ți-ar fi dat banii.

Nu-mi permiteam să mi se retragă proiectul și, oricum, imaginea lui Zoe trebuie să fi avut niște cârligele mici; mă agățase, îmi intrase pe sub piele. Când am închis ochii, am văzut-o și pe Daisy, fata moartă. Se întindea spre mine, spunându-mi că sunt singura care o poate ajuta. Și da, recunosc, când mă gândeam la asta simțeam un val micuț de mândrie, ca metalul încins. Poate eu voi fi cea care s-o ajute să-și găsească liniștea. L-am sunat pe Dan în dimineața următoare.

— M-am hotărât. Blackwood Bay să fie.

A fost încântat și am petrecut următoarele săptămâni făcând toate aranjamentele și realizând website-ul, astfel încât să fie funcțional. Jess a găsit un localnic să ne ajute – pe Gavin, care conduce clubul de film de aici – și a sosit în Blackwood Bay la început de octombrie. Au organizat o întâlnire la primărie, chiar înainte de prezentare. Ea le-a explicat proiectul, le-a spus că reprezintă un portret al vieții dintr-un mic orășel, totul într-o manieră foarte lejeră. Nimeni nu trebuia să dea în gât pe nimeni.

Au început să sosească și clipurile video. Mai rar la început, cu țârâita, însă după aceea, când oamenii au văzut că prietenii și vecinii filmau, au început să vină tot mai multe. Majoritatea erau despre viața de zi cu zi – copii jucându-se, oameni gătind, o petrecere în curtea din spate. Erau o mulțime de animale de companie și vederi de pe stânci. Câteva poze cu penisuri, da, dar le-am șters. Cadre din birtul local, un tip scund împingând o barcă la apă. Toate cu un fundal bun. Nimic despre Daisy ori Zoe, absolut nicio mențiune și, cu toate că eu oscilam între ușurare și dezamăgire, Dan înclina mai degrabă spre cea din urmă, la fel ca Anna care, așa cum mi-a reamintit, avea și carnetul de cecuri.

— Nu ne-a rămas decât un singur lucru de făcut, mi-a spus el. Trebuie să te duci până acolo. Vezi și tu ce săpături mai poți face, OK?

Așa că iată-mă, stând într-o mașină pe drum spre Blackwood Bay; un loc în care n-am vrut niciodată să vin, să explorez o poveste pe care n-am vrut niciodată s-o cercetez. Cu toate astea, într-un fel sau altul, nu mă deranjează. Poate că o să scoatem un film mai bun, la urma urmei.

Gavin vorbește în continuare. Redevin atentă la discuție.

— Unde stai?

— Într-o cabană, îi răspund. Pe Aleea Speranței, cred?

— Oh, la Monica? Minunat. Dar nu te pot duce până acolo, din păcate. E drumul prea abrupt.

— Știu, spun un pic cam repede, înainte de a-mi aminti că n-ar trebui să par prea obișnuită cu zona. Monica m-a avertizat deja. Dacă mă lași în vârf, cobor eu panta.

— OK, spune el și mergem mai departe.

Pe măsură ce ne apropiem, aerul devine tot mai greu, sufocant. Mă lupt cu el, privindu-l în același timp pe Gavin, dar el mă ignoră și pare absolut fericit. Trage pe dreapta și oprește motorul.

Mă uit țintă în noapte. Lumina felinarelor e înconjurată de halouri și străzile sunt pustii: niciun semn de viață, nicăieri, nici măcar un câine sau o vulpe dând târcoale pubelelor de gunoi. Când ies din mașină și-mi iau lucrurile, simt că sunt pe cale să alunec în trecut. Parcă îi văd pe contrabandiști, cu mantalele de ploaie ude și strălucitoare, rostogolind butoaie cu rom sau tutun și îndreptându-se spre tunele uitate despre care se zvonea că leagă pivnițele într-o rețea vastă, arterială. Legenda spune că odinioară puteai să duci marfa de contrabandă de la nivelul mării până în vârful stâncilor fără să vezi lumina zilei, iar acum, aici, mă trezesc dându-i crezare.

— Ești bine?

— Sunt bine, răspund, în timp ce privirea mi se adaptează la întuneric.

În casele din josul drumului se zăresc aprinse câteva lumini, dar nu multe.

— Stai să te ajut cu bagajele.

Pentru o clipă mă gândesc că o să mă invite să bem ceva mai târziu sau să cinăm și îmi dau seama că mi-ar plăcea. Pare un tip drăguț și e bine să ai un prieten aici.

— În regulă.

Coboară și el din mașină. Mă uit spre nord, către peninsula acoperită cu iarbă care se întinde în ape, ridicându-se într-o stâncă scundă, pe măsură ce avansează. Nu se vede prea bine în întuneric, dar zăresc totuși o lumină într-o casă aflată tocmai la capăt.

— De unde e lumina aia? întreb.

— Oh, de la Stânci[6].

Face o pauză, apoi adaugă:

— De la Casa de pe Faleză.

Cuvintele lui au ecou. A trecut atât timp, încât am uitat până și că era o casă acolo. De parcă mintea mea ar fi șters-o cu totul din poveste.

— Casa de pe Faleză?

Se uită la mine, gata parcă să adauge ceva, dar până la urmă doar zâmbește, stânjenit.

— Mai bine să mergem.

Îmi adun lucrurile și începem coborârea. Rămânem tăcuți; liniștea ne învăluie, ne ia în stăpânire; chiar și sunetul pașilor noștri este înghițit de zăpadă, redus la un trosnet ușor. Nimic nu mai este cum îmi aminteam; parcă văd totul printr-un filtru, printr-o prismă care deformează imaginea. Drumul pare să se îngusteze cu fiecare pas și devine din ce în ce mai abrupt. Deodată, văd într-o parte o balustradă ruginită. Mă prind de ea și cobor mai departe. Știu că marea este undeva, acolo, în fața noastră, sub noi, fiindcă se simte mirosul ei cunoscut de petrol și alge, sărat

[6] „The Rocks”, în original.

și sulfuros. Trecem pe lângă cabane întunecate și cafenele pustii, pe lângă magazine singuratice, cu obloanele trase peste noapte. Ici și colo, încep să apară drumeaguri și alei de acces desprinzându-se din drumul principal în unghiuri imposibile, dar nu sunt luminate și dispar în nișe scufundate într-o beznă neagră. Mă întreb cine ar putea pândi din întuneric și mă bucur că nu sunt singură.

Sunt speriată, asta-i tot. Să mă aflu aici, la kilometri depărtare de casă. Blocată în locul ăsta, fără mașină, fără prieteni. Cu gândul la Daisy și Zoe; una moartă, cealaltă dispărută. Mă uit spre Gavin și mă întreb cine i-a trimis cartea poștală lui Dan. Ar putea să fie el? Dar cum să fi știut că ne căutăm un loc pentru film? Cum ar fi putut ști cineva, oricine, lucrul ăsta?

Gavin se oprește brusc.

— Ei bine, eu am ajuns acasă.

Arată spre o alee aflată un pic mai jos pe Slate Road.

— Știi unde să te duci?

— Da, mulțumesc. M-am uitat pe hartă.

Îmi dă geanta pe care o căra.

— Îți dau de veste. Despre mașină, adică.

— Mulțumesc.

Face o pauză, doar o clipă.

— Păi, îmi pare bine că te-am cunoscut. Ne mai vedem.

Îi spun că așa sper și eu, dar nu face nicio mișcare. Rămâne pe loc, stingherit. Mai are ceva de spus.

— Atunci, la revedere.

Mă întorc să plec, dar îi aud vocea.

— Daisy… spune el, făcându-mă să încremenesc.

— Ce?

— Nimic, doar că…

Și-a coborât vocea.

— Ar merita să știi. Sunt oameni care nu cred că a fost sinucidere. Mai e și dispariția lui Zoe. Unii cred că este o legătură între ele.

— Cine crede?

— Nu pot să-ți spun. Unii… oameni.

— Dar…

— E tot ce știu.

Aruncă o privire peste umăr.

— Trebuie să plec.

Abia după aceea se întoarce, iute și hotărât, și dispare în întuneric. Trag aer în piept. Îmi doresc și mai mult să nu fi venit aici în veci, dar acum nu mai e cale de întoarcere. Am un film de făcut, un termen-limită de respectat; n-am încotro, trebuie să merg înainte. Ridic privirea spre Stânci și spre Casa de pe Faleză, spre coasta înaltă de piatră, apoi o cobor și pornesc la drum, îndreptându-mă spre vale. O țin înainte, către bărcile cu vâsle, întoarse cu fața în jos, și către coșurile ruginite de sârmă, pentru homari. O țin înainte, spre birt – Vaporul Naufragiat[7] – și cobor în continuare, spre debarcader, gândindu-mă la fetele dispărute, pe măsură ce mă afund mai mult, tot mai mult, în Blackwood Bay.

[7] În original, „The Ship Aground”.

Atunci

5

Raport de caz

NUME: Necunoscut
NUMĂR DE ÎNREGISTRARE ÎN SPITAL: 87498565K
DATA NAȘTERII: Necunoscută
ADRESA: Necunoscută

DATA RAPORTĂRII: 28 martie 2011

Pacienta este o femeie tânără cu vârstă necunoscută, dar despre care se crede că ar putea avea între 15 și 18 ani, adusă la clinică în martie 2011, cu tulburări de memorie. Mai întâi, a fost dusă la Unitatea de primiri urgențe de la spitalul Queen Elizabeth, The Queen Mother (QEH) din Margate, Kent, cu hipotermie și cu suspiciunea de lovitură Ia cap, după ce fusese găsită zăcând inconștientă în Deal. La momentul internării nu avea niciun act de identitate și, de fapt, nu deținea nici un alt obiect în afara telefonului mobil. Potrivit raportului medical, la recăpătarea cunoștinței a manifestat confuzie, susținând că nu-și amintește niciun detaliu autobiografic, inclusiv nume, data nașterii, adresa etc. După tratamentul ulterior la QEH, pacienta a prezentat o stare de confuzie extremă atunci când a fost întrebată despre existența ei de dinaintea momentului în care a fost găsită. Ca urmare, a fost recomandată evaluarea cu spitalizare și continuarea tratamentului.

La internare, pacienta era extrem de speriată, confuză și reticentă, dar în același timp atentă și oarecum cooperantă. Rapoartele de la spitalul local sugerau că lovitura de la cap era minoră și în niciun caz nu putea fi asociată cu o afectare a creierului atât de severă încât să provoace simptomele pe care le manifesta. Pacienta a

susținut că, deși își putea aminti unele amănunte disparate din evenimentele anului premergător spitalizării, nu-și recăpătase memoria propriului nume sau a altor detalii biografice semnificative, altele decât impresia că trăia în nordul Angliei, ceea ce se potrivea cu accentul ei, și presupunerea că în zilele sau săptămânile premergătoare spitalizării locuise cel mai probabil în Londra. Nu a apărut niciun fel de alt detaliu despre existența ei anterioară. Nu și-a putut aminti cum a călătorit până la Deal, ce mijloc de transport a folosit sau cum a plătit drumul. A negat posibilitatea autostopului, susținând că „nu ar face genul ăsta de lucruri”. A recunoscut existența unor stări proaste și pierderea apetitului. Dormea prost și se trezea dimineața foarte devreme. A pretins că n-a avut gânduri suicidale.

În urma examinării

Examinarea a indicat că tânăra era curată, oarecum supraponderală, cu dovada unei nutriții deficitare de dată recentă; contact vizual de asemenea deficitar. Judecată și putere de înțelegere neafectate. Pacienta a fost tulburată pe parcursul examinării, a arătat o bună orientare în timp, dar nu și în ceea ce privește propria persoană. Era în stare depresivă. Aceste simptome sunt sugestive deopotrivă pentru tulburările de derealizare[8] și depersonalizare, deși nu au fost observate tulburări în gândire. Amintirile imediate și memoria pe termen scurt erau intacte. Memoria ei era absolut intactă pentru perioada de după spitalizare și dramatic afectată pentru perioada premergătoare spitalizării.

Deși implicit incompletă în prezent, având în vedere memoria parțială a pacientei, examinarea nu a indicat simptome care să sugereze convulsii, tulburare bipolară, episod maniacal, schizofrenie, anxietate sau vreo altă tulburare organică. Cu toate că pacienta a negat un

[8] Tulburare asociată depersonalizării, în care pacienții au impresia că trăiesc într-un vis.

eventual abuz de substanțe psihoactive, dovezile fizice sugerează posibilitatea folosirii recente a unui drog intravenos.

Istoricul medical, psihiatric, familial și personal sunt toate incomplete, dată fiind starea în care s-a prezentat pacienta.

Examinarea fizică nu a arătat nimic neobișnuit. Analizele de laborator n-au indicat nicio anomalie. Evaluarea neurologică a fost în parametri normali. Electroencefalograma nu a sugerat activități cerebrale asociate convulsiilor și nicio indicație de epilepsie.

Totuși, pacienta a fost supusă Scalei Experiențelor Disociative[9], având în vedere lipsa memoriei pe termen lung și disconfortul resimțit, însă rezultatele trebuie interpretate cu precauție. Categoric, acestea nu exclud totuși o tulburare disociativă.

Concluzii și plan de tratament

În prezent, diagnosticul de lucru este fugă disociativă[10] cu amnezie disociativă. Pacienta va face psihoterapie pe durata spitalizării și a fost asigurată că, în această situație, simptomele dispar adesea de la sine. Cu toate că externarea nu este iminentă, există o îngrijorare referitoare la situația sa locativă și pacienta și-a dat acordul pentru a face sesizările cuvenite către asistența socială și alte instituții ale statului. Nu-și poate aminti parola de patru cifre pentru telefonul ei mobil (și, destul de frustrant, încă nu ne-a dat acordul pentru a cere poliției să facă investigații), dar pare sigură (și sunt optimistă) că până la urmă o va face.

Raport întocmit, dar nesemnat, de

---

[9] Un set de 28 de întrebări al cărui scor final oferă indicii despre o posibilă tulburare disociativă.

[10] Tulburare psihiatrică rară, caracterizată prin amnezie reversibilă privind propria identitate.

Dr. Laure Olsen, licențiată în științe, doctor în medicină, MRCPCH[11]

[11] Member of the Royal College of Paediatrics and Child Health — membru al Colegiului Regal de Pediatrie și Sănătatea Copilului.

Acum

6

Cabana Speranța, la fel ca alte trei sau patru clădiri aproape identice, cu fațada de piatră, este un patrulater ciudat, pietruit, așezat la capătul Slate Road, accesibil doar printr-o alee îngustă în formă de „L” și atât de aproape de mare, încât îi simțeam gustul. Este perfectă – austeră, dar confortabilă, cu tot ce-mi trebuie. Un refugiu în sihăstrie, unde să mă pot retrage.

Parterul este compus dintr-o bucătărie și un living cu o canapea moale și fotolii asortate, completate de covorul din iarbă de mare. Într-un colț stă un televizor, pe peretele din stânga, o oglindă rotundă și, în colțul opus, lângă ușă, este atârnat un barometru, cu acul părând că ezită permanent între *Ploaie* și *Furtună.* La etaj se află un dormitor și o baie. Totul e aranjat cu gust: tonuri de bej și gri, cu pernuțe în culori contrastante aruncate ici și colo, cu câteva pături pe pat, fotografii înrămate pe pereți, înfățișând scene de tip carte poștală artistic desenate, în alb și negru. Scările sunt decorate cu alte poze, deși aici câteva par fotografii de familie. În câteva apare o femeie – chiar Monica, presupun. Într-una dintre ele stă în fața unui paravan fotografic, pe jumătate întoarsă spre obiectiv, zâmbind, iar în alta stă lângă debarcader împreună cu un grup de copii, printre care două fete stând oarecum separat. Prietene foarte bune.

Îmi torn niște cafea și o beau fără zahăr. Este amară, dar imediat ce o termin îmi mai pun una. Sunt aici deja de două zile și încă nu dorm bine. Satul este aproape cum mi-l aminteam și, totuși, cumva diferit, ca atunci când vezi o persoană cunoscută îmbrăcată în alte haine. Dar în zonă sunt mai mulți oameni decât m-aș fi așteptat. Îi tot văd intrând și ieșind în și din magazine, urcând dealul, odihnindu-se pe băncile de pe malul apei. Nu se poate spune că e agitație, departe de a fi aglomerat, însă nu mai pare la fel de părăsit și pustiu cum mă temeam că este. De

asemenea, mai mulți decât îndrăznisem să sper încarcă filmulețe și chiar am ochit câteva persoane care filmau. O să fie bine. Trebuie să fie.

Mă gândesc la clipurile încărcate ieri: un tip care se trezește și nevastă-sa întinzându-i o felicitare și urându-i „La mulți ani”. O fată alergând pe plajă, cât de repede poate, până când se împiedică și cade. O bătrână într-un azil. Niște fete mâncând pește cu cartofi prăjiți, la malul mării. Un clip anume mă interesează în mod special, deși aproape sigur e inutilizabil. O adolescentă stând pe debarcaderul de lângă Vaporul Naufragiat, în lumina slabă a după-amiezii, uitându-se țintă la valuri. Apucă balustrada și începe să urce încet. Se agață de bara de metal și apoi se aruncă dramatic, cu gesturi exagerate. Pare că se prăbușește în apă și gândul mă duce dintr-odată spre Daisy. Aproape că m-aș gândi că ea e, deși Daisy n-ar fi putut sări din același loc, din moment ce nu sunt decât câteva zeci de centimetri până jos, pe nisip. Dar ce face fata asta? Mă uit în continuare și văd cum reapare, urcând în fugă platforma și chicotind. Camera o filmează de aproape și o văd rânjind, de parcă ar spune *Ai prins-o? Mi-a ieșit bine?,* iar apoi îmi dau seama că făcea mișto.

Gândul îmi zboară spre Daisy și spre Zoe. În afară de Gavin, nimeni nu le-a rostit numele, dar am făcut și eu niște cercetări online. Am căutat numele lui Daisy și de data asta am săpat mai adânc. S-a întâmplat în preajma Crăciunului; s-a aruncat dimineață devreme, acum aproape zece ani. Acasă, în rulota în care locuia, i-au găsit îmbrăcămintea neatinsă și toate lucrurile așa cum le lăsase. Câteva zile mai târziu, apa a aruncat pe plajă, la câțiva kilometri în josul coastei, unul dintre pantofii ei de sport, urmat la scurt timp de ceea ce mai rămăsese din geacă. Faptul că trupul nu i-a fost găsit niciodată o plasează în continuare pe lista persoanelor dispărute, dar nu prea există îndoială asupra faptului că s-a sinucis. Nimeni nu suspectează implicarea altcuiva.

Povestea lui Zoe Pearson este diferită. S-a petrecut primăvara târziu, în urmă cu peste trei ani și jumătate. Într-o zi era aici, bine și în regulă, în următoarea a dispărut fără urmă. I-au descoperit patul gol, părinții au crezut că s-a strecurat afară ca să se întâlnească cu vreun băiat, și nu s-a mai întors niciodată. S-a considerat că a fugit de acasă și gata; nimeni n-a vorbit despre vreo sinucidere, nimeni n-a crezut că a fost răpită. Atunci de ce, cel puțin după Gavin, „unii oameni” cred că poveștile celor două fete au o legătură între ele?

Îmi termin cafeaua și îmi iau haina și camera. N-o să aflu ce s-a întâmplat stând aici.

Mă strecor prin spațiul strâmt și ies pe Slate Road. Satul este mai mult sau mai puțin pustiu. Un tip singuratic stă pe debarcader și un pic mai încolo un grup de fete a luat în stăpânire una dintre băncile din apropierea birtului. Presupun că fumează, deși sunt prea departe ca să-mi dau seama ce fac. În rest, nu e nimeni. Înregistrez scena timp de o secundă, apoi încep să cobor. De pe debarcader filmez pescărușii rotindu-se și plonjând deasupra coșurilor pentru homari, sforile în care s-a încurcat iarbă de mare, plesnind în vânt. Filmez Vaporul Naufragiat – sau Vaporul, așa cum știu că-i spun localnicii –, magazinele de suveniruri, o librărie pe care o găsesc pe una dintre alei. Filmez farul și-mi spun în minte că trebuie să mă întorc la noapte. Dincolo de birt, linia de coastă cotește brusc spre promontoriul care țâșnește în ape – Stâncile, cum i-a zis Gavin – și pe care e așezată casa cea neagră. Casa de pe Faleză. O filmez și pe ea și apoi decid să cobor poteca abruptă spre parcare.

Am grijă la polei, folosind treptele acolo unde se poate și oprindu-mă din când în când să-mi trag sufletul și să filmez priveliștea. Cercetez orizontul, observând copacii din depărtare, îndoiți în bătaia vântului. Aici, aerul pare mai ușor de respirat. O iau la stânga, trec de parcare și de primărie. La dreapta se află o băcănie și un oficiu poștal

unde funcționează și un magazin comunitar în care lucrează voluntari. Ambele vând cărți poștale aproape de același fel, așa că verific de unde ar putea proveni cea primită de Dan. Acum sunt sigură că a fost trimisă din Blackwood Bay și, cu toate că îmi imaginez cum o fac pe detectivul ca să găsesc niște răspunsuri, de data asta n-am noroc. Fotografiile înfățișează vederi ale satului și ale împrejurimilor, imagini de acum câteva secole ale birtului, dar niciuna nu se potrivește. Trebuie să mai caut.

Parcul se află peste drum; împing poarta cu arc și intru. E minuscul, de fapt nu-i decât un loc de joacă cu câteva leagăne și un balansoar, plus un mic foișor în centru, dar de aici ai o panoramă excelentă asupra satului și a golfului în sine. În depărtare se vede Casa de pe Faleză, tăcută și nemișcată. Mă simt atrasă spre ea, conectată într-un fel, chiar și de aici. Atracția este hipnotică, o gaură neagră pe marginea apei, sorbind totul în interiorul ei, chiar și lumina. Dintr-odată mă copleșește certitudinea că acesta e locul de unde a sărit Daisy.

Îmi desprind privirea și mă uit dincolo de ea. La mare depărtare, abia vizibilă dincolo de ape, se află următoarea așezare, un oraș. Malby. De-a dreptul metropolă, prin comparație. Acolo există proprietăți de vânzare, case noi cu peluze îngrijite și mașini scumpe parcate pe alee. Acolo sunt școlile, supermarketurile, fast-foodurile și restaurantele, plus un cinema micuț și un club de noapte solitar. Dar toate astea s-ar putea afla la fel de bine la un milion de kilometri distanță.

Mă hotărăsc să iau ceva cald de băut înainte de a mă întoarce la Cabana Speranța. Pe la jumătatea drumului spre Slate Road este o cafenea, așa că mă îndrept într-acolo. Când intru, ușile zdrăngănesc tare. O bodegă nerenovată: mese acoperite cu mușama, castroane cu zahăr cubic ambalat, ouă și cartofi prăjiți, ceai servit într-o cană ciobită. Zăresc o mulțime de mese goale. Un pom de Crăciun în miniatură clipește pe tejgheaua din spate, luminat la capătul fiecărei crenguțe cu fibre optice

lipicioase. Comand o cafea unei femei care stă îndărătul tejghelei, cu un șorț imaculat în față și ochelari cu lentilele murdare. Cred că e un pic trecută de 40 de ani; părul încărunțit de timpuriu este tuns scurt și aranjat cu stil.

Abia m-am așezat, cu cafeaua în față, când ușile zdrăngănesc iar și văd intrând un bărbat îmbrăcat într-o geacă impermeabilă. E scund – doar un pic mai înalt decât mine – și bine legat. E nebărbierit și are părul lung și într-o dezordine oarecum studiată. Comandă un sandvici cu șuncă și aproape că ne privim în ochi când se întoarce să-și aleagă o masă, însă pe urmă se strecoară pe lângă mine ca să salute un tip așezat într-un colț. Alege un scaun și deschide o revistă, în așteptarea comenzii. Mi se pare cunoscut, un chip văzut doar în treacăt, într-adevăr, dar nu știu de unde să-l iau. Poate l-am zărit într-una dintre filmări? În orice caz, are ceva magnetic; deși nu e neapărat atrăgător, are o aură, o strălucire care îți atrage privirea. Mă întorc la cafeaua mea, însă e prea târziu. M-a prins holbându-mă la el.

— Frumoasă zi, îl aud spunând și ridic iar privirea.

Râde, dar are niște ochi ciudați; unul mai închis la culoare decât celălalt și cu o zbatere lăcrămoasă.

Lasă revista jos.

— Ești în vizită?

Îi răspund că da.

— Ți se pare prea liniștit?

Râde.

— De o vreme a început să fie al dracului de liniște.

— Serios?

— Da. Stai aici?

Arunc o privire pe fereastră, unde un grup de fete trece pe drum, trăncănind. Nu-mi dau seama de ce mă prefac nepăsătoare; pur și simplu mi se pare că așa ar trebui să fac.

— Da, stau aici. În sat.

Face o pauză.

— Ai ceva de-a face cu filmul ăla?

Înainte să pot răspunde, văd o umbră și arunc din nou o privire spre stradă. Pe lângă bodegă trece un tip singuratic și pentru o secundă mă gândesc că le urmărește pe fetele ciripitoare pe care le zărisem acum câteva clipe, însă pe urmă îmi spun că sunt paranoică și că nu fac decât să-mi proiectez propria experiență de când fusesem prima dată la Londra.

— Adică, am văzut camera de filmat, gen.

O pusesem pe masă, în fața mea, lângă castronul cu zahăr. Zâmbesc.

— M-ai prins.

— Eu sunt adevăratul Sherlock Holmes, chiar eu, îmi spune, rânjind. Cred că eu ți-am remorcat mașina?

— Serios? Ești prieten cu Gavin?

— Da.

Se ridică peste masă și-mi întinde mâna.

— Bryan. O să fie gata în câteva zile. Suspensia defectă.

Face semn spre scaunul din fața mea.

— Te superi dacă vin la masa ta?

— Deloc. Sunt Alex.

Se apropie și se așază. E atât de aproape, încât îi simt parfumul de la aftershave, dulce-picant, dar mai simt încă ceva. Un miros de piele tăbăcită, poate. Ceva întunecat și murdar. Așază revista pe masă – *Pescuitorii mării* – și atunci îmi amintesc unde l-am văzut. Unul dintre articolele pe care îmi căzuseră ochii se referea la campania – în cele din urmă sortită eșecului – de susținere a service-ului pentru bărcile de salvare, iar el fusese fotografiat în timp ce împărțea niște pliante, îmbrăcat într-o geacă galbenă.

— Și cum merge?

— Poftim?

Râde.

— Filmul?

— Oh, merge bine, îi răspund. Abia am început.

— Păi, și ce filmează oamenii?

— Tot felul de chestii.

Mă gândesc iar la clipurile de ieri. Fata care simulează o sinucidere. Adolescenții mâncând ceva la pachet, pe una dintre băncile de lângă birt.

— Sunt toate online. Aruncă și tu o privire.

— Poate o s-o fac. E un lucru bun, știi? O să fie drăguț să vedem locul ăsta pe hartă, în fine.

Se uită spre femeia de la tejghea, deși ea pare adâncită cu totul în ștergerea blatului, cât timp așteaptă să se pregătească mâncarea comandată de clienți. Apoi coboară vocea:

— E destul de greu, înțelegi? Cu toată liniștea asta. Programul tău s-ar putea să aducă un imbold bine-venit oamenilor de pe-aici.

Se sprijină de spătar.

— Sau, în orice caz, asta sperăm cu toții.

— Ei bine, să vedem ce pot face, îi răspund.

Ezit. Cuvintele lui Dan au ecou în mintea mea. *Vezi și tu ce săpături mai poți face, OK?*

— Presupun că vrei să vezi localitatea la știri din motive legitime, nu?

Ochii i se îngustează abia vizibil.

— Adică?

Iau un cub de zahăr din castron.

— Zic și eu. Fata aia care a murit, Daisy, nu?

— Așa o chema, da.

— Trebuie să fi fost un moment neprielnic. Într-un sătuc ca ăsta… O ardeai și atunci prin preajmă?

— Dreptu-i. Dar nu locuiesc în sat. Casa mea e undeva aproape de Malby.

— Deci n-o cunoșteai?

— Nu prea bine. Doar puțin.

— E o așezare mică.

Soarbe din cană. Mă întreb cât de departe pot merge.

— Se spune că s-a sinucis…

— Ei bine, dacă asta se spune, asta trebuie să fi fost.

— Dar de ce?

— Cine știe? Era adolescentă. O fi avut probleme cu gagicul?

— Ăsta e cu greu un motiv pentru care s-ar sinucide cineva.

Zâmbește cu regret și mă face să mă întreb dacă are copii. Are ceva care mă determină să cred că nu, dar nu pot spune exact ce. O tristețe, o pustiire, în ciuda farmecului său. Arată ca și cum, dacă l-ar împovăra ceva, ar fi apăsarea oportunităților pierdute și a alegerilor greșite.

— Așa ziceau unii pe atunci, spune el prudent. Dar adevărul este că nici viața din familia ei n-a ajutat. Maică-sa era în lumea ei. Băutură. Droguri. Știi că trăiau într-o rulotă?

Dau din cap. Femeia de la tejghea își face de lucru cu radioul, prefăcându-se că nu ascultă. Mă aplec în față și cobor vocea.

— Și a mai fost încă o fată? Zoe? Zoe Pearson?

Îl văd că ezită. Mă întreb dacă n-am mers cumva prea departe. La urma urmelor, de ce-ar avea încredere în mine?

— Da, spune încet, dar acolo a fost altceva. Asta a fugit. E tot ce știu.

Lasă cana jos.

— Despre asta e filmul tău, de fapt?

Pare dezamăgit și prudent, așa că scutur din cap.

— Nu. Doar că… Mă interesează, cred. Două fete din același sat…

— Nu-i chiar același lucru, insistă el. Una a fugit. Cealaltă a sărit de pe stânci.

Îl văd încercând să se hotărască dacă să vorbească sau nu cu mine, dar fac bine ce fac, fiindcă spune mai departe:

— Și a mai fost și prietena ei, bineînțeles. Dispărută cam în același timp, acum zece ani.

În încăpere se face frig.

— Unii socotesc că era ceva necurat la mijloc. Vreo ceartă sau ceva. Dar cine poate ști?

Se lasă tăcerea. Cubul de zahăr cu care m-am jucat se împrăștie și mătur masa cu palma, apoi ridic ochii spre cerul tot mai întunecat.

— Mama lui Daisy mai este în zonă?

Scutură din cap.

— Pentru ea asta a fost lovitura finală, din câte am auzit. Oricum era pe jumătate moartă din cauza băuturii, iar șocul întâmplării a terminat-o.

— Deci mai găsesc pe-aici pe cineva care le cunoștea? întreb. Pe Daisy sau prietena asta a ei? Cineva care ar putea ști ce s-a întâmplat între ele?

Se gândește pentru o clipă.

— Poate Monica?

— Monica? De la care am închiriat eu?

— Stai la Cabana Speranța, adică?

Dau din cap. Îi vine prânzul, învelit în hârtie cerată, și o cafea. Îi mulțumește chelneriței.

— Poți să încerci cu ea, dacă vrei să sapi după chestiile astea, dar, cum am mai zis, socotesc că a fost o situație de-aia. Nu poți trăi viața pe care a trăit-o ea și să nu plătești prețul.

— Viața pe care a trăit-o ea?

Zâmbește trist.

— Putea fi sălbatică rău. Oricum, ar trebui să plec.

Își adună lucrurile și îmi face vesel cu ochiul.

— Ne mai vedem pe-aici, sper.

7

Stau în fața computerului. Am convins-o pe Monica să ne întâlnim în dimineața asta, un pic mai târziu, dar tot am timp să mai lucrez ceva. Intră un clip cu un tip mai în vârstă care își mângâie câinele; încă unul cu o femeie care coace ceva, în timp ce, lângă ea, un bebeluș gângurește vesel, așezat într-un scăunel înalt. Dau mai tare mașinăria antică și dinăuntrul ei se aude un scrâșnet scurt. Am folosit acest computer ca să realizez primul meu film și, chiar dacă știu că e sentimental și ridicol, dacă l-aș abandona acum m-aș simți ca Samson care-și taie singur părul.

Aștept să-și revină și apoi apăs *Redare.* Următorul clip se deschide cu un ecran negru și cu zgomot, un urlet aparent fără cuvinte și apoi camera se stabilizează, arătând la început un perete îngălbenit, iar apoi o femeie venind în fața lui. Este supraponderală, îmbrăcată într-un pulover, cu părul prins la spate într-o coadă de cal legată strâns. Strigă la persoana care ține camera.

— Nu! spune ea. Nici vorbă!

Replica vine de foarte aproape. Chiar din spatele camerei.

— Nu e drept!

— Drept? îți arăt eu drept, nenoro… Și ce mama dracului faci cu ăla?

— Cu ce?

— Cu telefonul, Ellie!

— Nimic.

— Lasă-l jos!

Nu se aude niciun răspuns. Femeia se uită în dreapta ei, unde un bărbat în cămașă și blugi se sprijină de cadrul ușii uitându-se cum se ceartă cele două, dar nu prea dornic să intervină.

— Ai de gând să-i spui ceva? întreabă ea. Sau doar stai acolo?

El ridică din umeri, jalnic.

— Chris! Ce mama dracului!

Apoi se întoarce și el spre cea care ține camera.

— Ellie, spune el. Ascult-o pe maică-ta.

— Dar nu e drept!

— Ți-a zis ceva, adaugă el. Fără lecții de dans până nu îndrepți situația la școală.

— Dar…!

Bărbatul ridică mâinile.

— Destul. Treci în camera ta. Și închide naibii drăcia aia.

Cadrul se înclină, fiindcă fata care ține telefonul – Ellie – îl apleacă spre stânga. Prinsă de perete, lângă tatăl ei, este o oglindă și, doar pentru o secundă sau două, îi prind reflexia în ea. Apăs *Derulare* și opresc. Pare mică. Treisprezece sau 14 ani, cu pielea palidă și păr superb, roșcat, încadrând un chip inocent, pistruiat.

Ezit. Oare ar trebui să-l fac public? A fost filmat la mânie și, fără îndoială, încărcat într-o criză de furie, o răzbunare pe neputința de a fi adolescent. Dar s-ar putea să regrete mai târziu. S-ar putea să-și dea seama că nu și-a dorit deloc să fie văzut și de altcineva, nicidecum de tot restul satului. S-ar putea ca mâine dimineață să se trezească și să-și facă griji că o să dea și mai tare de bucluc cu ai ei când vor afla ce-a făcut.

Mut clipul în secțiunea marcată *Privat,* apoi urc la etaj. Trebuie să mă pregătesc și să mă gândesc cum o atrag pe Monica de partea mea.

Am stabilit să ne întâlnim la capătul străzii și, când mă vede apărând de sub arcadă, mă salută cu un vesel „’Neața!” întinde mâna; la încheietură îi zornăie niște brățări de plastic.

— Mă bucur să te cunosc, în sfârșit!

— Și eu pe tine! îi spun.

Arată mai tânără decât în poză, are un pic peste 30 de ani, probabil. Doar cu câțiva ani mai mare decât mine. Dar

cântărește mai mult. Acum are părul mai lung și azi l-a prins la spate cu un batic galben-pai. Poată blugi albastru-deschis și o jachetă impermeabilă, violet. La gât zăresc gulerul unui pulover tricotat, galben-intens, și un colier de plastic din mărgele albastre ca niște bile de sticlă. Îi sclipesc ochii și are o agitație ciudată, iritantă; arată ca un soi de mamă-a-pământului, de-aia care-și prepară singură propriul müsli și cumpără totul organic, de la producători locali și din târguri de țară. Sau poate că e profesoară, prietenoasă, dar un pic dusă.

— Te-ai instalat? E totul în regulă?

Îi spun că sunt bine.

— Am lăsat toate instrucțiunile. Le găsești în dosar.

Se referă la cel de pe măsuța de cafea din living. L-am frunzărit în prima seară. E doldora de pliante cu informații, chestii de făcut, locuri de văzut. Cele mai multe depășite.

— Iar eu stau chiar alături.

— Foarte bine, îi spun. Asta n-am știut.

Se uită la mine cu o privire curioasă. Oare a simțit vreun disconfort în vocea mea?

— Probabil îți e la îndemână.

— Îmi este, spune ea. Dar nu-ți face griji, n-o să te deranjez.

Mă bate ușor pe braț.

— Mergem să bem ceva? Te duc la localul lui Liz.

Îi răspund că ar fi bine și începem să urcăm dealul. Odată ce ajungem la cafenea – aceeași în care l-am cunoscut ieri pe Bryan –, ne așezăm la o masă de la fereastră și Monica apucă un meniu tras în plastic.

— Deci ceai?

Femeia de ieri se apropie de noi – Monica mi-o prezentă ca fiind Liz – și astăzi îmi zâmbește subțire în timp ce ne ia comanda, fără să mă privească în ochi. Deși nu e ostilă pe față, îmi trece prin minte că a aflat cine sunt și nu-i place. Ei bine, îmi spun, n-are decât să nu fie de acord. Nu oricine trebuie să fie de acord cu proiectul pentru ca el să

funcționeze; aroganta asta bătrână cu față acră nu contează.

— Altceva?

Spun „nu” și se retrage. Monica se apleacă în față.

— Deci, despre ce voiai să vorbim?

Ezit, dar mă gândesc la documentar. Trebuie să-i fac pe cei de la televiziune să muște momeala. Le-am convins pe fetele din *Iarna neagră* să se deschidă, așa să trebuie să am talentul ăsta.

— Despre Daisy, îi spun.

Se trage în spate doar un pic, dar apoi pare să-și recapete calmul.

— Daisy Willis? De aia ești aici?

— E doar o poveste de context pentru film. Mă interesează efectul pe care l-a avut asupra comunității. O cunoșteai?

E pe cale să răspundă, când ușa se deschide și intră un grup de fete. Sunt adolescente, 15 sau 16 ani, cred, încă în uniforme. Bârfesc și chicotesc; transformă tot locul cu energia lor debordantă. Una este mai înaltă decât celelalte și se află clar la conducere; dă tonul întregii conversații și, în timp ce vorbesc despre cineva care evident nu-i acolo, exagerează cu datul ochilor peste cap.

— Ce te face să crezi așa ceva?

Arunc o privire spre fete. Mă gândesc la Daisy. Mă întreb dacă și ea era așa.

— Oh, doar ceva ce-a spus Bryan.

Pare să se relaxeze puțin.

— Oh, ai vorbit cu Bryan. Ei bine, cred că am cunoscut-o oarecum. Aici toată lumea cunoaște pe toată lumea, știi?

— Este în regulă să-ți pun câteva întrebări?

Își curbează buzele într-un fel care nu pare prea încurajator.

— Credeam că filmul trebuie să fie mai lejer. Nu asta a spus prietena ta? *Nimeni nu trebuie să dea în gât pe nimeni?*

Prietena mea. Se referă la Jess, asistenta mea, desigur. Monica trebuie să fi fost și ea la întâlnire.

— Da, îi spun cât de cald pot. Și crede-mă. Chiar nu trebuie.

Înainte să-mi poată răspunde, Liz vine cu ceaiul. Pune pe masă un ceainic crăpat și ne dă fiecăreia cești și farfurii desperecheate, apoi se retrage, nu înainte de a schimba câteva cuvinte cu Monica. Îmi amintesc că Gavin a spus că nu toată lumea consideră sinucidere moartea lui Daisy.

Continui:

— Încerc doar să înțeleg ce s-a întâmplat.

Nu se grăbește să răspundă. O undă de disconfort îi străbate chipul. După o secundă aruncă o privire spre locul unde stă Liz și ne privește, apoi spre fetele care au intrat după noi. Coboară vocea:

— Mergem la o țigară?

Ieșim în frig. Își aprinde o țigară cu degetele îngălbenite, apoi îmi oferă și mie una. Sunt tentată, dar mă abțin, în niciun caz n-o să revin la asta, nu după atâta vreme. Suflă pe nas fumul albăstrui.

— Ce ai auzit?

— Doar că unii nu sunt atât de convinși că s-a sinucis.

— Chiar așa?

Trage adânc aer în piept și coboară vocea.

— Uite, urmează ea, tot ce-ți pot spune este că era un suflet pierdut. Din ce-am auzit, avea probleme cu iubitul. Chestiile obișnuite, știi și tu.

Un suflet pierdut? Probleme cu iubitul? Parcă văd imaginea fostului meu iubit plutindu-mi prin fața ochilor. Îl văd spunându-mi că i-a ajuns. Din cauza muncii mele. Că eram rece. Că s-a terminat. Am fost supărată, da. Mai mult decât am lăsat să se vadă. A fost primul bărbat în care avusesem încredere. Am plâns. Am jurat că n-o să mă mai îndrăgostesc vreodată. Aproape că m-am uitat la un film de doi lei alături de colega mea de apartament. Dar nu am întins mâna după sticlă. Nu am sărit de pe o stâncă.

— Monica. Oamenii nu fac chestii de-astea doar pentru că i-a părăsit cineva.

— Ba unii fac, spune ea, ezitând. Uite, habar n-am. Poate că a fost mai mult de-atât.

— Ca de exemplu?

— Cine știe?

Privește de perete țigara pe jumătate fumată.

— Uite, a fost nasol atunci când s-a întâmplat. Fără cadavru și toate cele. Oamenii nu vor s-o mai zgândăre. E deja istorie. Vor să uite. Asta-i tot. Și socotesc că ai face și tu bine s-o lași așa. Adică și dacă știm de ce a sărit, n-o s-o aducem înapoi, nu?

— Sigur că nu, dar…

— Atunci care-i rostul?

Adevărul, aș vrea să-i spun. Ăsta-i rostul. Adevărul. Și cu asta mă ocup eu, la asta mă pricep. Dar apoi îmi amintesc de *Iarna neagră.* Oare adevărul le-a ajutat pe vreuna dintre fetele alea?

— Uite, spune Monica, cu vocea înmuiată. Orice ai face din noi, să știi că suntem oameni obișnuiți, OK? Care își văd de treaba lor, ca oricine altcineva. Adică, poate că tu nu realizezi, dar traiul meu se bazează aici și acum pe vizitatori. La fel și al multor altora. Nu ne permitem ca filmul ăsta să-i împiedice pe oameni să mai vină. Înțelegi?

Timp de o clipă a sunat ca o amenințare, dar îmi zâmbește.

— Sigur că da, îi spun. Dar să știi și tu că nu fac o reclamă pentru sat. *Veniți la Blackwood Bay și toate visele voastre se vor împlini.*

Privește cu bocancul țigara stinsă pe zid.

— M-am uitat la filmări.

Ezit. N-am nevoie de aprobarea ei. Și totuși, nu mă pot abține.

— Și?

— Cu toții ne-am uitat. Doar că noi… vrem ca satul să fie cunoscut pentru altceva decât treaba asta.

— M-am prins.

Zâmbește trist.

— Daisy era singură. Asta cred eu.

— Am înțeles că avea o prietenă? Ce s-a întâmplat cu ea?

— A fugit. Nu-mi amintesc unde.

Vântul vuiește pe deal și, chiar dacă îl simt doar într-o manieră abstractă, distantă, tremur.

— Cine era?

Cuvintele sună prost, împleticit, de parcă altcineva îmi controlează limba, dar ea nu observă.

— O fată de undeva de pe lângă Malby. Mergeau împreună la școală, dar, așa cum ți-am zis, a fugit. Au circulat zvonuri că a ajuns la Londra, dar eu nu știu nimic despre asta.

Nu, îmi vine să-i zic. *Nu. N-a fost așa. Abia dacă se știau una cu cealaltă.* Poate că Monica este confuză. Poate că se referă la altcineva. Poate că atunci a dispărut o altă fată.

Dar nu. Aș fi știut de asta. Oare?

— Deci au dispărut trei fete? întreb, conștientă de cât de stupid trebuie să sune. Daisy, Zoe și prietena asta?

— Daisy nu a dispărut. S-a sinucis. Și se zice că prietena ei a apărut pe undeva. Dar da.

— Prietena asta, revin, și parcă vorbele mi se opresc în gât și trebuie să le oblig să iasă ca dintr-un mâl gros. Ea când a fugit?

— Nu-mi amintesc exact. Cam în aceeași perioadă în care a murit Daisy. De ce?

Mă simt de parcă m-aș înclina pe o stâncă, gata să mă prăbușesc.

— Cum o chema?

— Sadie, spune ea și, deși probabil că ar fi trebuit să fiu pregătită pentru asta, că ar fi trebuit să-mi adun toate puterile, numele îmi bubuie în urechi.

Reverberează ca un țipăt într-o cameră întunecată și amenință să-mi distrugă echilibrul.

— O chema Sadie.

Atunci

8

Multe din zilele acelea petrecute într-un spital londonez se contopesc într-una singură, dar chiar îmi amintesc ziua în care am aflat cine sunt, ziua în care am renăscut. Ziua în care am devenit Alex.

M-am trezit devreme, sub lumina palidă care străbătea prin perdelele subțiri, albastre, și am încercat să-mi dau seama unde mă aflu. Încăperea mirosea a parfum de cameră ieftin și conținea prea puține indicii, doar un dulăpior cu sertare pe care era așezat un televizor alături de o vază cu flori, o oglindă pe peretele opus, o noptieră cu o veioză și un pahar gol. Pentru o secundă am crezut că sunt într-o cameră de hotel, m-am gândit că dintr-un moment în altul o să aud trăgându-se apa la veceu și o să apară vreun tip care să-mi zică să mă car, dar apoi mi-am amintit. Eram la spital, unde mă aflam de când fusesem adusă din Kent.

Am văzut-o pe dr. Olsen după micul dejun. Ne-am întâlnit în sala comună de zi; acolo era mai confortabil, a spus ea, de parcă ne-am fi pregătit de o bârfă împreună, să ne punem la curent, ca niște prietene vechi. Știam adevăratul motiv pentru care uram să mă aflu în cabinetul ei: era prea mic, părea înghesuit și aglomerat și ori de câte ori eram acolo începeam să transpir. Ne-am așezat pe scaunele pătate și ea a tras mai aproape. În ziua aceea purta rochie și cizme de piele elegante, chiar dacă afară se încălzise.

— Ce mai faci? a spus ea, cu un accent abia sesizabil.

Am ridicat din umeri, apoi mi-am amintit că trebuie să și vorbesc. Îmi plăcea doctorița Olsen; nu-mi făcuse niciun rău.

— Bine.

A zâmbit.

— Bine?

— Da.

— Vrei să dezvolți un pic?

— Nu prea.

A așteptat. Liniștea s-a tot întins până când, în cele din urmă, m-am simțit obligată s-o umplu.

— Nu sunt prea multe de zis.

— Tot n-avem noroc?

Am scuturat din cap. Dr. Olsen crede că mușchiul memoriei va mișca într-o zi și, pe negândite, o să încep să-mi reamintesc, poate să-mi amintesc parola de la telefon, dar până acum s-a înșelat.

— Și nu ți-ai amintit chiar nimic?

Doar puțin, îmi zic în sinea mea. Îmi amintesc o canapea. Lângă mine, un bărbat uriaș ronțăia chipsuri cu brânză și ceapă și sorbea dintr-o sticlă de cola, după care râgâia peste mine respirația puturoasă. O puștoaică drăguță, cu o claie de bucle răsucite, era muștruluită de maică-sa.

Dar amintirile astea sunt ale mele, îmi spun, sunt tot ce am. Și erau oare din călătoria pe care trebuie s-o fi făcut la Deal sau dintr-o altă călătorie, dinainte?

— Nu.

— Ești sigură?

Am dat din cap hotărât.

— Da.

A părut dezamăgită, dar a încercat să-și ascundă starea. Mi-a părut rău că am dezamăgit-o, dar nu aveam ce să fac. După încă zece minute, mi-a spus că trebuie să plece.

— Oh, apropo, a spus ea, ridicându-se. Voiam să te întreb ceva.

Și-a scos telefonul. Era un iPhone nou, ultimul model.

— Presupun că tu știi mai multe despre astea decât mine. Vreau să-mi filmez nepotul, doar să-mi dau seama cum. Se pare că are și o funcție video, dar…

Ridică neajutorată din umeri. Întind mâna și îmi dă telefonul; fără să mă gândesc, încerc să-l deblochez.

— Care e parola? întreb, dar ea mă privește ciudat, uitându-se la mâinile mele.

— Tocmai ai încercat 13 17, spune ea. Aș vrea să încerci același cod și pe telefonul tău. OK?

Mă uit la telefonul pe care îl am în mână și i-l înapoiez. M-a păcălit; mă încearcă un resentiment ca un junghi încins. Însă, pe de altă parte, poate că va funcționa.

— O să încerc, i-am spus.

M-am întins pe pat cu ochii în tavan și cu telefonul atârnând greu în palmă. Am găsit un singur număr în memorie. Părea simplu. Dacă voiam să văd al cui este tot ce aveam de făcut era să sun. Așa că de ce n-o puteam face?

Era ridicol. M-am așezat în capul oaselor și am format numărul. Am așteptat să se conecteze și în timpul ăsta liniștea a părut să dureze o veșnicie.

— Alo? am spus în cele din urmă.

La capătul celălalt a urmat o pauză, apoi s-a auzit o voce alunecoasă, catifelată, cu un vag accent pe care nu l-am putut localiza.

— Alo? a spus el, aparent îngrijorat. Sadie?

Numele a fost ca un bold care înțeapă un balon și l-am recunoscut imediat: era al meu. Nu era nicio îndoială; părea ca un colac de salvare aruncat într-un abis, un cod secret care mă putea scoate din beciul umed și mucegăit în care eram captivă. Amintirile au năvălit înapoi cu o grabă aproape copleșitoare. Mi-am amintit de Blackwood Bay, mi-am amintit că am făcut autostopul până la Sheffield, că am petrecut acolo câteva nopți înainte de a merge mai departe, spre Londra. Mi-am mai amintit și că eram în pericol, că nu trebuia să spun nimănui nimic, nici măcar numele meu. Doar că nu-mi aminteam de ce.

— Sadie? a spus vocea din nou.

Poate că această persoană știa de ce. La urma urmelor, numărul lui era singurul din agenda telefonului meu.

— Cine ești? am întrebat.

— Ce?

Am repetat repede întrebarea.

— Cu cine vorbesc? Nu…

Conversația s-a întrerupt.

„Rahat”, am bombănit în barbă și am sunat imediat înapoi, sperând că a fost doar o problemă tehnică. De data asta nici n-a mai sunat, la fel și la a doua încercare, și la a treia. Până la urmă am renunțat. Nu mai puteam face nimic.

Dr. Olsen mi-a bătut la ușă un pic mai târziu.

— Ceva noroc?

— Era codul corect, i-am spus.

Mi-a zâmbit, însă a văzut pe chipul meu că nu am vești bune.

— Și?

Mi-am amintit de convingerea că nu trebuie să spun nimănui nimic.

— Era un singur număr, am oftat. Oricine o fi fost, a închis.

S-a așezat pe pat lângă mine. Îmi dădeam seama că vrea să mă înconjoare cu brațul, dar n-a făcut-o. Poate că n-avea voie.

— A zis ceva? m-a întrebat în schimb, iar eu am ridicat privirea spre chipul ei în așteptare, sperând, și mi-am dat seama că ăsta fusese declanșatorul pe care îl aștepta de când lucra cu mine.

Tot acel timp petrecut întrebându-mă dacă am făcut vreodată lucruri de care să nu-mi mai amintesc după aceea (nu ni se întâmplă tuturor? am întrebat), sau dacă am găsit vreun lucru prin casă despre care să nu-mi amintesc că l-am cumpărat (ce casă?), sau dacă am simțit vreodată că trupul meu nu-mi aparține ori că e controlat de altcineva. Când am terminat cu toate mi-a spus că ea crede că trec prin ceva numit „fugă disociativă”, că aceasta poate fi cauzată de multe lucruri, că era evident că în ultima vreme nu avusesem o viață ușoară și că, de obicei, situația se îmbunătățește de la sine.

Deci ăsta era declanșatorul la care sperase? Din nou am simțit că trebuia să-i ofer ceva, altminteri nu s-ar fi oprit din întrebat.

— Doar numele meu, i-am răspuns.

— Păi, asta-i grozav!

— Prenumele.

— Așa, mi-a replicat un pic mai ezitantă, un pic mai dezamăgită. Și?

A trebuit să gândesc repede. Nu-i puteam da adevăratul meu nume; vorbise deja despre un apel la televizor sau despre contactarea mai multor instituții de presă naționale. Din senin mi-a venit în minte un altul.

— Alex, am spus. Mă cheamă Alex.

— Alex?

Am dat din cap.

— Ei bine, e și asta ceva. Un lucru important! Numele tău… Putem suna înapoi. Vrei să sun eu? Aș putea explica…

— Nu, am spus. O să sun eu. Mai târziu.

A ezitat.

— Promite-mi că o să suni, mi-a spus neîncrezătoare.

I-am spus că o s-o fac și am și făcut-o. În fiecare zi, timp de o săptămână, și în fiecare zi mi-a cerut să-i spun adevărul. La numărul acela n-a mai răspuns niciodată nimeni și în a opta zi a încetat și să mai sune. Atunci a dat numărul la poliție, dar ei au spus că nu era înregistrat cu nume, probabil că era un mobil preplătit. Dr. Olsen mi-a spus să nu mă îngrijorez, că se vor rezolva mai multe acum, că am un nume.

— Mai este ceva, totuși, a adăugat ea. Nu vreau să te îngrijorezi, dar trebuie să ne gândim și la externarea ta și trecerea în ambulatoriu. Nu poți rămâne aici la nesfârșit. Ai unde să te duci?

Știa că nu am. Vorbise deja despre mine cuiva care promisese că va da o mână de ajutor, nu că aveam vreo încredere că o să poată.

Am scuturat din cap. M-a luat cu brațul pe după umeri și, pentru prima dată, nu m-am ferit.

— Nu-ți face griji, Alex, draga mea. N-o să te abandonez. Totul o să fie în regulă. Îți promit.

Acum

9

Îmi termin ceaiul alături de Monica, apoi mă întorc la Cabana Speranța. Știu că arăt foarte diferit de cum arătam pe atunci, însă tot sunt zdruncinată. Am pierdut din kilogramele în exces pe care le aveam, și erau destule. Mi-am vopsit părul în negru – la fel și sprâncenele mult prea stufoase, pe care le pensez asiduu – și m-am tuns scurt. O intervenție cu laser m-a scăpat de ochelarii fără de care nu ieșeam din casă. Strungăreața mi s-a închis de la sine, dar mi-am îndreptat și mi-am albit dinții, plus că am folosit o parte din banii făcuți din *Iarnă neagră* ca să-mi apropii urechile de cap, să-mi ajustez nasul prea mare și maxilarul un pic cam proeminent, conturat din nou cu niște acid hialuronic.

Dar mai sunt și alte diferențe, mult mai semnificative. Totul s-a schimbat când am devenit Alex, când m-am adunat de pe străzi, când mi-am găsit de lucru și când am început să iau în serios producția de filme. Totul. Hainele pe care le port, felul în care mă îngrijesc, cum merg și cum vorbesc, încrederea mea. Până și mama ar trebui să facă eforturi ca să mă recunoască, deși nu țin morțiș să verific. Dar oamenii care mă cunoșteau pe atunci? O vagă asemănare, ar putea spune, ca și când Sadie și cu mine am fi surori, de exemplu. Dar nu mai mult de-atât, sunt sigură, fiindcă altminteri n-aș fi venit niciodată atât de aproape de Malby. Nu l-aș fi lăsat în veci pe Dan să mă preseze cu întoarcerea la Blackwood Bay. Și n-aș fi vorbit cu Monica.

Mă întind după paharul cu apă. Am laptopul în față, cu un browser deja deschis. Google este pe poziție, gata să-și facă treaba. Mă gândesc iar la ce a spus Monica. Că poate plecarea mea a fost ultima lovitură pentru Daisy. Dar se înșală. Își aduce aminte aiurea sau face o greșeală. Daisy și cu mine nu eram prietene; abia dacă o cunoșteam. Nu sunt sigură nici măcar că aș recunoaște-o dacă ar sta acum

în fața mea. Nu că ar fi posibil, firește. Deci nu poate fi greșeala mea că a decis să sară. Nu-i așa?

Și ce-a zis despre zvonul că mi-aș fi făcut apariția undeva? Ar putea fi real? Îmi scriu numele și apăs *Căutare.* Computerul stă în așteptare o clipă, dar apoi ecranul se umple cu o listă de rezultate. Nu apar pe prima pagină, nici pe a doua. Încerc din nou, de data asta adăugând *Blackwood Bay.*

Și iată-mă, sus de tot. *Localnică adolescentă, dată dispărută.* Mâinile îmi ezită deasupra tastaturii. Aș putea să dau click pe link, să sap mai în profunzime, să aflu ce au spus despre mine, dacă au legat dispariția mea de moartea lui Daisy sau aș putea închide fereastra de căutare, ca să mă concentrez pe ceea ce vreau să fie acest documentar. Ezit încă un moment. Cine știe ce aș putea găsi, unde m-ar putea duce? Și am trăit până acum fără să știu. Ar trebui să mă concentrez asupra filmului, nu asupra mea.

Dar dacă cele două sunt legate? Apăs pe link.

Articolul este din știrile locale. Nu-mi spune nimic din ce nu știam. Scrie că pur și simplu am dispărut. Că am plecat de-acasă într-o bună zi – din casa noastră de lângă Malby; plecasem să vizitez o prietenă, potrivit declarației mamei mele – și nu m-am mai întors.

Mai apăs pe câteva link-uri, sperând să găsesc mai multe articole, dar deși sunt câteva, povestea pare să fi murit totuși repede. Le citesc în diagonală și îmi dau seama că toate relatează aceleași lucruri, cu foarte puține amănunte noi. Fusesem văzută făcând autostopul, cărând o geantă. Detaliile sunt vagi și e firesc – cum ar fi putut ști cineva că am ajuns mai întâi în Sheffield, apoi în Londra și apoi, după Dumnezeu știe ce mi s-a întâmplat pe acolo, am sfârșit inconștientă pe o plajă din Deal? Totuși, mă așteptam la mai mult de-atât.

Selectez link-ul următor. În acest articol găsesc un scurt interviu cu mama; nu-i absolut deloc în firea ei, spune ea, fetița ei n-ar fi fugit niciodată. Face apel la mine, să o contactez. O să rezolvăm noi orice ar fi. Da, îmi spun. Așa

cum le-ai rezolvat și pe celelalte: luându-i partea noului tău iubit și spunându-mi mie să tac și să înghit, să mă obișnuiesc sau să mă car.

Nu există decât o singură poză de-a mea, folosită în cele mai multe dintre articole. Este alb-negru, din cele făcute la școală, portret. Îmi pare bine. Îmi arunc scurt ochii la ea – aproape că nu seamănă deloc cu mine. Fata care eram avea unul dintre chipurile acelea banale, care nu se distingeau prin nimic, pe care le poți atribui oricui. Singurul lucru remarcabil este strungăreață. Am părut șaten-deschis, de culoarea cafelei cu lapte, dat frumos după urechi și, în ciuda ochilor strălucitori, am pielea pătată și punctată de coșuri, fața umflată, bărbia nedefinită. „Grăsuța”, așa îmi spuneau când erau drăguți cu mine. Ceea ce se întâmpla destul de rar.

Mi se face brusc rușine și închid și această fereastră. Ce am făcut? De ce ar crede unii că am vreo legătură cu moartea lui Daisy? Adevărul este că nu-mi amintesc nimic; știu că trebuie să se fi întâmplat ceva îngrozitor, ceva ce m-a făcut să fug tocmai la Londra și să jur că n-o să mă mai întorc niciodată, că n-o să-mi mai folosesc vreodată numele adevărat, dar, oricât de mult am încercat, nu-mi amintesc ce a fost.

Mai deschid o dată Google și de data asta caut *Daisy Willis.* Sunt mai multe știri și, cu toate că de-acum povestea e veche, amănuntele sunt și mai puține, întreaga afacere fiind învăluită în incertitudine. Se pomenește și despre un bilet lăsat de fata care se sinucisese, despre care nu mai citisem până acum, dar nimic mai mult. Nimic despre mine, deci nimic care să sugereze că noi două am fi fost apropiate sau că fuga mea a avut de-a face cu moartea ei.

Și totuși, mai trebuie să fie ceva aici, sunt sigură. O amintire plutește ca un obiect aruncat în mare după un naufragiu, aflat chiar la suprafața apei, dar de neatins, strălucind încă o dată în lumină înainte de a se scufunda. Sap mai în adâncime, încerc o căutare de imagini și apoi

îmi amintesc. Daisy și cu mine la debarcader, într-un grup de puști. Cineva ne face o poză.

Găsesc poza cam pe la jumătatea scărilor. Am observat-o din prima noapte în care am ajuns aici, dar nu i-am recunoscut semnificația. Monica și copiii, două fete stând deoparte, mai degrabă ignorând aparatul foto. Are un aer conspirativ; pun ceva la cale. Mă întind și ating sticla rece, lăsând o dâră unsuroasă. Mă aplec și mai mult, cu toate că nu prea am nevoie. Acum, că mă uit iar, este evident cine sunt fetele și le șoptesc numele, murmurând:

Daisy. Sadie. Daisy. Eu.

Deci e adevărat. Eram mai apropiate decât am crezut, întorc spatele pozei și cobor scările. Îmi amintesc ce mi-a spus Gavin: cum că unii văd o legătură între Daisy și dispariția lui Zoe. Este și ea parte din acest puzzle, chiar dacă a dispărut ani mai târziu. Sunt sigură de asta.

Iau telefonul. Îmi răspunde după al treilea țârâit.

— Gavin?

Îmi ia o clipă să-mi dau seama că nu mi-a recunoscut vocea. Las capul în jos, dar ce dacă nu m-a recunoscut? La ce mă așteptam?

— Sunt Alex. Ne-am cunoscut alaltă…

— Oh, bună! Cum ești? Totul e în regulă?

Mă fac că nu aud întrebarea.

— Ascultă, îi spun. M-am gândit la ce-ai zis. Despre sinuciderea lui Daisy și despre Zoe Pearson?

— Da?

— Păi, mă întrebam dacă nu mi-ai mai putea spune și altceva.

— O să urmărești povestea asta!

— Doar ca subiect de context pentru film. Mă întrebam… Aș mai putea sta de vorbă cu cineva despre asta? Știi dacă Zoe avea prieteni care ar mai putea fi pe aici?

— Păi, spune el în cele din urmă, am auzit că avea un iubit, dar se terminase. Și cred că am auzit pe cineva

zicând că-și pierdea vremea cu Sophie Steadman. Cred că ai putea să încerci cu ea.

Mâzgălesc numele în carnet.

— Și unde o găsesc?

— Lucrează la salonul de tatuaje. „Cerneală și oțel.”

Ezită.

— Vrei să vin cu tine?

Chiar mă gândesc la propunerea lui pentru o clipă, dar lucrurile vor fi mai simple dacă mă duc singură.

— Nu, îi spun. O să mă descurc.

10

Cuvintele *Cerneală și oțel* se limpezesc în obiectiv, pe măsură ce camera reușește să focalizeze – litere extravagante, aurii, strălucind pe tâmplăria neagră, un pic coșcovită. Mă deplasez încet; restul salonului este ecranat de plasele de la ferestre, în fața cărora cineva a așezat lumânări, un craniu aurit și un album cu tatuaje, lăsat deschis. Chiar lângă intrare este un afiș care anunță că se fac și piercinguri, și altele. *Cereți detalii în magazin.*

Mai filmez un minut înainte de a intra. Partea din față a salonului a fost amenajată ca sală de așteptare și găsesc acolo o fată care așteaptă deja, așezată pe unul dintre scaunele de răchită aranjate în jurul unei măsuțe joase. Când intru ridică privirea, dar ochii ni se întâlnesc doar pentru o clipă, apoi se întoarce la telefonul ei. Din ecran se aud niște voci înăbușite.

Locul e decorat cu sute de modele de tatuaje. Flori, lăstari târâtori de viță de vie, spini din care picură sânge. O parte din perete este ocupată de fluturi și îngeri, o alta de șerpi, păsări, un revolver, cranii. Deasupra ușii e poza unui bărbat pe al cărui spate e tatuat un dragon scuipând flăcări. Este uluitor felul în care e redat, în nuanțe de albastru, roșu și galben, cu gheare și dinți ascuțiți, cu solzii întrețesuți în piele. Mă întreb cum arată în realitate, lucind de sudoare, răsucindu-se odată cu mușchii de sub piele.

Am fost și eu odată să-mi fac un tatuaj. Poate chiar aici. Deși vagă, este una dintre amintirile care mi-au revenit. Am mers împreună cu o prietenă, însă în ultima clipă mi s-a făcut frică, speriată de durere, poate, ori de furia mamei. Asta se întâmpla pe vremea când lucrurile încă mai mergeau cât de cât între noi.

Îmi duc mâna spre braț și simt înțepătura unui ac imaginar. Ce tatuaj mi-aș face acum, dacă ar fi să încerc din nou? Probabil ceva mai personal. Ceva a cărui

semnificație să nu fie știută decât de mine. Un vers dintr-un poem sau dintr-un cântec? Sau poate ar fi mai bine să merg cu ceva frumos, decorativ, dar fără relevanță.

Nu că aș putea s-o fac, cel puțin nu aici. Nu cu cicatricile care mi-au transformat antebrațul în câmp de bătălie, rămase de când am fost arsă rău, cu ani în urmă. Eram la hostel, îmi turnam supă de roșii, din tot ce-aș fi putut mânca, dar cratița a fost mai fierbinte decât am crezut și am scăpat-o de pe marginea aragazului, vărsând tot conținutul pe mine. Durerea a fost de nedescris; carnea mi s-a opărit și s-a umplut de bășici, arăta de parcă ar fi fost jupuită. Câteodată, pielea e încă sensibilă în locul acela, de parcă încă e carne vie și m-aș fi ars ieri, dar în cea mai mare parte a timpului simt exact pe dos. Când apăs nu simt nimic, singura durere este în amintirea mea, dar tot nu pot să zgârii cu un ac pielea aia, să mă injectez cu cerneală. Nu acum.

Mă uit invidioasă la fata din fața mea, la pielea ei netedă. E tânără, cred că are vreo 18 ani, cel mult. Poartă un tricou și o geacă deasupra, blugi și fes. Îmi pare cunoscută, presupun că din vreunul dintre filme. Mă aplec spre ea și-mi dreg vocea.

— Iartă-mă, pot să te întreb ceva? Îți faci un tatuaj?

Ridică privirea spre mine. E derutată, ca și când aș vorbi în dodii.

— Pe care ți-l faci?

Ridică din umeri și se întoarce la telefonul ei, fără o vorbă.

— Eu doar… am venit aici să ajut cu filmul, îi spun.

— Nu… spune ea, tresărind la sunetul propriei voci. Nu pot…

Mă străduiesc să râd.

— Nu-ți face griji! Nu te oblig!

Se relaxează doar un pic, dar îngrijorarea rămâne. Îi strălucesc ochii, fixați pe modelele prinse pe peretele din spatele meu.

— Îmi pare rău dacă…

— Te rog doar să mă lași în pace, OK?

Sunt pe cale să-mi cer scuze, când ușa din spatele meu se deschide. Apare o femeie cu părul negru. Îmi imaginez că e Sophie. E mai tânără decât mă așteptam; nu cu mult mai mare decât clienta. În spatele ei ochesc o chiuvetă, un scaun de piele, rafturi doldora de sticle de plastic.

— Kat? spune ea. Gata?

Fata se ridică. Pentru o fracțiune de secundă, i se umezesc ochii.

— Scuză-mă, îi spun lui Sophie. Pot să te rețin un minut, când termini?

Mă măsoară de sus până jos.

— Probabil, spune ea, apoi se întoarce spre Kat. Haide.

Fata pleacă după o jumătate de oră. Se uită spre mine abia după ce iese, în timp ce traversează strada. Mă surprinde chipul ei lipsit de expresie. În mod sigur trebuie să simtă ceva, chiar dacă ar fi doar ușurare, nu? Dacă i se citește totuși ceva pe față, atunci este sentimentul de neplăcere, pare că a făcut-o pentru altcineva. Scoate din buzunar un telefon – altul decât iPhone-ul în care se uita mai devreme – și și-l apasă pe ureche. Ascultă concentrată, apoi dă din cap cu o supunere tăcută, bagă telefonul la loc în buzunar și dispare în josul străzii.

O clipă mai târziu apare și Sophie.

— Încă mai ești aici, spune ea. Intră. Trebuie să fac curat.

O urmez în spatele salonului. Observ instrumentele, acele în tecile lor, borcanele pline ochi cu tampoane de vată, tăvi cu aparate de ras de unică folosință. Sunt neliniștită; simt cum mi se strânge stomacul.

— E vorba despre Zoe?

Abordarea ei directă mă ia pe nepregătite. Parcă ne-am pregăti de război.

— Parțial, îi răspund. De ce spui asta?

— De ce altceva te-ai afla aici? Presupun că despre asta este, de fapt, filmul tău.

Tonul ei e sarcastic, superior. Nu reacționez în niciun fel.

— Kat e OK?

Își ferește privirea. Se întoarce spre unul dintre instrumente și începe să-l demonteze.

— E bine. Deci?

— Erai prietenă cu Zoe?

Mă privește țintă, fără să clipească. Îi susțin privirea. Niciuna dintre noi nu scoate o vorbă. Afară se aud voci, trece cineva pe stradă. Știu exact la ce se gândește. Eu, cu vocea mea afectată și cu hainele mele frumoase. Ce-mi pasă mie de Blackwood Bay? De Daisy și Zoe? Dacă ar ști ea!

— Deci filmul e despre ea? Sau despre Daisy?

Scutur din cap. Mă întreb dacă o știa și pe Daisy, dar apoi îmi dau seama că este, probabil, prea tânără.

— Nu. Nu este vorba *despre* ceva anume.

— Da, bine.

Încerc iar.

— Erai prietenă cu Zoe?

Se întoarce la instrumentul ei. Se mișcă metodic și precis.

— Da. Eram. OK?

Atmosfera pare încărcată cu electricitate.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu ea?

— Habar n-am. Trebuie s-o întrebi pe ea.

— Numai că n-am cum.

Nu spune nimic. Îmi amintesc povestea cum că Zoe ar fi fost văzută undeva, imaginea de proastă calitate de pe camerele rețelei stradale din Meadowhall.

— Crezi că e în viață?

— De unde să știu eu?

Este prea defensivă. Ceva nu e în regulă.

— Era fericită aici?

Râsul ei e strident.

— Tu ai fi?

— Nu pare așa nasol.

— Nu?

Îi ignor sarcasmul.

— Uite. Încerc pur și simplu să aflu ce s-a întâmplat. Poate dau o mână de ajutor. Ți-a zis ceva înainte de a dispărea?

Oftează, apoi se întoarce cu fața spre mine.

— Locul lui Zoe nu era aici. Era frumușică. Și isteață. Pune-ți mintea la contribuție.

— Deci era hărțuită?

Îi e ciudă, dar vrea să vorbească.

— La început, n-a fost nicio chestie. Doar o amenințare, înțelegi? Dar apoi au început să trimită poze tuturor, pe Snapchat.

— Ce fel de poze?

— Zoe la dușuri și… ei bine…

Îmi pot imagina. Cuvântul GRASĂ, folosit ca armă. Cuvântul CURVĂ. Mai rău.

— N-a spus nimănui? Părinților ei?

— La momentul ăla nu prea mai vorbeau. Venea acasă târziu. Bea. Ei spuneau că îi afectează rezultatele de la școală.

— Și așa era?

— Cum ți-am zis, era deșteaptă. Părinții ei voiau s-o vadă mergând la universitate.

— Dar ea ce voia?

— Nu cred că știa ce vrea.

Își aruncă guma de mestecat la gunoi. Tricoul i se ridică și îi observ brațul. Acolo, pe jumătate ascunsă de un trandafir tatuat, se vede o vânătaie violacee, de forma degetului mare. Mă abțin cu greu s-o întreb de unde o are.

— Se droga?

Râde.

— Ce crezi? Ai văzut filmul. Toată lumea se droghează. Nu prea ai altceva de făcut.

— Ce film?

Oftează teatral.

— Kat și Ellie. Mâncând chipsuri. Ești oarbă?

Rezist tentației de a mușca momeala, să-i spun că am văzut câteva chestii și că trebuie să aibă grijă să nu mă enerveze. În schimb îi zâmbesc subțire. Îmi amintesc clipul despre care vorbește. O să mă uit la el mai târziu.

— Avea un iubit?

— Ce legătură are asta?

— Am auzit că avea. Și că se terminase.

— Poate, dar se purta ciudat rău în legătură cu treaba asta. Multă vreme nici nu mi-a zis că fusese cu cineva. O tot ținea că e ocupată, ori de câte ori ziceam să mergem undeva.

Pare rănită. Mă întreb dacă se simte vinovată. Prietena ei a fugit și ea n-are nicio idee de ce. Poate că nu suntem chiar atât de diferite.

— Ai vreo idee cine era?

Privește pe lângă mine, spre Stânci.

— Cineva mi-a zis că a văzut-o acolo, sus.

— Ce? La casa aia mare și veche?

Încuviințează.

— Cine locuiește acolo?

În încăpere se așterne liniștea. Am sentimentul că eu și Sophie ne aflăm pe fundul unei fântâni. Pot vedea cerul de deasupra, dar pereții sunt netezi și alunecoși de la mâzgă.

— David.

David? Cuvântul e rece, ca un plonjon într-o apă înghețată, dar când încerc să-mi amintesc de ce, nu-mi vine nimic în minte.

— Singur?

Râde de parcă i-aș fi pus o întrebare ridicolă.

— Da. Trăiește singur.

— Ce-i așa de amuzant?

— Du-te să-l vezi. O să te prinzi.

S-ar putea să mă duc, îmi spun în minte.

— Cum e?

Se foiește stânjenită.

— Bătrân.

— Cât de bătrân?

— Mai bătrân decât Zoe, hai să zicem așa. Și e ciudat.

— În ce fel?

— Nu-l vezi niciodată. Și atunci când îl vezi, are mereu la el un binoclu. Merge și stă noaptea pe plajă. Mereu de unul singur.

Face o pauză.

— Iar Daisy a „sărit” chiar din fața casei lui.

Aerul zumzăie de sarcasm. Aud ghilimelele care încadrează cuvântul.

— Ce vrei să spui?

— Uite, spune ea. Nu știu nimic. Dar s-a zis că Daisy nu era genul care să-și pună capăt zilelor. Însă și-a pus. Și știu că Zoe nu era genul care să fugă. Dar a fugit.

Înainte să-mi dau seama ce fac, o întreb:

— Și fata cealaltă? Sadie?

— Sadie? întreabă ea.

Mă fixează cu privirea și pentru o secundă mi se pare că vede drept prin mine, dincolo de dinții refăcuți și ochii operați cu laser, dincolo de operațiile estetice, de scăderea în greutate și de părul vopsit, vede cine sunt. Biata, ciudata de Sadie.

— Nimeni nu prea vorbește despre ea. S-a spus că au dat de ea, dar nu vrea să se întoarcă. Și presupun că moartea lui Daisy a pus-o cumva în umbră.

— Dar… încep eu, însă o ușă din spate se deschide cu zgomot și cineva intră cu un „Sophie?” grăbit.

— Trebuie să plec, spune ea, coborând vocea. Dar, cum ți-am zis, unii cred că Daisy s-a sinucis. Dar alții, nu. Zic că a fost împinsă. Pune asta în filmulețul tău, dacă așa ai chef. Numai să nu zici că știi de la mine.

11

Găsesc clipul. Banca de la capătul Slate Road, dintre debarcader și Vapor, cea cu fața spre apă. Pe bancă stau două fete, mâncând fiecare dintr-un pachet cu chipsuri. Stâncile sunt vizibile chiar dincolo de umărul celei mai înalte. Cealaltă arată mai mică; are părul roșcat și ține la picioare un rucsac roz, murdar. Camera se apropie cu acea instabilitate ciudată a dispozitivului ținut în mână. Acum suntem mai aproape. Fata mai mică își devorează înfrigurată chipsurile, abia dacă le simte gustul, în timp ce prietena ei este mai cumpătată, luând câte o gură între fumurile pe care le trage din țigară.

Mă aplec în față, apropiindu-mă de ecran. Pe lângă Kat, o recunosc și pe fata mai scundă; a înregistrat un clip mai devreme, cel în care se ceartă cu părinții ei. Ellie. Acum, când mă uit din nou la clip, îmi dau seama că ele nu știu că sunt filmate. Persoana care ține camera trebuie să fi stat undeva în afara razei lor vizuale – poate pe aleea dintre centrul pentru vizitatori și birt – privindu-le.

Și ascultându-le. Se aud vorbind, chiar dacă sunetul are o calitate destul de proastă și contextul nu e destul de clar încât să prinzi sensul cuvintelor. Se aude *Este OK… alții…*

Se vede cealaltă fată suflând fumul înainte de a-i întinde prietenei ei țigara. Aceasta scutură din cap și se aude *Nu,* și *Nu vreau,* și *Uite de-aia, OK?* Fata mai mare nu se lasă înduplecată. *Încearcă,* spune ea. *Trebuie,* și apoi, cu toate că e prea departe ca să disting clar, îmi dau seama că nu e o țigară, ci un joint. Fata mai mică rezistă, cu ochii goi, cu fața mică înfricoșată, dar prietena ei este neobosită. *Poți foarte bine și tu,* spune ea și, în cele din urmă, roșcata ia jointul, îl pune între buze și inhalează. *Ține fumul înăuntru,* îi spune prietena ei și, deși încearcă, fata mai mică tușește înainte de a i-l da înapoi celeilalte.

Filmul se termină. Aproape că-mi vine să zâmbesc. Iarbă? Asta-i tot? Pe vremea mea era mult mai rău. Mă

gândesc iar la ce mi-a spus Sophie despre Zoe și iubitul ei. Poate că și pe vremea lui Zoe era mai rău. Poate că s-a lăsat atrasă de lucruri cărora nu le-a putut face față.

Degetele îmi ezită pe deasupra mouse-ului. Ar trebui oare să-l fac privat? Îmi amintesc ce am învățat în facultate – nu-ți permiți să ai prea multe scrupule dacă vrei să faci un film decent – și mă hotărăsc să-l las. Oricum, acum e prea târziu. A fost deja văzut, nu mai are nicio legătură cu mine și, în tot cazul, am altele de făcut. Sophie mi-a spus că Daisy a sărit de pe Stânci, din fața Casei de pe Faleză. E momentul să arunc o privire, să trag niște cadre pe care le pot posta pentru documentar. Poate că vor stimula amintirile de atunci ale cuiva, îl vor face să vorbească despre ce s-a întâmplat, vor aduce povestea ei în prim-plan.

Suflă un aer rece, tăios ca gheața. Nu se aude decât sunetul valurilor izbindu-se de stâncile de dedesubt, țipătul de strigoi al pescărușilor. Este întuneric; cerul sângeriu e presărat cu stele. Aici nu-ți poți imagina altceva decât pustietatea.

Încerc să înaintez cu capul plecat, dar e ca și cum aș înota prin ulei. Îmi ard urechile. În spatele meu, Blackwood Bay pare încețoșat; chiar și aura plăcută a Vaporului este în mod straniu estompată. În fața mea, terenul se înalță către umbrele aspre ale Casei de pe Faleză, dincolo de care nu se mai află nimic altceva decât marea și stâncile negre, povârnite.

Dintr-odată, simt că nu vreau să fiu aici. Nu vreau să fac asta. Dar îmi scot telefonul și filmez un minut întinderea vastă de ape insondabile, încrustată cu spuza de luminițe ale vaselor aflate la zeci de minute depărtare. Mă gândesc la sătenii care vor vedea clipul, mi-i imaginez întrebându-se de unde a fost filmat și de ce. Apăs butonul să-l încarc înainte să mă răzgândesc. Lasă-i să se întrebe.

Acum aproape zece ani, Daisy trebuie să fi stat exact aici, uitându-se la aceeași apă neagră. Dar ce-a

determinat-o să se întoarcă, să se îndrepte spre margine și să pășească înainte? Ce a făcut-o să aleagă uitarea? Este posibil să nu fi sărit, să fi fost împinsă, azvârlită în apă ca un braț de cârpe?

Sau poate că există o altă explicație: nu a fost vina nimănui; alerga, era fugărită. Poate că a alunecat pe iarba udă, și-a pierdut echilibrul și a căzut peste margine. A fost un accident. Un fel de accident.

Încerc să-mi imaginez unde e acum, ce-o mai fi rămas din ea după atât timp. Curenții de aici sunt impredictibili; te pot trage la fund într-o clipită. Nu e încurajat nici înotul. Geaca ei a fost scoasă la mal la jumătatea drumului spre Malby, dar nici urmă de Daisy. De parcă ar fi fost deja scufundată sau deja moartă.

Îmi așez camera pe stativ și mă uit la Casa de pe Faleză, bine conturată pe cerul nopții. De aproape e și mai tristă. Două etaje prăpădite cu un acoperiș dărăpănat, acoperit cu șindrilă. Într-o cameră de la etaj se vede o lumină, altminteri locul este cufundat într-un întuneric jalnic și deplin.

Cine ar dori să trăiască aici, în locul ăsta uitat de Dumnezeu? În ciuda mărimii lui – trebuie să aibă cel puțin trei sau patru dormitoare –, e greu de imaginat că ar conține vreun semn de viață.

Încadrez scena, poziționând casa într-o margine, și pregătesc camera pentru înregistrare. Vântul șoptește prin iarba înaltă. *Sadie,* spune el, *Sadie.* Sună ca un avertisment. Trag adânc aer în piept și intru intenționat în cadru. Merg până în fața casei, pe partea îndreptată spre stâncă. Aici este o poartă, apoi o potecă tăiată peste peluză, cu ghivece de teracotă în care plantele au murit de mult, abia vizibile în lumina rece a lunii. Ușa este închisă; prin geamul sub formă de vitraliu se reflectă lumina dinăuntru, distorsionată în portocaliu, verde și roșu.

Acum, de aproape, parcă mi se pare familiară, ca și cum aș mai fi stat cândva exact în acest loc, deși nu-mi amintesc deloc când. Orice amintiri aș avea, sunt ca în

ceață; evocarea lor seamănă cu momentul în care stai prea aproape de televizor. Pixelii sunt acolo, dar nu și imaginea pe care o formează ei.

Mă uit țintă la ferestre. Undeva, în măruntaiele clădirii, se vede o lumină și toată casa se cutremură. Bat la ușă; bubuitura surdă își împrăștie ecoul în casă.

Nu-mi deschide nimeni.

— David? strig, cercetând locul prin vitraliu. Ești acolo?

Nimic. Aștept, apoi încerc din nou. De data asta bat atât de tare în ușă, încât se zguduie în balamale, făcând cutia poștală să zdrăngănească.

Acum parcă se aude ceva. Sună ciudat, ca și cum ar veni din fundul casei sau de undeva de sub ea. În hol licărește o lumină, iar apoi, prin panoul de sticlă de culoarea copturii, văd apropiindu-se o siluetă, cu capul plecat, încețoșată și fantomatică. Ridică privirea abia când ajunge chiar în fața mea, când nu ne mai separă decât ușa. Nu-i pot distinge trăsăturile, distorsionate de geamul colorat. Trage un zăvor și ușa se crapă puțin, ținută în loc de un lanț.

— Da?

Are vocea subțire și stridentă.

— Tu ești David?

— Ce vrei?

Nu-l văd prea bine. Lumina din hol îi bate în spate; veranda e cufundată în întuneric. Văd totuși că este înalt și subțire, cu trupul colțuros și mișcările ciudate. Încerc să păstrez un ton neutru, egal.

— Bună, îi spun. Sper să nu te superi că te-am deranjat.

Îi întind mâna, dar nu face nicio mișcare să mi-o strângă și sunt ușurată. Nu vreau să mă atingă. Atenția pare să i se concentreze într-un punct aflat un pic în spatele meu.

— Sunt Alex. Voiam doar…

— Știu cine ești.

Se apleacă în față. Lumina lunii i se revarsă pe fața îngustă. Are tenul lucios; pare decolorat, supraexpus. Îmi dă fiori și mă lupt cu tentația de a fugi, cât de tare și cât de repede pot, la kilometri depărtare de el.

— De ce-ai venit aici?

Ca să înțeleg cum a fost cu Daisy, îmi spun. *Cu Zoe.*

Las mâna să cadă și îl văd tresărind; ochii lui mă săgetează cu intensitate febrilă, deși evită să mă privească direct. Îmi cercetează gâtul, obrazul, partea laterală a capului; orice, numai ochii nu. Nu clipește. Chiar și în lumina chioară observ un petic de barbă pe care lama l-a ratat, o mică cicatrice deasupra buzei. Pare disperat să scape, cu toate că se află în propria casă și eu sunt cea care i-a încălcat teritoriul.

— Voiam doar să te întreb despre…

— De ce-ai venit la Blackwood Bay?

Deschid gura, dar cuvintele îmi rămân în gât. Nu iese nimic de-acolo.

— Trebuie să pleci.

Îi tremură vocea. Sună foarte bizar. Poate că e beat.

— Ce?

— Nu ești în siguranță aici. N-ar fi trebuit să vii.

Tonul lui este amenințător de coborât. Mă aplec doar un pic, cu toate că trupul meu luptă împotriva mea.

— Eu doar… Vreau să vorbesc cu tine.

— Pleacă. Niciodată n-ar fi trebuit…

— Stai! îi spun.

Îmi închide ușa. Sunt disperată; îmi dispare șansa de a vorbi cu el.

— O știai pe Zoe Pearson.

— Nu, îmi răspunde. Nu. Niciodată n-aș fi… nu după toate cele întâmplate.

— Cele întâmplate?

Nu-mi răspunde.

— Vorbește cu mine.

Mă uit spre marginea stâncii.

— De-aici a sărit Daisy, nu-i așa?

Scutură din cap. Pare hăituit.

— David! îi spun. Te rog! Mă ajuți?

— Nu pot! Nu pot! Lasă-mă în pace.

Dă drumul ușii, care se trântește. Casa se cutremură. Mă uit prin geam, dar nu-i pot vedea decât silueta și ceafa.

Mă aplec și mai mult. Știu că n-o să se audă pe cameră ce spun, dar nu sunt sigură că mai contează acum. Mi s-a schimbat obiectivul. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu Daisy, prietena mea, și cu Zoe.

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu fetele, David.

Atunci îl aud vorbind.

— Ar trebui să știi, spune el. Tu ar trebui să știi mai bine decât oricine altcineva.

Nu reacționez. Nu pot. Ce vrea să spună? În orice caz, văd că înăuntru se stinge lumina și casa se cufundă încă o dată în tăcere.

Mă întorc la camera de pe trepied. Nu se poate. Doar nu m-a recunoscut, nu? N-avea cum, în lumina asta chioară, nici în condițiile în care eu nu l-am recunoscut pe el. Nu poate fi singura persoană din Blackwood Bay care știe că eu sunt Sadie Davies.

Dar apoi îmi pică fisa. Dacă nu e singurul? Dacă mă păcălesc singură că nimeni nu și-a dat seama cine sunt? Privesc înapoi spre casă și văd ceva acolo, o siluetă pe jumătate ascunsă în întuneric. E David, îmi spun, și îmi vine s-o iau la fugă. Însă pe urmă îmi dau seama că greșesc. Nu e David, e o fată. Stă acolo, în picioare, privindu-mă. Fac un pas spre ea, dar picioarele mi s-au îngreunat deodată, împotmolite în noroi. Nu știu ce-mi vine, dar aproape că rostesc cuvântul. *Daisy?* Însă îmi rămâne înțepenit în gât și, când ridic din nou privirea, la fereastră nu mai e nimeni. Locul e pustiu, dar undeva, în spatele casei, lucind în lumina lunii, rece ca oțelul, o văd.

O rulotă.

Atunci

12

DE LA: ALEXANDRA YOUNG
TRIMIS: 22 IUNIE 2011 17:06
RE: FĂRĂ SUBIECT
CĂTRE: DR. LAURE OLSEN <OLSEN.LAURE@GSTT.NHS.UK>

Bună ziua, Dr. Olsen,

Știu că mi-ați zis să vă scriu când mă instalez, dar n-am reușit până acum. Aici nu-i decât un computer și trebuie să-l împărțim între noi; oricum, nici internetul nu merge decât cam jumătate din timp.

Sunt tot la hostel. La St. Leonard. Este în regulă. Cam zgomotos. La trei uși distanță este o fată cu un bebeluș care plânge încontinuu, dar nu-i așa rău. E drăgălaș, ceea ce îndulcește situația. Nu suntem chiar prietene, însă uneori mă lasă să-l țin în brațe și odată m-a rugat să am grijă de el.

Totuși, mi-am făcut un prieten. Îl cheamă Aidan. E la cinci camere distanță, pe același coridor cu mine, dar pe partea cealaltă. A venit aici cam acum trei săptămâni, când eu sosisem deja de vreo două. Mă face să râd, îmi place mult de el. Spune că singurul lucru pe care și-l dorește în viață este să găsească un tip mișto și să se așeze la casa lui! Ce păcat că e gay! Taică-său l-a gonit pentru că l-a prins scriind despre asta într-un jurnal (știu că ați spus să mă gândesc dacă să țin și eu jurnal, dar n-am început încă, îmi pare rău! Însă am început să filmez chestii cu telefonul, ca să nu le uit) și a trebuit să vină la Londra. Timp de câteva zile a dormit într-o saună, până când a cunoscut pe cineva care l-a luat acasă. Nu mi-a spus ce s-a întâmplat după aia, dar a ajuns până la urmă aici. Se poartă frumos cu mine. Împărțim țigările și alte chestii. Ne-am promis unul altuia că o să fim prieteni pe

vecie, indiferent ce se va întâmpla. El a zis că la început a crezut că și eu sunt gay, pentru că sunt foarte tăcută în preajma bărbaților, de parcă mi-aș dori să fiu invizibilă.

Încearcă să mă ajute să-mi amintesc ce s-a întâmplat înainte de a mă trezi la spital, dar nu ne iese prea bine. Cred că uneori am dormit prin autobuze de noapte sau pe bănci. Aidan a zis că odată chiar a furat poșeta cuiva, doar ca să fie arestat și să poată dormi într-o celulă, dar nu cred că a putut face așa ceva și, oricum, n-a funcționat. Cred că am avut o prietenă acolo, înainte de a fugi în Deal, dar este doar o senzație, nu-mi amintesc nimic despre ea. Aș vrea să o pot face. Poate că i-am spus cine eram, înainte de a-mi pierde memoria, în Deal. Dacă mi-aș putea aminti cine e și aș vorbi cu ea, mi-ar putea fi de ajutor, nu credeți?

Și încerc să-mi amintesc ce a fost înainte de asta, dar parcă nu reușesc să prind decât niște sentimente confuze, nimic precis, iar câteodată chiar nu reușesc să-mi dau seama dacă e un vis sau nu. Uneori, e de-a dreptul înfricoșător, parcă nu-mi pot controla corpul, ca și când n-ar fi al meu sau ceva de genul ăsta. Îmi amintesc că-mi plăcea la școală și cred că m-am descurcat bine. Mi-o amintesc pe mama și că ne înțelegeam destul de bine, până când ea a cunoscut pe cineva. Nu prea îmi dau seama ce s-a schimbat atunci. Îmi amintesc doar că n-am mai fost fericită după venirea lui. Presupun că asta s-a întâmplat nu cu mult înaintea plecării mele, dar am sentimentul straniu că s-a petrecut ceva anume chiar înainte să fug de-acasă. Nu-mi amintesc ce.

Oricum, trebuie să vă las. E o coadă enormă la computer! Sper că și dumneavoastră sunteți bine.

Alex

Acum

13

O fată întinsă pe canapea, cu umărul dezgolit. În cadru apare o mână înmănușată, care începe să-i mângâie pielea. Îmi ia o clipă să-mi dau seama unde suntem, la ce mă uit. Este Kat. Trebuie să-și fi sprijinit telefonul pe tejghea sau poate a filmat-o chiar Sophie. Apare în cadru și acul.

— O să simți ceva ca o zgârietură, zice Sophie. Încearcă să stai cât mai nemișcată.

Kat spune că o să stea. Are chipul încordat și fruntea încruntată. Instrumentul bâzâie.

— Ești sigură că asta vrei?

Kat nu răspunde. Își mușcă buza. Sophie lucrează încet, ștergând pielea cu o cârpă la fiecare câteva secunde. Cerneala înflorește, pulsând sub piele. Dă sângele și Sophie îl șterge cu cârpa. Dar el continuă să țâșnească.

Când e gata, Sophie se dă înapoi. Acolo, pe brațul lui Kat, desenat cu cerneală neagră, este un cerc perfect. Pare un „O” sau o verighetă.

— Gata, spune Sophie, iar Kat se ridică.

Din păcate, aproape a ieșit din cadru. Se răsucește.

— Nu mai filma acum, zice ea.

O clipă mai târziu, ecranul se înnegrește.

Mă simt amețită. Nu prea am mâncat și dorm prost. Mă duc la bucătărie și-mi tai o felie de brânză, apoi încă una. Mă gândesc la rulota din grădina lui David și mă întreb dacă se poate să fi ajuns acolo din întâmplare, fără legătură cu Daisy; mă întreb dacă m-a mințit atunci când a spus că n-o cunoștea pe Zoe. Sunt furioasă. Simt cum mă străbate o furie stranie, difuză, aflată parcă în căutarea unei ținte. Nu-mi pot da seama ce mă supără. Oare e vorba despre documentar? Timpul se scurge și se cam îndepărtează de la ce voiam eu să fie. Poate e vorba despre Dan, care mă presează și insistă pentru o poveste. Nu vreau să fac un documentar despre sinuciderea lui

Daisy, nu vreau să fiu implicată în dispariția lui Zoe. Și nu vreau să sfârșesc făcându-mi griji pentru Kat și Ellie.

Când am făcut *Iarna neagră* eram, cel puțin, pe teren propriu; puteam să mă duc acasă dacă lucrurile se complicau prea tare, puteam să dorm în patul meu. Dar aici? Sunt captivă; nu am echipă, nu am operator pentru cameră sau sunetist. N-am nici măcar mașină. Dar nu pot să renunț. Mi-aș lua la revedere de la carieră; și n-aș mai rămâne cu nimic.

Mă întorc la computer și selectez filmul făcut aseară. Filmarea este neclară, însă, încetul cu încetul, se limpezește. Rulota din spatele casei de pe Stânci abia dacă se vede în întuneric, însă este bine conturată, sfidător de reală.

Este o coincidență, îmi spun din nou. Daisy trăia într-o rulotă; David are una în grădină. Asta nu înseamnă că între cele două este vreo legătură.

Dar pe cine încerc să păcălesc? Deschid încă o dată Google și mă uit la articolele mai recente. Nu știu ce mă aștept să găsesc – o adresă, poate, o confirmare că rulota lui Daisy se afla încă parcată la locul ei, pe coastă, atunci când a sărit –, dar le parcurg oricum încă o dată. De data asta, îmi cad ochii pe o fotografie a mamei lui Daisy, făcută la câteva luni după moartea fetei ei. Stă la o masă de bucătărie, ținând în mână o fotografie înrămată a fiicei sale. Pare devastată și suferindă.

Am mai văzut-o, știu că am mai văzut-o. Dar unde? Iau la rând filmările, una câte una, până când o găsesc. O podea mochetată într-un maro închis, aspru, de culoarea ciocolatei. Pe pereți sunt desene cu flori, o colivie cu doi peruși și o tablă pe care scrie *Locatarul zilei! La mulți ani, John R!*

Camera panoramează, prinde neclar partea stângă. Un colț pustiu de salon, în spatele unei ferestre. În depărtare se zăresc niște copaci.

Mergem pe coridor și ajungem într-o cameră foarte luminoasă. Două fotolii au fost trase unul lângă altul. Pe

unul stă o femeie; este micuță, are părul alb și întins atât de bine la spate, încât i se vede scalpul. Se uită la persoana așezată pe celălalt fotoliu. Un bărbat cam la 40 de ani, poate un pic sub 40. E fiul ei? Nepotul?

Femeia zâmbește; expresia ei aproape că te duce cu gândul la un entuziasm copilăresc. Bărbatul vorbește cu ea, deși nu auzim ce-i spune. Buzele abia dacă i se mișcă. Este un tablou trist, dar de o frumusețe stranie. În spatele femeii stă o altă locatară, îmbrăcată într-un trening gri și privind drept la cameră, cu ochii goi și pustiiți. Știu, fără să fie nevoie să verific.

Este mama lui Daisy.

14

Potrivit Google, în zonă nu este decât un singur azil de bătrâni, Holbrooke House. Iau un taxi. Drumul deschis este ca o gură de oxigen și-mi dau seama că până acum m-am simțit de parcă am fost închisă într-o încăpere etanșată, ținându-mi respirația, disperată după următoarea gură de oxigen. Mă scutură un fior când trecem pe lângă locul unde am intrat cu mașina în șanț și îmi amintesc uitătura absentă, oarbă, a oii moarte. Aproape că mă aștept s-o zăresc încă acolo, dar nu se vede niciun semn că s-ar fi întâmplat vreodată ceva. Priveliștea este dezolantă, kilometri întregi de pustietate în lumina jilavă a după-amiezii.

Străbatem un sat și mai mic decât Blackwood Bay – are doar trei sau patru case și un birt care pare închis –, iar un pic după aceea trecem pe lângă o potecă îngustă ce coboară spre biserică. Drumul continuă până când virăm spre o alee luminată, sinuoasă, ce duce spre o clădire mare, de cărămidă roșie. Este mai modernă decât mă așteptam și pare să fie compusă din două aripi. Deasupra ușii principale este o placă pe care scrie *Holbrooke House, Cămin de bătrâni.* Tragem în parcare și îmi scot centura de siguranță, brusc agitată, apoi cobor din taxi.

Ușile se deschid cu un oftat. Mă prezint femeii de la recepție. Mă măsoară de sus până jos – mă bucur că mi-am pus camera în geantă – și mă întreabă dacă mă poate ajuta cu ceva.

— Da, îi spun zâmbind.

Are o panglică roz prinsă în păr și un cercel în nas.

— Am venit în vizită la Geraldine Willis.

— Oh, bine. Și de unde o cunoști pe Geraldine?

O privesc drept în ochi.

— E mătușa mea.

Înclină capul în semn de evidentă neîncredere, dar îi susțin privirea.

— Am fost plecată o vreme.

Ezită o clipă, apoi îmi împinge un registru și-mi cere să mă semnez.

— Cum se simte azi?

— Ca de obicei.

Asta nu-mi spune nimic, dar zâmbesc cu tristețe.

— Trebuie s-o știi bine. E aici deja… de câți ani, de-acum?

Ridică din umeri cu dezinteres.

— Cel puțin șase. Atunci m-am angajat eu, iar ea era deja aici.

Îi mulțumesc, iar ea îmi face semn spre scări.

Mă opresc pe palier. Aerul este dens, invaziv ca fumul și mult prea fierbinte, așa că încep să transpir. Un pic mai încolo, pe coridorul cel lung, este o sală pentru asistente, foarte luminoasă, unde văd o femeie în bluză de uniformă verde-pal, iar în capăt de tot zăresc o încăpere cu pereți de sticlă, câteva fotolii și pâlpâirea unui televizor.

— O caut pe Geraldine, îi spun asistentei.

— Pe la jumătatea culoarului. Dacă nu-i acolo, încearcă în camera de zi.

Mă îndrept spre lumină. O femeie bătrână se târăște spre mine folosind un cadru pentru mers; are pielea ca pergamentul și pătată, iar părul îi sclipește portocaliu, de parcă ar fi de plastic. Un pic mai încolo găsesc camera lui Geraldine. Are numele scris pe ușă, lângă o fotografie laminată. Ezit în fața intrării; aș vrea să mă pregătesc un pic.

Mă gândesc iar la ce mi-a spus Bryan despre băutură și droguri. Știu ce-ți pot face astea două; am văzut pe străzi. Oameni pe care aceste dependențe i-au lăsat cu probleme de memorie, de deplasare, iar în unele cazuri, pur și simplu i-au ucis. Oameni care abia mai știau cine sunt, oameni care nu vor mai fi niciodată pe picioarele lor, vor depinde mereu de alții.

Mă îmbărbătez și intru. Geraldine stă ghemuită într-un fotoliu, îmbrăcată într-un trening cu câteva numere mai

mare, holbându-se la un televizor fixat în perete. Pare aproape ireală, dar mă cutremură faptul că o recunosc. Abia acum mă întreb de ce am presupus că Bryan a insinuat că e moartă.

— Geraldine?

Nu-și mută privirea de la ecran și o mai strig o dată pe nume. De data asta mișcă ușor capul, dar mișcarea este înceată și lipsită de coordonare. Sesizez și un tremur ușor, ca al unei păpuși dezarticulate căreia i s-a slăbit vreo încheietură și e în pericol să se desfacă toată în bucăți.

— Tu ești? mă întreabă ea.

Mai înaintez un pas. E puțin probabil ca, din toată lumea, taman ea să mă recunoască, dar nu pot fi sigură.

— Geraldine?

Telecomanda e așezată pe brațul fotoliului și văd că întinde mâna după ea. Așa, de aproape, arată mult mai bătrână decât este; trăsăturile i s-au șters, părul i-a căzut și stă dezordonat. Pare scobită pe dinăuntru, devorată din interior. Ochii sunt lipsiți de expresie, de un verde-gri, dar când își întoarce privirea spre mine îi văd sclipind pentru o clipă, de parcă în interior s-ar fi aprins o scânteie, s-ar fi realizat o conexiune.

— Ce e, scumpo? mă întreabă.

Ochii i s-au golit din nou și acum privește pe lângă mine, peste umăr.

— A venit momentul? continuă ea.

Pe masă este o carafă cu apă. Îmi torn un pahar și, cu mâinile tremurânde, îi dau și lui Geraldine unul. N-ar fi trebuit să vin aici, n-ar fi trebuit s-o tulbur. Trebuie să mă retrag. Trebuie să-mi găsesc un loc unde să fiu în siguranță.

Scot camera. La început, mi se pare că nici nu observă, dar apoi ochii îi fug spre aparat.

— Ce-i aia? Îmi faci o poză?

— Te superi?

Răspunde doar dând din umeri ambiguu, așa că apăs pe *înregistrare* și pun camera pe măsuța de toaletă.

— Mă cheamă Alex.

Îi tremură cana pe care o duce spre buze, dar când încerc s-o ajut mă gonește. Varsă doar puțin din ea, apoi mi-o dă înapoi.

— Te-am văzut, știi?

Face un semn vag spre fereastră.

— Mă uitam la tine. Ăla e prietenul tău?

Se referă la șoferul taxiului? Este încă acolo, în parcare. Mă întreb cât de mult vede Geraldine, ce conexiuni face. Cum umple spațiile rămase goale.

Mă gândesc la propriile mele spații. Am reușit să adun laolaltă cele mai multe părți din povestea mea, dar multe dintre amintiri par încă împrumutate și multe lipsesc cu totul. Într-un fel, e mai bine așa. Poate că unele spații sunt protectoare.

— Meriți pe cineva drăguț.

Așteaptă un comentariu de la mine.

— Tipul e în regulă, îi răspund, dar mă simt vinovată.

Pare nedrept s-o mint, să-i cânt în strună, dar nu încerc decât să construiesc o punte spre ea. Asta fac eu.

— Atunci e bine.

— Geraldine? spun cu blândețe.

Din nou, o sclipire de luciditate care se stinge însă repede.

— Da?

— Pot să te întreb ceva?

Cobor tonul vocii. Trebuie să aflu dacă rulota parcată în grădina lui David are ceva de-a face cu ea.

— Ceva despre Daisy?

Clipește, dar nu mai are altă reacție. Eram îngrijorată să n-o supăr, să nu cumva să se închidă, dar pare că nici nu-și mai amintește de fiica ei.

— Își amintești unde ai locuit înainte de a veni aici?

Ridică privirea.

— Îhî! în golf. Într-o rulotă. Pe lângă Malby. Făceam curățenie pe-acolo.

Zâmbesc – aproape că-mi vine să râd –, dar apoi adaugă:

— Doar că ne-au gonit. A trebuit să ne mutăm.

Ușurarea se evaporă.

— Să vă mutați? Unde? La David?

Nu spune nimic. O iau de mână. Este rece și osoasă; ne curentăm un pic când ne atingem. Aproape că-i simt sângele pulsând în vene. De pe coridor se aud voci, râsete în sala asistentelor, dar par la mii de kilometri distanță.

— V-ați mutat cu rulota la David cam când s-a dus Daisy?

Geraldine ezită. Pare confuză, de parcă ar fi uitat că fata ei a murit. Dar apoi se formează o altă conexiune, se aprinde o altă sinapsă. Zâmbește cald.

— El cum mai e?

— De ce ați locuit alături de el?

— Era prietenul nostru. Cum mai e?

— Prietenul vostru? Sau al lui Daisy?

Mă privește drept în ochi, ca și când întrebarea mea ar fi ridicolă.

— Aveai încredere în el?

— Sigur că aveam.

— Cu Daisy? Nu ți-ai făcut griji că s-ar putea petrece ceva?

Se uită în depărtare, spre oglinda fixată pe perete, deasupra măsuței de toaletă. Pentru o secundă mi se pare că am pierdut-o, dar apoi privirile ni se întâlnesc și îmi zâmbește.

— Ni'ica nu s-a petrecut. Era un om cuviincios. Era cuviincios cu noi amândouă.

Ochii îi lucesc hotărâți.

— Ai face bine să ții minte asta. Nu el le-a făcut rău.

— Cineva i-a făcut rău lui Daisy?

— Îhî.

— Ai spus *lor.* Cui altcuiva?

Nu pare să mă audă. De pe coridor vine zgomot de pași semnalând apropierea cuiva și îmi dau seama de prezența camerei de pe măsuța de toaletă, de unde ne filmează.

Mă aplec spre ea.

— Cineva i-a făcut rău, așa că… s-a sinucis?

I se clatină capul.

— N-ar fi făcut ea niciodată așa ceva. Era prea puternică.

Pare din ce în ce mai vlăguită.

— A existat vreun bilet? Îl ai?

Nu-mi răspunde. O întreb din nou, iar de data asta râde amar.

— Un bilet…

— Nu era pe bune?

Mormăie un răspuns incoerent, ca și când ar vorbi doar pentru ea, certându-se cu vocile din mintea ei.

— Geraldine?

— Se zice că a și văzut-o cineva.

Râde, de parcă ar fi cel mai absurd lucru din lume.

— A văzut-o când s-a aruncat? întreb. Cine?

— Dar sunt numai minciuni.

— Cine? Unde este acum biletul?

— L-au luat. Dar nu era pe bune, bolborosește ea tristă, cu bărbia în piept. Am știut. Am simțit.

În cameră se lasă liniștea. Afară se deschide o ușă, apoi se închide. Se aud voci. Oricine s-ar fi apropiat, trebuie să se fi oprit pe drum. Aș vrea să mă ridic, să plec, să nu mă mai uit înapoi, și totuși aș vrea la fel de mult să rămân cu ea. Sau s-o iau cu mine, să am grijă de ea, să încerc să-i dau fiica înapoi.

Dar cum aș putea face așa ceva? Stau pe pat, lângă fotoliul ei. Pentru o clipă, mi se pare că aș fi într-o vizită obișnuită, ca și când aș fi venit aici cu flori și cu prăjitura ei preferată, doar ca s-o iau de mână și să bârfim sau s-o iau cu mine pentru o plimbare cu mașina.

Dar nu e așa. Cum ar putea fi?

Brusc, ridică fruntea.

— Biata Sadie…

Cuvântul reverberează în încăpere. Pereții se cutremură.

— Sadie? șoptesc. Ce-i cu ea?

Nimic. De parcă n-aș fi aici, de parcă n-aș fi vorbit adineauri. Este în derivă, între luciditate și pierderea ei, ieșind din când în când la suprafață, înainte de a fi trasă la fund încă o dată. Își mută privirea spre podea. Îi cade capul, dar când ridică privirea, ochii îi săgetează ca niște peștișori.

— Biata fată. Să ajungi să trăiești asemenea lucruri. Au zis că a lăsat un bilet și toate alea. Știai asta?

— Ce?

N-a fost niciun bilet. Mi-aș aminti.

— Mi-a spus maică-sa.

— Mama lui Sadie? spun eu, încercând să nu par pe cât de exasperată și disperată mă simt.

Este derutată și își amintește aiurea. Asta trebuie să fie. Mă face să mă întreb dacă aș putea crede ceva din tot ce-mi spune. Sunt gata să renunț, să mă răsucesc pe călcâie și să opresc camera, când ceva pune stăpânire pe mine. Nu pot. Pur și simplu nu pot. Trebuie să aflu, măcar lucrul ăsta.

— Unde e? Ce s-a întâmplat cu mama lui Sadie? După plecarea ei?

Nimic. O ating cu palma pe braț și ea își îndreaptă privirea spre mâna mea, odihnindu-se pe brațul ei.

— Prietene la cataramă.

— Cine? Daisy și Sadie?

— Ce-ai pățit la braț?

Se uită fix la cicatricea mea.

Nu-i răspund. Nu vreau să-i spun despre accident, dar îmi apucă brațul cu o mișcare surprinzător de rapidă, surprinzător de puternică.

— Ar trebui să vezi ce-i cu asta.

Îmi trag brațul.

— Spune-mi despre Sadie. Ai zis că a lăsat și ea un bilet?

— Au ucis-o.

— Pe Daisy? Au ucis-o?

Își împreunează mâinile în față și se uită țintă pe fereastră. Nu-i nimic acolo, doar un pătrat cenușiu și gol

decupat în perete, cu fulgi de nea fluturând dincolo de el, strălucind ca hârtia arsă în ce-a mai rămas din lumina după-amiezii.

— Geraldine?

Iar niște voci. De data asta se aude un ciocănit în ușă.

— Geraldine? vine o voce de dincolo, ca un ecou al chemării mele. E totul în regulă?

Mă uit înapoi, peste umăr, dar înainte de a putea răspunde, Geraldine mă prinde iar de braț, cu fața schimonosită de durere. Mă simt îngrozitor pentru că fac ce fac, pentru locurile în care am târât-o.

— E aici. Daisy a mea.

Privirea îi adastă într-un punct, dincolo de umărul meu.

— Aici? o întreb.

Mă uit în spate. Văd o femeie cu părul negru, într-o uniformă verde-pal. Mă întreb dacă seamănă cu Daisy sau cu felul în care ar arăta Daisy acum.

— Geraldine?

Nou-venita își plimbă privirea de la Geraldine la mine. Observă camera, orientată limpede spre noi două.

— Domnișoară?

Brusc, încă o mână mă prinde de braț. Strânsoarea este puternică, fermă.

— Domnișoară, cred că o necăjiți.

Îi dau femeii mâna la o parte, dar nu-mi folosește la nimic, e prea târziu. Am pierdut-o de tot pe Geraldine. S-a întors spre televizor, aparent fără să-și dea seama că nu mai este pornit.

— Tocmai plecam.

Sunt cât pe ce să-i întind mâna care încă îmi tremură, dar mă cuprinde dorința de a face mai mult, de a o îmbrățișa, convingerea că n-o s-o mai văd niciodată și că va fi păcat de tot. Așa că asta și fac, o îmbrățișez și, cu toate că la început mă gândesc că o să se ferească, n-o face. Stă nemișcată pentru un moment, apoi se apleacă să mă îmbrățișeze, mă prinde cu brațele și mă strânge tare.

Ne topim una în alta. Îmi șoptește la ureche, cu vocea mică și disperată:

— Te rog…

— Ce?

— S-a oprit?

— Ce?

— Cu fetele. Trebuie să le ajuți.

— Cu cine? o întreb. Care fete?

— Ajută-le. Te rog.

Gândul îmi zboară la Kat. Și la prietena ei. Ellie.

— Pe cine? Ce e în neregulă?

Se uită la mine cu o expresie impenetrabilă.

— Domnișoară! spune vocea din spate, de data asta răutăcioasă.

Mă uit drept în ochii lui Geraldine, însă ceva s-a stins acolo. Dar o țin în brațe. E tot ce pot face.

— Trebuie să plec. Îmi pare rău.

— Atunci mai vino pe la mine.

— O să vin, îi promit, ridicându-mă.

Mă simt groaznic că o mint, dar ce altceva i-aș putea răspunde? Închide ochii cu ușurare.

— Daisy… spune ea, pe jumătate murmurat; a alunecat încă o dată din realitate, plutind undeva între trecut și prezent, între ficțiune și amintiri încurcate. Nu mă lăsa aici, îmi zice și, pentru o clipă, mi-aș dori mai mult ca orice s-o asigur că n-o s-o las.

Ușile se deschide fâșâind, dar taxiul meu a plecat. Aleea este pustie, în afară de o mașină singuratică trasă la intrare. Văd înăuntru o siluetă; am sentimentul că supraveghează ieșirea, așteptându-mă. Când mă întorc să caut parcarea, farurile mașinii misterioase luminează drumul. Dă înapoi și întoarce, iar profilul șoferului îmi trece fugar prin fața ochilor. Sunt brusc convinsă că este David, deși, pe măsură ce se îndepărtează, își face loc îndoiala. Nu mă urmărește nimeni, îmi spun. Este o

coincidență, atâta tot, un alt vizitator plecând grăbit. Devin paranoică.

Intru iar și îl sun pe Gavin; ajunge după 20 de minute.

— M-ai salvat, îi spun când urc în mașină, iar el râde.

— Păi, nu te puteam lăsa eșuată aici, nu?

Se apleacă un pic spre mine.

— Nu ți-e frig? Ai așteptat înăuntru?

Îi ignor întrebarea.

— Mergem?

Ieșim din parcare. La capătul aleii cotește la stânga, spre Blackwood Bay. Îmi dau seama că îl mănâncă limba să mă întrebe ce am căutat aici și, evident, după un minut tușește delicat.

— Ai fost s-o vezi pe mama lui Daisy?

— Da. Voiam să aflu ce crede ea.

— Și?

— Ei bine, oftez eu, e confuză rău. Dar a insistat că Daisy nu s-a sinucis.

— Nu e singura care crede asta. Cum ți-am zis.

— Cine mai crede?

— Câteva persoane. Proprietăreasa pensiunii unde am stat când am ajuns aici zicea că au existat o grămadă de zvonuri la început, când s-a presupus că Daisy e moartă, dar apoi s-au stins încet.

Ezită.

— Însă dacă și mama ei spune că nu a făcut-o…

— Știu. Dar femeia e cam dezorientată.

— Și tu o crezi? Ce zice ea că s-a întâmplat?

— Cine știe? N-a spus decât „Ei au ucis-o”.

— Ei?

— Nu și-a mai amintit nimic altceva. Părea că se îndoiește și de biletul de adio. Și mi-a spus că cineva a văzut-o pe Daisy când s-a aruncat, dar că ea nu crede asta și nici n-a spus cine.

Mă uit pe geam.

— Ar fi bine de știut cine a zis că a văzut-o, spune el. Vrei să fac și eu niște săpături? Să văd ce pot afla?

— De ce ai face asta?

Ridică din umeri.

— Habar n-am. Îmi place să mă fac util.

Zâmbesc. Instinctul îmi spune să refuz, dar poate că aș putea profita de un pic de ajutor. Știe oamenii, știe pe cine să întrebe.

— Bine, atunci.

Fac o pauză.

— A mai spus că David, de sus, de la Casa de pe Faleză, n-are nimic de-a face cu asta.

— Ce te-a făcut să crezi că ar avea?

— Ceva ce a zis Sophie, de la salonul de tatuaje. Ea crede că Zoe se poate să-l fi cunoscut pe David. Ce crezi, părinții ei ar vrea să vorbească cu mine?

— Ai lui Zoe?

Scutură din cap.

— Mă îndoiesc. Să fiu cinstit, aș sta departe de ei. Din câte am auzit, nu-i plac pe cei care le reamintesc despre ce s-a întâmplat.

— De parcă ar putea să uite.

— Înțelegi tu ce-am vrut să zic.

Ezită.

— Știai de Sadie Davies?

Pentru o clipă mi se taie respirația, dar nu cred că observă.

— Prietena lui Daisy?

— Da. A dispărut chiar înainte de sinuciderea lui Daisy.

Nu, îmi spun. *A greșit cronologia.* Îmi amintesc. Daisy a dispărut prima. Mă văd în vremea aceea, deși ca prin vis. Stau pe podea, într-o încăpere ciudată; pe jos este o saltea fără așternuturi, care miroase ciudat. Țin picioarele încrucișate, cuprinse cu brațele. Plâng, fiindcă Daisy nu mai este și n-am putut s-o ajut.

Îl aud pe Gavin tușind delicat.

— Sadie îl cunoștea și ea pe David?

Îmi privesc mâinile. Se sucesc și se răsucesc, mângâindu-se una pe alta, de parcă ar avea voință proprie. Mă străduiesc să le țin nemișcate.

— Nu, îi spun.

Măcar de atâta lucru sunt sigură.

Privesc spre cerul fără nori, spuzit de stele, care se face din albastru, negru. O aschie de lumină zboară deasupra noastră, prea rapidă ca să fie aeroplan. Un meteorit, probabil, o stea căzătoare. Îmi amintesc de Londra. Acolo obișnuiam să mă lungesc noaptea pe un prag de ușă sau lângă o gură de aerisire, dacă găseam, și să mă uit la cer. Să mă uit la stele. De obicei era înnorat, aerul era prea poluat și erau prea multe lumini pe stradă, dar fie și numai gândul că stelele erau acolo mă făcea să mă simt mai bine. Cumva, mă făcea să mă simt mai puțin flămândă, mai puțin lipsită de speranță. Mai puțin singură.

— Poate că Zoe nu are nimic de-a face cu celelalte două, spune el. Se pare că ea nu era genul de fată care să fugă. În timp ce atât Sadie, cât și Daisy…

— Ce? Ele erau?

— Au fost niște zvonuri că Daisy, mai ales, era o… ei bine…

Se foiește stingherit în scaun, apoi respiră adânc, ca și când s-ar pregăti să înfigă pumnalul.

— Trăia în promiscuitate.

— Ce?

Nu mă pot abține să nu râd, chiar dacă îi sunt recunoscătoare că măcar i-a fost greu s-o spună.

— Avea 15 ani, ce pizda mă-sii!

Pare să se facă mic.

— Nu mă judeca. Doar îți zic ce spunea lumea.

— Cine? Cine a zis asta?

— Oh, știi tu.

Se foiește iar pe locul lui.

— Oamenii.

Nu zic nimic. O las cum a căzut. N-am încotro. Îmi amintesc că una dintre femeile pe care le-am filmat pentru

Iarna neagră mi-a spus cum cei de la serviciile de asistență socială au numit-o curvă, i-au zis că și-a căutat-o. Pe când avea 13 ani.

Dar acum n-am de gând să mă cert pe chestia asta. Nu cu noul meu prieten.

Mintea mi se poticnește în acest cuvânt. Asta e, prieten?

— Ai văzut clipurile?

— Pe unele dintre ele, da.

— L-ai văzut pe ăla cu cele două fete care mănâncă chipsuri?

— Kat și Ellie. Da.

— Și? Era un joint, nu-i așa? Sophie a zis că toți puștii fac asta.

Râde.

— De aia am și făcut clubul de film.

Ezit. Cel puțin în legătură cu asta pare sincer, dar încă nu sunt sigură cât de mult pot avea încredere în el, dacă-l pot lăsa aproape de mine. Nu vreau să par nebună, vreo adeptă a teoriei conspirației, disperată să injecteze interes în filmul ei, dar merg mai departe.

— Geraldine zicea altceva, îi spun. Indiferent ce s-a întâmplat, nu crede că s-a terminat.

Atunci

15

Jurnalul lui Alex, 29 iunie 2011

Sunt pe cont propriu. Nu pot avea încredere în nimeni, acum știu, după ce s-a întâmplat azi.

Mi se face rău numai când mă gândesc, dar o să încerc să descriu cum s-a întâmplat. Așadar, trebuia să mergem la Deal – poate că îmi va declanșa ceva din memorie și o să-mi dau seama ce făceam acolo. Aidan a avut ideea, iar dr. Olsen a zis că eu hotărăsc, dar categoric trebuie să iau un prieten cu mine și să-i spun când avem de gând să mergem. Dar eu n-am anunțat-o. Adică, ce era să facă? Să meargă cu mine?

Am pus laolaltă banii pe care îi aveam și am luat autobuzul spre stația de autocare. Pe drum, Aidan mi-a povestit cum nu-și dorea decât să cunoască pe cineva care să aibă grijă de el și m-a întrebat ce voiam să fac. Acum pare o nebunie, după ziua de azi, dar mi-am dat seama că nu prea m-am gândit la viitor, pentru că fusesem atât de obsedată de trecut, încercând să-mi dau seama ce s-a întâmplat cu mine în Blackwood Bay și aici, la Londra, ce anume m-a făcut să fug.

În orice caz, i-am zis totuși că voiam să ajung cândva veterinar sau poate medic, iar el mi-a spus că trebuia să încerc să-mi iau GCSE-ul sau o calificare BTEC[12] sau ceva. Puteam vorbi despre asta cu dr. Olsen.

Când am ajuns la gara Victoria păream să știu bine drumul, iar când am intrat pe șoseaua principală, m-am simțit de parcă mai fusesem pe acolo. Mirosul de gaze arse și de fast-food din gară m-au lovit ca un tren și când am văzut semnul pentru toalete – sunt undeva jos, pe scări – am știut exact cum arată acestea. Amintirile au năvălit

[12] Business and Technology Education Council – Consiliul pentru Educație în Afaceri și Tehnologie.

peste mine: aici obișnuiam să cumpăr droguri, aici obișnuiam să-mi petrec timpul.

Aidan s-a întors cu biletele, dar eu nu mai puteam merge acum la Deal, ajunsesem prea aproape de cine fusesem aici. M-a urmat spre o intrare din spate. Afară, pe o parte a drumului erau înșirate mașini de fițe, iar pe cealaltă, niște clădiri ce păreau locuințe sociale construite de municipalitate. Apoi ne-am trezit în fața unui restaurant italian, chiar lângă o prăvălie care tundea câței. Între ele era o poartă metalică spre o clădire de apartamente, cu trei sau patru etaje. Am găsit un panou cu sonerii și, fără să stau o clipă pe gânduri, am apăsat-o pe cea de la numărul 32. Îmi bătea inima tare de tot, dar când s-a deschis ușa am intrat și a venit și Aidan cu mine, deși mă tot întreba dacă e bine ce facem. Când am ajuns la apartamentul 32, ușa era deschisă larg și dinăuntru se auzea muzică. Puțea a țigări și droguri, dar tot am intrat. Era dezgustător; pereți galbeni și coșcoviți și gunoi peste tot. Într-un dormitor erau întinse pe jos saltele murdare, am văzut și o bucătărie infectă, iar în camera din capătul holului se zărea o masă pliantă pe care erau droguri și sticle de plastic, punguțe cu prafuri și niște cântare.

Pe o canapea stăteau doi bărbați, iar între ei era o fată ce părea transportată în lumea viselor. Îndată ce m-a zărit, bărbatul din dreapta s-a ridicat în picioare și a spus: „Tu!”

Adică cine? îmi venea să-l întreb. *Cine sunt?* Însă arăta de parcă ar fi vrut să mă ucidă, era periculos, probabil că avea și vreun cuțit sau ceva, iar când l-a văzut și pe Aidan s-a înfuriat mai tare.

Mă tot uitam la fata de pe canapea și știam că așa am fost și eu odată. Și salteaua de pe podea, din camera alăturată. Am dormit pe ea, mi-am tras-o acolo – sau mi-a tras-o cineva, nu-mi amintesc să fi fost ceva ce-mi doream.

Încremenisem în loc, chiar dacă știam că trebuie să ies, însă Aidan m-a tras de mânecă. „Haide!”, a spus el și apoi mi-a rostit numele, Alex, iar tipii au început să râdă.

„Alex?”, a spus celălalt. „Deci așa o cheamă acum pe micuța Sadie?”

Apoi am luat-o la fugă. În jos, pe scări. Nu știam dacă ne urmăresc sau nu, știam doar că trebuie să scap de acolo. Dar la capătul aleii am văzut pe cineva pe cealaltă parte a străzii. Se uita drept la mine și, într-un fel, am știut că fusese prietena mea, cea care ar fi putut ști cine eram și de ce fugisem.

— Stai! am strigat, dar ea a luat-o la fugă.

Am încercat s-o ajung, însă fără niciun folos, fiindcă a dispărut pe o străduță lăturalnică. Aidan a strigat după mine, să mă opresc. M-a întrebat după cine alergam și i-am spus adevărul.

— Nu știu.

Am știut că o să mă întrebe și am avut dreptate.

— Și cine *mama dracului* este Sadie?

Părea aproape furios. Dar nu i-am spus. N-o să spun niciodată, nimănui, nici măcar – nu, *mai ales* – doctoriței Olsen. Așa cum am zis, sunt pe cont propriu.

Acum

16

Îmi amintesc ziua aceea, o zi în care o amintire venită dintr-un loc m-a condus spre altul și am pășit drept spre un cuib al dealerilor de droguri, despre care nici măcar nu știusem că există. Așa încât știu că, dacă a funcționat o dată, în mod sigur va funcționa și a doua oară. E ca atunci când apuci pe o cărare de la marginea pădurii, o urmezi și te afunzi tot mai mult. Chiar dacă vreau să aflu, sunt agitată în legătură cu ce aș putea găsi în casa lui Daisy. Neluminată, Casa de pe Faleză pare și mai dezolantă; strălucește înciudată în întuneric. Îi dau ocol spre partea mai îndepărtată, unde se află grădina separată de restul terenului printr-un zid scund și niscai tufe de gard viu. O sârmă de rufe se întinde în diagonală peste el, trasă de la un stâlp dintr-un colț, iar în celălalt, ponosită și veche, este rulota.

Pornesc camera și îi atașez lumina, apoi filmez câteva clipe. Însă când o las jos îmi dau seama că ceva nu-i în ordine. Imaginea rulotei îmi apare aproape granulată, de parcă m-aș uita în continuare la ea prin lentila obiectivului. Clipesc și scutur din cap, dar imaginea nu se îmbunătățește cu nimic, iar când pășesc spre poarta ce mă separă de rulota lui Daisy pare că nici nu m-am mișcat din loc.

E ca și când aș pluti la câțiva centimetri de propriul trup, deasupra lui și la stânga, invizibilă, privindu-mă cum deschid lanțul portiței.

Nu e deloc bine. Parcă aș avea un déjà-vu, doar că e mult mai intens, ca și cum e pe cale să se întâmple ceva îngrozitor. Mă uit în jur și nu văd pe nimeni; Casa de pe Faleză rămâne scufundată în întunericul ei stoic.

Respir adânc. Nu se va întâmpla nimic rău, îmi spun. E doar un scurtcircuit în creierul meu, asta-i tot, și o să treacă. Disociere. Dr. Olsen m-a avertizat că s-ar putea să mi se întâmple așa ceva din când în când. Dar abia când

ridic iar camera spre ochi și încep din nou să filmez, realitatea se stabilizează și lucrurile revin la normalitate, așa cum se văd în fața mea, iar eu îmi recapăt încă o dată controlul asupra propriului corp.

Rulota este așezată într-un unghi ciudat, pe jumătate în afara suportului său, cufundată în noroi. Resturile de vopsea sunt brăzdate de dungi roșii de rugină și în fereastra din față se vede o crăpătură; roțile sunt atât de tocite, încât par aproape roase, rărite ca o plasă. Ușa atârnă în balamale; treptele care or fi dus cândva sus au dispărut de mult. Deasupra ferestrei este inscripționat un nume: *Pegasus.*

Arunc o privire înăuntru. Prima dată mă lovește mirosul stătut, sulfuros, cu un damf de amoniac, ca de pipi vechi sau poate chiar mai rău. Filmând încă, îndrept lanterna spre interiorul jilav. Slogane lipsite de sens acoperă pereții; nume și date, o caricatură ciudată, graffiti cu semnături stranii, vopsite în culori țipătoare. Pe jos sunt peste tot cutii de bere și sticle; văd și resturi de mâncare, cutii de pizza, reviste. Opera adolescenților, presupun, până când locul a devenit prea nesigur sau prea scârbos. Mă întreb dacă David le-a dat voie; poate că nici n-a încercat să-i oprească. Mi-l și imaginez băgat în văgăuna lui de casă, în timp ce puștii de afară petreceau, puneau muzică, se drogau, și-o trăgeau. Poate că s-a ascuns, retrăgându-se în cotloanele casei sau poate că îi pândea de la fereastră și îi observa. Mă întreb la ce se gândea. Dacă îi invidia.

Chiar în fața mea se văd un aragaz ruginit și o chiuvetă împuțită. În spate se zărește o ușă armonică ducând, presupun, spre unicul dormitor, apoi o altă ușă spre ceea ce cred că e baia. Încerc să-mi imaginez o altă perioadă. Cea în care Daisy a locuit în rulota asta.

Oare aici dormea ea? Au fost cândva afișe pe pereți – Katy Perry, poate, sau Lady Gaga? Seria Twilight? –, o cuvertură moale violet-aprins, ceva de genul ăsta. Mă îndoiesc că avea un iPod – poate un stereo micuț? O văd pe

mama ei așteptând ca fiica să se ducă la culcare, apoi scoțând o piedică pentru a plia masa mică din salon și aranjând pernele din living în formă de saltea. Două femei, înghesuite una peste alta. În regulă pentru o vacanță de două săptămâni, cred, dar noapte de noapte? Cine ar vrea să trăiască în felul ăsta, în zăpăceala asta? Trebuie să fi fost sufocant; îmi amintește de hostelul din Londra. Ce adolescent ar vrea ca existența lui să fie atât de îngrămădită în a mamei sale, zi de zi?

Mă gândesc ce aș răspunde eu. Oricare, probabil, dacă alternativa ar însemna… ei bine, dacă ar însemna orice s-a întâmplat în ziua aceea, când Daisy s-a prăbușit de pe stâncă. Oare chiar ar putea avea treaba asta ceva de-a face cu mine, cu lucrul care a făcut-o să sară? Închid ochii și încerc să-mi imaginez cum eram noi două. Poate chiar la cafenea, ca fetele de zilele trecute. Împingându-ne și îmbrâncindu-ne, bârfindu-ne răutăcios prietenele, dar numai în joacă, nu vorbim serios. Sau poate că ne duceam pe plajă, ea îmi spunea despre un băiat, se întâlnise cu el din nou și de data asta o sărutase. Nu-i venea să creadă ce noroc avusese, primul ei sărut și chiar cu cineva care îi plăcea cu adevărat. E mai mare, spune ea, aproape bărbat, i-a simțit mirosul de țigări din respirație, doar că n-o deranjează deloc, pentru că erau țigările pe care le fuma el și aceea era respirația lui, în care le simțise mirosul.

Tresar din reverie. N-are niciun sens. Să viseze la un băiat? Ce mi-a spus Gavin? Că oamenii ziceau că era o parașută sau ceva de genul ăsta.

Mă năpădește furia. *Oamenii* habar n-au. *Oamenii* pot să-și bage în cur părerile lor de rahat, prin care îi judecă pe alții. *Oamenii* pot să se ducă dracului.

Și totuși… ar trebui să credem că fata asta și-a luat viața? Că a zburat spre moarte, la doar câțiva metri de locul unde mă aflu? Când îmi amintesc unde sunt, deschid larg ochii. Poate că n-a fost deloc așa. Poate că primul ei sărut a fost exact aici, în rulota asta împuțită. Văd și asta. Mâini care i se plimbă pe trup, în ciuda faptului că ea nu le

vrea acolo. Gura ei astupată de altă gură. Sau poate că a fost în parc, în pavilion sau la sala de jocuri video. Sau poate acolo, în casa cea neagră, cu un bărbat de vârsta tatălui ei.

Dar eu unde mă aflu în acest cadru, până la urmă? Ce am făcut eu? Mă folosesc de ambele mâini ca să mă salt și să urc în rulotă. Pe măsură ce explorez interiorul, continui să filmez, fără să știu încă ce anume mă aștept să găsesc. Orice ar fi lăsat în urmă ea sau maică-sa nu mai e de mult aici. Aștept, însă fumul nu se duce. Mă întăresc să fac față mirosului greu. Pe măsură ce avansez, rulota pârâie din încheieturi, așa că pășesc cu grijă. Ar putea fi îngropat orice aici, ace folosite ascunse printre resturi. Cel puțin sunt încălțată cu bocancii. Tremurând de frig, cercetez prin obiectiv pereții distruși și încerc să-mi croiesc drum spre dormitor. Ușa care îl separă de rest îmi opune rezistență, ca și când în spatele ei s-ar găsi un maldăr de ceva. Împing și mai tare – se dovedește că e o saltea subțire – și în cele din urmă reușesc să intru. Aici mirosul este și mai de nesuportat, aerul, și mai stătut. Vreau să ies, dar, deasupra rămășițelor de pat, jos de tot și pe jumătate acoperit de o grămadă de cârpe, e ceva care-mi atrage atenția. Un semn scrijelit pe perete.

Este un mesaj, așa cred, dar pe măsură ce mă apropii îmi tot zic să nu fiu proastă. Și am dreptate să fiu sceptică. Nu sunt decât niște puncte înșirate pe două rânduri care se întâlnesc la un capăt, formând un „V” orizontal. Total fără însemnătate, îmi spun la început, e surprinzător și că l-am observat, însă după aceea simt o tresărire stranie, fiindcă îl recunosc și-mi dau seama că ar putea fi Andromeda. Șapte stele mari, parte din grupul Perseu. Formațiune denumită după frumoasa prințesă sacrificată, înlănțuită goală de o stâncă, drept hrană pentru un monstru al mării. O constelație vizibilă numai iarna. Dar de ce și-ar fi scrijelit-o Daisy pe perete? Chiar înainte să mă ridic pentru a prinde un unghi mai bun în cameră,

observ încă ceva alături, două cuvinte. Ambele sunt neclare, dar unul dintre ele e aproape sigur *Daisy.*

Mă ghemuiesc lângă celălalt și senzația de déjà-vu revine, de data asta și mai puternică. Parcă aș ști care e cuvântul. Deslușesc un *S,* un *d. Sad,* așa pare. Îmi bate inima când îndepărtez resturile și praful, și iată-l. *Sadie.*

Mă ridic. Așadar, e adevărat. Eram apropiate. Cele mai bune prietene, exact așa cum am crezut când am văzut pentru prima dată poza din cabană. Trebuie să fi venit și eu pe-aici. Dar de ce nu-mi amintesc?

Ridic camera, să încadrez mai bine, dar aud un zgomot, o mișcare înăuntru. Un animal, ceva mare, doar dacă n-o fi cumva numai în mintea mea. Se aude iar, de data asta mai greoi, mai clar, și împreună cu el mai vine ceva, o lovitură bubuitoare care cutremură rulota. Îmi dau seama că e ușa de la intrare, s-a închis trântindu-se tare.

Scap camera și trag de ușa care duce spre zona de living. Ușa rulotei este închisă, dar simt mișcare afară, sunt sigură de asta. Clanța se zgâlțâie inutil și bat tare cu podul palmei în materialul din fibră de sticlă, țipând:

— Dă-mi drumul!

Încerc iar clanța, apoi mă răsucesc alunecând pe podea și, după un moment de întuneric, totul revine la viață.

Nu sunt aici, e ca și când s-ar fi schimbat canalul; o explozie de energie statică pe ecran, apoi mă trezesc într-o încăpere goală, cu pereți galbeni și o saltea pătată așternută pe jos. Simt venind dinspre el mirosul puturos de țigară, de transpirație stătută și haine purtate prea mult fără să fie spălate. Îmi bagă mâna între picioare. Nu simt nimic. Nu, n-are cum să se întâmple. Cel puțin, nu mie.

Lasă-mă-n pace! îi spun, dar îmi astupă gura cu mâna. Lovesc, dar fără țintă, iar apoi încearcă să mă sărute. Respirația lui e cea mai rea și chiar în toiul evenimentelor mă trezesc gândindu-mă că nenorocitul dracului ar fi putut să sugă o bomboană mentolată sau să se spele pe dinți. Își scoate cureaua și gura mi se umple cu un gust metalic.

L-am mușcat de limbă. Mă scuipă. Drept în față. Și aș vrea să-l scuip și eu, dar nu simt nimic și, oricum, n-am de ales. N-am avut niciodată. Îmi trebuie ce are el și n-o să-mi dea decât dacă fac asta, așa că o fac, mă întind acolo și o merit, o merit, o merit, și nu contează, pentru că oricum nu sunt aici.

Deschid ochii. Interiorul rulotei strălucește în fața mea, de parcă l-aș privi printr-o perdea de foc. Inima îmi bubuie în piept; mi se usucă gura. *Nu,* îmi spun. *Nu. Nu s-a întâmplat aici. S-a întâmplat la Londra, în apartamentul de lângă gara Victoria. Asta s-a petrecut mai târziu.*

Nu-i așa?

17

Mă întorc pe jos de la Stânci, cu capul plecat. Tremur. Nu mă uit înapoi. Camera îmi atârnă de gât ca un ștreang.

Când am încercat clanța pentru a doua oară, ușa s-a deschis larg, atât de ușor încât ai fi zis c-a uns-o cineva. Am ieșit împleticindu-mă, aproape m-am prăbușit la pământ, nerăbdătoare să scap din interiorul toxic al rulotei, și am respirat cu sete aerul de afară, ca o înecată. Silueta Casei de pe Faleză se contura strivindu-mă ca înainte, tăcută și rece. Oare cineva a încercat să-mi transmită un avertisment? Sunt în pericol?

Nu vreau decât să plec de-aici, dar nu la Cabana Speranța. Nu încă. Am nevoie să mă liniștesc undeva și în casă nu e niciun astfel de loc. Stau un moment în fața Vaporului, trăgând adânc aer în piept, dar tot sunt agitată când intru. În ciuda frigului, un firicel de sudoare mi se prelinge spre șale. Dar poate că venirea aici mă va ajuta să-mi amintesc. Poate că veneam aici cu Daisy.

Locul este, în mare, așa cum mi-l amintesc. Parcă, totuși, mai luminos; în culori, spre deosebire de tabloul alb-negru din amintirea mea. Mă uit în jur, în timp ce-mi scot pardesiul la intrare. În cămin arde un foc de lemne; aerul dens este înăbușitor, dar confortabil. Pe pereți atârnă farfurii decorative, alături de hărți și tipărituri înrămate, obișnuitele decorațiuni dintr-un birt, deși diferite de cele din Londra, dar cel puțin nimicurile de aici s-au strâns de-a lungul timpului, mai degrabă decât să fie cumpărate vrac de la vreun depozit.

Mi-i imaginez pe adolescenții de aici. Pe Sophie și prietenele ei. Bând alcool fără să aibă voie, după ora închiderii, cu luminile stinse și lumânările aprinse, fără să fie nevoie măcar să tragă storurile aici, la capătul lumii. Prea multe „rum and black”, bâjbâieli la beție când barierele dispar, mâini pe unde n-ar trebui să fie. Buze fierbinți, umede, înțepătura acidă a regretelor de a doua

zi, înghițite cu niște apă călduță și câteva pastile de paracetamol. Îmi pot imagina – eu și Daisy aici, în mijlocul evenimentelor –, dar este o amintire sau o închipuire forțată?

Nimeni nu mă bagă în seamă când mă apropii de bar. Nici măcar o privire pe sub sprâncene.

— Ce să fie?

Interpelarea mă face să tresar. Mă uit în jur și-l văd pe Bryan.

— Hai să-ți iau ceva de băut, spune el.

Vorbele i se împleticesc nițel, iar paharul din mână este aproape gol. Îmi dau seama că se află aici de ceva vreme, dar mi-ar prinde bine un pic de companie. Cer un gin tonic.

— Dublu, îi spune el femeii care ne servește, comandând și pentru el încă o halbă.

Femeia e înaltă și bine legată și are părul blond, tuns scurt, de câțiva centimetri. Observ că n-are inelarul de la mâna dreaptă. E tăiat curat de la a doua încheietură și a rămas doar un ciot.

— Cum ești? îl întreabă ea pe Bryan, în timp ce toarnă băuturile și i le întinde.

Are o voce aspră, ca de fumătoare înrăită. Mă trezesc întrebându-mă cum și-a pierdut degetul. Un accident? Într-un fel, ar părea la fel de plauzibilă și o încăierare.

— Ai auzit de David?

— Nu, spune el. Ce?

— Se pare că a avut un musafir. Noaptea trecută.

Rahat. La mine se referă. Stomacul mi se strânge nod și Bryan mă privește scurt. Ca și când ar ști.

— Serios? Pe cine?

— Habar n-am. Așa a zis Matt al nostru. Cică era cu un grup de flăcăi pe plajă și că au văzut pe cineva acolo, sus.

Nu, îmi vine să-i spun. *Nu era nimeni acolo, nimeni pe plajă.* Nu m-a văzut nimeni. Sunt sigură de asta.

Dar chiar sunt?

— Părea o fată.

Bryan ridică din umeri.

— Eu nu mi-aș face griji pentru asta.

— Îhî, zice ea. Cred că ai dreptate. Pare că oricine o fi fost a filmat tot.

Mă privește și apoi îmi face cu ochiul.

— Nu că ai avea la ce să te uiți.

Se referă la cadrele pe care le-am filmat, la marea neagră și vapoarele din depărtare.

— Bine, hai că vă las.

Mergem cu băuturile la masa din apropierea focului. Mă așez cât de aproape îndrăznesc, trăgându-mă spre foc până când căldura îmi învăluie picioarele. Mă uit spre proprietăreasă, care servește următorul client. Felul în care mi-a făcut cu ochiul a fost prietenos. Înseamnă că se uită la clipuri. Poate că toți le urmăresc. Cercetez încăperea. Câțiva se uită în altă parte când îmi surprind privirea. Este evident că știu cu toții cine sunt.

— De cât timp ține locul ăsta? întreb, odată așezați.

— Beverly? întreabă el, uitându-se spre bar. S-au făcut deja nouă ani. Poate zece.

— Aha.

Fac și eu socoteala; nu mă pot abține, e reflex. Trebuie să fi preluat afacerea la scurtă vreme după ce am plecat.

— Deci e de prin partea locului?

— Născută și crescută aici, spune el. Exact ca mine.

Mi se face frig, în ciuda căldurii de la foc. Dar nu sunt semne că vreunul dintre ei m-ar fi recunoscut. Mă uit la Bryan și încerc să mi-l imaginez acum zece ani. Nu reușesc.

— Ești bine? mă întreabă el.

Îmi feresc privirea și îi răspund că sunt bine.

— Rahat! Aproape că uitasem. Mașina ta. E gata.

Pescuiește neîndemânatic cheile dintr-un buzunar și mi le întinde.

— Am parcat-o sus.

Râd ușurată. Acum pot să evadez. Nu mai trebuie să mă bizui pe șoferii de taxi care își iau tălpășița când ți-e lumea mai dragă și mă lasă blocată undeva.

— Minunat! Mulțumesc. Cât anume…?

Îmi face semn cu mâna, să-l las.

— Hai să ne socotim data viitoare, eh?

Deci el crede că va mai exista o dată viitoare. N-ar fi așa rău; pare destul de amabil. Sunt cât pe ce să-i spun cât de recunoscătoare sunt, când mă fixează cu privirea.

— Voiam să te întreb ceva.

Dintr-odată mă simt înjunghiată până-n inimă.

— Filmul ăla… Cel cu Năsturica și Kat…

— Năsturica?

— Scuze. Ellie. E porecla ei.

Îl văd ezitând.

— Ăla în care mâncau chipsuri.

Sorb din pahar.

— Ce-i cu el?

— Ei bine… Cred că știi la ce mă refer, nu?

Zâmbesc.

— Jointul? Presupun că nu-i ceva atât de neobișnuit… Râde.

— Nu! Nu asta! Noi suntem mai degrabă îngrijorați că s-a strecurat cineva pe acolo ca să filmeze fete adolescente.

— Noi?

— Eu și câțiva băieți. Știi? Ai vreo idee cine să fi fost?

Scutur din cap.

— Am zis că filmele trebuie trimise sub anonimat, ezit eu și mă întreb dacă nu de asta era așa dornic să-mi ia ceva de băut. Crezi că se întâmplă ceva?

— Ce te face să crezi?

Cobor vocea.

— Am văzut-o pe Kat făcându-și un tatuaj. Arăta… nu’ș cum să zic. Speriată. Și avea două telefoane.

— Și ce?

— Unul părea cu cartelă.

— Cu ce?

— Un telefon cu cartelă, îi spun. Știi tu. De-ăla ieftin. Plătești-și-te-cari. Ușor de înlocuit.

— De ce-ar avea așa ceva?

Ridic din umeri.

— De obicei are de-a face cu drogurile.

— Nu în cazul lui Kat, spune el.

— Sau, mai știi… poate are vreun prieten care trebuie să dea de ea chiar dacă îi confiscă părinții telefonul.

Râde.

— Nici asta nu e genul lui Kat. Cum de știi așa multe?

Mă gândesc la fetele din *Iarna neagră.* Mă gândesc la telefoanele lor cu cartelă și mă gândesc și la al meu.

— Mai știu și eu câte ceva, îi spun. Zi-mi despre David.

Lasă paharul jos.

— Ascultă. Mi-ar plăcea să te ajut, dar, în fine… nu vrem să punem iar toată chestia pe tapet. Nu după ce s-a întâmplat ultima dată.

— Ce vrei să spui? Care toată chestia?

— Toată chestia aia despre Daisy și alte tevaturi.

— Ce-are de-a face asta cu David?

Își pleacă fruntea.

— Nimic.

— Nu, îi spun. Haide. L-am pomenit pe David și ai început să vorbești despre Daisy. Care-i treaba?

— David… ei bine, el… a făcut un fel de cădere nervoasă. Imediat după sinuciderea lui Daisy. Fusese OK înainte – vreau să zic ciudat, dar destul de prietenos. Și după aia a cam dispărut. Când l-am văzut prin oraș s-a purtat ciudat. Intra aici și nu zicea nimic. Doar stătea de unul singur și bombănea în legea lui. Te speriai de el. Ba chiar s-a luat și la bătaie odată. I s-a pus pata pe tipul ăla. Nu-mi amintesc acum cine era. Dar s-au luat de la nimic. Bineînțeles că a pierdut, și-a luat una în față, după aia a fugit. Apoi, când a dispărut Zoe, situația s-a înrăutățit. Și-a făcut mașina zob. S-a înfipt într-un copac. Au circulat niște zvonuri, c-a făcut-o intenționat.

— A încercat să se sinucidă?

— Așa ziceau oamenii.

Dar mi se pare că el mi-a spus că n-o cunoștea pe Zoe. Aproape că o spun cu voce tare. Din nou, mă întreb dacă e momentul să-i abordez pe părinții lui Zoe, în ciuda avertismentului lui Gavin. Acum mi-e mai ușor, că am mașina mea. Nu trebuie să spun nimănui.

— Crezi că a fost implicat și el?

— David?

Ridică paharul și ia o înghițitură.

— Ce să zic, mereu a fost ciudat. Însă eu îl plac.

— Dar cât de bine îl cunoști?

— Destul încât să am o cheie de acasă de la el. Am grijă de locuință când e plecat, chestii de-astea. Doar că… ei bine, unii sunt cam nesuferiți cu el. După ce a fost mai întâi pățania cu Daisy, apoi cu Zoe, presupun că au pus lucrurile cap la cap. Nu iese fum fără foc și toate alea. I-au pictat chestii pe mașină, i-au spart geamurile.

Se lasă pe spate în scaun.

— În orice caz…

— De ce-mi spui mie? Dacă crezi că n-ar trebui să pun în film nimic din toate astea?

— Nu știu.

Lasă stângaci paharul jos.

— Pari de încredere. Și e limpede că îți pasă. De fete.

Oftează din greu.

— Poate că sper, în secret, să afle cineva ce s-a întâmplat. Atâta doar… nu ne face să arătăm rău, pricepi? În filmul tău.

Face semn spre cârciuma pe jumătate goală.

— E destul de greu și-așa pentru oamenii ăștia.

— O să mă străduiesc, îi spun.

— Mi-ar plăcea să dau o mână de ajutor, dacă se poate.

— Să dai o mână de ajutor?

— Știi că am o barcă?

Dau din cap, deși nu prea înțeleg de ce-mi spune asta.

— Cred că am văzut un clip cu tine pe barcă.

— Îhî. Pescuiesc. Mă gândeam că pot să te iau și pe tine, dacă ți-ar plăcea.

Dă din cap spre camera așezată pe masă, între noi.

— Să tragi niște cadre, adică. De acolo locul are o priveliște minunată. Doar dacă te ajută, gen.

— Oh, așa deci.

Niciodată, îmi spun. Nu pot. Urăsc apa, nu suport bărcile, n-am reușit niciodată să învăț să înot. Chiar și acum, doar dacă-mi imaginez, văd numai întunecimea ei, deasupra și dedesubt, răceala aia de gheață invadându-mă, astupându-mi respirația, strivindu-mă până nu mai sunt nimic, contopită cu vidul.

Dar nu-i pot spune asta. Sună ridicol.

— Poate. Pare că ar fi mișto.

Rânjește la mine, apoi își scoate portofelul și un pix.

— Uite numărul meu.

Îl mâzgălește pe spatele unei chitanțe și, chiar dacă nu-i nicio șansă pe lumea asta să urc la el pe barcă, îl iau.

— Apropo, spune el, coborând vocea. În legătură cu Gavin…

— Gavin?

— Ai grijă cu el.

Mă ia prin surprindere. Credeam că sunt prieteni. Gavin a fost cel care a sugerat ca Bryan să se ocupe de mașina mea.

— De ce spui asta?

— Așa. Doar zic că a pus o grămadă de întrebări. A tot făcut săpături, mai ales la început, când a ajuns aici. Cam ca tine.

— Serios? Mie mi s-a părut mai degrabă că încearcă să se integreze.

— Așa crezi? Încearcă un pic cam tare, dacă mă întrebi pe mine. Aproape de parcă ar avea ceva de demonstrat. Și mai e o chestie.

— Care?

Se apleacă în față, chiar dacă în bar e gălăgie și nu ne bagă nimeni în seamă.

— Probabil că nu-i nimic. Dar știi noaptea aia în care ai venit? M-a pus să-ți spun că venea de la mine, când te-a găsit acolo.

În ciuda focului, simt deodată cum mă ia cu frig.

— Și?

Scutură din cap.

— Nu era așa. Nu l-am văzut în ziua aia. Chiar deloc.

18

Părinții lui Zoe locuiesc în zona de periferie a orașului Malby, în aceeași casă din care a dispărut fata lor. Plec după micul dejun, fără să spun cuiva unde mă duc, bucuroasă că pot conduce din nou, deși sunt neliniștită în legătură cu destinația. Soarele dimineții strălucește slab prin stratul subțire de nori și tresar din pricina unei amintiri; o dimineață, probabil nu cu mult înainte de moartea lui Daisy. Stăteam împreună pe o bancă de pe stânci, nu departe de Casa de pe Faleză. Era înainte de răsărit, stătuserăm treze toată noaptea, prostindu-ne cu tot felul de chestii, stând de vorbă, fumând și uitându-ne la mare. Și apoi a răsărit și soarele, mai întâi o strălucire difuză, apoi o frântură de lumină aurie întinsă la orizont. O nouă zi, dar pe atunci părea la fel de importantă ca un nou an, un nou mileniu. Un nou început, dar ce-am făcut noi cu el? Uite cum am sfârșit.

Alung gândul și-mi continui drumul spre Malby. Când ajung în oraș, șoseaua cotește ca să traverseze râul. În spatele meu, departe de tot, se zărește mănăstirea în ruină, o sclipire neagră în lumina dimineții. Un minut sau două mai târziu, sistemul de navigare îmi spune că am ajuns la destinație.

Casa e mică, o construcție tipică a anilor 1930, presupun, cu fațadă acoperită cu pietricele și o grădiniță în care plantele au crescut un pic cam mult, năvălind spre ușa de la intrare. În hol este lumină și văd un bec aprins și în camera din față. O femeie trage draperiile, uitându-se curioasă spre locul unde am parcat. Cred că e mama lui Zoe. Ies din mașină, mă îndrept spre ușă și sun.

Casa este tăcută, însă după un moment se deschide ușa. În prag stă un bărbat îmbrăcat în blugi și hanorac gri. Chelește, are părul tuns scurt și scalpul denivelat, cu scobituri și movilițe. Întind mâna.

— Bună.

Nu face nicio mișcare să-mi întoarcă gestul.

— N-avem nevoie de nimic, mulțumesc.

— Nu vreau să vă vând ceva…

Dă să închidă ușa. Poate crede că fac parte din vreo sectă, vreo Martoră a lui Iehova, sau că poate sunt politician în căutare de voturi.

De undeva, din casă, o aud pe nevastă-sa.

— Cine este, scumpule?

— Doamnă Pearson? spun, înainte ca el să-mi trântească ușa în nas.

Își face apariția și soția lui.

— De unde știi cum mă cheamă?

Este mai tânără decât soțul ei, îmbrăcată într-o bluză de trening lălâie și blugi strâmți. Seamănă cu fiică-sa.

— Ce dorești?

— Mă cheamă Alex, spun repede. Stau la Blackwood Bay.

— Așa, și? Ce-are de-a face asta cu noi?

— Mă întreb dacă putem vorbi despre Zoe.

Fața îi e străbătută de un val de durere, dar îl alungă înainte să pună stăpânire pe ea.

— Așa te întrebi? spune ea, privindu-mă cu ostilitate nedisimulată. Păi, atunci poți să duci dracului și să te cari de-aici.

— Nu sunt ziaristă, îi spun. Nu vreau să vă provoc nicio neplăcere. Îmi puteți acorda zece minute?

Vrea să reacționeze, dar o întrerup.

— Vă rog? Sunt îngrijorată că se întâmplă ceva cu fetele…

— Poftim?

— Dați-mi zece minute și o să vă explic.

Ezită.

— Ai cinci.

Îi mulțumesc.

— Pot să intru?

— Nu. Aici e foarte bine.

Tatăl lui Zoe trage adânc aer în piept.

— Scumpo, e frig rău. Lasă fata să intre.

Ea mă privește din nou țintă, dar apoi cedează. Îi urmez în casă, spre living.

— Stai jos.

Îmi arată un scaun. Încăperea e confortabilă; văd un televizor de modă veche, o comodă și bibelouri de porțelan. Ei doi se așază pe canapea. Mă simt de parcă aș fi interogată. Sau judecată.

— Haide, spune ce ai de spus.

Dau să deschid gura, dar sunt întreruptă.

— Eu sunt Sean, spune tatăl lui Zoe. Iar ea e Jody.

Dau din cap, în semn că am înțeles, dar mama lui Zoe nu dă niciun semn să fi auzit măcar ce a spus soțul ei.

— Probabil că v-ați săturat de câte întrebări vi s-au pus.

— Chiar ne-am săturat, spune Jody.

Mă uit la Sean. Își mușcă buza. Îmi dau seama că ceea ce am considerat a fi dispreț poate fi la fel de bine frică. Dar de cine? Nu poate fi de mine, normal.

Se întoarce spre soția lui.

— Las-o să vorbească, scumpo.

Deci nici de ea. Femeia mă țintuiește cu privirea.

— Am venit aici ca să fac un film, încep eu. Dar nu este despre Zoe, aveți cuvântul meu.

— Atunci despre ce este?

Le explic pe scurt, conștientă de cele cinci minute acordate.

— Și ce-are asta de-a face cu noi? mă întreabă Jody când termin.

— Păi, îi răspund, tot aud despre sinuciderea lui Daisy, apoi dispariția lui Zoe…

— Ha!

Jody sloboade un hohot caustic, gol, apoi mă citează, cu vocea plină de sarcasm:

— „Sinucidere”…

Sean îi aruncă o privire dojenitoare.

— Scumpo.

Ea amuțește.

— Ce e? întreb. Nu credeți că Daisy și-a luat viața?

Femeia își dă părul la o parte de pe față.

— Cine știe? O grămadă de oameni au avut dubii. Până când *a fugit* și Zoe.

Din nou sarcasmul acela.

— Nu credeți că asta s-a întâmplat?

Jody mă săgetează cu privirea, dar nu spune nimic. Stă nemișcată ca o fotografie; aproape că o pot vedea în alb și negru, pe jumătate în umbră, pe jumătate în lumina puternică venită pe fereastră, un clar-obscur aspru. Pare disperat de tristă, și totuși sfidătoare, deopotrivă.

— Spuneți-mi ce credeți.

Sean o ia de mână.

— Am mai vorbit despre asta, spune el cu blândețe. Îți amintești?

Apoi se întoarce spre mine.

— Bineînțeles că a fugit. Ce altceva să se fi întâmplat?

Jody își trage mâna.

— Sau a fost răpită.

— Poftim?

Sean se repede înainte ca ea să poată răspunde.

— Destul! intervine el, dar femeia nu poate fi oprită.

— Nu, răspunde ea. De ce-ar fi fugit? De noi? De mine?

Sean se uită la mine.

— Îmi pare rău, zice el, dar îl ignor.

— A mai fost o fată, le spun. Cum o chema…

— Sadie.

— Da. A fugit.

— Așa se zice. Se spune și că și-a făcut apariția după aceea. Dar nu sunt singura care are îndoieli.

— Nu? Cu cine ați mai vorbit despre asta?

Sean îi mai aruncă o privire de avertisment, dar ea îl ignoră din nou.

— Cu Liz, de exemplu. Cea de la cafenea.

Mi-o amintesc. Mi s-a părut neprietenoasă, bănuitoare. Față de mine. Mă întreb cum aș putea-o face să vorbească.

Dar probabil că va trebui să-mi fac griji mai încolo pentru asta.

— OK, spun. Ei bine, așa cum v-am zis, și eu sunt îngrijorată.

Ezit.

— Și orice ar fi făcut-o pe Sadie să fugă și pe Daisy să… facă ce-a făcut… iar apoi pe Zoe… ei bine, mă tem că se întâmplă încă.

Niciunul dintre ei nu pare surprins.

— Jody, spun. Ce crezi tu că s-a întâmplat?

Sean se foiește inconfortabil, dar femeia nu-i aruncă nicio privire. Oftează greu.

— Nu știu, începe ea. Dar ca idee, au fost persoane care au zis că Daisy nu s-ar fi aruncat așa. Au considerat că se petrecuse altceva. Cât despre Zoe a noastră? Se schimbase. Nu mai era fetița noastră.

Sean i-o taie scurt.

— Erau doar chestii tipice de adolescenți, spune el. Începuse să iasă cam mult, să bea și să fumeze, știi?

Jody se întoarce spre el, plină de venin.

— Spune dracului adevărul.

— Poftim?

— Era mai rău de-atât. Fusese o copilă așa de bună, până când l-a întâlnit pe ăla.

— Pe cine?

— Un iubit. Nu ne-a spus. Dar a început să lipsească de la școală. Stătea toată ziua plecată. Pierdea vremea pe la Blackwood Bay. Venea acasă beată. Puțea.

— Puțea?

— A țigări. A iarbă. Își făcuse până și un tatuaj.

— Deci se droga. De unde lua drogurile?

— De la el, normal. Era mai mare decât ea.

Mă gândesc la David.

— Cu cât era mai mare?

— N-am idee. Nu l-am văzut niciodată. Se furișa ca să se vadă cu el. Știm doar că nu era de la școală. O vecină ne-a zis că a văzut-o cu un băiat mai mare, dar…

— Băiat? Nu bărbat?

— Ea așa a zis. Doar că mie nu-mi prea vine să-i dau crezare.

— De ce?

— Pentru că nu mai știu ce să cred.

Acum aproape că șoptește. Aș vrea să mă întind, s-o iau de mână, dar nu o fac. În schimb o ia Sean, iar ea îl lasă, cu toate că nu-i răspunde în niciun fel la gest. Toată sfidarea de mai devreme s-a evaporat, lăsând în urmă o carcasă, un vas care nu mai conține nimic altceva în afară de durere.

Cred că asta i-am făcut și eu mamei. Exact același lucru. Dar apoi mi-l amintesc pe iubitul ei. Îi văd ușurarea că nu mai sunt prin preajmă și pentru o clipă am certitudinea că, în sinea ei, și mama a fost bucuroasă că am fugit.

Cu toate astea, vina îmi strânge stomacul într-un nod tare. Jody își coboară privirea.

— Avea 14 ani. Paisprezece.

Ezit.

— Făcea sex?

Jody râde, iar Sean încearcă din nou s-o facă să tacă.

— Destul, spune el.

— Așa aș zice. Era însărcinată.

În cameră se lasă tăcerea.

— Însărcinată?

Vocea îmi sună pustiită. La început nici nu sunt sigură că am spus-o cu voce tare, dar apoi o aud pe Jody.

— N-a vrut să ne spună. Dar era evident.

— V-a spus cine era tatăl?

— Și asta era evident.

— El.

— Cine altcineva?

Ezit.

— Credeți că trăia… în promiscuitate?

— În promiscuitate? Vorbești de parcă ai fi de la poliție.

Jody se apleacă în față.

— Avea *14* ani, scumpo. A fost viol, indiferent cum ai vrea să-i zici.

Mă prind de marginea scaunului.

— Îmi pare rău.

— I-am spus că o să avem grijă de ea. N-avea niciun motiv să fugă, spune Sean.

— Nu era decât o fetiță, spune Jody. Un copil. A fost vina lui. Oricine ar fi. Iar acum n-o să aflăm niciodată.

— Zoe a pomenit vreodată un anume David?

Femeia se gândește o clipă, apoi spune:

— Nu cred. De ce?

— Nu știu, îi răspund. Dar… ei bine, David e mai în vârstă. Trăiește în Blackwood Bay. Sunt zvonuri…

— Zvonuri?

— N-ați auzit de el?

— Am auzit *de* el, spune Jody, dar…

— Nu mergem acolo, adaugă Sean. Nu acum.

— Nu, îl completează ea. Suntem blocați aici.

Soțul ei coboară vocea.

— Nu suntem blocați. Putem să ne mutăm.

Ea râde, dar nu-i răspunde, iar eu știu la ce se gândește. *Dacă se întoarce Zoe? Dacă vine acasă și noi nu suntem aici?*

— Pot să arunc o privire în camera ei? Poate e ceva acolo care ne-ar putea da un indiciu despre bărbatul care a lăsat-o însărcinată sau motivul pentru care a fugit.

— Îmi pare rău…

Însă Jody se ridică în picioare.

— Haide.

Se întoarce cu fața spre soțul ei.

— Îmi place de asta. N-are ce să se întâmple rău.

De asta. Ar trebui să mă simt flatată, probabil. Urcăm scările împreună, cu ea mergând înainte. Tristețea o urmărește ca un nor; aproape că-i simt mirosul, lungul siaj de jale.

— Am păstrat totul la fel, spune ea.

Deschide ușa din capătul scărilor. Se simte un miros de stătut, ca un parfum vechi. Camera e micuță, cu pereții vopsiți în mov; deasupra biroului stă atârnat un panou de plută. Un pat de o persoană, cu o noptieră, un dulap cu sertare chiar lângă ea și un dulap în colțul cel mai îndepărtat. Niciuna din piese nu se potrivește cu cealaltă. Hainele dau pe-afară din sertare și sunt aruncate și pe pat, o explozie de roz, alb, violet și negru. O chitară acustică la piciorul patului. Camera este exact cum a lăsat-o Zoe în dimineața aceea, de parcă acum ar fi la școală și ar urma să ajungă acasă din clipă în clipă, cerând să mănânce și apoi să fie lăsată în pace în camera ei.

— N-am făcut ordine, spune Jody, ca și cum s-ar scuza. Mă rog, nu prea mult. Mai erau sticle. Pachete de țigări… Pe alea le-am scos de-aici.

— Este în regulă. Vă supărați dacă filmez?

Îmi spune că nu, așa că intru. Mai întâi mă uit pe noptieră. În spatele ei se află un încărcător de telefon rămas în priză, iar pe noptieră – o veioză cu suportul spart, un pahar, o cutie cu șervețele, demachiant. Sertarul este deschis, dar gol. Îmi iau camera și filmez totul.

— Era ceva aici?

Jody scutură din cap, dar îmi dau seama că minte. Mă întreb ce a găsit. Scrisori de amor? Prezervative? Mă întreb ce altceva, ce ar putea fi atât de rușinos încât să nu-mi spună. Pliculețe de cocaină? Lubrifiant?

O parte din mine ar vrea să-i spună că nu mai există nimic care să mă șocheze. Le-am văzut pe toate, lucruri pe care nici nu și le poate măcar imagina. Mă îndrept spre birou. Dă pe-afară de tot felul de nimicuri. Foarfeci și role de benzi adezive, niște căști vechi de telefon, pixuri, cărți și bucăți de hârtie.

— Avea computer?

— Le folosea pe cele de la școală. Și telefonul, bănuiesc.

Cercetez panoul de plută. Orarul de la școală, niște cărți poștale. Printre fotografii sunt și pagini rupte din reviste și câteva poze cu Zoe și prietenele ei. Selfie-uri în care a

pozat cu multă atenție, o fotografie ciudată și plină de candoare, în care râde alături de o prietenă. Pare fericită, lipsită de griji, exact cum era și Daisy la vârsta aceea. Și cum bănuiesc că eram și eu. Măcar dac-ar fi știut ce-i rezervă viitorul. Măcar dac-ar fi știut cum să se păzească.

— Nu-i nimic acolo, spune Jody cu tristețe. M-am uitat și eu la toate. Și poliția.

Mă aplec mai mult și mă uit la poze. Într-una dintre ele stă la soare, îmbrăcată într-un maiou și arătând mult mai mare decât vârsta ei. Marginea tatuajului este abia vizibilă pe umăr, sub breteaua sutienului. Arată ca un cerc, un „O” micuț. Îl filmez, apoi ridic câteva dintre fotografii și mă uit la ce este sub ele. Observ un tipar cunoscut. O serie de puncte unite între ele cu linii, schițate cu carioca pe o bucată de carton. O desprind.

— Ce-i aia? întreabă Jody.

— Este Orion, îi răspund. O constelație. Vânătorul. Era interesată de astronomie?

— Nu. Din câte știu eu.

Pun cartonul la loc și caut prin restul pozelor.

— Dar asta?

Îi arăt lui Jody o fotografie. O înfățișează pe Zoe; este îmbrăcată în uniforma de la școală și stă cu spatele la cameră. S-a aplecat în față ca să se uite printr-un telescop scurt și gros. Jody îmi spune că nu știe poza.

Brusc îmi dau seama că nu vreau să-i spun ce știu. Că fata ei nu este singura care și-a tatuat în carne un cerc perfect. Că Daisy își scrijelise propria constelație pe peretele din spatele patului. Că între ea, Zoe și mine este o legătură, că avem toate un lucru în comun: astronomia, privitul stelelor.

— Ești sigură?

— Stai să-l întreb pe Sean.

Îmi ia poza din mână, iese în capul scărilor și strigă. Un minut mai târziu ni se alătură și Sean, iar ea îi arată fotografia.

— N-am nicio idee, spune el. N-am văzut niciodată până acum poza asta. Poate când a fost într-una dintre excursiile alea ale ei.

— Cu iubitul, vrei să spui?

Încerc să înghit, dar am gâtul uscat.

Jody se uită înapoi, spre mine.

— Nu, cu unchiul ei. Fratele meu. Se mai întâlneau uneori, după orele ei de școală și alte fleacuri. Erau apropiați.

— El unde este acum? Ar putea avea ceva de-a face cu ce s-a întâmplat? Cu fuga ei?

Ea scutură din cap.

— Poate cândva. Dar nu acum. Poliția a vorbit cu el, în orice caz.

Examinează poza din mâna mea.

— Totuși, el n-a fost niciodată interesat de telescoape. Oricine ar fi fost cel care-a târât-o în asta, nu cred că a fost el.

Atunci

19

Clinica Chapman pentru Sănătate Sexuală, Malby

Note
Data: Marți, 11 aprilie 2017 (6:15 p.m.)

Zoe a venit iar astăzi (tot nu mi-a spus numele de familie). A sosit cam în jur de 16:20, tot cu fata mai mare (Hannah? Laura? Aceeași care a venit și cu altele și am auzit-o strigată pe ambele nume. Iar a refuzat să-mi spună cum o cheamă. Destul de agresivă. Sunt sigură că e aceeași fată, căci are un tatuaj anume, circular, pe partea de sus a brațului). Zoe a cerut prezervative și, după ce a fost convinsă de fata mai mare, a cerut să fie testată și pentru boli cu transmitere sexuală. I-am pus întrebări despre partenerul ei, dar a refuzat să răspundă; cealaltă fată a spus că avea un iubit și m-a întrebat de ce vreau să aflu chestii despre el. Zoe părea foarte tăcută și retrasă. M-am gândit că poate a luat ceva și am și întrebat-o. A refuzat să răspundă, însă mi-a replicat că „nu e treaba mea” și că nu vrea decât „să rezolve și să se care”, pentru că trebuie „să fie într-un loc”. Când am întrebat-o unde, a refuzat să-mi spună. I-am zis că sunt îngrijorată și am întrebat-o pe Zoe dacă are ceva să-mi spună. A răspuns că nu, dar am avut din nou impresia clară că era speriată de fata cealaltă, ba chiar că acea Hannah/ Laura se afla acolo ca s-o facă să-și țină gura, într-un fel. Am întrebat-o direct dacă toate partidele de sex au fost consensuale și a dat din cap, dar n-a zis nimic. I-am dat prezervativele pe care le-a cerut și i-am sugerat lui Zoe să vină cu mine într-un cabinet de consultații, ca să discutăm îngrijorările legate de bolile cu transmitere sexuală. A fost de acord, dar când am lăsat să se înțeleagă că Hannah/Laura ar trebui să rămână în sala de așteptare, fata mai mare a devenit din nou agresivă și a spus că vrea să aibă grijă de prietena ei.

Mi s-a părut că e mai bine să nu presez, fiindcă nu voiam să le sperii de tot și să plece, dar sunt îngrijorată că se petrece ceva cu Zoe, având în vedere că e atât de speriată și nu vrea să vorbească.

M-am dus în cabinet, să aduc niște pliante; în orice caz, când m-am întors în sala de așteptare, fetele plecaseră.

Plan: Când (dacă?) se mai întoarce Zoe, să încerc să-i aflu numele de familie și, dacă e posibil, să vorbesc separat cu ea despre posibilul abuz de droguri și/sau sexual. Totuși, chestiunea trebuie gestionată cu grijă. Iau în considerare și o sesizare la asistența socială și/sau poliție, dacă e nevoie.

Shreya Divekar, Asistentă specializată în sănătate sexuală

Acum

20

Mă trezesc scăldată în sudoare și tremurând. Am gura uscată, nu pot respira, și preț de o clipă mă simt de parcă m-aș îneca, îmi simt plămânii plini de apă. Însă acum îmi amintesc. Sunt aici, în Cabana Speranța. Sunt Alex, fac un documentar. Totul o să fie în regulă.

Arunc pătura cât colo. Curg apele pe mine, dar am și frisoane. Văd, în lumina lunii, cum respirația mi se transformă în aburi. Mă duc să verific caloriferul. Nu e nici măcar călâu.

Îmi vine să mă târăsc iar sub pături, să mi le trag până peste cap și să păstrez ce-a mai rămas din căldura lor. Dar acum m-am trezit de-a binelea și nu mai pot să adorm. În momentul ăsta sunt sigură. Daisy, Zoe, Kat. Între toate fetele astea există o legătură. Și între mine și ele, deși nu-mi dau seama în ce fel. Și de fiecare dată când închid ochii o văd pe Daisy în întuneric, stând pe marginea stâncii. Este cineva în spatele ei? A fost împinsă la propriu, nu doar determinată de împrejurări? Trebuie să mă gândesc la trecut; trebuie să-mi amintesc.

David? Oare el a avut ceva de-a face cu toate astea? Geraldine era sigură că nu. Mi-a spus-o într-un moment de luciditate în mijlocul confuziei; amintirile ei păreau reale. Dar ce înseamnă asta, totuși? Eu ar trebui să știu mai bine ca oricine cât de puțin te poți bizui pe memorie. Telefonul îmi bâzâie pe masă cu un apel de la Dan. Văd mobilul săltând pe suprafața dură, dar nu mă pot mobiliza să răspund. Orice ar vrea de la mine, poate să aștepte. Chiar dacă el este cel care m-a împins spre Blackwood Bay și povestea asta, acum mă simt apropiată de fete, de cele dispărute în trecut și de cele de acum, și vreau să-mi fac documentarul în stilul meu.

Trag pe mine o bluză de trening lălâie, blugii și aceeași pereche de șosete groase pe care am purtat-o ieri, apoi tropăi pe scări în jos. Simt un miros de pâine arsă și cafea,

plus parfumul ieftin de cameră, cu aromă de măr, atârnat într-un săculeț în living. Nu e neplăcut, dar îmi amintește de St. Leonard. În bucătărie umplu ceainicul și iau o farfurie de pe picurătorul chiuvetei. Văd o urmă pe ea; parcă ar fi cenușă, parcă și-ar fi stins cineva țigara pe margine. Mă gândesc la ce mi-a spus Bryan despre Gavin; și mă gândesc și la oaia moartă, plasată prea convenabil într-un loc în care să mă scoată de pe șosea, să am nevoie să fiu salvată. Trebuie să aflu mai multe despre noul meu prieten. Dar lucrul ăsta mai poate aștepta.

Îmi tot vin în minte Ellie și Kat. Tatuajul lui Kat, identic cu al lui Zoe; faptul că fetele au fost filmate fără știrea lor, fumând un joint. În mintea mea, ele două se identifică bine cu mine și cu Daisy, deși nu-mi dau seama care-i care. Câteodată, Daisy este Kat și eu sunt Ellie; altădată, invers. Dar întotdeauna văd același destin. Ele două merg pe același drum pe care am mers și noi: una moartă, una dispărută. Și chiar dacă știu că nu-i de niciun ajutor, ba chiar deloc, sunt convinsă că dacă aflu ce se petrece cu ele o să-mi dau seama și ce s-a întâmplat cu noi.

Zăpada s-a topit. Peste noapte a venit dezghețul, dar cerul este înnorat și pare mai degrabă după-amiază decât vremea prânzului. Când ajung la capătul Aleii Speranței zăresc o siluetă înaltă și deșirată pândind în penumbra de pe cealaltă parte a drumului. Este Gavin, îmi spun, deși nu sunt sigură. Ce vrea de la mine? Ar trebui să fiu mai îngrijorată în privința lui? A mințit și, dacă are de gând să mă încolțească… Traversez, însă când mă uit înapoi a dispărut, s-a evaporat pe una dintre alei, probabil. Urc spre cafeneaua lui Liz.

Interiorul este puternic luminat cu becuri fluorescente și mă simt expusă. Dar intuiția mea a fost corectă: fetele sunt aici. Stau în grup la una dintre mesele de plastic laminat din colț, iar deasupra lor sclipesc luminițele bradului de Crăciun. Aleg o masă din apropiere și îmi scot telefonul, ca să mă pot preface absorbită de el, dar îmi pierd cumpătul

când îmi dau seama că Ellie și Kat nu sunt printre ele. Mă hotărăsc să aștept oricum. Îi comand lui Liz un ceai; azi e un pic mai prietenoasă, dar nu cine știe ce. Când aduce comanda, ușa se deschide iar și de data asta am noroc. Intră Kat și Ellie, însoțite de un băiat mai mare. Îi văd cum se îndreaptă cu toții spre masa de lângă grupul celorlalte; Kat le salută tare, în trecere, dar Ellie și băiatul nu scot o vorbă.

Kat este înaltă și neastâmpărată. Poartă uniforma de școală, de un verde închis, și o geacă matlasată. Ellie este îmbrăcată aproape identic, dar cară un rucsac roz, ce contrastează cu părul ei roșu. Băiatul e mai mare ca ele, i-aș da cel puțin 18 ani. Destul de mare încât să se bărbierească, însă nu destul de mare încât să fi scăpat de acneea care face bărbieritul atât de dificil. Totuși, e drăguț, în stilul ăla încrezut al băieților care și-au făcut o trupă. După un minut se ridică toți trei în picioare și merg să comande, apoi revin la masa lor, fiecare cu câte o doză în față. Kate și Ellie își pun gecile și jachetele pe scaunul rămas liber. Puloverul lui Ellie are o găurică în cot; în ciuda frigului, Kat poartă cămașă cu mânecă scurtă. Se joacă absentă cu unul dintre cuburile de zahăr ambalat din castronul pe care-l are în față. Îmi amintește de mine.

Se așază toți trei și nu mai au ochi și urechi decât unul pentru celălalt. Nu aud decât câte un cuvânt, din când în când. Kat vorbește cel mai mult dintre ei. Ceva despre o altă fată, se pare. Bârfe de adolescenți. Vorbește repede și dă din picior pe sub masă, ca și când ar avea un surplus de energie, prea multă ca s-o țină înăuntru, în timp ce băiatul se poartă exact pe dos; pare plictisit. La un moment dat murmură ceva spre Ellie, apoi râde. Ea nu reacționează, ci se retrage și mai mult în sine.

Iau în mână cana cu ceai; e rece, însă oricum era destul de prost. Ridic privirea și văd că băiatul a scos din buzunarul gecii o sticlă plină pe jumătate cu vodcă. Se uită în jur și privirile ni se întâlnesc. Mă uit spre sticlă, apoi zâmbesc, numai un pic, doar cât să știe că l-am văzut, dar

n-o să spun nimic. Mă întorc la telefonul meu. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Mă întreb dacă o să reușesc să vorbesc mai târziu cu ei. Fără martori. Nu-mi place băiatul, e arogant; s-a prăvălit în scaun, cu un braț trecut peste spătar, cu picioarele desfăcute. O mână i se odihnește lejer pe umărul lui Kat, deși arată mai degrabă posesiune decât tandrețe. Le fac o poză cu telefonul, dar nu mă observă. Sunt invizibilă, atât de invizibilă, încât mă gândesc chiar să filmez.

Brusc se stârnește agitație în celălalt capăt al sălii, se aud voci ridicate. Sunt fetele; o cotcodăceală batjocoritoare ce îmi amintește de pescărușii de pe stâncă.

— Du-te de-aici!

— Am văzut! Toate am văzut!

Una dintre fete scutură din cap. Râzând, dar este limpede că ar vrea ca atenția să se mute spre oricare dintre celelalte. A doua caută ceva în telefon, în timp ce a treia pare să filmeze toată treaba.

— Uite!

Telefonul e trecut de la una la alta.

— Asta nu-s io.

— Ba chiar tu ești! Amy! Fix în stilul tău!

Și mai multe râsete. Ușuieli și croncănituri; chiar sună ca niște pescărași, bombe scufundătoare în stil kamikaze, pe deasupra acoperișurilor.

— Despre ce naiba vorbești?

— Uite! Ești beată!

— Nu sunt! spune ea, aproape strigând.

Una dintre fete ține telefonul drept și prind ceva din filmul la care se uită. E unul dintre primele, din câte îmi amintesc. O fată cade pe plajă, în timp ce aleargă spre apă. Sunt aproape isterice; e cel mai caraghios lucru pe care l-au văzut vreodată. Apoi fata se ridică. E roșie la față; deja nu mai e glumă. Mă uit să văd ce-o să facă. Felul în care o să riposteze. Cum o să se apere. N-o să scape cu una, cu două. În schimb, începe să se plesnească, își dă palme peste obraji, de parcă ar merita să fie pedepsită. În

acest timp, o văd pe Ellie cum se scufundă și mai mult în scaun, parcă îngrozită că în orice moment atenția se va muta asupra ei.

E cruțată, totuși, cel puțin deocamdată.

— Lăsați-mă în pace! suspină fata luată acum în cătare, dar celelalte o ignoră; se aude un cor de chicoteli.

Fata răbufnește, apucă telefonul de pe masă, împinge scaunul în spate, zgâriind linoleumul de pe podea, apoi își ia haina și pleacă. O parte din mine ar vrea să meargă după ea și s-o liniștească, o parte, să le confrunte pe fetele care au agresat-o, o parte, să rămână alături de Kat și Ellie. Ultima câștigă; oricum, în ce fel aș putea s-o liniștesc? E vina mea; filmul cu ea căzând nu ar fi fost public dacă eu nu l-aș fi făcut așa. Eu sunt cea care le-a dat muniția.

Totuși, o parte din mine se bucură. Cel puțin oamenii urmăresc filmele. Participă.

Mă uit iar la Ellie. Își privește fix mâinile. Kat rânjește încă, râzând de felul cum a plecat cealaltă fată. Fie nu a observat suferința lui Ellie, fie nu-i pasă. Totuși, băiatul n-o ignoră. Se uită la ea cu o jumătate de zâmbet straniu răsucit pe buze.

Simt cum sunt împinsă din spate de una dintre fete, care trece neglijent pe lângă mine. Ceaiul sare din cană, pe farfurie.

— Băga-mi-aș, o aud spunând, dar nu e nici pe departe sub formă de scuză, ci mai degrabă o înjurătură enervată, că i-a stat ceva în cale.

O clipă mai târziu se pornesc scrâșnete de scaune pe podea și bolboroseli de voci agitate, căci și celelalte se pregătesc să plece.

Apoi rămânem singuri. Doar eu și adolescenții de la masa din colț, plus Liz în spate. Locul pare prea tăcut, prea liniștit. Momentul se prelungește, apoi băiatul se uită la Kat.

— Stați aici, spune el și pleacă.

Îmi evaluez șansele. Pe negândite pornesc telefonul să înregistreze și mă strecor pe scaunul lăsat liber de el. Ellie tresare; Kat face ochii mari.

— Ce…?

— Nu-ți face griji, îi spun, întrerupând-o. Nu vreau decât să stăm de vorbă.

Kat aruncă o privire spre ușă, sperând, fără îndoială, că prietenul ei se va întoarce la timp s-o salveze. Țin telefonul lejer în mână, sperând să nu pară că o filmez.

— Să stăm de vorbă?

— Da.

— Despre ce?

— Mă întrebam… ești bine?

— Dacă sunt bine?

Râde, dar râsul ei este gol și lipsit de amuzament. Are chipul palid, tot sângele i-a fugit din obrajii albi ca budinca, îmi susține privirea pentru o secundă, apoi pentru două. În clipa aceea pare mult mai mare decât vârsta ei și încep să bănuiesc motivul pentru care nu poate sta liniștită.

— Ai luat ceva?

Râde și mai tare.

— Ia du-te dracului.

— Ellie?

Fata mai mică se uită spre telefonul ei, aflat pe masă, între noi, ca și când ar vrea să sune pentru ajutor, apoi ridică privirea.

— Ce?

Are vocea ascuțită, gâtuită. Pare a unei fete mult mai mici decât sugerează chipul ei. De parcă ambele fete ar fi văzut lucruri pe care n-ar fi trebuit să le vadă, ar fi fost în locuri unde n-ar fi trebuit să fie.

Dar Ellie? Pare așa de timidă. Năsturica, așa mi-a zis Bryan că i se spune. Și totuși, cineva atât de timid nu și-ar fi filmat părinții în timp ce-o pedepseau. Trebuie să se fi întâmplat ceva de atunci.

— Tu ești bine?

Ridică din umeri. Cealaltă fată răspunde în locul ei.

— De ce?

— O întreb pe ea, nu pe tine. Ellie?

— Sigur că e bine. Nu-i așa?

Fata mai mică ridică privirea spre prietena ei. Între ele se petrece ceva. Arată de parcă ar fi iubire și, dacă asta e, atunci este una disperată. O pledoarie pentru salvare, poate, sau poate pentru iertare. Întind mâna, dar ea se trage înapoi, timidă.

— Nu am venit să-ți fac rău.

— Atunci, de ce nu te cari?

Mă uit țintă la Kat. Cu ea nu se poate discuta. Clar a luat ceva sau își revine din ce a luat. Amfetamină, poate? E limpede că n-are niciun rost s-o întreb încă o dată sau să-i cer să-mi spună cine i-a vândut-o. Mă uit din nou la Ellie. Trebuie să fie cam cu un an mai mică decât Kat și așa și arată, până când îmi întâlnește privirea și măcar încearcă să zâmbească. Este posibil să fie și ea drogată? Sunt pe cale s-o întreb, când Kat se întinde să mai ia un cub de zahăr. Mâneca de la cămașă i se ridică și-i văd tatuajul. Cercul acela perfect, desenat cu cerneală neagră.

— Tatuajul tău? Ce înseamnă?

Rânjește disprețuitor, dar fals. E cam răvășită. Își trage mâneca în jos.

— Cară-te.

— Încerc să vă ajut, pricepi?

— Cine zice că avem nevoie de ajutor?

— Îl știi pe David?

— David?

Răspunde repede – prea repede, dacă mă gândesc – și pripit. Dar pentru o clipă îi văd privirea îngrijorată. E speriată.

— Da, David. De sus, de la Casa de pe Faleză.

Scutură din cap.

— Nu, nu-l știu pe David, răspunde ea, dar e prea târziu. I-am văzut frica. Știu că minte.

— Ești sigură?

— Da, spune ea, cu vocea străbătută de un dezgust batjocoritor.

Îmi dau seama că n-are niciun rost să-i spun că sunt de partea ei; nu o să mă creadă niciodată.

— Sunt sigură.

— Ellie? Tu îl știi? El vă dă droguri?

Fata cealaltă scutură din cap, dar surprind privirea pe care o aruncă spre Kat, de parcă i-ar cere confirmarea.

— Atunci ce e?

— Nimic.

— Ellie!

Mă întorc spre Kat.

— Tu las-o să vorbească. Ellie?

— Te rog, șoptește ea. Nu-i face rău.

— N-o să-i fac, îi spun. Îți promit. Nu vreau decât să vorbesc cu el.

Fața i se mohorăște. Am impresia că o să izbucnească în lacrimi.

— Nu! Nu, nu-i spune că am vorbit cu tine!

Kat o apucă de braț.

— Ellie, gata, destul!

Mă aplec în față.

— Pot să vă protejez. Pe amândouă.

Kat râde.

— Cum?

Înainte să răspund, smulge geaca lui Ellie și își împinge prietena spre ușă.

— Haide. Plecăm de-aici.

Ellie privește înapoi, cu aceeași expresie pe chip pe care o avusese și prietena ei la ieșirea din *Cerneală și Oțel,* cu tatuajul ei cel nou încă acoperit cu folie de plastic.

N-are niciun rost să le urmăresc. Mint, se vede că mint. Mincinoase și speriate. Amândouă. Dacă vreau să le ajut, trebuie să vorbesc cu David.

21

Îl găsesc pe Drumul Traficanților, aleea care trece pe lângă Vapor. Parcă aș fi știut că acolo va fi. Stă nemișcat în întunericul aproape deplin, cu fruntea plecată, ca și când ar aștepta.

Îl observ de la distanță, însă, brusc, se pune în mișcare. Îl urmez în timp ce se strecoară pe o alee îngustă, spre un rând de cabane dincolo de care niște trepte abrupte urcă spre stâncile sudice. Pășesc cu grijă, fiindcă sunt alunecoase și lumina e tot mai puțină, iar în capătul lor îl zăresc pe David, un pic în fața mea, apucând-o pe o potecă năpădită de vegetație.

Am grijă să nu-l scap din ochi. După un minut părăsește poteca și dispare pe o altă cărăruie îngustă, care coboară abrupt spre marginea stâncii. O apuc după el, dând la o parte crengile arbuștilor, și după câțiva pași poteca se deschide.

Îl văd stând cu spatele la mine, în semiîntuneric. Digul din spatele lui, construit ca să oprească erodarea stâncilor, presupun, se prăvălește spre ape. David se uită peste el, spre valurile de dedesubt.

Încremenesc. Pentru o clipă arată ca și cum ar vrea să sară, să se arunce pe plajă. Dar n-o face. Duce ceva spre ochi și îmi amintesc ce mi-a spus Sophie. Binoclul.

Mă ghemuiesc în umbră și îl filmez preț de un minut sau două, dar nu mai pot aștepta. Mă ridic și lungesc pasul spre el:

— David.

Cuvântul îmi rămâne în gât. Se dă în spate. Binoclul îi cade, atârnat de gât.

— Cine…?

Pare speriat și mă bucur. Asta îmi oferă putere.

— Trebuie să vorbim.

Mă cercetează prin lumina difuză, în timp ce mă apropii de el.

— Sunt Alex.

I se taie respirația.

— Tu!

Acum mă aflu la vreo doi metri de el. În întuneric pare și mai palid. Pielea cenușie e translucidă și aproape că-i văd venele de dedesubt pulsând și fremătând.

— Lasă-mă în pace. Te rog.

Scutur din cap.

— Nu pot. O știi pe Kat.

Nu reacționează.

— Și pe Ellie.

De data asta mi se pare că am zărit o scurtă tresărire. Dar nu pot fi sigură, este prea întuneric.

— Recunoaște.

— Niciodată… începe el, dar pe urmă propoziția pare să se abată de la cursul ei, apucând pe altă cale. Nu. Nu le știu.

— Dacă le-ai făcut rău…

— Nu! spune el, aproape disperat. Știi și tu asta. Niciodată n-aș…

— Se droghează. Știi, da?

Nu răspunde nimic.

— De unde le au? De la tine?

— De la mine?

Pare sincer șocat, ca și când ar fi ultimul lucru pe care s-ar fi așteptat să i-l spun, ca și când chiar ideea în sine este ridicolă, absurdă.

— Nu. Nu de la mine. Poate e cazul să vorbești cu prietenul tău.

Prietenul meu? La cine se referă?

— Gavin?

Nu spune nimic. Nu se poate; când ne-a văzut el împreună? Și cine altcineva?

— De ce pe el?

Nu reacționează.

— Cine ești?

Mă ignoră.

— Ce se petrece aici?

— Știi foarte bine ce se petrece. Mai bine ca oricine.

Pășește în față și mi se pare că o să întindă mâna, dar apoi spune:

— Uite.

— Ce e?

Face semn din cap către cer.

— Uite.

Nu mă pot abține. Îi urmăresc privirea. Ceva brăzdează văzduhul deasupra capetelor noastre, prea rapid ca să fie un avion. Un meteorit.

— Asta e? încep eu, dar mă întrerupe.

— Geminidele.

Îl privesc cum scrutează cerul.

— Alta! Uite!

Ridic privirea și prind încă o sclipire. Sunt resturi care ard în atmosferă. O ploaie de stele. Mă gândesc la poza lui Zoe cu telescopul și îl văd pe David cercetând cerul cu binoclul, iar atunci se întâmplă ceva. Îmi pierd controlul asupra corpului meu. Membrele devin de gelatină, de parcă am fumat prea multă iarbă.

— Uluitor, nu-i așa?

— I-ai făcut rău lui Zoe, îi spun aproape în șoaptă.

Fac un pas în față și mă prind de dig, dar David își închipuie că e din cauza uimirii. Își trece mâna prin păr.

— Nu. Nu i-am făcut nimic rău.

O spune blând, dar hotărât. Nu-mi dau seama dacă să-l cred sau nu. Mi-e greu să înțeleg de ce-mi doresc atât de mult să-i dau crezare. Înclină iar capul și parcă mi-aș aminti gestul, de acum foarte multă vreme.

— A fugit. Știi doar. Nu i-am făcut niciodată rău. Nu am făcut niciodată rău nimănui. De ce nu mă crezi?

Viața îmi revine în picioare, dar îmi aud în continuare respirația în urechi. Încerc să mă concentrez, să rămân prezentă. Mă uit în jos, la întinderea de necuprins a mării, la forța ei tăcută, de neoprit. Stropii de apă îmi udă fața și mă trezesc pe un drum neumblat; vreau să mă întorc, să

plec, să merg și să nu mă mai opresc. Dar n-o fac. Nu pot. Îmi văd respirația răsucindu-se în spirală și dispărând, pulverizată ca speranța, și mă mai uit o dată în sus. Un alt meteorit plutește pe deasupra mea și acum mi-o imaginez pe Daisy, în cealaltă parte a lumii, poate, întinsă pe o plajă din India, pornită într-o drumeție, cu rucsacul în spate, prin Mexic sau vizitând Cambodgia. Face și ea același lucru, urmărește aceleași stele, aceleași bucăți de piatră, în timp ce ard, pulverizându-se în eter. Poate că e și un bărbat alături de ea, un soț, un iubit. Se gândește să se așeze la casa ei. Să aibă copii, poate. Mă întreb dacă se gândește vreodată la mine.

Doar că n-o poate face. Știu bine. E moartă. Într-un fel sau altul – fie că a sărit, a căzut sau a fost împinsă –, e moartă.

Mă răsucesc pe călcâie. David se uită în continuare la cer.

— Cine ești?

Mă privește drept în față. Chipul lui e imposibil de citit, străbătut de durere, speranță și sfidare.

— Știi cine sunt, spune el.

22

Bryan îngenunchează la capătul debarcaderului, lângă o barcă cu motor așezată pe o remorcă de metal ruginită. Presupun că e chiar a lui, deși pare mai mică decât cea din film, lungă de doar câțiva metri și cu o cabină minusculă în față. Când mă aude apropiindu-mă, ridică privirea.

— Alex!

Se pare că-i face plăcere să mă vadă. Se uită peste umăr spre barcă, cu ochii sclipindu-i de mândrie. E drăguț, un băiat cu jucăriile lui, dar sper că nu o pregătește pentru mine. Văzând-o, sunt și mai puțin amatoare să-i accept oferta; pare minusculă, mult prea nesemnificativă ca să facă față brutalității apei.

— E bine să-ți faci iarna car și vara sanie…

Își șterge mâinile pe o cârpă plină de ulei, însă se murdărește și mai tare.

— Cum merge?

Fac o pauză.

— Aș vrea să vorbesc ceva cu tine.

— Despre mașină? E totul în regulă?

— E OK, îi răspund. E vorba de David.

— David?

Azvârle cârpa în barcă.

— Ce-i cu el?

— Ziceai că ți-a fost prieten. Ai încredere în el? Referitor la fete?

— Îhî, spune el. De ce?

— Știi unde ar putea fi fetele? Kat și Ellie?

Se uită la ceas.

— Acum? La sala de jocuri, poate?

— Mulțumesc.

— Vrei să vin cu tine?

Mă privește cu speranță.

— Poate bem ceva?

Ezit. Poate că fetele vor fi mai deschise dacă sunt cu un chip cunoscut.

— OK, haide.

Locul este strident și bine luminat; un glob uriaș, sclipitor, atârnă de tavan în mijlocul încăperii, aparatele de jocuri mecanice fulgeră și luminează intermitent și, peste toate astea, se aude bubuitul unui bas sinistru, de la o piesă rap. Totul pare să aparțină unui alt oraș, cu totul diferit, iar în spatele sălii, la ghișeul pentru schimbarea banilor, stă un tip care se uită în jos. Presupun că citește sau se uită într-un ecran și pare să nu observe când intră careva. Nici urmă de fete.

— Să așteptăm un pic, spune Bryan. Am o vorbă cu Pete.

Îl văd cum se îndepărtează și mă străbate același frison al reamintirii de zilele trecute, același pe care l-am avut și cu David și, pentru o clipă, îmi doresc să existe o cale de a-l întreba dacă își amintește de mine, dacă ne-am întâlnit vreodată înainte.

Dar nu pot, firește. Mă întorc și aud imediat, chiar lângă mine, o voce.

— Alex!

E Monica. Are în mână un sac cu monede de 20 de penny. O salut, străduindu-mă să adaug în voce cât de multă voioșie pot stoarce, iar ea mă întreabă cum îmi e.

— Ascultă, îmi spune, aruncând o privire spre Bryan. Mă bucur că te-am prins. Aud că ai vorbit cu Kat și Ellie.

— De la cine ai auzit?

— Ele mi-au zis.

— Le cunoști?

— Oh, da, spune ea. Voiam doar să știi că n-ai de ce să-ți faci griji. Sunt bine. Kat era enervată că a fost prinsă fumând și tu ai făcut clipul public, dar…

— Fumând un joint?

— Kat zicea că nu era joint.

— Și tu o crezi?

Coboară vocea.

— Nu prea. Dar nu e vreo chestie așa nasoală, nu? Și, oricum, treaba e că au zis să nu-ți faci griji, că n-ai de ce.

Se uită spre Bryan, care se întoarce.

— Vă las acum să vă vedeți de treabă.

Ne lași să ne vedem de ce treabă? Îmi spun, dar înainte să o pot întreba pleacă în grabă spre aparatul cu fructe, salutându-l pe Bryan din mers. Un minut mai târziu apare un grup de cinci sau șase fete, care i se alătură. Le cercetez neliniștită și, evident, una e Kat, deși la o primă vedere pare complet diferită. E încălțată cu ghete până la glezną, blugi strâmți și o jachetă neagră de piele. E dată cu ruj și cu fard de obraz. Și-a conturat ochii cu negru. Arată mult mai mare decât vârsta ei și alături, mai puțin fardată, stă Ellie. Niciuna din ele nu m-a observat și o văd pe Monica dându-le un pumn de monede, apoi așezându-și mâna pe umărul lui Kat. Gestul este matern, protector; e limpede că au încredere în ea și simt nevoia să-mi scot telefonul și să le filmez. Să contracarez lucrurile rele pe care le-am văzut, îmi spun.

— Deci bem ceva? întreabă Bryan.

Mă întorc. În colț sunt patru scaune de plastic aranjate în jurul unei mese laminate și ne așezăm față în față. Între noi este o farfurie cu câteva ciocolățele în ambalaj. Scoate o sticlă turtită, de buzunar.

— Vrei?

Dau din cap și toarnă în pahare de plastic ceva ce presupun că e whisky. Mă uit la Kat și Ellie. Acum sunt amândouă băgate în telefoane, frunzărind cine știe ce. Relaxate una în compania alteia, sunt amândouă atât de destinse, încât aproape că frizează indiferența. Ellie ridică telefonul spre Kat, care îl cercetează conspirativ, apoi fiecare se întoarce la navigarea ei, în timp ce Monica se sprijină de aparate ca o cloșcă.

— Par OK, tu ce zici?

Bryan ridică privirea.

— Mie mi se par în regulă.

Iau o gură din băutură.

— M-am gândit la ce mi-ai zis. Despre Gavin, despre noaptea în care am ajuns aici. Ai vreo idee de ce a mințit?

Scutură din cap.

— Niciuna.

— David mi-a spus că Gavin este cel care le vinde droguri fetelor.

Înclină capul.

— A zis el asta?

— Da.

— Gavin? Ești sigură?

— Păi, nu. Nu i-a zis pe nume. A spus „prietenul meu”, dar la cine altcineva să se fi referit?

Bryan ezită, apoi dă băutura peste cap și își mai toarnă în pahar. Înghite greu.

— Nu s-a referit la Gavin. Cred că despre mine vorbea.

Cuvintele sună aiurea.

— Poftim?

— Mă ocupam cu așa ceva la un moment dat, spune el.

— Ce? Vindeai droguri?

— Un pic, da. Doar nițică iarbă și am încetat cu ani în urmă, deși se poate ca David să nici nu știe. Dar în special luam chestii. Chestii grele, înțelegi? Însă pe când eram puști. Nu mai iau. Pe vremea aia nu prea aveam mare lucru de făcut. Știi și tu cum e, nu?

A trimis-o direct la țintă. De parcă ar fi știut.

— M-am înhăitat cu cine nu trebuia, continuă el. Mi-a luat o vreme să-mi dau seama. Și doamna aia de colo – gesticulează spre Monica – este persoana care m-a salvat.

— Te-a salvat? Erați împreună?

— N-aș spune chiar asta, dar m-a convins că eram pe calea spre pușcărie. Sau chiar mai rău.

— Așa de nasol a fost?

Râde.

— Oh, da. Eram o epavă. Furtișaguri, știi tu. Chestii.

Ce anume? Îți vindeai și trupul? Respirai în râgâielile grețoase ale străinilor beți, ca să-ți poți lua următoarea doză? Nu prea cred, deși ar putea fi posibil.

— De aia ajut ori de câte ori pot. Înțelegi?

— Ce vrei să spui?

— Am reconstruit primăria. Le dau puștilor ceva de făcut. Și Monica ajută, se asigură că tinerii au ce face pe aici, îi ține pe linia de plutire. E vorba de clădirea unei comunități, continuă el.

Dă din cap spre locul unde Kat și Ellie stau alături de Monica, râzând împreună cu prietenele lor.

— Mie mi se par în regulă.

Zâmbesc. Are dreptate. Vederea lor mă duce înapoi spre motivul pentru care am vrut să fac acest documentar.

— Poate că-mi fac prea multe griji.

— Poate.

Dar îmi amintesc de sarcina lui Zoe, de zvonurile că Daisy nu s-a sinucis, de Bryan spunând că ea și Sadie au avut o dispută.

— Crezi că moartea lui Daisy a fost legată de faptul că Sadie a fugit? Ai zis că s-au certat.

— Nu știu.

Oftează, apoi se apleacă în față.

— Poate. Au fost zvonuri că lucrurile ajunseseră urâte de tot între ele. Una o amenința pe cealaltă.

— Cine?

— Daisy. Daisy o amenința pe Sadie, cred. Spunea că o omoară. Mă rog, cel puțin asta am auzit. Nu știu cât adevăr e aici. E mult de-atunci.

— Aproape zece ani, spun fără să mă gândesc. Exact.

— Multă vreme, în orice caz.

Se uită direct la mine. Îmi dau seama că vrea să schimbe subiectul. Arunc o privire spre Kat și Ellie, și iar ne văd pe noi. Pe mine și pe Daisy.

Nu ai de gând să te îmbraci cu aia, nu? Arăți ca o boarfă.

Păi, nu asta-i ideea?

— Ești bine?

Clipesc ca să-mi limpezesc vederea. Bryan îmi pune o mână pe braț.

— Sunt bine, îi spun. Doar că… mi-au spus câțiva oameni că ei nu cred că Daisy s-a sinucis.

— Cine?

— Părinții lui Zoe, de exemplu.

— Păi, i-a lovit rău ce s-a întâmplat cu Zoe. Eu n-aș băga așa mult în seamă.

Zâmbește trist.

— Bineînțeles că s-a sinucis. Oamenii doar… se simt vinovați, presupun. Era așa de tânără…

Pentru o secundă mi s-a părut că-i vine să plângă. Am simțit că ne privește cineva și, când am ridicat privirea, am văzut-o pe Monica uitându-se țintă la noi, cu o expresie impenetrabilă. Când și-a dat seama că am observat amândoi, s-a făcut că privește în altă parte. El și-a retras mâna, însă dincolo se întâmpla ceva. Lui Ellie i-au căzut brusc umerii și dintr-odată a părut disperat de nefericită. M-am uitat la ea și ea a ridicat capul, de parcă privirea mea ar fi ars-o pe obrazul dinspre mine. A făcut ochii mari, cu o expresie de implorare, buzele i s-au strâns într-o linie aspră și simt nevoia de a merge spre ea, de a o întreba ce e în neregulă, ce s-a întâmplat. Însă nu pot; ar interveni imediat Kat, așa cum a făcut și în cafenea, ar începe să răspundă la întrebări, în locul prietenei ei, și n-aș ajunge nicăieri. Trebuie să fiu mai șmecheră de-atât.

Mă uit iar spre Bryan. N-a observat nimic.

— Îmi mai torni un pic?

Scoate dopul sticlei și îmi umple paharul.

— Să spui cât.

Îl văd înclinând sticla, văd lichidul chihlimbariu curgând în pahar, dar parcă n-aș fi aici sau mai degrabă parcă aș fi deconectată, parcă aș privi totul din exterior, de la mare distanță și de extrem de aproape. Și când îl văd că toarnă cât de mult alcool vreau, nu reușesc să-i spun să se oprească, nu știu cum să trimit semnalul de la creier spre mușchii maxilarului. Privesc în schimb pe mutește cum continuă să toarne, până când, după ce par să se fi scurs minute întregi, reușesc cu greu să dau din cap.

— Destul.

Ridică privirea. Rânjește. Mă aud mulțumindu-i, apoi mă ridic.

— O să… durează doar o secundă.

Mă îndrept spre toaletele din spatele sălii. Pe drum reușesc un schimb de priviri cu Ellie și, cu toate că se uită imediat în altă parte, sper că a văzut încotro mă îndrept și a priceput mesajul.

Intru. Aici lumina este și mai puternică; văd o chiuvetă, un suport rupt pentru șervete de hârtie, o bucată de săpun roz, crăpată. Când închid ușa după mine, zgomotul din sala de jocuri se stinge cu o bufnitură înfundată, dar este în continuare prea puternic. Beau niște apă – stătută și călâie –, apoi intru într-o cabină și încui ușa. Stau cu urechile ciulite, dar nu aud decât muzica, în depărtare, vocile estompate și bubuiturile din pieptul meu. Trag aer în piept cât pot de adânc. Încerc să mă liniștesc, dar nu pot.

Se deschide ușa și intră cineva. Ies din cabină.

Este Ellie. Stă în prag; pare micuță de tot.

— Ellie. Ești bine?

Nu se clintește. Mă privește țintă, absolut nemișcată. Am impresia că dacă o să încerc să înaintez spre ea o să fugă precum un animal speriat.

— Vorbește cu mine, îi spun cât pot de blând, dar ea scutură din cap.

— Nu pot.

— Poți, îi răspund, dând din cap în semn de aprobare. Poți avea încredere în mine, îți promit.

— Ne asculta, spune ea încet.

— Cine? Ce?

— Zilele trecute. Ne asculta.

— Băiatul? o întreb. Prietenul lui Kat?

Clatină din cap.

— Atunci cine?

Nu răspunde. Îmi amintesc de telefonul pe care l-am văzut pe masă, îmi amintesc de telefonul cu cartelă al lui Kat.

— Ce e în neregulă, Ellie? Ce se petrece?

Tot nu spune nimic.

— E vorba de David?

Ridică privirea când aude numele, dar tot nu zice nimic. Este îngrozită.

— Spune-mi. Ce-a făcut?

Ușa se mai deschide o dată și intră Kat. De aproape văd că are ochii conturați cu creion negru și e dată cu ruj de culoarea prunei coapte. Își mută privirea de la mine la Ellie și îndărăt. Are fața vineție.

— Oh, aici erai.

Are brațele goale și îi văd tatuajul circular de pe braț, abia făcut. Se uită țintă spre Ellie.

— Să mergem.

— Ellie, nu…

Kat face un pas înainte și o apucă pe Ellie de braț.

— Am zis, haide!

Ellie se uită spre mine, dar e deja târâtă spre ușă.

— Mai bine plec, spune ea, și atunci știu că trebuie să găsesc o modalitate de a sta de vorbă cu ea, singură.

23

Mă întorc la Bryan, însă numai ca să-l anunț că trebuie să plec. Își mușcă buza.

— E totul în regulă?

— Da, îi răspund eu, evaziv. Doar că… se face târziu.

Râde scurt când îmi aude scuza și arunc o privire spre locul unde stătea Monica împreună cu fetele. Acum s-a îndepărtat puțin, iar Kat și Ellie sunt amândouă împreună cu celelalte, arătând oarecum vesele.

Zâmbesc atât cât pot.

— Chestia e că… am de lucru, înțelegi tu. Trebuie să mă apuc în curând și de editare. Lucrez cu un termen-limită.

Apoi adaug:

— De la producătorul meu.

Încuviințează încet din cap, evident dezamăgit.

— Ne mai vedem.

În drum spre ieșire le evit pe Ellie și Kat, dar trec exact pe lângă Monica. Îi zâmbesc și ea îmi întoarce zâmbetul, dar cam fără tragere de inimă. Dacă e așa dornică să le ajute pe fete, mă întreb de ce mi-a spus că Ellie e bine, când este limpede că nu-i. Mă întreb ce crede ea de fapt.

Mă întorc spre stânga. Aerul este rece și umed; la câțiva pași mai sus pe stradă dau peste un intrând din care pot ține în continuare sub observație sala de jocuri. Mi-aș dori ca Ellie să iasă singură, dar după aproximativ 15 minute sunt dezamăgită; Kat apare cu prietena ei la remorcă și Monica imediat după ele, cu celelalte urmând-o. Se adună toate într-o grămadă, apoi Monica se uită la ceas.

— Haideți, fetelor, o aud spunând. Nu vrem să întârziem.

Fetele ciripesc cu entuziasm încrezător. Una se desprinde din grup, spunând că nu poate merge de data asta, dar va veni data viitoare, iar cele cinci sau șase rămase o însoțesc pe Monica spre Vapor. Aștept până când le văd aproape să cotească și apoi plec după ele, fără să le

pierd din ochi tot drumul pe Slate Road. Vorbesc, par agitate, bucuroase să meargă oricare ar fi locul unde le duce Monica. Chiar și Ellie li s-a alăturat, cu toate că pare mult mai mică decât celelalte, de parcă ar încerca să le imite, să fie precum Kat.

La capătul Slate Road, Monica le așteaptă și pe cele rămase în urmă, apoi intră toate în parcare, un cârd de puișori ciugulind în urma cloștii. Monica se apropie de un Volvo rablagit și urcă pe locul șoferului, iar Kat lângă ea, în timp ce Ellie o ajută pe una din fetele celelalte să-și ocupe locul pe banchetă. Odată ce au urcat toate, Monica dă înapoi, iar eu mă îndrept intrigată spre mașina mea.

Pornesc și eu, neobservată, brusc conștientă de whisky-ul care îmi curge prin vene. Monica iese din sat și o ia la stânga, nu spre Malby, așa cum mă așteptam, ci spre Capul Piscului. Trecem pe lângă far, apoi Monica apucă pe un drum secundar, opus țărmului, apoi pe un altul, și mai îngust. O văd continuând, însă nu merg după ea, ci parchez și o apuc mai departe pe jos.

Și-a lăsat mașina lângă o poartă metalică. Urc poteca ușor înclinată; vederea îmi este blocată și în stânga, și în dreapta, de tufe înalte între care șerpuiește cărarea. În liniștea așternută aud vocile fetelor care pălăvrăgesc vesele cu Monica, în depărtare se aude croncănitul tânguitor al unui corb, dar nimic altceva. Grăbesc un pic pasul, de teamă să nu le pierd, dar când cotesc la o curbă le văd drept în fața mea, stând adunate în grup lângă o altă poartă, unde Monica se moșmondește să descuie lacătul. Le filmez câteva clipe, după care mă dau înapoi, încă neobservată, și aștept până le văd plecând mai departe; pornesc pe urmele lor și trec de aceeași poartă, apoi ajung pe un platou.

Țin camera în față, încă filmând. Grupul este înaintea mea, îndreptându-se evident direct spre ceea ce pare un hambar mare, așezat în colțul cel mai apropiat al terenului, cu o curte în față. Rămân în margine de tot, stând cât mai aproape de vegetație și încerc să mă apropii

cât de mult îndrăznesc. Ochesc doi cai în mijlocul domeniului – unul cenușiu, de culoarea cerului, iar celălalt de culoarea alunei; ambii sunt acoperiți cu pături – și totul capătă sens.

Mă apropii și mai mult. Monica deschide cea mai mică din cele trei porți ale grajdului, sporovăind încontinuu.

— Kat? spune ea. Îmi dai o mână de ajutor, scumpo?

Celelalte așteaptă, cât ea și Kat dispar în ceea ce presupun că este magazia. Reapar câteva minute mai târziu, cu pături și hamuri, apoi Monica le duce pe fete chiar pe platou.

E prea departe de mine ca să aud ce spune, dar o pune pe una dintre fete să fluiere; se aude surprinzător de tare. Ambii cai înalță capul, întrerupți din păscut, și, spre deliciul evident al fetelor, pornesc la trap. Monica încearcă să-l stăpânească pe cel sur, în timp ce fetele se adună în jurul celuilalt, apoi ea le arată cum să le pună hățurile și cum să-i lege cu o frânghie. După ce reușesc, conduc blând spre curte caii ce fornăie și îi leagă bine, apoi Monica le arată cum să scoată păturile și le lasă și pe fete să se ocupe de ele, după ce scarpină caii pe greabăn. Monica își trece câte o mână pe spinarea fiecărui cal, explicând ceva, iar fetele gânguresc entuziasmate. Arată de parcă s-ar bucura de o plăcere aparte; chiar și Ellie pare în elementul ei, departe de fata temătoare pe care am lăsat-o la sala de jocuri. Kat și alte câteva izbucnesc în râs; mă gândesc să încerc să mă apropii mai mult de ele, să aud ce le-a spus, dar este prea riscant, nu vreau să fiu văzută; nu există niciun motiv pe lumea asta pentru care să mă aflu aici.

Totuși, mă hotărăsc să încerc. Aștept până când fetele și Monica sunt absorbite de activitatea lor. Ea a îngenuncheat lângă copita calului, pigulind-o cu un fel de instrument de metal, în timp ce fetele privesc fascinate. Fac un pas în față, cât de încet pot, filmând în continuare.

— Apoi folosim o perie, spune ea, iar Kat îi dă ceva. Ca asta.

— N-o doare? întreabă Ellie, iar Monica scutură din cap.

— Nu, scumpo. N-ai cum să-i faci rău. Uite, vrei să încerci?

— Pot?

Monica îi dă cleștele lui Ellie cea entuziasmată. Celelalte o privesc cum se lasă lângă copită, cu toate că vreo câteva sunt agitate și chicotesc între ele.

— Fetelor? spune Monica, privindu-le. Puteți aduce voi nutrețul? Kat?

Kat le conduce spre grajd, de unde ies cu două burlane colorate, unul galben, unul verde. Termină de pigulit copitele ambilor cai și Monica pune o altă pătură pe cel sur, apoi le lasă pe fete să facă același lucru și cu cel maro. Îi bat pe spinare, îi mângâie pe bot, apoi Monica le cere fetelor să-i ducă în grajd și le privește cu drag, în timp ce ele îi dezleagă. Ellie, în special, pare să se bucure de conexiunea cu această creatură care nechează.

Mă mut un pic spre dreapta, ca să prind un cadru mai bun, dar talpa îmi aterizează pe un bulgăre moale de pământ și mi se răsucește glezna. Simt un șoc ascuțit care trece într-o clipă, dar tot îmi scapă un suspin. Monica înclină ușor capul.

— Kat? spune ea. Vii un minut, te rog?

Kat face cum i s-a cerut. Monica îi murmură ceva la ureche, dar din fericire amândouă sunt întoarse cu fața spre câmp, nu spre locul unde stau ascunsă. Mă strecor cât pot de atentă spre dreapta, având grijă să țin mereu caii între mine și Monica, în timp ce fetele îi duc spre grajd. Acum sunt chiar în spatele clădirii, în afara razei vizuale. Mă ghemuiesc; Monica pune niște bârne de-a curmezișul porții de la grajd și le mână pe fete spre magazie, ceea ce îmi dă posibilitatea să fug, să fac calentoarsă spre mașină și apoi să mă întorc la Blackwood Bay.

Trag mașina în parcare și stau o clipă să-mi trag sufletul. Este după-amiază; curând o să se întunece. Îmi iau camera și mă uit la cadrele pe care le-am tras. Sunt simpatice. Vor merge foarte bine editate, le vor arăta pe

fete într-o lumină pozitivă și vor zugrăvi spiritul comunității. Dar cum să o conving pe Monica să mă lase să le folosesc? Cred că aș putea să-i spun cinstit că am urmărit-o. Sau poate ar trebui să neg tot ce știu, să-i spun că filmarea a fost încărcată de cineva, anonim. Oricum ar fi, n-are de ce să nu mă lase s-o folosesc, odată ce-o s-o vadă.

Peste ecran trece o umbră. Înainte să pot reacționa, portiera mașinii se deschide și o siluetă se așază în dreptul ei, îmbrăcată într-o jachetă impermeabilă, cu gluga pe cap. Deși aș vrea să reacționez, să mă reped, ceva mă oprește.

— Mișcă-te! îmi spune cu voce cunoscută, de femeie. Treci pe locul pasagerului.

Îmi regăsesc vocea.

— Nu. Ce mama dra…?

Își dă gluga jos doar pentru o secundă și văd cine este.

— Dă-te mai încolo, spune ea mai blând, deși tonul ei nu e prea amabil. N-avem prea mult timp.

24

Liz conduce nebunește, ca și când ar fi urmărită. Mâna îi tremură când o ia de pe volan ca să schimbe vitezele; mașina se vaită când ridică piciorul de pe ambreiaj. E oare la fel de speriată pe cât sunt și eu?

— Ce se întâmplă? întreb cu voce slabă și tremurată. Unde mergem?

Nu scoate o vorbă. Este agitată, pare cu nervii întinși la maximum. Mă întreb dacă acționează împotriva propriei voințe, dacă a fost obligată să mă abordeze, dacă mă livrează undeva.

Sau cuiva. Trupul îmi vibrează, pe spate mi se preling picături de sudoare, în ciuda frigului, și mă cuprinde panica. Mă întind spre mânerul ușii, dar mâinile îmi sunt amorțite, nu vor să-l prindă între degete și ce-aș putea face, oricum? Să mă rostogolesc pe șosea? Să sper că o să aterizez pe moale, în buruieni?

Mă gândesc la oaia moartă. Spintecată și însângerată.

— Liz?

Nu-mi pot ascunde frica din voce.

Mașina derapează. Nu mult, dar drumul este îngust, cu puțin mai lat decât o mașină, mărginit de șanțuri pe fiecare parte. Ce are de gând să facă? Mă așteaptă cumva cineva? Îmi apare iar în față oaia moartă.

— Doar… ține-ți gura. OK?

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare. În spatele nostru se văd niște faruri, e o mașină din depărtare, așa că accelerează. Abia dacă încetinește la intersecții, trece direct. Nu e nimic pe drumul ăsta de kilometri întregi, nimic altceva decât mlaștina pustie și dezolantă.

Trecem pe un pod jos de piatră și, încă o dată, încleștez degetele pe mânerul ușii. Nodurile degetelor mi s-au albit.

— Nu…

Amenințarea, dacă asta era, plutește în aer.

Iese de pe drumul principal și intră pe un drumeag și mai îngust, apoi trage într-un refugiu și oprește motorul.

— Haide.

Mlaștina vălurită pare fantomatică în lumina după-amiezii, dar nu se mai vede nimeni în afară de noi. Iese din mașină; instinctiv, îmi scot telefonul din buzunarul blugilor. Filmează deja, cu toate că nu-mi amintesc să-l fi pornit. Pentru moment sunt în siguranță.

Ajunge la un zid de piatră pe care îl urmează, apoi sare peste un pârleaz și merge înainte, urcând spre un copac aflat ceva mai departe. Îl disting ca prin ceață, doar conturul. Este un arbore de tisă, cred. Când ajunge la el, Liz se întoarce și îmi face semn cu mâna.

Sunt destul de îndoită, dar câștigă instinctul meu de a afla, de a mă documenta, așa că alerg spre ea. Sub copacul noduros este un buchet de flori în ambalaj de plastic, legat cu un elastic. Sunt albe, ofilite. Moarte. Marginea unei petale a început să capete o culoare pământie, ca pătată de nicotină.

— Ce rahat e asta?

— Un mormânt.

Expresia de pe chip i se schimbă; se îmblânzește în semiîntuneric, în umbra copacului.

— Al fetei, șoptește ea. Al celei dispărute.

— Daisy?

Pare să se tragă înapoi la auzul numelui și tresar și eu. Șira spinării mi se încordează și se contractă, ca și când aș vrea să intru în pământ.

— Nu, spune ea. Sadie.

— Dar ea a fugit. Au găsit-o.

— Nu, spune ea, și mă apucă tremuratul.

Vântul bate peste deal, zburătăcindu-mi gândurile.

— Atunci ce s-a întâmplat cu ea?

Ezită, apoi răspunsul vine ca un vaiet.

— E aici.

Pământul se clatină sub mine, deși știu că nu-i adevărat. La asta trebuie să se refere zicala „îți calcă cineva pe mormânt”. Liz dă din cap cu tristețe, cu privirea plecată.

Nu poate fi aici, aș vrea să-i spun, dar nu pot risca să mă dau de gol.

M-a adus până aici ca să-mi spună ceva, iar acum pare incapabilă s-o facă.

— Ce ai de spus, Liz?

Începe să vorbească, dar cuvintele îi ies ca un oftat, o adiere de înfrângere, și întreg corpul pare să se dezumfle odată cu ele, de parcă s-ar stafidi, s-ar prăbuși în sine însuși.

— Nu știam. Jur.

— Ce nu știai?

Îmi ignoră întrebarea. Acum abia șoptește.

— Mi-a zis că n-a avut niciodată intenția să-i facă rău.

— Cine? Cine a zis? Cui să-i facă rău?

Se uită înapoi, spre mașină. Oriunde, numai spre mine nu.

— Tata, șoptește ea.

Tatăl ei? Mă străduiesc să străbat înapoi, în trecut. Nu mi-l amintesc mai mult decât mi-o amintesc pe ea. Cât de bătrân trebuie să fi fost pe atunci? Patruzeci de ani? Cincizeci? Totuși, mi-l pot imagina, înțeleg ce spune Liz. Dumnezeu știe că am văzut o grămadă de oameni de-ăștia în viața mea, cu pielea buhăită, ca formele de silicon pentru jeleu, cu respirația lor putregăioasă, puțind a popcorn, cu poftele lor băloase în timp ce-și desfac cureaua și își dau pantalonii jos.

Dar toate astea au fost mai târziu, după ce am fugit. Aici nu s-a întâmplat nimic de genul ăsta, sunt sigură. Sau, cel puțin, nu mie.

— Vrei să spui că tatăl tău a ucis-o pe Daisy?

N-am greșit intenționat numele, dar observ că nu mă corectează. Scutură din cap.

— A spus că n-a omorât-o, dar…

— Dar a fost implicat?

Încuviințează, dând din cap o singură dată.

— Și poliția ce a spus?

— Nu le-a zis niciodată ce știa.

Rostește cuvintele direct, cu voce rece.

— Mi-a povestit mie, acum câțiva ani. Chiar înainte să moară. A avut cancer. Știa că nu mai are mult de trăit.

Ezită.

— Și a mai fost și cealaltă fată. Zoe. A spus că i s-a părut atât de… asemănător, cred. Ca și cum istoria se repeta. Toată lumea a zis că nu era genul care să fugă de-acasă.

Mă gândesc iar la prietena mea, Alice, la cum ne-am întâlnit în Londra. Asta zic oamenii despre noi? Că nu suntem genul? Poate că nimeni nu este genul care să fugă ca să scape de o situație neplăcută, până într-o zi, când află că de fapt este, și fuge.

— Atunci mi-a spus că Sadie nu a fugit. Era moartă.

Daisy, îmi spun. *Se referea la Daisy.* Poate că era confuz; trebuie să fi luat niște medicamente pentru boala lui.

— A zis că ei au ucis-o.

— Cine?

— A murit înainte să-mi poată spune.

Vorbele îi rămân în gât. Aproape că văd suferința din sufletul ei luptându-se cu resentimentele, dezamăgirea, rușinea.

— Tata s-a înecat.

Cuvintele ei au ecou. Imaginea lui Liz se încețoșează și n-o mai pot fixa cu privirea. Trebuie să mă concentrez ca s-o aduc înapoi.

— L-au găsit la jumătatea drumului spre Malby.

— Sinucidere?

Răspunde repede, disprețuitor.

— Așa au zis. Tot ce știu este că era speriat.

— De cei implicați în moartea lui Daisy?

— A lui Sadie, spune ea, corectându-mi de data asta scăparea. Poate. Cine știe?

— Uite, îi spun. Ești sigură că tatăl tău nu s-a referit la Daisy?

— Nu știu. Lua medicamente pentru durere…

Exact, îmi zic, dar nu spun nimic cu voce tare.

— Presupun că are mai mult sens, continuă ea, ce spun ei, că au găsit-o.

— Ce?

— Pe Sadie. Au găsit-o, așa au zis. Tata spunea că trebuie să fi mințit…

N-aveau cum s-o fi găsit. Este imposibil. Singurii care îmi știau numele erau Alice și Dev. Și Aidan, cred, deși am impresia că el l-a auzit o singură dată. N-am fost găsită niciodată. Doar dacă…

— Când au găsit-o?

— Nu-mi amintesc. Știu doar că poliția a luat legătura cu mama ei. Era înnebunită.

Înnebunită? Îmi vine să râd. De unde a scos-o pe-asta? Ceva mai departe de adevăr nu poate exista. O văd calmă, ridicând din umeri: O *să se întoarcă sau nu, nu-mi pasă mie prea tare.* Îl văd pe noul ei iubit spunându-i să nu-și facă griji, sperând în tot acest timp, în secret – sau poate mai pe față –, că n-o să mă mai întorc vreodată și că a scăpat pe vecie de mine; călătorie sprâncenată. Înnebunită? Ei, să mori tu.

— Unde?

— Cred că Sheffield era.

Nu. Nu-i adevărat. Asta nu s-a întâmplat niciodată.

— Nu la Londra?

— Nu. De ce?

Îi ignor întrebarea.

— Dar ar fi adus-o înapoi, nu-i așa?

— I-au spus maică-sii că n-a vrut să se întoarcă, a zis că nu se simțea în siguranță acasă, că iubitul mamei ei a violat-o.

Încremenesc. *Nu,* îmi spun. *Nu.* Mi-l amintesc pe iubit. Eddie. Lucra pe platformele de pe mare. Timp de o lună o aveam pe mama doar pentru mine, apoi se întorcea și eu

eram dată uitării. Ieșea în fiecare seară, bea prea mult, nu se obosea să-mi spună unde se duce sau când se întoarce acasă. Era ca și cum aș fi locuit cu două persoane diferite și când, după câteva luni, s-a mutat și el cu noi, a fost și mai rău. Singurul lui scop părea să fie să scape de mine. Dar nu m-a atins niciodată. Măcar de atâta lucru sunt singură. Ba chiar obișnuia să-mi spună că mai bine și-o taie decât să și-o înfigă oriunde în preajma mea.

— A violat-o?

— Au zis că o să-i găsească o altă casă până va fi suficient de mare. Nu i-au spus mamei ei unde se află. Au zis că nu vrea să fie găsită. Maică-sa nu a crezut niciodată una ca asta, susținea că poliția o minte. Spunea că Sadie nu s-a înțeles niciodată cu iubitul ei, dar că în niciun caz el n-ar fi… putut face asta. Iar Sadie n-ar fi inventat niciodată așa ceva. Era o fată bună, până la urmă. N-ar fi fugit niciodată de-acasă.

Simt nevoia nestăpânită de a râde. Fată bună? Mama a fost mereu tentată să rescrie trecutul. Era așa de bună la asta, că până la urmă ajungea și ea să creadă. Dintr-odată am simțit nevoia s-o văd, să aflu adevărul. Dar nu pot. Propria mamă nu poate fi prostită de un pic de chirurgie plastică.

Simt o zvâcnire a instinctelor. Nu mă pot lăsa furată de propriile amintiri, de propria poveste, nu acum. Număr – unu, doi, trei –, dar nu funcționează. Numesc lucrurile pe care le văd. Mașină. Drum. Arbore de tisă. Liz.

E suficient cât să mă aducă înapoi cu repeziciune. *Daisy.* Ce s-a întâmplat cu ea? Mă îmbărbătez să întreb.

— Și Daisy? Crezi că și-a luat viața?

— Poate, spune ea. Mulți nu cred. Sau nu credeau. A circulat o poveste despre un iubit care a părăsit-o pe una pentru cealaltă, dar ceva nu-mi sună bine aici. Mama ei n-a crezut niciodată. Și nici tata n-a crezut. Spunea că fata nu era genul. Era, de fapt, o luptătoare. Zicea că trebuie să fi pus ei mâna pe ea, până la urmă. Oricum, nimic din toate astea n-are sens pentru mine. Să sari de pe o stâncă?

Și încă de pe una care nici măcar nu-i așa de înaltă. Eu zic că există moduri mai bune de a-ți pune capăt zilelor, dacă chiar vrei să mori.

Se uită fix la mine.

— Doar dacă nu cumva voia să transmită un mesaj.

— Dar dacă asta este exact ce-a vrut ea? o întreb. Dacă ce spui e adevărat, poate a făcut-o din răzbunare. Un mare „duceți-vă dracului” către toți cei care i-au făcut rău.

— Doar că ea e aia care a murit, nu? A dracului răzbunare. Iar Sadie…

— Ce-a spus maică-sa? Când i-ai zis adevărul?

— Mama lui Sadie? N-am putut da de ea.

— Cât de tare ai încercat?

Îmi dau seama că i se schimbă dispoziția.

— Crezi că pentru mine e ușor? șuieră ea.

Îi simt mirosul de usturoi din respirație. Chiar și în semiîntuneric îi văd firele de păr deschise la culoare, albite, din jurul gurii.

— Omul ăsta a fost tatăl meu. Crezi că mie îmi place ce-a făcut? Crezi că sunt de partea lui? Crezi că eu nu-l urăsc, băga-mi-aș, chiar și acum, mort?

— Atunci de ce-mi spui mie toate astea?

— Păi, cui să i le spun? spune ea sarcastic. Lui Gavin?

— De ce nu?

Râsul ei este ca acidul.

— N-am încredere în el. Toată tevatura aia cu clubul de film? Sună cam disperat, dacă mă întrebi pe mine. De parcă ar vrea ceva. Și când a venit aici a pus mai multe întrebări chiar și decât tine.

— Despre Daisy?

— Mai ales despre Zoe.

— Dar e aici de ceva vreme. Nu-i așa?

— De două luni. Poate trei.

Îmi îngheață sângele în vine.

— Ești sigură?

— Doar ține-l sub observație.

Trage adânc aer în piept.

— În orice caz, eu voiam să vorbesc *cu tine.*

Atunci realizez.

— Tu ai trimis cartea poștală?

— Ce carte poștală? Nu știu despre ce vorbești.

O cred. Îmi pare rău pentru ea. Și-a pierdut tatăl și amintirile plăcute despre el, deopotrivă. Într-un fel, e și ea tot un fel de victimă.

— Am crezut că pot să ajut.

— Să ajuți?

— Ai văzut și tu. Se întâmplă ceva.

— Ce?

— Nu știu. Le văd pe fete zilnic în cafenea. Se bea mult. Sunt și droguri. Și câteodată se comportă de-a dreptul ciudat. Te sperie. Primesc niște telefoane și pur și simplu se cară. Ca și când ar fi terorizate de cineva.

Oftează.

— Poate că despic eu prea mult firul în patru.

Mă uit spre arborele de tisă.

— Nu-l despici prea mult, îi spun. Am văzut și eu.

25

O conduc pe Liz înapoi. Pe drum rezist tentației de a întreba mai multe despre Gavin, dar odată ce ne luăm „la revedere” decid că trebuie să aflu eu însămi care-i treaba cu el.

Nu-mi ia prea mult. Un telefon la Jess și am numele de familie – Clayton –, apoi două minute online și îi găsesc și profilul de LinkedIn. De aici nu mai e decât un pas ca să aflu unde a fost angajat ultima dată – la o companie de tehnologie pentru servicii financiare din Londra, pentru care a lucrat ca programator.

Următorul pas e un pic mai complicat. Dau un telefon, cu respirația tăiată, la departamentul lor de resurse umane, dar solicitarea mea de a afla cum pot să dau de rudele lui eșuează chiar și după ce spun că e vorba despre o chestiune urgentă, dar confidențială, și insinuez că s-a întâmplat ceva îngrozitor. Tot ce pot face, îmi spun ei, este să-mi ia numărul de telefon și să o roage pe Tanya să mă sune. *Tanya?* Îmi spun în gând, în timp ce le mulțumesc. Maică-sa, poate? Sora? Sau este căsătorit, totuși?

— Alo?

— Cine e?

Vocea este a unei americance. Pare fie agitată, fie enervată; este imposibil să-ți dai seama.

— E vorba de Gavin Clayton.

— Știu, mi-au zis. Ce-a făcut?

Ce-a făcut? mă gândesc eu. Nu *Ce s-a întâmplat?* sau *A pățit ceva?*

— Nimic, îi spun. Doar că… dar cu cine vorbesc?

— Cu soția lui. Acum, îmi zici despre ce e vorba?

Nu prea mă surprinde, chiar deloc. Continui să vorbesc calm și liniștit.

— Sunt în Blackwood Bay, îi spun.

— Tot acolo e?

— Da. E aici.

— Iar tu ești…?

— O prietenă, îi spun. Cred.

Râde.

— Crezi? Ți-o tragi cu el?

— Nu.

Are vocea sacadată, precisă. Mi-o imaginez în taior negru și cu fustă-creion. Avocată, poate.

— Fac un film. Gavin m-a ajutat cu aranjamentele locale.

— Sunt convinsă. Deci ce vrei de la mine?

— Nu mi-a zis că e căsătorit.

Râde.

— Nici nu e.

— Ați divorțat?

— Aproape.

— Ce s-a întâmplat?

Mârâie.

— Asta nu e deloc treaba ta, dar dacă vrei să știi, întreabă-l pe el. Să-ți spună ce-a făcut.

Ezit.

— Are vreo legătură cu Zoe?

— Fata dispărută, spune ea. Oh, da. În ceea ce-l privește, totul are legătură cu ele. Încă nu te-ai prins de asta?

Gavin îmi face vesel cu mâna în timp ce trage mașina în parcare și mă străduiesc să-i zâmbesc. Mi-am făcut de lucru ca să mă liniștesc, am filmat panorama peste sat. Umbrele lungi lăsate de soarele spre apus par aproape ireale în lumina lui caldă. Gavin se îndreaptă încrezător spre mine.

— ’Neața! E totul în regulă?

— Oarecum.

— Ce s-a întâmplat?

Arunc o privire în parcare. Nu mai e nimeni aici, dar tot nu vreau să discutăm în public.

— Nu aici. Putem intra?

— Sigur.

Scoate cheile și descuie ușa primăriei, privind în spate. Chipul i s-a mohorât; acum pare îngrijorat, știe că e ceva în neregulă. Preț de o clipă mă întreb ce a omis Tanya să-mi spună, dacă sunt în siguranță pe cât cred eu că sunt.

— Ce e?

Închid ușa după mine și îmi șterg tălpile pe covorașul din hol. La stânga sunt toaletele; la dreapta se află o ușă care duce spre o mică bucătărie. Tot locul miroase vag a dezinfectant și cafea stătută.

— De cât timp ești aici? În Blackwood Bay?

— Ți-am spus deja, spune el repede, în timp ce intrăm în primăria propriu-zisă.

Din tavan atârnă becuri fluorescente și zăresc și o fantă de servire, dinspre bucătărie. La un capăt se află o mică scenă. Gavin se întoarce cu fața spre mine.

— De aproape un an. De ce?

— Mi-a spus cineva că ai venit aici doar în urmă cu câteva luni.

Închide ochii și apoi încuviințează încet. Îmi amintește de Aidan; la fel obișnuia și el să facă atunci când îl prindeam după ce-mi spusese că nu s-a drogat sau că n-a băut, că era bine. Nu-mi dau seama dacă asta mă apropie sau mă îndepărtează de el.

— Cine ți-a zis?

— Liz. De ce m-ai mințit?

Ezită.

— Eu… ei bine, voiam să te ajut. Să-ți arăt împrejurimile, înțelegi? Nu voiam decât să mă fac util. Îmi pare rău.

— Gavin. Am vorbit cu Tanya.

Face o grimasă. E aproape comic.

— Ce?

— Mi-a zis.

Își trece mâna prin păr.

— Ce ți-a zis?

Decid să-mi asum riscul.

— Totul. Mi-a spus ce-ai făcut.

Capul îi cade în piept. Mormăie ceva, dar nu înțeleg ce. Ar putea fi *rahat.* Sau *curvă.*

— Gavin?

Nu răspunde.

— Dacă vrei să am încredere în tine, ai face bine să începi să-mi spui adevărul.

— N-a fost vina mea.

Cu ce n-a fost vina ta? mă întreb. *Spune-mi.*

— Mie nu mi-a spus așa, îi spun, la rândul meu. E adevărat?

Îmi împinge un scaun.

— Să stăm jos.

Așa că ne așezăm. Mă privește. Pare contrariat. Dezamăgit. Și furios. Începe să-și piguleasca pielițele de la degetul mare, pe care-l răsucește în toate felurile. Pare destul de dureros ce face. Imediat îi dă sângele.

— Vreau să aud și varianta ta.

Închide ochii și își trage răsuflarea. Își adună toată energia, iar când mă privește iar îi văd ochii umezi. Lacrimile îi strălucesc în lumina aspră.

— Eram furios. Adică tocmai pe șeful meu. Nu putea să aleagă pe altcineva?

Îl privesc țintă. O aventură? Asta trebuie să fi fost.

— Cât a durat?

— Ea a zis că a durat câteva săptămâni. Dar cine știe?

Mi-o imaginez pe comunista de Tanya în costumul ei corporatist și bluza ei apretată. Pare genul, îmi zic, dar apoi îmi dau seama cât de ridicol e totul. Ce gen? Nu suntem cu toții genul, în împrejurările potrivite?

— Deci? Când ai aflat…

— N-am vrut să se transforme într-o confruntare… fizică. Am intrat într-o chestie de genul „luptă sau fugi”. Nu s-a întâmplat cum m-am așteptat.

— Ai dat în ea?

— Așa ți-a spus?

— Atunci ce s-a întâmplat?

— Am dat în el.

Aproape că mă apucă râsul, de ușurare. Încerc să-mi imaginez scena, încerc să-l văd cum și-a așteptat rivalul afară sau poate că a fost chiar acasă la el. Încerc să-mi imaginez cum s-a întâmplat. Poate i-a tras un pumn, calculat și rece, tremurând din toate încheieturile, îngrijorat de urmări, dar simțind că n-are de ales. Sau poate că furia lui a venit de nicăieri, întunecând totul în jur. Mă întreb dacă nu cumva a fost o surpriză chiar și pentru el să se uite în jos și să-l vadă pe celălalt întins pe podea, și abia atunci să realizeze de ce a fost în stare.

— Ți-ai lovit șeful.

— A zis că o să solicite retragerea acuzațiilor dacă-mi dau demisia. Așa că nu prea am avut de ales.

Gavin-cel-cumpătat a câștigat.

— Îmi pare rău, îi spun.

Încearcă să facă mișto de toată povestea.

— Privind în urmă, voiam oricum o schimbare. Doar că pe atunci nu-mi dădeam seama de asta.

Evident, veselia lui e falsă, măcar de dragul meu, dacă nu și al lui. Dar nu-i spun nimic. O parte din mine se simte ușurată; adevărul este că nu-i atât de grav pe cât m-am temut.

— În orice caz, spune el prudent. Astea sunt deja istorie.

Apoi ridică privirea.

— Știu cine ești, apropo.

Încăperea se golește de aer. Vederea mi se dublează, imaginea se deformează. Parcă m-aș uita la Gavin printr-o lentilă crăpată.

— Poftim?

Îmi trece prin minte să mă uit pe unde aș putea fugi.

— Nu poți păstra secrete într-un loc ca ăsta. Nu pentru multă vreme… Ce s-a întâmplat?

— Ce-ai auzit?

— Oh, doar că filmul e al tău. Cum de mi-ai spus că nu faci decât să dai o mână de ajutor?

Mă străbate din nou un val de ușurare.

— Oh. Fără motiv. Doar că…

— Din modestie? Am citit totul despre tine. Nu mi-am dat seama că ești așa faimoasă. Parcă *Iarna neagră,* nu?

Este limpede că a căutat pe Google și, în ciuda voinței mele, mă simt flatată.

— Nu l-am văzut încă.

— Nici nu ești obligat.

— Vreau să-l văd.

Și el face același lucru. Îmi dau seama. Nu doar că încearcă să mă îmbuneze. Sau, dacă da, o face foarte subtil. Rămânem pentru o clipă uitându-ne unul la altul.

— Se pare că am mințit amândoi.

Cercetez tavanul. Sus, între grinzi, este un balon de un verde strident, pe jumătate dezumflat.

— Așa se pare.

— Îmi pare rău.

— Și mie.

Coboară tonul vocii.

— Chiar vreau să ajut, să știi. Să aflu ce se petrece aici. Știu, îmi spun în gând. Este hotărât, se vede cu ochiul liber.

— M-am întâlnit cu Liz, îi spun. A urcat în mașina mea. Efectiv m-a răpit.

Îi cade falca.

— Ce?

— Voia să-mi arate ceva. Afară, în mlaștini.

Aștept o reacție. Nu vine niciuna, doar o vagă tresărire nervoasă, însă așteaptă răbdător să continui.

— Crede că Daisy e îngropată acolo.

Fac o pauză.

— Sau Sadie.

— *Sadie?*

— Da.

— Dar Sadie a fugit.

Îi spun povestea lui Liz și, după ce termin, îl aud fluierând.

— Pare o nebunie.

— Știu. Dar dacă au găsit trupul lui Daisy? Când o fi fost scos la mal. Înaintea poliției, vreau să zic. L-au îngropat ca să ascundă probele.

— Cine sunt acești *ei*? Ce a spus poliția?

— Nu le-a zis nimic.

— Atunci ar trebui să le spunem noi.

Scutur din cap. Nu pot să mă bag în așa ceva. Nu pot să implic poliția. Vor afla cine sunt.

— Nu.

— Nu?

Se ridică în picioare.

— Ăla e un mormânt nemarcat, pentru numele lui Dumnezeu!

Trebuie să repar lucrurile. Repede.

— Nu e un mormânt, e doar o glumă tâmpită. Niște flori sub un nenorocit de copac. Se pare că taică-su își cam pierduse mințile spre final.

— Dar…

— Sadie nu poate fi îngropată acolo.

— De ce?

— Ai încredere în mine, și gata.

Mă privește întrebător.

— Deci care e legătura ta? Cu locul ăsta? Cu Blackwood Bay? mă întreabă el.

Cobor privirea în poală. Instinctul meu este să neg, să spun că niciuna, că nu-i nimic, dar știu că e prea târziu. N-o să mă creadă, nu acum. În niciun caz n-o să lase lucrurile așa.

Rămân cât pot de liniștită. Îmi scarpin antebrațul, dar nu simt nimic.

— Știu că Sadie e în viață. Am cunoscut-o. Acolo, la Londra. Eram pe străzi. N-aveam casă. Ne-am întâlnit într-un hostel. Așa că măcar de un lucru sunt sigură, că Sadie nu poate fi înmormântată acolo.

— Doar dacă nu s-a întors aici.

— Nu s-a întors.

— Pari foarte sigură.

— Sunt.

— De ce? Ce i s-a întâmplat aici?

Nu știe, îmi spun. Asta-i problema. Ar vrea să știe. Crede că trebuie să aibă de-a face cu motivul pentru care a murit Daisy.

Dar lui nu-i pot spune asta.

— Nu știu.

— N-ai întrebat-o niciodată?

Îl fixez cu privirea.

— Nu, n-am întrebat-o. Oamenii îți spun chestii dacă vor, când sunt ei gata. Nu poți să-i presezi.

Nu sunt sigură că pricepe. Bărbatul ăsta, cu țoalele lui călcate și cariera lui la care n-am nicio îndoială că s-ar putea întoarce dacă și când ar vrea el. Crede că, într-o bună zi, micuța Sadie s-a săturat până peste cap, s-a simțit nițel nefericită că cineva i-a furat penarul sau i-a strigat o poreclă nasoală, așa că și-a strâns băgăjelul și a făcut autostopul mai întâi spre Sheffield și apoi spre Londra. Într-o bună zi, aș vrea să-i spun cum stau lucrurile în realitate. Aproape că-i invidiez stabilitatea, certitudinea că există repere morale solide.

— Știi unde se află acum?

— N-am ținut legătura.

— Am crezut că erați prietene.

— N-am spus că eram prietene. Și, oricum, a trecut multă vreme de-atunci.

Stă nemișcat. În liniște. Aș fi vrut să fumeze; i-aș fi cerut și eu o țigară. Ăsta ar fi momentul în care m-aș reapuca. Închid ochii pentru un moment și-mi imaginez țigara între buze, scânteierea brichetei, primul fum tras, capul învârtindu-se, gâdilatul din fundul gâtului, ușor abraziv.

Așteaptă un moment, apoi spune:

— Liz a spus ceva de Zoe?

Îmi amintesc comentariul Tanyei, lovitura ei finală.

Scutur din cap. Gavin vorbește blând.

— Ar trebui să spunem cuiva, nu crezi?

— Despre așa-numitul mormânt? Am zis că nu. Am zis…

— Nu, să spunem cuiva că te-ai întâlnit cu Sadie. Familiei ei…

Nu, îmi spun. *Nu.* Îmi doresc cu disperare să aflu ce s-a întâmplat, de ce am fugit, ce i-am făcut lui Daisy înainte de a pleca, dar nu vreau să mă întorc în timp. Nu pot s-o văd pe mama; e imposibil să nu mă recunoască și ce-aș putea să-i spun atunci?

— Mama ei ar vrea să știe dacă e în regulă.

Doar că nu vrea, mă gândesc. *Nu vrea.*

— Eu… nu.

— Alex, îmi spune el cu blândețe. Este un lucru foarte egoist.

Din nou, certitudinea aceea; merge drept la țintă. Îmi spun că are dreptate. Și că poate nu mai am altă opțiune. Poate că o să-mi povestească ea de ce am fugit, ce s-a întâmplat între mine și Daisy. Ea ar putea să-mi dea, în fine, răspunsurile de care am nevoie.

Și dacă o face, dacă reușesc să-mi amintesc cine i-a făcut rău lui Daisy și de ce am fugit, poate că o să știu și cine a speriat-o pe Liz și ce se petrece cu Kat și Ellie.

— Cum dăm de ea?

— E o cale. Cineva trebuie să știe. Sau putem căuta online.

Desigur. Am rămas fără scuze. Și poate că nici nu-i chiar așa îngrozitor.

Dar apoi mă gândesc la cum o să mă vadă ea. Cum o să-și dea seama cine sunt cu adevărat. Viața pe care mi-am clădit-o se va destrăma.

— Gavin?

Se uită spre mine. Pentru o clipă mi se pare că ar face orice pentru mine. E de parcă, împărtășindu-ne unul altuia secretele, am trecut într-un cu totul alt teritoriu, am ajuns împreună la linia gri care împarte în două lumina de pe Lună, care separă noaptea de zi.

— Da?

— Nu vrei să vorbești tu cu ea?

Atunci

26

Jurnalul lui Alex, miercuri, 6 iulie 2011

Am găsit-o! Nu sunt doar vești bune, dar cel puțin ajung undeva!

M-am întors la gara Victoria în fiecare zi, timp de o săptămână. Nu i-am spus lui Aidan. Știu că n-ar fi fost de acord. Am găsit o cafenea peste drum, aproape vizavi. E prețioasă rău de tot, vinde cârnați și șuncă de fițe, și limonadă organică (ce-o mai fi și aia!), și alte chestii, dar are locuri la fereastră, așa că stau acolo cu o cafea și mă uit spre ușa care dă către blocuri. Câteodată o filmez cu telefonul. Femeia care se ocupă de cafenea este OK, ieri mi-a dat un sandvici și mi-a spus că e din partea casei.

În orice caz, astăzi am văzut-o, în sfârșit, pe fata pe care o recunoscusem. Venea dintr-o altă direcție împreună cu un tip, purtând aceleași haine ca în prima zi, deși cred că aș fi recunoscut-o oricum. Astăzi mi s-a părut chiar că i-aș ști numele – Daisy –, deși s-a dovedit că era greșit. Mă întreb dacă nu cumva e numele cuiva din trecut?

Când am abordat-o am crezut că o să fugă iar, dar am rugat-o să n-o facă. Bărbatul alături de care era a zis: „Sadie?” și a părut cu adevărat surprins să mă vadă.

— Vă rog, le-am spus. Trebuie să vorbesc cu voi.

La început n-am crezut c-o să accepte, dar apoi fata a zis să aștept un pic, că se întorc în zece minute. Au urcat scările.

Fata a coborât singură.

— Hai, mi-a spus ea și ne-am întors în stația de autobuz, apoi ne-am îndreptat spre o parcare, plasată deasupra unui șir de magazine.

— Aici, a spus ea.

Mirosea îngrozitor și era pipi peste tot, dar am urcat la primul etaj și am găsit un loc lângă un Volvo mare, argintiu.

— Te-ai întors, a spus ea dintr-odată.

Am fost entuziasmată, dar și înfricoșată.

— Cum te cheamă?

Nu mi-a răspuns, doar și-a aprins o țigară. A trebuit s-o întreb din nou.

— Alice.

Alice. Mă întreb dacă ăsta e motivul pentru care mi-am ales numele „Alex”, atunci când a trebuit să-i spun ceva despre mine doctoriței Olsen. Mi-a dat o țigară și m-a întrebat unde am fost. I-am spus cât de mult am putut.

— Tu erai aia? m-a întrebat ea.

S-a dovedit că apărusem la știri și prin ziare. FATĂ MISTERIOASĂ GĂSITĂ PE PLAJA DIN DEAL. Chiar sper ca nimeni de acasă, din Londra, să nu le fi văzut, cu toate că încă nu știu de ce.

Apoi Alice a spus ceva ciudat. A zis că n-ar trebui să mă aflu acolo, că promisesem să nu mă mai întorc în Victoria[13], și mai ales să nu mă mai întorc la adăpost. Când am întrebat-o de ce, n-a spus decât:

— Ești în pericol, fată.

Am întrebat de ce, dar nu mi-a zis, așa că am întrebat-o dacă mă drogăm când eram la adăpost. Doar a râs, de parcă ar fi fost evident. A zis că ea nu lua, dar că prietenul ei, Dev, da.

Dev. Numele îmi aducea aminte de ceva. Alice a zis că era tipul cu care o văzusem mai devreme.

— Iar se droghează, mi-a spus, ca și când ar fi fost cu adevărat dezamăgită.

În orice caz, a zis că ne-am întâlnit la Waterloo. Trăiam pe străzi de când sosisem în Londra și mi se furase geanta, așa că n-aveam deloc bani sau altceva. Nu i-am spus ce mi s-a întâmplase, deși bănuia că fusese ceva destul de nasol. Alice a zis că a avut impresia că a murit cineva. O sinucidere, dar eu i-am replicat că nu, era mai rău de-atât, dar nu am spus nimănui, niciodată.

[13] Cartier din centrul Londrei, în apropiere de Westminster.

A reușit să mă convingă să merg cu ea și să rămân la adăpost. Spunea că i-a luat o veșnicie, iar când am întrebat-o de ce, mi-a răspuns că nu știe, dar i s-a părut că aș fi fost speriată de Dev.

Însă asta e tot ce am aflat. Am stabilit să ne mai întâlnim, să-mi spună atunci și restul poveștii. Am avut impresia că e de rău. Conținea motivul pentru care am dispărut la Deal. Motivul pentru care a fugit când m-a văzut prima dată. Sunt speriată rău, dar mă bucur că m-am dus, mă bucur că am cunoscut-o pe Alice. Cu cât pricep mai mult din fosta mea viață, cu atât pare că-mi amintesc mai mult.

Acum

27

Casa se află la capătul unei poteci de pământ, în afara drumului principal. Trebuie să fi fost aici de mii de ori, dar nu simt decât un vag ecou. Văd un indicator pe care scrie *Intrare privată,* indicator pe care nu mi-l amintesc, aleea de acces a fost pietruită de curând și casa în sine, stând așa, singuratică, pare cumva mult mai mică. Presupun că a fost cândva o adevărată gospodărie, pe vremea când era o fermă, deși nu m-am gândit niciodată la asta când locuiam aici. Aveam patru dormitoare și se pare că mama a transformat una dintre anexele de afară într-un al cincilea. Cel puțin asta presupun eu că a făcut; nu-mi dau seama ce altă folosință să-i fi dat – n-aveam nevoie de un apartament pentru bunica și nici de un spațiu de lucru pentru acasă –, cu toate că pare puțin probabil și să-i fi trebuit toate paturile alea, totuși.

— Aici e?

Gavin pare surprins. Mă întreb la ce se aștepta. Am mințit și i-am spus că am făcut niște săpături, că nu a fost greu să găsesc adresa lui Sadie.

— Îhî.

— Arată grandios.

Mă uit la ghivecele care mărginesc aleea, pregătite să primească plante. Totul este ordonat și curat. Înțeleg ce vrea să spună. Nu pare genul de casă de unde să vrei să fugi. Dar ce știe el? Ce știe vreunul dintre noi?

— Oare o fi cineva înăuntru? Nu se vede nicio mașină.

Aleea e pustie, iar casa, cufundată în întuneric, deși e devreme, abia a început să se lumineze.

— Hai să așteptăm câteva minute, spun eu și opresc mașina vizavi de casă.

Trebuie să-mi liniștesc respirația. O parte din mine ar vrea să uite totul, să rămână așa cum sunt acum, cu pierderea memoriei și toate cele. Nu vreau să înfrunt trecutul. Dar nu pot ceda în fața acelei părți. Am ajuns

prea departe; nu mai este deloc vorba despre film, am trecut dincolo de asta, acum este vorba despre mine. Să știu cine am fost. Ce s-a întâmplat. Ce legătură este între mine și Daisy.

Ridic iar privirea spre casă. Mă întreb de ce-mi lipsesc atât de multe amintiri din copilărie. Mă întreb ce mi s-a întâmplat. Dr. Olsen mi-a spus că am blocat lucrurile care mă rănesc cel mai tare.

Are sens, așa cred. Dacă nu ți le poți aminti, atunci nu s-au întâmplat.

— Gavin? Crezi că te poți duce acum?

Privirea i se îmblânzește, doar o idee.

— OK. O să mă duc să văd cum stau lucrurile, apoi, dacă e acasă și dacă vrea să vorbească, mă întorc și poate vii și tu să vorbești cu ea.

Îi mulțumesc. Deschide portiera și se întoarce. Are ochii larg deschiși, în așteptare, și pentru o clipă îmi spun că o să încerce să mă sărute și știu că, dacă o va face, o să-l las.

— Urează-mi succes, spune el și apoi coboară din mașină.

Se îndreaptă spre poartă. Și asta e nouă. Când am fost aici ultima dată, nu exista decât o gaură în gardul viu, suficient de mare încât să treacă mașina. Trage zăvorul și îl văd apropiindu-se de casă. Sună la ușă și după un minut se aprinde o lumină, apare o umbră, se vede mișcare în spatele geamurilor mate.

Îi deschide o femeie tânără, cu un bebeluș în brațe. O privesc – cumva deopotrivă teribil de ușurată și amarnic de dezamăgită – cât stau puțin de vorbă și apoi, fără să se uite o clipă înapoi, Gavin intră în casă.

Mă las pe spate în scaun. Dr. Olsen mi-a spus odată că este ceva obișnuit; adeseori, oamenii nu-și amintesc amănuntele a ceea ce li s-a întâmplat de i-a făcut să fugă, ci doar chestiunile generale. Dar se pare că eu le-am pierdut chiar și pe astea. Mă uit iar spre casă. Camera mea era în spate, cu vedere spre câmpuri, după care venea marea, chiar dacă n-o prea puteai vedea. Noaptea,

luminile din Blackwood Bay străluceau în depărtare, iar dincolo de ele se zărea farul.

Dar ce s-a întâmplat între zidurile astea? Cu iubitul mamei? Se petrecuse ceva sau nu? De ce am blocat acele amintiri, de ce am rescris peste fiecare dintre ele ca pe un disc prea plin? Și are vreo legătură cu Zoe, cu ceea ce se întâmplă acum, cu Kat și Ellie și cu restul?

Mă prăvălesc în scaun. Mă bucur că Gavin e aici; nu mă simt atât de singură.

După doar un minut sau două reapare în prag, urmat de femeia cu copil. Se întoarce și-i spune ceva, iar ea zâmbește trist și apoi îi face cu mâna, la plecare.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb abia șoptind când se întoarce la mașină. Cine era femeia?

— Locuiește aici de șapte sau opt ani.

Simt cum mi se așază o greutate pe piept. Trebuie să scot întrebarea cu forța.

— Deci ce s-a întâmplat cu mama lui Sadie? A lăsat o adresă unde poate fi găsită?

— Nu, spune el. Am ajuns prea târziu. A murit.

— Ești sigură că e totul OK?

Este a treia sau a patra oară când mă întreabă. Am ajuns la jumătatea drumului înapoi spre Blackwood Bay și suntem într-o cafenea, într-un sătuc. A vrut să-mi facă cinste cu micul dejun și n-am putut găsi nicio scuză cât de cât rezonabilă ca să-l refuz, dar tot ce i-am putut comanda adolescentului mohorât de la tejghea a fost niște pâine prăjită. Ridic cuțitul, în timp ce Gavin împinge mâncarea mai spre mine. Hârjâitul este sonor, ca un sicriu care se închide pe vecie.

— Sunt bine, îi spun, încercând din greu să par credibilă, să mă adun. Serios.

— Arăți un pic palidă.

Se încruntă; pare îngrijorat. E drăguț că-i pasă de mine. Îl privesc cum sparge coaja oului fiert și îl curăță începând din vârf, așezându-l apoi cu grijă pe farfurie. Sunetul pare

prea puternic: felul în care se crapă coaja casantă îmi amintește de un craniu zdrobit, iar când taie albușul tare, cauciucat, mă gândesc la un scalpel croind felii în carne.

Încăperea începe să se micșoreze și las pâinea jos, apoi închid ochii. Nu pot să stau așa, aici. Lucrurile au primit un nou imbold, o simt. Sunt îngrijorată pentru Ellie. Pentru Kat. Nu mai pot rămâne niciun minut aici.

— Putem să mergem?

— Ce? Acum? Dar…

— Putem să mergem dracului odată?

Lasă linguriița jos și mă fixează cu privirea. Mă întreb ce-i trece prin minte, ce să spună, cum să reacționeze. Știu deja că este temperamental. Ar putea să-mi spună să mă duc naibii, că nu-i nevoie să mă înfurii. Ar putea întreba de ce, să-mi spună că în niciun caz nu-i vorba despre film, că măcar asta e clar. Îl văd cântărind lucrurile, apoi ia o decizie.

— Hai să mâncăm, îmi spune încet. Ți-am luat de mâncare. Mănâncă. Apoi putem merge.

Face o pauză.

— Aș vrea să-mi spui de ce, totuși. Adevărul, adică.

— Sunt îngrijorată. Pentru fete.

În orice caz, nu are cum să-i scape iritarea din vocea mea. Se uită la farfuria pe care o am în față, la mâncarea neatinsă, apoi ridică privirea. Pentru o secundă îl văd – e furios, stă deasupra mea și într-o mână ține cureaua, cu ochii arzând, împrăștiind picături de salivă. *Fă cum ți se spune,* îl aud, *curvuliță ce ești,* și tot ce pot face este să mă ghemuiesc și să sper, să-mi spun mie însămi că asta nu înseamnă că sunt slabă, nu înseamnă că o să fie pentru totdeauna stăpânul meu, treaba asta e temporară, până când o să reușesc să scap, dar mă lovește în continuare, iar și iar și iar.

Însă nu se întâmplă nimic din toate astea; îmi amintesc că el este unul dintre tipii de treabă. Nu mi-ar face niciodată rău.

— Haide, îmi spune cu blândețe. Oricum nu-mi era așa foame.

Mergem în tăcere. Stau aplecată în față, ținând tare volanul, ca să-mi opresc tremuratul mâinilor. Nu mă simt mai bine decât mă simțeam în cafenea. Aerul din mașină este înăbușitor; sistemul meu de apărare se prăbușește. Îmi doresc să am o cameră în spatele căreia să mă ascund. Observ curba care duce spre biserică și știu că trebuie să mă opresc. Cumva, știu că aici o s-o găsesc pe mama.

— Opresc aici, îi spun.

— Poftim?

— Cimitirul. Lumina e perfectă.

Sună neconvingător și o știu și eu.

— Cimitirul? Dar…

— Vreau să-l filmez.

— Acum?

Tacă-ți gura, îmi spun în minte. *Tacă-ți gura.*

— Vreau să filmez mormântul mamei lui Sadie.

— Credeam că vrei să faci cale-ntoarsă.

— Vreau… doar că… nu-ți pot explica. Gavin? Te rog?

Se supune din nou. Ieșim din drumul principal, către aleea mărginită de copaci. Drumul e mai degrabă o cărare, pe deasupra căreia atârnă, împreunându-se, crengi negre și desfrunzite, împungând cerul. Se înfig și se curbează, drumul se îngustează tot mai mult și trebuie să încetinesc până când abia mă mai târăsc ca să pot lua curbele, însă în cele din urmă se deschide. Suntem chiar la nivelul mării și deasupra noastră, conturată pe cerul de culoarea cenușii, este o bisericuță neagră. Totul pare ușor deformat, ca și când lumea s-ar fi înclinat și toate unghiurile sunt eronate. Simt cum mă apasă o povară, parcă aș fi îngropată de vie. *Nu poate fi aici. Nu poate. Trăiește.* Opresc motorul.

— Poți aștepta aici?

— Mai degrabă aș veni cu tine. Pari…

Îmi iau camera de pe locul din spate și i-o pun în brațe.

— Atunci mă filmezi tu?

Este de acord și ne îndreptăm împreună spre biserică. Ușa e încuiată, locul pustiu. În depărtare se aude vântul, tăcut și disperat, iar pașii lui Gavin vin ca un ecou în spatele meu, în timp ce ocolim clădirea. În partea cea mai îndepărtată găsim o bancă; marea este chiar îndărătul unui zid scund de piatră. În fața lui stau întinse pietre de mormânt, crăpate ca niște dinți sparți.

— Așteaptă aici.

— De ce…?

— Te rog, șuier spre el. Mă lași un minut?

Face așa cum îi cer. Șterge banca jilavă, apoi se răzgândește și nu se mai așază. În schimb, mă privește pe mine – încă filmând, din câte îmi dau seama – în timp ce intru în cimitirul năpădit de buruieni și de mușchi. Mă aplec mult, ca să pot citi inscripțiile de pe pietre și, în cele din urmă, o găsesc pe cea pe care o caut.

Rebecca Davies. 23 noiembrie 1968–4 august 2012.

Asta este. Nu știu la ce mă așteptam, dar asta este. E mică; pare nesemnificativă. Nu are niciun citat, nimic din Biblie – nu că ea și-ar fi dorit așa ceva, oricum – nici măcar un *Regrete eterne* sau *Nu te vom uita niciodată.* Doar fapte reci, neînfrumusețate. Numele ei, anul în care s-a născut, anul în care a murit – 2012. La peste un an și jumătate după dispariția fiicei ei. La 19 luni după moartea lui Daisy. Vag, mă întreb ce s-o fi întâmplat cu iubitul ei, apoi îmi dau seama că de aia nu mai pot eu.

Mă apropii și mai mult. De sub pașii mei se aude un sunet, ca un scrâșnet ușor, grețos, ca atunci când calci pe un melc, și îmi imaginez fragmentele ascuțite de cochilie străpungându-i trupul cărnos, scrâșnetul morții venite din ceva care reprezentase până atunci protecție și refugiu. Simt cum îmi tremură piciorul când mă ghemuiesc. Mă aplec în față; piatra e rece ca gheața, cu o pojghiță subțire așternută deasupra. Pipăi cu degetele amorțite literele săpate în ea. *Rebecca Davies.*

Mă așez pe pământul tare și îmi trag picioarele sub mine, cât de strâns pot. Simt prin blugi fiecare denivelare,

fiecare muchie ascuțită de piatră, dar ignor durerea. O merit, și încă multe altele în plus. Pentru ce i-am făcut.

Închid ochii. Sunt conștientă că Gavin este un pic mai încolo, la nici șase metri distanță, în umbra bisericii, cu camera mea în mână. Dar nu-mi pasă. Îmi las capul să cadă; mă las în față.

— Ce s-a întâmplat? șoptesc, dar singurul răspuns este tăcerea vibrantă a pietrei.

Încep să plâng.

Aș fi putut s-o ajut. Ar fi trebuit. Aș fi putut întreba ce e în neregulă, de ce s-a schimbat, de ce se purta așa cum se purta, de ce l-a lăsat pe nenorocitul pe care îl cunoscuse să ne despartă. Dar n-am făcut-o. Am renunțat. I-am întors spatele. Am început să ies prin cluburi și pe la petreceri. Am început să beau, să mă îmbăt, să mi-o trag. Să te ia dracu', îmi zic. E un joc în care e nevoie de două persoane, două persoane care să-și dea peste cap viețile.

Lacrimile îmi curg și mai tare. Amintirile încep să-mi revină. Mă gândesc la ziua în care am fugit. Am mers până când au început să-mi sângereze tălpile, apoi am făcut autostopul. M-am urcat într-o mașină, apoi în alta și în alta. Toate se contopesc într-una singură. Am ajuns întâi în Sheffield, apoi în Londra. După aia urmează un gol, o pustietate lungă, uriașă, doar cu imagini fugare și cu salturi și tăieturi de la o scenă la alta. Alice, Dev. Gee. Ace, fum care te arde. Picoteli pe bancheta din spate a mașinilor unor străini. Renunțarea la tot, pentru că nu mai însemnam nimic. M-am oferit cu totul, mai întâi pentru bani, apoi pentru droguri, apoi pentru că aia făceam eu. Abia dacă eram acolo; în cea mai mare parte a timpului nici nu știam cine sunt. Am crezut că am fugit din iad, dar, de fapt, am alergat spre el, spre găurile din memoria mea și spre momentul în care nici măcar n-am mai știut dacă vreau sau nu să trăiesc. Și apoi s-a întâmplat ceva care m-a dus la Deal și m-am trezit pe plajă, murată până la piele și singură, iar mintea mea a cedat, s-a resetat.

Deschid ochii. Deși e mică, piatra funerară se conturează limpede în fața mea și acum nu mai e chip să ocolesc adevărul. N-a mai trăit decât 19 luni. Când am fugit, nu mi-am distrus viața doar mie. Am luat cu mine și singura speranță pe care a avut-o ea vreodată.

— Mamă, șoptesc. Sunt eu, Sadie. Îmi pare rău.

Nimic. Doar vântul și bătăile nebunești ale inimii mele.

Vina mă copleșește, degetul ei mi se strecoară în gură, în măruntaie. Dar nu era chip să fi rămas. Trebuie să nu uit. Trebuie să mă țin bine de asta, indiferent ce altceva o să încerce să mă arunce în ape furibunde.

Oricum, la ce mă așteptam? La un răspuns fantomatic, din altă lume? La iertare?

E prea târziu pentru toate astea. Am avut o șansă și am irosit-o.

— O să-mi dau seama ce se petrece, spun. O să pun lucrurile în ordine.

28

Ajungem la mașină. Fără o vorbă, Gavin îmi dă camera. Calmul lui e liniștitor; iau camera și o țin un moment în poală, înainte de a apăsa *Redare.* Cadrul neclar se limpezește; aud scârțâitul unor ghete pe cărare. O siluetă în față, o femeie cercetând pietrele funerare. Înaintează, apoi se apleacă.

Știu că eu sunt, dar pare ireal. E ca o decuplare. Umerii mi se zguduie violent când ating piatra, apoi imaginea cade vijelios și după aceea se stabilizează. Atunci revedem același cadru, dar dintr-un unghi plasat mult mai jos; camera stă pe o bancă. În cadru apare Gavin, îndreptându-se spre mine. Se ghemuiește alături, dar eu nu mă clintesc; nu dau niciun semn că l-aș fi observat. Întinde mâna să mă ajute să mă ridic, apoi pornim împreună înapoi către locul unde se află camera, eu prima, el urmându-mă în tăcere.

Apăs pe butonul *Stop* și pun aparatul pe bord, în fața mea.

— Asta ai vrut, spune Gavin. Nu-i așa?

Nu știu ce să-i spun. Nu știu ce a văzut, cât de mult a auzit. Nu mai plâng, dar, chiar și așa, probabil că am ochii roșii.

— Ești bine?

O părăsesc iar. O las acolo, în frig, în întuneric, în pământul mâlos. Exact cum am lăsat-o și pe Geraldine. Și pe Alice. Și pe Aidan, cu toate că în cazul lui a fost mai degrabă o îndepărtare treptată.

Și pe Daisy. Și pe ea am părăsit-o. Mă întorc spre Gavin.

— Sunt bine.

Pornesc motorul.

— Să mergem.

Parchez în capătul satului. Tăcerea se împrăștie peste noi ca un fum gros și negru.

— Sunt aici dacă ai nevoie, spune el după un timp. Dacă vrei să vorbești despre asta.

O spune cu toată convingerea. Vrea să mă ajute. Nu e vorba că își dorește să-i rămân datoare. Nu e vorba că mai vrea să mă salveze o dată, ca în prima seară aici. Nu e ca atunci când ești pe străzi și oamenii vor să te ajute, dar numai ca să se simtă ei bine că au făcut-o. Îndrăznește doar să le iei ocazia asta, îndrăznește să le spui că ești bine, că n-ai nevoie de nimic, și nu se vor bucura pentru tine. Brusc, din partea lor te poți duce dracului. Ei și-au făcut bucățica și tu, nenorocita de tine, ești o nerecunoscătoare care le-o aruncă în față.

— De unde veneai? îl întreb. În seara aia, când m-ai găsit în drum. În seara când ne-am întâlnit.

— Ce vrei să spui?

— Mi-ai spus că fuseseși cu Bryan.

Ezită, dar numai pentru o clipă.

— Cu el am fost.

— El zice că nu. De ce ar face una ca asta?

— Nu știu.

Îmi dau seama că aș vrea să-l cred.

— Știu că vrei să mă ajuți, îi spun cu blândețe. Dar spune-mi adevărul.

— N-am fost cu el, îmi răspunde prudent. Nu chiar. Doar l-am văzut. La birt. Eram de unul singur.

Ridică privirea.

— Dar tot aia e. Știu că n-ar fi putut fi el la volanul mașinii care n-a oprit.

Nu spun nimic.

— Mă crezi?

— Da.

— Ce pot face? Ca să ajut?

— Ți-a zis cum a murit mama lui Sadie?

Pare confuz preț de o clipă, apoi își dă seama că mă refer la femeia cu copil mic.

— Nu.

Rămâne tăcut un moment, dar îl văd că vrea să spună ceva.

— Sadie este adevăratul motiv pentru care ai venit aici?

Mă gândesc dacă să-i spun adevărul. Dar cum aș putea?

— Poate, într-o oarecare măsură. Mă tot gândesc la ea. Aș vrea să fi păstrat legătura.

— Deci, ce vârstă ar avea acum?

— Nu știu. Vreo 20 de ani?

— De ce ai susținut că filmul tău nu este despre ce li s-a întâmplat fetelor? Să știi că ai fi putut să-mi spui. Nu vreau decât…

— Să ajuți. Știu. Chestia e că la început n-a fost despre asta. Dar mi-a sugerat-o producătorul. A citit despre Daisy. Și despre Zoe.

— Și era o poveste prea suculentă ca să nu vii să arunci o privire?

Suculentă. Cuvântul mă ustură. L-am mai auzit și înainte, când am făcut *Iarna neagră.* Mi-a luat mult timp ca să le câștig de partea mea pe unele dintre fete, să le conving că nu eram doar o voyeuristă care încearcă să se folosească de nenorocirea lor pentru beneficii personale. „Noi nu suntem pentru tine decât o poveste suculentă”, mi-a spus una dintre ele. Mi-au spus câteva, de fapt.

Mă uit spre Gavin.

— O spui de parcă mie nu mi-ar păsa.

— Păi, îți pasă?

— Da.

Rămâne tăcut pentru multă vreme. Îmi amintesc că, după înmânarea premiilor, m-am întors să le găsesc pe femeile pe care le filmasem. Nu au fost încântate să mă vadă, cu toate că niciuna nu era neapărat supărată pe mine. Pentru ele, plecasem și gata, așa cum făcea toată lumea, cele care mai apucau s-o facă, înainte să moară. Când le-am dat plicul cu bani – 3.000 de lire –, le-am spus că erau ai lor. Întotdeauna fuseseră, de fapt.

Gavin își drege vocea jenat.

— Zoe nu a fugit.

Pare atât de sigur, încât ar putea suna aproape ca o mărturisire.

— Știu, pur și simplu, continuă el. Nu pot să-ți explic. Totuși, cred că ai dreptate. Daisy și Zoe sunt moarte amândouă. Sadie este singura care a reușit să fugă.

Aerul din mașină e nemișcat. Nu pot respira. Îmi clănțăne dinții, dar deschid fereastra.

— Care-i treaba cu tine și Zoe?

Ridică din umeri.

— Niciuna. Doar că… Cred că m-am gândit că aș putea s-o găsesc. Când am sosit aici, vreau să zic. M-am gândit… habar n-am la ce. Poate am crezut că oamenii de aici m-ar putea accepta dacă le arăt că-mi pasă.

— Și? Cum merge?

Îmi ignoră întrebarea.

— Ar trebui să ne ducem la poliție…

— Nu.

Mă ignoră din nou.

— Ce vreau să spun e că Sadie e cea care știe ce se întâmplă.

Ba nu știe, îmi zic. *Nu știe.*

— Ar trebui s-o găsim. Le poți spune că ai întâlnit-o la un moment dat.

— Nu!

Se uită la mine. În mine. Prin mine.

— Nu, îi repet, de data asta mai blând, dar și mai înțelegător. Sadie m-a pus să-i promit. Cât despre mormânt, nu-i nicio problemă. Nu poate fi al ei.

— Dar…

— Nu înțelegi, Gavin.

Am atins o coardă sensibilă. Știe că va fi mereu cel venit din exterior, care încearcă să priceapă. Sunt invadată de un alt val de vină.

— Am crezut că ești și tu îngrijorată pentru fete. Ellie și Kat?

— Sunt, îi răspund.

Mă închipui pe mine însămi îngropată acolo, în mlaștină. Sunt singură, goală. Mă simt de parcă aș fi chiar acolo, simt țărâna moale, caldă, în ciuda vremii de afară, înconjurându-mă, mistuindu-mă, înghițindu-mă cu totul. Însă dintr-odată am impresia că sunt trasă cu forță de o coardă ce trece chiar prin mijlocul ființei mele. Înconjurată de atât de multă moarte, tot ce-mi doresc este să trăiesc. Aerul din mașină e tot mai dens. Îmi dau seama, ca din depărtare, cât de ușor ar fi să mă întind spre el, să-i pun palma pe picior, pe coapsă, să mă lipesc de el. Ar deschide gura, surprins. Aș simți o ușoară aromă de lemn dulce, deloc neplăcută. Ne-am săruta și sărutul ar dura, devenind tot mai dorit pe măsură ce se prelungește.

Ceva mă oprește, însă numai pentru o clipă. Îmi așez palma peste mâna lui. De ce nu? De ce n-ar trebui să iau ce-mi doresc? N-avem decât o viață, la urma urmelor. Îl sărut. La început îmi rezistă; mi se pare că e gata să-mi spună *Nu, oprește-te,* iar rușinea începe să se umfle și să bolborosească în mine. Însă în cele din urmă cedează. Are buzele mai aspre decât mă așteptam; gura lui are gust de cafea. Mă sărută ezitant și-și ține mâinile la locul lor, ceea ce îmi place.

— Hai să mergem, murmur ascunsă la pieptul lui, dar scutură din cap.

— Te superi dacă nu…?

— Dacă nu…?

Bine-cunoscutul ghimpe al respingerii. Aproape că-mi vine să râd.

— Îmi pare rău. Doar că…

Îl aștept să termine, dar nu pare capabil s-o facă. Deschide ușa mașinii și iese.

— Gavin? Să nu spui nimănui, OK? Despre ziua de azi.

Pare rănit. Îmi dau seama, el crede că mă refer la sărutul nostru.

— Despre cimitir, vreau să zic. Despre faptul că o cunosc pe Sadie.

Zâmbește și dă din cap cu blândețe.

— Nu spun.

Îi mulțumesc, apoi ies din mașină și mă îndrept pe jos spre Cabana Speranța.

29

Odată ajunsă, nu mă pot liniști. Trebuie să fac ceva. Hotărăsc să mai trag niște cadre pentru film. Poate satul, la căderea nopții. De undeva de sus, din parc, de exemplu. E aproape întuneric, așa că pornesc la drum. Însă imediat ce ajung la pavilion și încep să filmez îmi dau seama că nu mai am spațiu pe cardul de memorie și am uitat să iau încă unul cu mine. Trebuie să mă întorc.

Simt ochi ațintiți asupra mea în timp ce cobor pe Slate Road, simt cum mă ciupesc de piele. Cercetez cu privirea în stânga și-n dreapta și de fiecare dată văd o mișcare fugară, de parcă o siluetă s-ar ascunde în întuneric, anticipându-mi fiecare mișcare, dar alunecând iar în umbră înainte să apuc s-o zăresc. Mă simt ușurată când mă strecor pe aleea care duce în curte, dar tot mi se pare că sunt urmărită.

Parcă văd cum draperiile de la casa Monicăi se mișcă ușor, numai un tremurat, dar când mă uit mai bine, totul e nemișcat.

Întorc cheia în broască, însă ușa e deschisă. Trebuie să fi uitat să încui mai devreme, când am plecat în grabă, am uitat să pun zăvorul. E nevoie să fiu mai atentă.

Ploaie spre *Furtună.* Geanta mea se află în dormitorul de la etaj, dar cu o secundă înainte de a aprinde lumina îmi dau seama că ceva nu este în regulă. Ușa e deschisă la perete, lumina de pe palier se strecoară înăuntru peste o bucată de covor și capătul patului, lăsând restul camerei în întuneric. Aud suspinul ușor al unei expirații și văd o fulgerare spre marginea zonei umbrite. Patul scârțâie, ca și cum cineva s-ar ridica de pe el, îndreptându-se spre mine.

Mai întâi îi zăresc picioarele, pantofii negri și urâți, blugii, jacheta neagră. Încremenesc. Chipul i-a rămas încă ascuns în umbra aruncată de ușă, dar oricine ar fi, îmi dau seama că mă privește, cu ochii găunoși arzându-i.

— Alex.

Îmi spune numele de parcă l-ar pune între ghilimele și atunci știu că l-am mai văzut. Încerc să mă dau înapoi, să mă îndepărtez de el, dar nu pot. Sunt înțepenită de frică.

— Ce mama dracului?

Pășește în față.

— Nu… N-am de gând să-ți fac rău.

Recunosc pe jumătate vocea tăioasă ca hârtia, dar creierul meu a încetinit, aproape că se târăște și nu poate procesa asemănarea, nu face nicio conexiune. Nu sunt sigură nici măcar dacă am intrat în modul „luptă sau fugi”, din moment ce nu pare să fiu în stare de altceva decât să strâng cu putere clanța ușii. O secundă mai târziu îmi dau seama cine e.

— David?

Sunetul propriei voci mă dezmeticește. Găsesc comutatorul și îl apăs. Am dreptate, se îndreaptă spre mine pășind ușor, cu mâna în buzunar. O poate scoate în orice clipă; sclipirea unei lame, o frânghie. O armă. Trebuie să acționez.

— Rămâi unde ești!

Asta îl șochează. Scoate mâna din buzunar. Goală.

— Nu te apropia de mine.

— Nu-ți fac niciun rău, îmi spune din nou. Lasă-mă să plec.

Îmi dau seama că nici nu știe ce vrea să spună; nu mă aștepta pe mine, pur și simplu l-am prins aici. Încep să râd, chiar dacă nu-i nimic amuzant. Frica mea se pare că s-a transformat în altceva. Știu că, din moment ce mă aflu între el și ușa de la intrare, dacă am de gând s-o iau la fugă am șanse mari să ies din casă.

— Ce faci aici?

— Nimic, doar…

Cercetez camera cu privirea. Este la fel cum am lăsat-o. Sertarele nu au fost deschise, lucrurile mele nu par atinse. Nu se aștepta să mă întorc prea curând. Îl privesc în ochi.

— Cum ai intrat?

— Pe ușă, spune el. Era deschisă.

Vine mai aproape.

— Uite, nu vreau decât să…

— Dă-te dracului în spate. OK?

Încremenește pe loc, șocat. Arată palid în lumina puternică, și chiar mai slab decât mi-l aminteam. Nu pare să se simtă bine, parcă ar fi trecut prin iad și nu ar fi dormit. De aproape îi observ pielea netedă, cu o nuanță violacee, crestăturile de pe bărbie, acolo unde s-a tăiat când s-a bărbierit. Pare făcut din ceară, dar când mă uit în jos, spre propriul braț, îmi dau seama că și eu arăt la fel.

— Sunt de partea ta, spune el încetișor. Dar trebuie să pleci. N-ar trebui să te afli aici.

— Nu.

— Este spre binele tău.

— Asta e o amenințare?

Pleacă fruntea, în semn de dezamăgire că am putut măcar să mă gândesc la una ca asta.

— N-ar fi trebuit să te întorci aici.

Percepția mi se disociază, ca un tren care a sărit de pe șine la macaz sau ca o tăietură brutală într-un film. Deci e adevărat. Știe. A știut tot timpul. De aceea este aici, ca să găsească dovezi? De parcă aș fi atât de proastă încât să aduc aici, cu mine, ceva ce poartă vechiul meu nume. Mă cunoaște, așa că și eu trebuie să-l fi cunoscut cândva. De ce nu-mi amintesc?

— David, eu…

Nu-mi vin cuvintele. Mă prinde de braț. Simt furnicături în braț, e o senzație intensă, ca atunci când îți înfigi dinții într-o folie de aluminiu.

— De ce? De ce te prefaci?

Încerc să trag aer în piept, dar îl pierd pe drum. Reușesc să mă eliberez din strânsoarea lui, însă durerea îmi năvălește în braț.

— Lasă-mă în pace!

Întinde încă o dată mâna spre mine, dar de data asta este șovăielnic.

— Știi că sunt de partea ta. Întotdeauna am fost.

Vrea să mă atingă pe păr.

— Te-ai schimbat.

Îi dau mâna la o parte, cu brutalitate.

— Știi că am avut mereu grijă de tine.

— Pleacă dracului de lângă mine!

— Te rog…

Mă străduiesc să nu ridic tonul.

— Nu te cunosc. Nu ne-am mai întâlnit niciodată.

— Nu minți, spune el. Nu-i nevoie, nu cu mine. Ce ți s-a întâmplat?

— Poftim?

— După ce ai plecat. Ce s-a întâmplat?

Scutur din cap, iar el întinde încă o dată mâna spre mine.

— Chiar tu ești.

Reacționez fără să mă gândesc. E ca și cum m-ar fi luat ceva în stăpânire, am o reacție automată. Îl plesnesc. Podul palmei îmi vibrează.

Se dă înapoi.

— Te rog. N-am mai auzit nimic de tine. Nici măcar o vorbă. Eu…

Tu m-ai adus aici, îmi spun. Tu i-ai trimis lui Dan cartea poștală. Este singura explicație.

— Trebuie să pleci. Acum.

— Ce le faci fetelor? Spune-mi, nenorocitul dracului. Spune-mi!

Tremură și parcă îl văd micșorându-se, strângându-se în el însuși. Îmi amintește de Geraldine, o minte care se descompusese. Aproape că pare transportat în altă lume, ca și cum ar vorbi unei persoane pe care numai el o poate vedea.

— Am spus că n-o să povestim niciodată. Era secretul nostru.

— Daisy… spun eu.

Mă lovește certitudinea, venită de nu știu unde.

— Tu ai ucis-o. A fost la tine în casă, a fost văzută acolo.

— Nu!

Bag mâna în buzunar, după telefon. Ce bine ar fi să găsesc o modalitate de a înregistra asta, îmi spun. Fără ca el să știe.

Ducă-se la dracu'. Îl îndrept direct spre el și apăs *Înregistrare.* Își duce repede mâinile la față, de parcă m-aș fi pregătit să-l împroșc cu spray lacrimogen.

— Oprește-te! Nu!

— Recunoaște. Ai ucis-o.

Încremenește cu ochii mari, ca și când ar fi gata să mărturisească. Dar apoi pare să se răzgândească.

— Știi bine că nu-i adevărat! Știi că nu eu am ucis-o! Daisy…

— Ce ascunzi?

Se dă înapoi.

— Daisy… ce s-a întâmplat cu ea? Cine a împins-o?

— Nimeni. Știi și tu asta. Vorbește cu Monica. Era acolo. A văzut. A văzut tot. Știi că așa a fost.

Îmi vine să-i pocnesc, să-l oblig să-mi spună de ce el își amintește de mine, iar eu nu-mi amintesc de el, de ce mă simt sfâșiată între dorința de a-l vrea de partea mea și a vrea să-l ucid. Și mai vreau să-l implor să nu spună nimănui cine sunt. Descleștez pumnul, apoi îl strâng la loc.

— Ieși afară, îi spun.

Cuvintele reverberează, însă eu simt o liniște curioasă și stranie, ca și când ceva din interiorul meu ar fi preluat controlul. Mă dau înapoi ca un automat, privindu-l cum clatină încet din cap, în trecere pe lângă mine. Se oprește în capătul scărilor și se întoarce să mă privească.

— Nu mai sta aici, spune el. Te rog, da? Dacă rămâi, toate au fost degeaba.

30

M-am așezat în fotoliu, cu pumnii strânși și nodurile degetelor albite de la strânsoare. Ușa este încuiată, însă o țin în continuare sub observație.

O umbră, apoi un chip la fereastră. Recunosc ochelarii lui Gavin.

— Alex? Eu sunt.

Mă ridic înțepată și descui ușa. Nici nu intră bine și mă îmbrățișează sau poate că eu sunt cea care îl ține în brațe.

— Ce a vrut?

Să-mi spună că știe că eu sunt Sadie, îmi spun în gând, dar n-o pot rosti cu voce tare.

— Cred că el a ucis-o pe Daisy, îi zic, în schimb. Și sunt îngrijorată în legătură cu Ellie. Ea neagă, dar sunt sigură că se întâlnește cu el.

— Dar…

— Mai e ceva. Mi-a spus că Daisy a fost văzută. Sărind. De Monica.

— Monica? Dar cum e posibil? Dacă el a ucis-o?

— Nu știu, îi răspund. Poate că minte.

Își îngroapă capul în părul meu.

— Ești bine?

Ridic privirea. Îi simt căldura pielii. Mă gândesc la buzele lui atingându-le pe ale mele.

— Tremuri. Vino încoace.

Ne așezăm pe canapea. Mă ia în brațe, căldura trupului său mi se împrăștie în piele, învăluindu-mă ca o pătură. A aprins focul în șemineu. Tăcerea dintre noi vuiește de lucruri nespuse și dorința umple aerul, groasă ca un nectar. Ridic privirea spre el, dar nu-i pot citi expresia de pe chipul ascuns de umbre. Îmi dau seama cât îl doresc și, exact în clipa în care ridic bărbia ca să-l sărut, și-o coboară și el spre mine. Buzele lui le zgârie pe ale mele, la început

stângaci, dar apoi găsim fiecare ritmul celuilalt. Mâinile îi coboară pe ceafa mea, apoi mai jos, pe sâni.

— Este în regulă? murmură el, dar cuvintele nu-mi vin pe buze, așa că îi răspund scoțându-mi puloverul și smucindu-i cureaua.

— Hai să mergem sus, spune el, însă scutur din cap.

Nu mă pot gândi decât la David stând în camera aia, privindu-ne.

— Nu, îi spun. Hai să rămânem aici.

Arunc o privire spre șemineu.

— Am putea să ne bucurăm și de clișeul ăsta.

Râde și mă lasă ușor pe podea, apoi ne scoatem hainele care au mai rămas pe noi. La început este ezitant, ca și când s-ar gândi că în orice moment s-ar putea să-i cer să se oprească, dar când mă întind spre el cu tot atâta patimă câtă are și el, devine tot mai îndrăzneț, tot mai puțin delicat, îl ghidez în mine, cu ochii închiși, dorindu-mi să rămân unde sunt, concentrată pe ceea ce se întâmplă aici și acum, pe trupul meu.

— Alex?

Deschid ochii, apoi îl sărut. Îmi dau seama că are încă ochelarii, așa că îi scot.

— E mai bine, îi spun.

Nu după multă vreme, când terminăm, se ridică în picioare, stângaci. Îmi întinde pătura de pe spătarul canapelei și îi văd pentru prima dată trupul gol, de la o oarecare depărtare. Este slab, dar mlădios; mușchii scăldați de sudoare îi lucesc. Dintr-odată pare stânjenit; își găsește boxerii și se întoarce ca să și-i tragă pe el. Deja derulez în minte ce-am făcut, întrebându-mă dacă am putea s-o luăm de la capăt, de data asta mai încet și nu atât de tăcut.

Dar oare și el simte la fel? Sau asta e tot, din punctul lui de vedere, odată ce-a primit ce și-a dorit? Cumva mă îndoiesc, dar m-am mai înșelat eu și altă dată. De fapt, mai des mă înșel decât nimeresc corect.

— A fost în regulă? mă întreabă.

Încuviințez. Merită mai mult de-atât, dar nu-mi găsesc cuvintele.

— Poți să-mi aduci niște apă? reușesc să îngaim, mai mult ca să umplu tăcerea.

Când se întoarce, pare necăjit. Își adună restul lucrurilor și începe să se îmbrace.

— Rămâi? îl întreb.

— Nu, începe el. Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să…

— Rămâi, îi spun, de data asta cu mai multă forță. Te rog? A fost grozav.

Face o pauză, chiar când să-și închidă nasturii de la blugi.

— Ești sigură?

Dau din cap, iar el mă sărută din nou.

Stăm în pat. Nu pleacă până dimineața, târziu, și chiar și atunci îmi spune că ar mai sta. Rămân întinsă o vreme în liniște, apoi fac un duș. Nu mă grăbesc; încă îmi simt brațele dureroase de la atingerea lui David, de seara trecută. Ca și cum ar fi fost otrăvitoare, ceva la care aș fi alergică. Nici măcar tandrețea lui Gavin n-a reușit să înlăture senzația asta. Când termin îmi pun blugii și cel mai gros pulover, apoi plec și eu, încuind cu grijă ușa după mine și verificând de două ori.

Locuința Monicăi este cufundată în tăcere. Nicio mișcare, niciun răspuns când sun la ușă. Și străzile sunt pustii, iar zăpada s-a topit. Stâncile se ițesc în depărtare și la marginea lor, tăcută și părăsită, stă Casa de pe Faleză.

Nu pot s-o privesc, așa că mă uit în față, spre birt. Pereții exteriori sunt goi; din loc în loc în zid sunt înfipte cârlige. Presupun că vara atârnă de ele coșuri cu flori – cercelași, poate, colorați în roz strident și roșu-aprins –, dar pare destul de improbabil. Îi văd mai degrabă atârnând acolo niște hălci de carne, porci măcelăriți, miei căsăpiți. Trupuri atârnând, sângerânde. O fată, plângând de durere. Brusc îmi vine să mă-ntorc și s-o iau la fugă.

Dar nu. Nu gândesc limpede. Mă străduiesc să urc treptele care pornesc din stradă și să intru la căldură, ignorând tăcerea așternută brusc, în timp ce băutorii de la prânz mă privesc îndreptându-mă țintă direct spre bar.

— Cum merge, drăgălașo? mă întreabă proprietăreasa când mă vede apropiindu-mă.

Pare îmblânzită.

— Nu prea rău. Aș vrea niște apă.

— Doar atât?

Mă gândesc o clipă. E devreme, și ce dacă?

— De fapt, o să iau un whisky.

Îmi toarnă. Curge din sticlă ca sângele, uleios și vâscos.

— Monica a trecut pe-aici? întreb când plătesc băutura.

— Uite-o acolo, scumpo.

Îmi arată spre una dintre mesele înghesuite în colț. Monica stă singură și, când mă vede, îmi face semn să mă apropii. Mă așez și ea închide cartea pe care o ține în poală.

— E totul în regulă?

A înclinat capul și mă întreb dacă nu cumva ne-a auzit noaptea trecută. Pereții sunt subțiri, la urma urmelor, destul de subțiri cât s-o aud și eu pe ea mișcându-se prin casă.

— E adevărat? întreb.

— Ce anume?

— Ai văzut-o pe Daisy sărind?

Îi cade fața.

— Ce te face să crezi asta?

— Așa mi-a zis David.

Pare surprinsă.

— Așa deci, ți-a zis David? Dar tu de ce ai vorbit cu el? Și de ce tocmai despre asta?

Nu vreau să-i răspund.

— Deci?

Oftează, apoi aruncă o privire prin încăpere.

— Nu aici. Mergem sus.

Se ridică și ne îndreptăm spre bar. Monica o întreabă pe Beverly dacă ne dă voie și, când aceasta încuviințează, mă conduce către o ușă aflată într-un colț. Pe măsură ce mă apropii, o teamă profundă începe să-mi ardă ca un fum măruntaiele, imposibil de numit, dar vie.

— Haide, spune Monica.

Ușa se cască, neagră și cavernoasă, iar de sus vine un miros ciudat, de sare, cu un iz vag de sulf. Mă cuprinde dorința de-a o lua la fugă, însă știu că aș fi ridicolă. Mă forțez s-o urmez pe Monica în sus, pe scări.

După ce ajungem sus, răsucește un comutator și becul anemic de deasupra capetelor noastre strălucește stins. Suntem pe un palier îngust, cu pereți îngălbeniți și cojiți și uși la dreapta și la stânga. Intrăm pe una dintre ele și nimerim într-un living murdar. Cești cu resturi de cafea în ele zac peste tot pe mobilier, iar într-un colț merge un televizor uriaș, cu sunetul oprit. Tot locul miroase a fum de țigară stătut și începe să mi se facă rău; inima îmi bate cu putere în piept, ca un animal sălbatic, disperat să fie eliberat.

Monica se așază pe canapea și îmi arată scaunul din fața ei.

— Bev mă lasă să mai vin aici, spune ea, chiar dacă n-am întrebat-o nimic. Când mai vreau să fumez o țigară.

— Aha.

Zâmbește și scoate o țigară.

— Așa. David ți-a zis că eu am văzut-o pe Daisy sărind.

— Nu mi-ai spus asta.

Vocea îmi sună rahitic, subțire și jalnică. Tușesc, dar nu e nicio diferență.

— Nu.

— De ce?

— Fără motiv.

— Ce ai văzut?

— Ce vrei să zici? A sărit. Aia am văzut.

Câteodată o văd și eu, aș vrea să-i spun. O văd stând acolo, într-o rochie lungă, vaporoasă; luminată de lună,

spulberată de vânt. Seamănă cu o stafie, eterică în razele albăstrii. O văd pășind în față, spre marginea stâncii, aproape plutind. Nu se oprește. Face cu un pas prea mult și apoi, fără niciun sunet, dispare.

Dar știu că nu așa s-a întâmplat. Era îmbrăcată în blugi. Cu ghete. În geacă. Nu e nimic eteric în toate astea. Nimic delicat și fragil. Nimic poetic.

— Unde erai?

— Ieșisem să mă plimb un pic.

Își aprinde țigara, iar zgomotul brichetei seamănă cu un pocnet de armă. Tresar și, când ridic privirea, zăresc două Monica; văd dublu.

— Alex?

Clipesc și vederea mi se limpezește din nou. Trebuie să spun ceva. Trebuie să rămân prezentă. Înfig unghiile în palmă, dar nu simt nimic.

— Ce ai văzut, mai exact?

Clatină din cap; fie nu vrea să-mi spună, fie e durerea aducerii aminte. Când vorbește iar, are vocea pierită.

— Era acolo, sus. Stătea în picioare. N-am recunoscut-o, cel puțin nu din prima. Era prea departe. Chiar pe margine. Ca și cum s-ar fi uitat în jos.

— Sigur era singură?

— Da. Nu era decât ea.

Minte. Trebuie să mintă. David a ucis-o. Era gata să mărturisească.

— Te-a văzut?

— Nu. S-a uitat în jur o singură dată, dar era într-o lume a ei. Am strigat la ea, cred. Apoi a sărit.

O spune simplu, la obiect. *A sărit.* Asta-i tot. Ca și când n-ar fi nici mai mult, nici mai puțin, decât săritul unui pârleaz, ca să treci pe cealaltă parte a drumului.

— Și?

— Și ce?

A țipat? mă gândesc. *A urlat? N-ai făcut nimic altceva ca s-o oprești?*

Dar ce putea face? Să se arunce și ea de pe stânci? Să-i crească aripi și s-o prindă din zbor?

— Ce-ai făcut după aia?

— Am luat-o la fugă, normal. Nu mai puteam face nimic altceva.

Suflă fumul pe nas.

— M-am uitat peste margine. Cred că am strigat. Chiar nu-mi mai amintesc.

— Ai bătut în ușa lui David? În ușa rulotei?

— Da, spune ea. David a zis că era în pat. A pretins că l-am trezit din somn.

— L-ai crezut?

Ezită.

— Ce? Ce e?

— Nu sunt sigură. Îți dai seama, nu? Nu știu. Căsca și toate alea, dar felul în care arăta…

— Cum?

— Fals, mi s-a părut mie. Probabil că nu-i nimic.

— Nu știu ce să zic. Le cunoștea și pe Daisy, și pe Zoe.

— De unde știi?

— Pur și simplu știu. Cred că și Ellie se vede cu el.

Scutură din cap.

— Mi-ar fi zis. Sunt sigură de asta.

— Deci ce-ai făcut după aia? După ce ți-a deschis David.

— Am sunat la poliție.

O cercetez pentru o clipă. Are ochii tulburi, de parcă ar retrăi momentul.

— De aia cred oamenii că David ar avea ceva de-a face cu asta? Fiindcă a mințit că dormea?

— N-am spus asta nimănui. N-are niciun rost. A fost doar o impresie. O senzație.

— Deci? De ce, atunci?

— Câțiva au spus că au văzut-o pe Daisy acolo.

— Dar acolo locuia. Au fost nevoite să-și mute rulota la el în grădină…

— Nu. În casă, adică. Pe acoperișul lui. E o terasă acolo, cred. Și când a fost întrebată despre asta a negat. Ca și

când i s-ar fi spus să-și țină gura. Așa că oamenii au bănuit că trebuie să fi avut ceva de-a face cu decizia ei de a... înțelegi.

— De a se sinucide.

— Da.

Face o pauză.

— Uite. Aș vrea s-o lași așa. Serios. Nu e bine să te implici prea tare.

Dar sunt deja implicată. Și dacă ai ști cât de mult.

— S-a întâmplat acum zece ani, spune ea. Și n-o s-o aducă pe Daisy înapoi.

Rămân pe poziții.

— Dar dacă același lucru, oricare ar fi el, a făcut-o și pe Zoe să fugă? Asta s-a întâmplat abia acum câțiva ani. Două fete de aici sunt deja date dispărute.

— Trei, spune ea, mijind ochii.

— Trei, atunci. Și încă se întâmplă. Câte mai trebuie să dispară?

— Ba nu. Nu se mai întâmplă, vreau să zic.

— Dar…

— Uite, spune ea. Trebuie să mă întorc.

Ne întoarcem pe palier. *Ușa aia…*

— Unde duce asta?

Am vocea firavă și încordată. Simt cum mi se umple fruntea de broboane de sudoare.

— Poftim? Oh, spre dormitoare. Bucătărie și alte chestii. Spații de depozitare. Așa cred.

Atunci o văd. O ușă deschisă; lăzi cu sticle, tuburi încolăcite de plastic, legături pentru prinderea cablurilor. Un șezlong. O saltea subțire întinsă pe podea.

Simt cum ceva mă mușcă de încheietură. Un pumn în stomac. Mă încovoi.

— Alex? spune Monica. Ce s-a întâmplat? Ce e?

Nu, îmi spun. *Nu.*

Nu aici, nu s-a întâmplat aici.

Dar poate că mă înșel. Poate s-a întâmplat.

Atunci

31

Închide ochii. El o pipăie, dar încearcă să nu simtă.

De jos se aude muzică. O simte cum pulsează prin podea.

Îi spune că ea a cerut-o, ceea ce înseamnă că așa trebuie să fi fost.

Îi mai spune că iubitul ei a zis că e în regulă, ceea ce înseamnă că trebuie să fie în regulă.

Îi spune și că iubitul ei nu se supără, ceea ce înseamnă că nu se supără.

Mai întâi a fost „Ți-ar plăcea s-o facem în trei?”

Nu.

Apoi a fost „Dacă mă iubești, o s-o faci”.

Te iubesc.

„Atunci fă-o.”

Apoi sexul în trei a devenit doar sex în doi. Și nu cu iubitul ei. Pentru prima dată, iar acum e prea târziu, își dă seama că ăsta a fost planul de la început.

Își amintește de sfatul celeilalte fete. Nu plânge. Nu te opune. O să fie mai rău. Nu-i așa de nasol dacă nu te gândești la asta.

Așa că n-o face. Se gândește la iubitul ei. El i-a zis c-o iubește. Știe că umblă cu multe alte fete, dar i-a spus că ele nu înseamnă nimic, fiindcă pe ea o iubește. Deci înseamnă că așa trebuie să fie, altfel de ce i-ar spune-o? Și dacă ea îl iubește pe el, așa cum spune, sigur că va face asta, lucrul ăsta mic, mic, pentru el? Pentru ei amândoi?

Până la urmă, i-o datorează. I-o datorează iubitului ei, i-o datorează bărbatului de deasupra ei. Le e datoare amândurora.

Aude sunetul unei haine scoase. Îl simte respirând în urechea ei, grohăind ca un porc. Îi pute respirația. Stă întinsă, cât poate de nemișcată. Poate că, dacă se străduiește suficient, reușește să-și imagineze că nici nu se întâmplă. Că nu e ea.

I-a spus că o iubește și asta e ce faci pentru iubire. Simte că i se prelinge ceva pe obraji. Lacrimi, își spune. Nu-s decât lacrimi. Dar cel puțin s-a sfârșit, s-a terminat cu asta, a fost ultima dată. I-a promis. O dată și gata.

Însă e doar începutul. Iar ea o știe deja.

Acum

32

Monica o ia înainte și coboară treptele. Locul pare mai aglomerat – au ajuns câțiva oameni și s-au așezat la bar, iar un grup se îngrămădește la intrarea în sală –, dar cumva, sunt mai potoliți. Chipul proprietăresei este cuprins de îngrijorare; cu toții au, de fapt, aceeași expresie pe față și au coborât tonul vocii. În aer nu-i nici urmă din frivolitatea obișnuită.

— S-a întâmplat ceva, spune Monica în timp ce ne croim drum prin mulțime, către bar. O s-o întreb pe Beverly.

Ceva îmi agită măruntaiele, ceva aflat în hibernare care s-a trezit și acum se întinde. Monica ajunge prima și discută în șoaptă cu proprietara barului. Nu vreau să pun întrebarea; ar însemna să dau lucrurilor un contur real, însă n-am de ales.

— Ce se întâmplă?

— E vorba despre Ellie. A dispărut.

Prin mine trece un bizar sentiment de ușurare. Lucrul de care mi-era groază s-a întâmplat.

— Când?

— Trebuia să se întâlnească aici cu prietena ei, Kat. N-a apărut. Și nu-i nici acasă.

— Au sunat-o?

— A sunat-o Kat. Are telefonul închis.

— Și poliția…?

— Spune că e prea devreme.

— Prea devreme? Le-au zis polițiștilor despre Daisy? Și despre Zoe?

— Da. Spun că probabil Ellie o să apară, dar vor trimite oricum pe cineva. Tatăl ei este pe drum. Câteva persoane vorbesc deja să meargă s-o caute.

Mă simt slăbită; îmi atârnă umerii. Am ajuns prea târziu ca s-o salvez. Beverly împinge spre mine, pe tejghea, paharul cu whisky comandat mai devreme.

— Bea-l, scumpo.

Trag o dușcă zdravănă, savurând arsura din piept. Nu, nu se poate întâmpla așa ceva. Nu din nou. Dintr-odată, nu-mi doresc nimic altceva decât o țigară. Aproape că-i cer una Monicăi, dar până la urmă reușesc să rezist. În colțul cel mai îndepărtat se iscă brusc agitație, se vorbește tare, nu chiar cu mânie, dar pe-aproape. Un glas se înalță peste celelalte.

— Mă doare în cur! Știu ce am văzut. Ce mai așteptăm?

— Nu! vine răspunsul din partea unei voci pe care o recunosc.

Bryan. Sună implorator, cu frustrare, încercând să păstreze controlul.

— Oameni buni! Stați un pic…

Strigătul lui Beverly îi acoperă pe toți. Vocea ei se înalță, reducându-i pe toți la tăcere.

— Fraților! spune ea. Ce se întâmplă?

— Ei bine, dă-i drumul, în cazul ăsta, spune cineva din mijlocul grupului unde e Bryan.

Un tip pășește în față; este Pete, de la sala de jocuri. Restul sunt mai mult sau mai puțin tăcuți.

— Tocmai le-am zis, începe Pete, plimbându-și privirea prin sală. Știm că le filma. Așa că ăsta poate fi un motiv. Trebuie să mergem acolo, sus.

Încremenesc. Câțiva își îndreaptă privirea către mine. Știu despre cine vorbește. Știu la ce film se referă.

— De unde știi că el e?

Acum Pete se uită țintă la mine. Pentru o secundă nu-mi dau seama de ce, ca și când mi-ar lipsi câteva cadre dintr-un film, dar apoi mă întreabă ce vreau să zic și-mi dau seama că eu sunt aia care a pus întrebarea. Tușesc și repet întrebarea.

— De unde știi că David a fost? Cel care le filma pe fete?

Un alt tip, aflat lângă ușă, pășește în față.

— L-am văzut eu.

Toată lumea se întoarce să se uite la el.

— Cobora pe drum, spune el, arătând spre debarcader. Avea în mână un soi de cameră de filmat. Se purta ciudat –

cum se poartă el, știți voi. Apoi, un pic mai târziu, le-am văzut pe fete. Kat și Ellie, iar el a început să le filmeze. Fără ca ele să-l vadă. De sus, de pe Traficanților.

Se referă la aleea din spatele birtului.

— Și tu ce făceai pe-acolo? vine o voce din spate.

Replica lui vine imediat, acidă.

— Îmi vedeam de rahaturile mele. Cum ar trebui să faci și tu, ha? Chestia e că el se afla acolo, filmându-le. De ce-ar face una ca asta, ha? Și dacă ne gândim la ce s-a întâmplat cu Daisy și toată tărășenia, se cam explică.

— Ce se explică?

Lumea se uită din nou spre mine.

— Crezi că el a răpit-o?

— Ce naiba e cu tine?

— Haide, omule, spune Monica. Încearcă și ea să fie de ajutor.

— Da, păi, nu a chemat-o nimeni aici.

Privirile sătenilor mă sfredelesc. Nu știu ce să spun.

— O știa și pe Zoe.

Îndată ce o spun, îmi dau seama că a fost o greșeală. Se vor ivi întrebări; va trebui să le spun că știu că a fost violată de un bărbat mai în vârstă, pe care ea îl numea încă iubitul ei. Un murmur străbate adunarea.

— N-ar fi trebuit să faci asta, îmi spune Monica șoptit.

Nu pe un ton aspru, dar e încă uluită. În sală se așterne tăcerea, preț de o clipă, dar decizia a fost luată deja. Se întorc cu toții spre ușă.

— Atunci hai, spune cineva aflat mai în față, un tip scund, roșcat, tuns scurt. Hai să mergem și să terminăm odată.

— Stați așa! spune Bryan, însă el se află în spate de tot și cei mai mulți îl ignoră. Să ne gândim un pic înainte…

Mulțimea se împarte în două. Vreo zece oameni pornesc în forță, conduși de roșcat. Par energizați de scopul propus; cred că știu unde se află Ellie, că se duc s-o aducă înapoi și, poate, să le răzbune și pe Daisy și Zoe.

Mi-i imaginez cu furci și topoare. Cortina vinei cade asupra mea, grea, apăsătoare și ciudat de familiară. Eu am făcut asta, îmi spun. E vina mea. Arunc o privire spre Bryan, de parcă el ar putea să-i oprească, să-i aducă înapoi, să-i liniștească, dar nu observă. Vine spre noi și îi zice Monicăi:

— Ar trebui să mergem, îl aud spunând. O să iasă nasol.

Apoi se întoarce spre mine.

— Haide.

Ajungem la Stânci și începem să urcăm spre Casa de pe Faleză. Aerul s-a schimbat, mă zgârie pe gâtlej, dar când mă uit după ceilalți, nici urmă de ei. Bryan zorește în sus, pe cărare, până când ne trezim cu Casa de pe Faleză drept în față, cumva tot de o întunecime malefică, chiar și în lumina zilei. Scot camera cu un alt val de vinovăție, dar îmi amintesc mie însămi că asta e meseria mea, îmi spun că nu mă aflu aici ca să-mi fac prieteni, nu de aia am venit. Mulțimea a ajuns înaintea noastră, s-a mai mărit cu încă unii adunați în drum. Cei mai mulți stau în spate, bârfind cu șoapte grăbite, dar roșcatul este deja la ușa lui David. Bate o dată, de două ori, apoi se dă înapoi, strigând.

— Ieși afară, nenorocitule! urlă el cu voce asprită de furie și înflăcărată de ură.

Îl filmez de aproape. O parte din mine nu se poate abține să nu se simtă satisfăcută că mă aflu aici, ca să filmez scena, cu toate că aș renunța chiar și la asta ca s-o aduc pe Ellie înapoi, nevătămată.

Bryan pășește în față.

— Haide, omule, spune el, iar celălalt pare să se răzgândească.

Spune ceva, dar nu prea aud ce, iar Bryan îi răspunde la fel de liniștit, apoi roșcatul coboară de pe veranda lui David, ca să-i facă loc lui Bryan să bată la ușă.

— David? spune el. Sunt eu. Bryan. Ieși afară, prietene.

Prietene? îmi spun. Asta nu sună deloc bine. Totuși, așteptăm. Va răspunde oare? Peste noi coboară o liniște fantomatică; mulțimea e liniștită, ne ținem respirația în

grup, ca și cum am aștepta să înceapă un spectacol. Se vede ceva mișcare înăuntru, abia vizibilă prin fereastra cu vitralii, un joc de lumini și umbre. Bryan se apleacă și mai mult spre ușa închisă, dar nu spune nimic. M-am înșelat. Era doar o reflexie. Nu-i aici. Câteva clipe mai târziu, Bryan li se adresează celor care-l privesc.

— Nu răspunde, spune el. Lăsați-mă să verific și în spate.

— Pierdem vremea!

Apoi mai strigă cineva. Nu văd cine.

— Lăsați-l să verifice, bine?

Pare că replica asta a parat un pic mulțimea. Bryan dispare în spatele casei și trece un minut. Când se întoarce, anunță:

— Niciun semn de viață.

— Nenorocitul naibii, se aude o voce. E înăuntru, fir-ar el al dracului! Uitați-vă!

Ridicăm cu toții capetele, ca unul. De data asta se vede clar mișcare la fereastra de deasupra noastră. Draperiile se mișcă de parcă ar fi fost trase deoparte și lăsate apoi să cadă. Mulțimea se încinge și mai tare și cineva aruncă spre casă o piatră măricică.

E o lovitură bună. Ajunge la fereastra de la care văzuserăm mișcare și trece prin ea, spărgând geamul. De jos se aud urale, ca și când hoarda a mirosit prima dâră de sânge. Mă uit spre Monica. Vorbește la telefon și mă simt ușurată când înțeleg că a chemat poliția. Situația e foarte tensionată, pe cale să explodeze. E vina mea, îmi spun iar. E numai vina mea. Îi văd cum își croiesc drum dărâmând ușa de la intrare, apoi năvălesc înăuntru; îl târăsc afară, are nasul însângerat, fața a început deja să i se învinețească. Văd casa în flăcări, din ea se ridică fum negru și toxic.

Sau poate că Ellie e acolo, înăuntru. Poate că pierdem vremea, deși exact asta ar trebui să facem, să dăm buzna înăuntru și s-o scoatem de acolo. Bryan înfruntă mulțimea, cu mâinile ridicate.

— Oameni buni, spune el. Hai să ne calmăm, ce ziceți?

Un cor de mormăieli dezaprobatoare.

— Lăsați-mă să vorbesc cu el, continuă Bryan, întorcându-se iar către casă, înainte să-i poată răspunde cineva.

Strigă tare:

— David! Ieși afară. Nu vrem decât să vorbim cu tine!

Facem cu toții liniște, dar singurul răspuns este vântul aspru șuierând în jurul casei. O altă voce se înalță din mulțime, ascuțită și pătrunzătoare, în timp ce o siluetă se apropie repede pe cărarea accidentată.

— Încetați!

Este Kat.

— Încetați! repetă ea. Lăsați-l în pace!

Monica aleargă în întâmpinarea ei, dar Kat o împinge și trece mai departe, hotărâtă.

— *Încetați!* țipă ea. Ellie nu-i aici!

Roșcatul scuipă vorbele spre ea:

— Atunci unde e, ha?

Kat se ține tare.

— Nu știu, spune ea printre lacrimi. Dar nu-i aici. El n-are nimic de-a face cu asta.

— N-ai de unde să știi.

— Ba știu, spune ea. Lăsați-l în pace! Orice i s-ar fi întâmplat lui Ellie, nu-i vina lui!

Roșcatul scutură din cap și se uită în pământ, de parcă ar avea de luat o decizie. Când ridică privirea, e limpede că vrea sânge acum, după ce a apucat să-i simtă gustul. Bombăne ceva în direcția lui Kat, apoi se întoarce din nou spre ușa lui David.

— Hai să punem mâna pe nenorocit.

Kat se repede asupra lui. Este mai înaltă decât el și, cu toate că nici pe departe la fel de solidă, profită de elementul surpriză. Îl izbește și-l dezechilibrează, aproape că-l pune jos, dar după un scurt moment de confuzie roșcatul se dezmeticește și o împinge zdravăn, iar Kat

cade în noroiul rămas după topirea zăpezii. Monica se repede s-o ajute să se ridice.

— Porcule, spune ea, însă bărbatul o ignoră și se întoarce să continue treaba începută la ușa lui David.

O sirenă sparge tăcerea. Undeva sub noi, de cealaltă parte a aflorimentului, în micuța curbă ac-de-păr unde drumul dispare ca și când n-ar fi, se văd străfulgerări roșii-albastre. O mașină de poliție trage pe dreapta. Zăresc două sau trei siluete în uniformă, o străfulgerare de galben, o vestă fluorescentă. Polițiștii se îndreaptă spre noi pe jos, urmați de câțiva săteni. Pe măsură ce se apropie, îl zăresc și pe Gavin printre ei și mă întreb dacă nu cumva el i-a chemat, cum a aflat de toată tărășenia, cât de implicat este, mai exact. Ajunge și îl văd cum ezită, de parcă n-ar ști ce să facă.

— Ești bine?

Îi spun că sunt în regulă și ne îndreptăm privirea spre casă. Polițiștii par să se fi despărțit. Unul bate la ușă, strigă prin fanta cutiei de scrisori, în timp ce celălalt se îndreaptă spre partea din spate a casei.

— Ne vedem mai târziu? mă întreabă el, lipindu-și mâna de a mea.

— Da.

— Unii dintre ei pun la cale să iasă, s-o caute pe Ellie.

— Foarte bine, îi răspund, ridicând privirea. Ar trebui să ajutăm și noi.

Nu spune nimic. David iese din Casa de pe Faleză flancat de polițiști. Când trece pe lângă noi, mulțimea vuiește. Pare îngrozit; se uită țintă în pământ. Cineva strigă la el – *pedo,* mi se pare –, iar el tresare.

Ofițerul din dreapta lui îl privește aspru pe cel care a strigat.

— Nu vrem de-astea aici, spune el, strângând și mai tare brațul lui David. Și voi ar fi mult mai bine să vă vedeți de ale voastre.

— Atunci el ce-a făcut? se aude o voce. Unde e fata?

Polițistul mai răspunde o dată, tot fără să încetinească.

— N-a făcut nimic, din câte știm până acum.

— Atunci de ce l-ați arestat?

Nu răspunde nimeni și îmi dau seama că David nu este arestat, ci protejat. Se mai aud câteva strigăte și, în cele din urmă, polițistul răspunde:

— Uite, încă nu știm unde este Ellie. Așa că ați face mult mai bine dacă ați încerca s-o găsiți decât să stați aici și să faceți probleme. OK?

Prin mulțime trece un murmur. Câțiva privesc înapoi, spre Casa de pe Faleză, dar Bryan a intrat înăuntru și ușa e închisă. N-o văd nicăieri pe Monica.

— Deci asta e tot? se aude o voce. Asta-i tot ce-aveți de gând să faceți?

Îi răspunde polițista din stânga lui David:

— Este cineva pe drum. Acum dați-i drumul de-aici.

Mă întorc spre Gavin.

— Hai să plecăm.

33

Hotărâm să mergem pe jos. Se apropie refluxul. Înainte de a ajunge la debarcader auzim râsete, strigăte și ciocnitul zgomotos al sticlelor. Peste toate plutește muzica, acoperind valurile oceanului care se sparg la mal, *vum-vum-vum.* Un pic mai încolo în lungul plajei, lângă unul dintre diguri, cinci sau șase băieți stau adunați în jurul unui foc, fumând și bând. Din ce văd, își trec unul altuia un joint. O sticlă de vodcă.

— Vino, îi spun lui Gavin.

Îi ocolim pe adolescenți, stând departe de apă, și mergem spre tufărișul din umbra stâncilor.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu Ellie?

Înghite greu.

— Nu știu.

— Se întâmplă iarăși, nu-i așa?

Gavin se uită la norii din depărtare.

— Cine știe? Poate că a pierdut noțiunea timpului. Nu a trecut chiar *atât* de mult.

Ne oprim din mers.

— Chiar crezi asta?

Scutură din cap.

— Nu. Presupun că nu.

Mă gândesc la ce am văzut la etaj, în birt. La ce mi-au spus părinții lui Zoe.

— Fetele. Eu cred că sunt abuzate.

E prima dată când folosesc acest cuvânt de când m-am întors aici. Mi se lipește de limbă. Gavin încrucișează brațele la piept și nu-mi dau seama dacă este din cauză că nu vrea să creadă sau din cauză că nu vrea să admită faptul că și el se gândește la același lucru.

— Nu… începe el, dar îl întrerup.

— Știi că Zoe era însărcinată?

Trupul pare că i se prăbușește.

— Cine ți-a zis asta?

— Părinții ei. Mă rog, maică-sa.

Privește departe, spre apă.

— Ai fost la ei? Când?

— Acum câteva zile. Dar…

— Nu mi-ai zis.

Se uită fix la mine. Îl privesc și eu pentru o clipă. E furie? Enervare?

— Nu, spun. Nu ți-am zis.

— De ce?

Simt cum îmi apasă o greutate pe piept. Am dat de bucluc, o să fiu pedepsită. Mi-am dat drumul la gura asta mare când ar fi trebuit să mi-o țin închisă.

La dracu' cu asta. Îl privesc drept în ochi.

— De când trebuie să-ți dau ție raportul cu tot ce fac?

Acum se uită țintă în pământ. Mă întreb dacă am gestionat lucrurile greșit, dacă o să se răsucească pe călcâie și o să plece. Dar îl văd ridicând capul și încercând un zâmbet.

— Îmi pare rău. Doar că… aș fi putut veni cu tine.

Ezită, dar mergem mai departe.

— Și ce ți-au mai zis?

Nu prea mă simt tentată să-i împărtășesc totul, nu acum, așa că îi spun doar:

— Nu prea multe.

— Cine era tatăl?

— Nu știau. Dar maică-sa crede că Zoe avea un iubit, un bărbat mai în vârstă, de aici, din Blackwood Bay. Și mai există și un unchi de care era foarte apropiată, dar părinții nu cred că el ar avea ceva de-a face cu asta.

— Sunt siguri?

— Au spus că nu.

Fac o pauză.

— Nu erau convinși nici că Daisy s-a sinucis.

— Deci poate că toate sunt legate între ele?

Dau din cap, în semn de încuviințare.

— Trebuie s-o găsim pe Ellie.

Gavin se uită înapoi, spre grupul de băieți și focul lor de tabără.

— Crezi că ar merita să-i întrebăm și pe ei?

— N-are ce rău să facă.

Ne îndreptăm într-acolo. Camera îmi atârnă de gât și încep să înregistrez când ajungem mai aproape.

— Scuzați-mă, încep eu.

Băieții ridică privirea. Unul încearcă să palmeze jointul, dar mirosul este înțepător și imposibil de confundat.

— Ce e?

Este băiatul de la cafenea, cel care era cu Ellie și Kat. Reușește cumva să pară deopotrivă agresiv și complet neinteresat de orice aș avea de spus.

— Mă întrebam dacă o știți pe Ellie.

— Da’ care-i treaba ta?

— Știi unde e?

— Habar n-am, iubito.

Sunt tentată să reacționez și să-i spun că n-are niciun drept să-mi zică așa, că dacă nu-și vede de ale lui îl învăț eu minte de n-o să uite niciodată, dar îl las în plata Domnului. Sunt momente când merită să duci bătălia asta, însă acesta nu-i unul dintre ele.

— Știi că a dispărut?

— Da.

— Dar nu știi unde s-a dus?

— Nu. Habar n-am unde e Ellie. OK? N-are nimic de-a face cu mine.

Nicio reacție, doar zgomotul boxei pe care au conectat-o la unul dintre telefoane, muzica pe care nici nu s-au obosit s-o dea mai încet. Mă privește sfidător, așa că îmi îndrept atenția spre ceilalți.

— Dar voi, restul? Nici voi n-aveți nicio idee, presupun?

Câțiva se foiesc stânjeniți. Cel cu jointul își plimbă privirea întâi spre prietenii lui, apoi spre Gavin și în cele din urmă spre mine.

— El e ăla, nu? Pizda aia perversă.

Flutură în direcția Casei de pe Faleză mâna cu care palmează jointul, de parcă ar avea cineva îndoieli la cine se referă. Ridic privirea și pentru o clipă mi se pare că văd pe cineva acolo, o siluetă singuratică stând chiar pe marginea stâncii, privindu-ne. Sau pregătindu-se să sară în gol.

Îmi mut privirea.

— El trebuie s-o fi luat, spune băiatul. Așa cum le-a luat și pe celelalte.

Mă holbez la el. Este un puști plin de coșuri. Habar n-are de nimic.

— De ce ești așa sigur?

Râde.

— Știe toată lumea. Doar că n-o zice nimeni, gen.

Mă uit iar spre Stânci, dar nu e nimeni acolo.

— Haide, spune Gavin. Trebuie să mergem.

Pășim pe debarcader. Norii sunt groși; se întunecă. Ellie este acolo, undeva. Poate că e singură, încercând să scape. Asta, dacă are noroc.

— Trebuie s-o găsim, îi spun lui Gavin, dar înainte să-mi poată răspunde, îi sună telefonul.

— Era Bryan, îmi spune după ce termină conversația. Au nevoie de cheile de la primărie. Polițiștii. Au sosit.

Când ajungem, găsim un grup care așteaptă la intrare. Sunt acolo și Monica, și Bryan. Alături de el se află o femeie pe care n-o recunosc, plus doi polițiști în uniforme. E ultimul lucru pe care mi l-am dorit, dar iată-i aici.

— Îmi pare rău, spune Bryan când ne apropiem. Nu aveam cheile la mine.

Femeia de lângă el întinde mâna. Poartă o haină lungă, neagră, pantaloni și ghete. Are fața colțuroasă și severă; îmi imaginez că e genul căruia nu-i face plăcere și nici nu-i obișnuită să fie lăsată să aștepte.

— Detectiv-inspector Butler, spune ea în timp ce Gavin îi strânge mâna. Heidi. Mă bucur să te cunosc.

Apoi se întoarce spre mine.

— Iar tu ești?

— Alex Young, îi spun. Nu sunt de pe-aici. Am venit…

Ezit, iar ea înclină capul.

— Cu treabă.

— Cu treabă? Cum ar fi?

— Fac un film.

Își mută scurt privirea de la mine la Gavin.

— Da, bine. Purcedem?

Gavin descuie ușa și intrăm cu toții. O privesc pe Butler din spate. Este compactă, eficientă. Emană încredere și este evident că Bryan, cel puțin, este deja fermecat de ea. O urmează ca un cățeluș flămând. Ea cercetează încăperea, apoi vorbește cu unul dintre polițiști.

— Unde e fata?

La început am impresia că se referă la Ellie, apoi realizez că vorbește despre Kat.

— Pe drum. Cu tatăl ei.

— Bine.

Clatină din cap.

— Deci știe cineva ceva?

Polițistul bâjbâie prin agendă, iar ea oftează, apoi se uită roată prin sală.

— Nimeni?

Monica face un pas în față.

— Kat, începe iar ezitantă, adică prietena lui Ellie, a spus că au vorbit să se întâlnească, dar Ellie nu a apărut, iar când…

— Când a fost asta?

Monica se uită la ceasul din capătul sălii.

— Acum aproape trei ore.

— Unde să se întâlnească?

— La pavilion, cred.

— De ce?

Nu răspunde nimeni. Nu știe nimeni. Pierdeau vremea pe-acolo, presupun. Fumau un joint. Nu făceau nimic și făceau totul în același timp, în felul în care o fac adolescenții.

— Nu a reperat-o nimeni? întreabă Butler.

Răspunde polițistul din dreapta ei.

— Nu.

— Nu există martori ai unei eventuale răpiri?

Polițistul scutură din cap.

— Pur și simplu n-a apărut la întâlnirea cu prietena ei și și-a închis și telefonul?

— Da, spune el. Dar…

— Este adolescentă.

— Știu…

— Nu așa fac tot timpul adolescentele?

— …dar locul ăsta, continuă el. Nu e pentru prima dată când se întâmplă așa ceva aici. S-ar putea să avem nevoie de o Alertă Salvare Copii.

Butler cercetează sala.

— Spuneți-mi.

Trebuie să fie nouă în zonă. Monica face un pas în față, la fel și Bryan. Amândoi sunt evident agitați.

— Acum zece ani, spune Monica. A dispărut o fată. Sadie Davies.

Mă uit în podea. Nu mă pot abține. Sunt ca un copil de-o șchioapă pe care l-au prins.

— Zece ani. Și n-a apărut?

Polițistul scutură din cap.

— Nu prea cred.

— Nu prea *crezi*?

— A apărut, într-un fel, spune Bryan. Mamei ei i s-a spus că a fost găsită. În Londra. Dar că nu vrea să vină acasă.

— Da, bine, spune Butler. Deci avem o fată care a fugit la Londra. Acum zece ani.

Gavin face un pas în față.

— Mai este cineva. Zoe Pearson. Și ea a fugit. Acum trei ani și jumătate. Și n-a fost găsită până acum.

Și Daisy, îmi spun. *Și Daisy,* dar nu spun nimic. Oficial, Daisy a murit. Oficial, a fost sinucidere.

Butler înclină capul.

— OK. Altceva?

— Zoe…

Gavin îmi aruncă o privire.

— Era însărcinată.

Monica și Bryan se uită amândoi la mine.

— Ce vârstă avea?

— Paisprezece ani.

Se întoarce spre polițist.

— E un pic cam devreme pentru o alertă de răpire completă, spune ea. Cel puțin până nu apucăm să vorbim cu prietenii și părinții. Dar să începem procesul, să fie. Să încercăm să punem mâna pe computerul fetei și să-i localizăm telefonul, dacă putem. Oamenii au pornit în căutarea ei?

— Câțiva, răspunde Monica.

— Bine. Cineva ar trebui să coordoneze căutarea.

Mi se pare că Gavin este pe cale să se ofere voluntar, dar apoi îl văd pe Bryan ieșind în față, abia reușind să-și ascundă nerăbdarea zeloasă.

— Pot s-o fac eu. Ne putem aduna la birt.

— Sau aici? spune Gavin.

— La birt e mai bine, spune Monica. În perioada asta a anului sunt mai mulți oameni acolo, jos, decât aici, sus.

Butler ne privește pe toți trei, așteptând să ne decidem. După un moment, Gavin cedează.

— Bine, spune ea. Așa rămâne.

Apoi se întoarce spre polițiști.

— Hai să ne facem baza aici. Acum. Unde mama dracului e tatăl? Vine târâș?

34

Mă ridic în liniște, înainte de ivirea zorilor, în timp ce Gavin sforăie ușor. Aseară am stat până târziu pe-afară cercetând stâncile, căutând indicii. Când ne-am întors la Vapor, cu mâna goală, am aflat că nu eram singurii. Pe mese fuseseră întinse hărți cu teritorii delimitate cu markerul; zone alocate diferitelor grupuri. Nimeni nu găsise nimic; fata dispăruse pur și simplu, fără s-o vadă nimeni. Părinții ei i-au spus lui Butler că nu-i stătea în fire, Kat a spus că nu s-a întâmplat niciodată ca Ellie să nu apară la întâlnirea cu ea fără să-i dea de știre și într-un final, aseară, a fost emisă o alertă.

Ajung în bucătărie și îmi torn un pahar cu apă, apoi îi dau Monicăi un mesaj, ca s-o întreb ce noutăți are. În așteptarea răspunsului, mă așez la masă și privesc cerul. Mă gândesc la Ellie, de parcă în felul ăsta aș putea-o aduce înapoi, dar chiar atunci primesc un mesaj scurt de la Monica. *Deocamdată nimic. Oamenii vor ieși curând din nou pentru căutări. Îți dau de veste.*

Măcar nu e niciun cadavru. Nici haine aduse la mal pe vreo plajă îndepărtată. Sau n-au fost găsite încă. Las paharul jos. Trebuie să mă apuc de treabă.

Îmi iau stativul și plec pe jos spre Stânci, trecând pe lângă Casa de pe Faleză. Îmi potrivesc camera în direcția stâncii și mă uit prin vizor. Capul Piscului abia dacă se vede mult spre dreapta, chiar la marginea cadrului. Dacă panoramez spre stânga, Malby licărește în depărtare. În schimb focalizez imaginea chiar pe Casa de pe Faleză și pe marginea stâncii, la mică distanță de ușa de la intrare. Cinci pași pe cărăruie, alți câțiva să ieși de pe potecă și să ajungi pe muchie. Apoi nu mai este nimic decât marea, neagră ca smoala, bântuită de secrete, de cadavre și de moarte.

Asta este priveliștea zărită de Monica în noaptea aceea? Este și Ellie acolo, jos? Apăs pe butonul *Înregistrare,* apoi

ezit o clipă înainte de a mă îndepărta de cameră și a intra în cadru. Un pas, doi, trei. Țin capul plecat, brațele îmi înconjoară strâns trupul. Mă îndrept spre Casa de pe Faleză, încerc să-mi imaginez că sunt Daisy. Pornesc spre stâncă – patru pași, cinci –, mai departe și mai departe, spre căderea în gol, spre moartea fără de sfârșit. Dar de ce? De ce sunt aici? Ce s-a întâmplat cu mine? Cine mă determină să fac asta? Un băiat în geacă de piele care nu mi-a spus că mă iubește? O prietenă care m-a trădat? Un bărbat care a profitat de mine?

Șase, șapte. Dar Monica a văzut-o. Și a lăsat și un bilet. Opt. Nouă. Biletul despre care chiar mama lui Daisy mi-a zis că nu înseamnă nimic. Zece, 11, 12 și am ieșit de pe aleea de prundiș, pe cealaltă parte, spre iarba abia răsărită.

Dar cum să nu însemne nimic? Adică voia să spună că nu a fost scris de Daisy? Însă ea a fost cea care a identificat-o, ea a spus poliției că era scrisul fiicei ei. Treisprezece, 14,15.

De ce-ar fi spus una ca asta, dacă nu era adevărat?

Șaisprezece. Acum am ajuns. Mă pot uita drept în hău, peste margine. Încă un pas și n-aș mai fi pe teren sigur. Smocuri de iarbă udă, pietre desprinse, noroi întărit. Dacă n-ar fi venit dezghețul, aici ar fi fost gheață, încă un pericol, încă un element care să mă facă să mă dau de-a dura. Îmi vine să mă întorc și să fug, dar n-o fac. Mă uit în jos, în valurile de dedesubt. Este ca și cum aș privi în trecut printre crestele albe și înspumate ale prezentului, ca și cum aș plonja în întunecimea trecutului. Adevărul e undeva, aproape. Plutește în aer, aproape că-l pot atinge. Măcar dacă aș putea înainta puțin, încă un pas sau poate doi. Atunci aș ști, aș ști ce-a simțit, aș ști ce s-a întâmplat. Pentru o clipă aproape că sunt tentată s-o fac. Aproape.

— Alex!

Vocea este îndepărtată, aspră, numele pe care-l strigă e străin. Îmi ia o secundă să înțeleg că este al meu și încă una să ridic privirea, să văd cine mă strigă. Departe, pe

drumul care duce spre sat s-a ivit o siluetă, încă prea îndepărtată ca s-o pot recunoaște, dar observ că aleargă spre mine.

— Alex! strigă din nou. Oprește-te!

Oprește-te, îmi spun. *Oprește-te.* Mă uit spre apă. Mi-o imaginez pe Monica strigând-o pe Daisy. De ce n-a ascultat-o?

— N-o face!

Mă dau înapoi. Mă înconjoară două brațe, sunt prinsă strâns, luată pe sus și pentru o clipă mă gândesc că oricine-o fi s-ar putea la fel de bine să mă împingă în față, să mă arunce în hău. Este Gavin, îmi spun, vine după mine. M-a mințit. El a luat-o pe Ellie, până la urmă.

Sau David, întors de la secția de poliție, știind că eu sunt cea care l-a arătat cu degetul și vrând să se răzbune. Mă pregătesc să cad, dar mă răsucesc până când ajung cu fața spre casă. Abia atunci cel care m-a prins îmi dă drumul.

Este Bryan, roșu la față; stropi de salivă îmi aterizează pe față, pe buze.

— Ce mama naibii faci?

Mă ține la o lungime de braț. Îi freamătă nările, vocea îi tremură; pare îngrozit.

Sau furios. Am impresia că o să mă scuture zdravăn, că o să-și pregătească pumnul și o să mă pocnească. Rezist impulsului de a mă bate cu el, de a mă dezlănțui, de a mă înfige în el, de a-i scoate ochii; măcar un genunchi în ouă, dacă nu altceva. Este un răspuns primitiv, instinctiv. Nu știu de unde vine.

— Nimic, suspin eu, iar mâinile îi cad fără vlagă pe lângă corp.

O fracțiune de secundă mi le doresc iar încolăcite în jurul meu.

— M-ai speriat! Am crezut că…

Îl privesc. E doar Bryan, înfricoșat și îngrijorat. Știu ce a crezut. Știu cum a părut.

— Doar mă uitam.

Arăt spre cameră.

— Filmam… De ce?

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— Despre ce? Oh, Doamne. E vorba de Ellie? A fost…?

— Nu, spune el. Nu. E în continuare dispărută.

Aruncă o privire spre ferestrele Casei de pe Faleză.

— Uite. Este… putem merge în altă parte?

— Cum m-ai găsit?

— M-am dus acasă la Monica. Am vorbit cu Gavin. Mi-a zis că aici o să fii.

Tușește stânjenit și întinde mâna încă o dată. Mi-o așază pe braț. De data asta în semn de rugăminte, dar mă trezesc opunând rezistență în continuare. Mă întreb dacă e din cauză că vrea să mă îndepărteze de marginea stâncii, dacă se întreabă ce-aș fi capabilă să fac.

— Vii? Putem vorbi și pe drum.

— Nu! îi spun din nou. Spune-mi ce s-a întâmplat!

Coboară vocea, chiar dacă nu suntem decât noi. Pare agitat și încerc să-mi dau seama ce-l sperie.

— Am primit o carte poștală, spune el.

Mă înfioară un soi de agitație nervoasă.

— O carte poștală? De la cine?

— De la David.

Peste noi coboară o liniște bizară. Chiar și vântul pare să se fi oprit. Deci am avut dreptate. David a fost cel care i-a trimis cartea poștală și lui Dan, ca să mă atragă aici. Dar de ce?

— De la David? Și ce scria?

— Uite.

Scormonește prin buzunarul hainei și pescuiește de acolo cartea poștală.

— Aici e. Mi-a lăsat-o la ușă.

O iau cu mâna tremurând. Pe o parte este poza farului de la Capul Piscului.

— Dar e încă la secția de poliție. Nu?

— I-au dat drumul. Nu știu unde e acum. Citește ce scrie.

O întorc pe partea cealaltă. *Am ceva care o să dovedească totul. Pot să i-l dau. Spune-i să se vadă cu mine în seara asta la 8:00. Singură. Nu mai spune nimănui. Te rog. Îmi pare rău.*

— Ai arătat-o poliției? Femeii ăleia, Butler?

— Încă nu.

— De ce?

— Eu tot… tot nu cred că David este implicat…

— Dar cartea asta poștală! Sună de parcă ar vrea să mărturisească.

Ridică privirea spre nori.

— Dacă el a luat-o pe Ellie, atunci cel mai probabil fata e bine. Hai să vedem ce are de zis.

— Dar…

— Dacă află că am implicat-o pe Butler, o să fugă. Sau mai rău.

Îmi amintesc ce mi-a spus despre căderea nervoasă a lui David. Poate că are dreptate.

— Ești sigur că e de la el?

— E scrisul lui.

O privesc din nou. Literele sunt mărunte și caligrafiate atent. Nu sunt aceleași cu cele de pe cartea poștală primită de Dan.

— Unde să mă văd cu el?

Îmi arunc ochii spre Casa de pe Faleză.

— Aici?

— Nu, spune Bryan. Fac pariu că e prea speriat ca să se întoarcă aici, mai ales după cele întâmplate.

— Atunci unde?

Întorc cartea poștală pe cealaltă parte.

— La far?

— Așa presupun.

Mă cuprinde neliniștea. Ce are David pentru mine și ce demonstrează lucrul ăla?

— Vii și tu?

— Zice să te duci singură.

Nu.

Încerc din nou – „Ție ți-a trimis cartea poștală. Știe că tu știi…” –, iar el încuviințează fără tragere de inimă.

Trebuie să mă duc, pentru Ellie, dar David știe adevărul despre mine, ceva ce nu știu nici eu însămi și nu sunt sigură că pot să-l aud.

Dar am mai trecut prin asta, îmi reamintesc mie însămi. M-am trezit în Deal, fără să știu de ce fugeam. Am fost într-un spital, apoi m-au transferat într-o clinică pentru recuperarea memoriei, la dr. Olsen. Acolo am devenit Alex, am găsit-o pe Alice în adăpostul ăla din spatele gării Victoria și, treptat, am pus toate piesele laolaltă. Sau pe unele dintre ele, cel puțin.

Presupun că de aia m-am întors acolo, de aia am făcut *Iarna neagră.*

Și presupun că de aia sunt și aici. Ca să descopăr adevărul. Despre atunci și despre acum.

Atunci

35

S-a întâmplat la o petrecere în adăpost, la câteva săptămâni după venirea mea aici. Eram epuizată; mă simțeam încontinuu umflată și totuși nu mă puteam opri din mâncat. În după-amiaza aia, una dintre celelalte fete – își zicea Krystal-cu-K – m-a întrebat dacă nu cumva mănânc pentru doi. Am scuturat din cap, dar nu puteam fi sigură; ciclul îmi devenise atât de neregulat, încât întârzierile nu mă mai îngrijorau de mult. Am petrecut restul după-amiezii căutând pe Google care sunt semnele sarcinii și mă simțeam deja neliniștită și pusă pe harță când au sosit prietenii lui Dev, cu vodcă, bere și cine-știe-ce-altceva.

Gee – al cărui nume adevărat era Glenn – m-a încolțit în baie. „Sadie!” a spus el, aproape surprins să mă vadă. Era beat, cuvintele îi ieșeau împleticite, mișcările îi erau greoaie. A început să cânte – „Sadie, Sadie, Dă-mi răspunsul tău la…” – și apoi s-a aplecat spre mine, pentru un sărut. Gura îi arăta ca o rană și i-am spus că mai bine mor. Arăta de parcă l-aș fi plesnit.

— Crezi că ești mai bună decât mine, nu-i așa? a spus el. Când tu nu ești decât o curvă grasă, care se dă oricui.

Apoi mi-a băgat mâna între picioare și a dat să mă sărute. Nu știu ce s-a întâmplat mai departe. Îmi amintesc că am văzut reflexia noastră în oglinda de deasupra chiuvetei și n-am recunoscut pe niciunul dintre noi. Mă simțeam ca și când aș fi privit prin obiectivul unei camere de filmat, un film derulându-se pe ecran, cu niște actori care-și joacă rolurile. Pe pervazul din spatele veceului era o sticlă goală de vin și, înainte să-mi dau seama ce fac, m-am trezit cu ea în mână, iar un moment mai târziu Gee se afla prăbușit pe podea, cu sângele curgându-i din față și din gât, adunându-se într-o baltă sub el. Am îngenuncheat, dar nu se mișca.

Am ieșit în fugă. L-am găsit pe Dev și i-am spus:

— L-am omorât pe Gee.

Când ne-am întors să ne uităm, Alice îngenunchease deja lângă trupul căzut la pământ, apăsând un prosop pe rana de la cap.

— Nu e pe cât de rău arată, a spus ea.

Gee a deschis ochii, iar gura lui urâtă s-a mișcat.

— O omor pe curva aia.

Alice s-a întors spre Dev.

— Scoate-o de-aici.

Eram blocată, mă uitam la toată tărășenia de parcă se derula pe un ecran și n-avea nimic de-a face cu mine. Dev m-a apucat de braț și m-a condus prin grupul strâns pe coridor. Când am ajuns la ușă, mi-a spus să-l aștept în parcarea de peste drum.

— Mă întorc și te găsesc eu.

Am făcut ce mi-a spus. După vreo oră a apărut și mi-a dat un telefon mobil.

— Ia ăsta.

— Ce este?

— Unul din rezerva mea. Trebuie să pleci.

— Dar lucrurile mele…

— Ce lucruri? a oftat el. Uite, cu Gee nu te pui. Trebuie să te dai la fund. Mi-am trecut numărul în telefon. Sună-mă. Dar așteaptă câteva săptămâni, bine? O să mă întrebe unde ești și este mai bine să nu știu.

Am pornit telefonul.

— Care e codul?

— Treisprezece șaptesprezece, a spus el și apoi m-a sărutat. Trebuie să plec.

L-am privit plecând, apoi i-am întors spatele, ca să înfrunt noaptea.

Acum

36

Apăs pe *Redare.*

Imaginea se estompează. O pivniță; zidul jilav sclipește, acoperit de mâzgă. La cameră este atașat un bec cu lumină puternică, dureroasă și neiertătoare, iar umbrele au muchii dure și precise. Fără niciun avertisment, ne dăm înapoi și unghiul se lărgește, apoi are loc o răsucire violentă către dreapta și în cadru apare chipul cuiva.

Este Daisy. Plânge și îi curge nasul, are părul ciufulit, ochii injectați. *Ajută-mă,* spune ea. *Ajută-mă, te rog.* O spune iar și iar, dar pe urmă filmarea se schimbă. Face o trecere bruscă prin negru înainte să apară altă imagine. Suntem afară, camera este instabilă, pe pământ se împrăștie aceeași lumină puternică, frunze moarte, cerul înghețat, plin de stele, picioare încălțate în ghete târându-se la început, dar apoi prinzând ritmul până când începem să alergăm, sprintând către un arbore de tisă aflat în depărtare. Sub el este un morman de pietre. Camera luminează niște flori moarte și o femeie îngenuncheată peste mormânt; se apleacă în față, înfige degetele în țărână și aproape că atinge pământul cu fruntea. I se cutremură tot trupul, de parcă ar plânge. Ne apropiem și, în fine, femeia ne aude. Înalță capul. *Ajută-mă,* spune ea. Pare ușurată. *Ești aici!* Începe să sape ca apucată în pământ. *Trebuie s-o scoatem afară,* spune ea. *Ajută-mă. Ajută-mă, te rog.*

Ne apropiem. A dat la iveală un trup, o față îngropată la doar câțiva centimetri adâncime. Camera focalizează și imaginea se limpezește, strălucind în cercul de lumină. Sunt eu.

Mă trezesc exact în secunda următoare.

Când ajung în parcarea din capătul Slate Road, îl văd pe Bryan așteptându-mă deja, rezemat de zid, lângă intrare.

Mă întâmpină vesel, dar îi văd îngrijorarea întipărită pe chip.

— O să ajungem devreme, îmi spune, urcându-se în mașină.

— Bine. Trebuie să mă direcționezi, îi răspund și îmi leg centura.

Mint. Știu drumul, dar nu vreau să-și dea și el seama de asta. Ies din parcare.

— În capăt o iei la stânga.

— Încă nu-i niciun semn de la Ellie?

Scutură din cap. Am fost amândoi plecați toată după-amiaza, deși fiecare separat. De aceea am și adormit, presupun. Dar am și filmat ceva. Discret. Pe tipii din birt alocând zone de scotocit. Grupuri de săteni urcând pe stânci, strigându-i numele. Am zărit-o și pe Liz printre căutători; și pe Monica, și pe Sophie.

În scurt timp ajungem la far și opresc lângă o potecă denivelată, așternută cu pietriș. Este dezolant și nu-i nici urmă de mașina lui David; când opresc motorul, locul se scufundă într-un întuneric deplin, mai puțin sub cercul de lumină aruncat de becul din plafon.

— Ai adus o lanternă?

— O să folosesc telefonul, spun eu.

Tăcerea se înfășoară în jurul nostru.

— Ai încredere în el? N-o să încerce să-mi facă rău? continui eu, deși nu gândul suferinței fizice este cel care mi se zvârcolește în capul pieptului.

Bryan zâmbește liniștitor.

— N-o să pățești nimic.

Găsesc cărăruia de pietriș care urcă spre far. La dreapta se află o clădire scundă și când trec pe lângă ea văd că aici a fost cândva un centru pentru vizitatori. Are pe trei dintre laturi o terasă de lemn putred de-acum, iar ferestrele sunt toate fie sparte, fie acoperite cu scânduri bătute în cuie. Deasupra ușii se zăresc rămășițele unei pancarte pictate, pe care e scris cuvântul *Capul.* Mă uit în urmă. Bryan stă nemișcat în mașină, în întuneric.

Urc mai departe. Farul este vopsit în alb și la baza lui se profilează câteva clădiri abandonate. Turnul nu e înalt, dar tot inspiră admirație, așa cum stă pe marginea stâncii, solemn și de-a dreptul maiestuos.

Ridic camera și filmez, apoi o las să-mi atârne de gât, încă înregistrând. Ajung la capătul potecii, dar nu găsesc pe nimeni. Aleg un zid scund, de unde pot vedea ușor pe oricine se apropie, și mă așez.

Stâng lanterna telefonului și aștept ca ochii să mi se obișnuiască cu întunericul. Totul este nemișcat, apoi aud mașinăria în spatele meu, zumzetul lent, ritmic, al lentilelor care se rotesc. Un pescăruș se înalță deasupra mea, în lumină, cu un țipăt batjocoritor. *Astea-s numai din vina ta,* pare să spună. *Toate astea.*

Vina mea. Mintea îmi zboară imediat la ce s-a întâmplat atunci, în trecut, la ce i-am făcut lui Gee, la noaptea petrecerii. Dar îmi alung gândurile departe și privesc spre mare. Vântul mușcă, mâinile mi se înroșesc și le îndes adânc în buzunare. 8 și jumătate se face 9 fără un sfert și tot nu-i nici urmă de David. Îmi dau seama că mă așteptam oarecum să apară cu Ellie, să spună că-i pare rău și să ne-o predea, apoi să se întoarcă pe ascuns la Casa de pe Faleză. Mi-au amorțit picioarele și când se face aproape 9 mă gândesc să renunț, dar văd o siluetă apropiindu-se din întuneric.

— Eram îngrijorat.

Aprind lumina spre chipul neliniștit al lui Bryan și mă ridic; amândoi suntem ușurați și dezamăgiți.

— N-a venit.

Se mohorăște.

— Hai să ne întoarcem.

— Nu. Să aruncăm o privire prin jur.

Ocolim anexele, cu intenția de a o cerceta pe fiecare în parte, dar când ajungem la a doua văd ușa dată la perete și știu că ceva nu e-n regulă.

Bryan e chiar în spatele meu.

— Ce e? mă întreabă el și îi răspund că nu știu.

Văd, în schimb, că în încăpere se află numai câteva polițe și niște scări ce duc undeva, în întuneric.

— Trebuie să fie vreun fel de cameră de depozitare, spune Bryan.

Pare la fel de speriat ca mine.

— Haide. Să plecăm.

— Nu. Eu intru.

Mă urmează. Zidurile sunt jilave, scările de cărămidă, alunecoase. Pășesc cu grijă, filmând încontinuu, iar propria respirație îmi răsună în urechi. La capătul treptelor nu văd altceva decât întuneric.

— Ellie? spun încet, însă unicul răspuns este ecoul vocii mele, apoi glasul lui Bryan de pe treapta din spate:

— Vezi ceva?

Ridic lumina lanternei. Firele de praf dansează ca niște stele. Este o pivniță mică; într-un colț sunt niște butoaie, cutii goale de vopsea, o grămadă de lemne vrăfuite grosolan lângă perete. Mătur încăperea cu privirea și apoi văd ceva așezat pe podea. Unul dintre pantofii cei urâți ai lui David.

— Bryan? spun cu vocea frântă. Uite.

Îl găsim în spatele mormanului de butoaie, prăbușit într-un colț, cu capul atârnând ciudat într-o parte. La început mă gândesc că-i mort, dar pieptul i se ridică și coboară ușor, iar când îndrăznesc să-l ating, îi simt căldura mâinii.

Bryan îngenunchează lângă mine.

— Vreun semn de Ellie?

Scutur din cap. Totuși, lângă David e ceva, pe jumătate acoperit de piciorul lui. O sticlă maronie, goală.

— Trebuie să chemăm o ambulanță, îi spun lui Bryan. A luat o supradoză.

37

Bryan se întoarce în parcare, în timp ce eu rămân cu David. Îi ating mâna, dar nu simt nimic. Nicio minusculă descărcare electrică, niciun semn că m-ar recunoaște. Doar carne istovită.

— Unde este fata? șoptesc, dar, bineînțeles, nu primesc niciun răspuns.

Îi desfac fermoarul de la geacă și încerc să-i simt bătăile inimii. *Să nu mori,* îmi spun. *Să nu mori. Spune-mi ce știi.*

Bătăile inimii sunt regulate, dar pauza dintre ele este un pic cam lungă. Pare că pulsul încetinește. În depărtare, peste mugetul mării, se aud sirene. Îmi retrag mâna și îi închid geaca. Ce avea oare să-mi dea? Simt în buzunarul hainei lui greutatea portofelului.

Ce rău aș putea să fac? Îl scot și îl examinez în lumina slabă a telefonului. Este din plastic violet, închis cu un arici zdrențuit. E foarte ușor. Îl deschid și ecoul zgomotului făcut de arici reverberează în camera întunecată. Înăuntru sunt câteva bancnote de zece și de cinci, plus una singuratică de 20, și o carte de credit. Mai este un card de fidelitate de la supermarket și unul de la Boots. Într-un alt compartiment, în spatele plasticului transparent se află o cheie și poza unei fete.

O scot; inima îmi bubuie în piept. Este Zoe; o recunosc imediat. Stă la o masă într-un fast-food, zâmbind fericită. Pare să fie la o petrecere de aniversare; pe masa din fața ei este mâncare, și se văd mâini care se întind lacome s-o apuce. Aduc poza mai la lumină. *Unde ești? De ce ai fugit? Spune-mi.*

Pe scări se aud pași. Nu mai stau pe gânduri. Bag în buzunar poza și cheia, apoi pun portofelul la loc. O clipă mai târziu sosește și Bryan cu paramedicii în spatele lui, aducând lanterne puternice.

— Preluăm noi de-aici, domnișoară, spun ei.

— Și acum ce facem? îl întreb pe Bryan odată întorși la mașină.

Îmi spune că a vorbit cu poliția și că vor să dăm o declarație, dar deocamdată putem pleca.

— Crezi că David a încercat să se sinucidă pentru că i-a făcut ceva lui Ellie?

Bryan oftează și aerul trosnește ușor.

— Nu vreau să mă gândesc la asta, spune el. Dar… cine știe? Poate că a făcut ceva și vina a fost mai mult decât a putut duce.

Asta nu-mi sună prea bine.

— Atunci de ce a trimis cartea poștală? Ce avea să-mi dea? A făcut-o doar ca să-l găsesc?

Nu-mi dau seama ce am de fapt în minte. *Oare a avut vreodată de gând să-mi spună despre Daisy, despre mine?*

Revin la realitate.

— Unde o să-l ducă?

— Presupun că la St. Mary.

Pornesc motorul. Fotografia lui Zoe îmi arde buzunarul.

— Poate că o fie în regulă. Poate că o să-și revină și o să ne spună ce știe.

Bryan dă din cap.

— Și acum ce facem?

E ceva în felul în care o spune, sună ca o invitație. Dar când îl privesc nu face nimic altceva decât să stea acolo, lângă mine, cu chipul ostenit. Trebuia să-mi fi dat seama.

Apăs accelerația.

— Hai să continuăm s-o căutăm pe Ellie. Înapoi la Vapor?

Acum au pus și muzică, dar nu așa de tare ca de obicei. Atmosfera e încărcată, se vorbește în șoaptă și sunt multe lucruri nespuse. Când intrăm, câțiva ridică privirea, dând din cap spre Bryan, în semn de salut, sau făcând cu mâna, în tăcere. Mă simt stânjenită că am sosit odată cu el. Mă întreb cum pare, ce vor fi gata să presupună oamenii. Mă

întreb ce ar putea ajunge la urechile lui Gavin și dacă am măcar dreptul să-mi pese de asta.

Ne ducem direct la bar. Doi bărbați stau aplecați deasupra hărților desfăcute pe masă. Alții trebuie să fie pe-afară, în căutare.

— O să iau eu băuturile, îi spun lui Bryan, iar el se îndreaptă spre cei doi.

Revin și îi întind halba de bere, din care ia o înghițitură zdravănă.

— Le-ai spus despre David? îl întreb cu voce joasă.

Dă din cap, în semn de încuviințare.

— Dar s-a întâmplat ceva. Potrivit detectivului Butler, au primit un telefon de la cineva care le-a zis că a văzut o fată care era luată cu o mașină, părea un taxi.

Face o pauză.

— Am nevoie de o țigară. Vii?

Dau din cap și ieșim. Coborâm aleea care ocolește cârciuma prin lateral. Îmi oferă din pachetul lui și, fără să stau pe gânduri, iau și eu una. Le aprinde pe amândouă înainte să-mi dau seama pe deplin ce fac. Trag timid un fum, primul de cine știe când, și observ că țin țigara între degetul mijlociu și inelar; cineva mi-a spus că petele de nicotină sunt mai puțin vizibile în felul ăsta. Fumăm în tăcere pentru un minut sau două, apoi văd că se uită spre mâna mea. Tușește jenat.

— Nu ești căsătorită, spune el.

Sună mai mult ca o afirmație decât ca o întrebare.

— Nu.

— Te vezi cu Gavin?

Mi se învârtește capul din cauza nicotinei, dar mai trag încă un fum. De ce mă întreabă? Crede că l-am dus de nas?

Nu, îmi spun. Nu fi ridicolă. Îl înfrunt.

— De ce?

Bryan pleacă privirea.

— Doar… mă întrebam, atâta tot.

Rămânem tăcuți. De deasupra noastră se aude zgomotul surd al cârciumii, încă atenuat. Felinarele de pe stradă își

aruncă lumina slabă peste Slate Road. Luna plutește jos de tot peste ape. O clipă sunt convinsă că e pe cale să adauge ceva, să facă o declarație și sper cu disperare să nu se întâmple. Strivește țigara cu bocancul, de parcă s-ar pregăti, apoi oftează. Însă nu spune decât:

— Mă întorc înăuntru. Mai luăm un rând, da?

Mă uit împrejur, încercând să nu arăt ușurarea pe care o simt.

— Da, îi răspund. Mulțumesc.

Urcă treptele și intră în birt. Pun țigara jos, mă sprijin de zid și simt cum măruntaiele îmi sunt invadate de un val de greață. Respir profund. Brusc îmi doresc să-l văd pe Gavin; aș vrea să fie aici. Sunt pe cale să intru și să-i spun lui Bryan să nu se mai preocupe de băutura mea, când aud o voce.

— Vreau să vorbesc ceva cu tine.

Inima îmi sare ca o ușă trântită de vânt. Kat stă chiar în fața mea.

— Ai fost să te întâlnești cu el.

Pare nefericită. Furioasă.

— Cu cine? întreb eu, fără rost.

— Cu David.

— Cu David?

Trebuie să mă fi văzut sau să-l fi auzit pe Bryan povestindu-le celorlalți, la birt.

— Nu, eu doar…

— Ce i-ai zis?

— Nimic, doar…

— Trebuie să-i fi zis ceva. Trebuie.

Plânge. Mă îndrept spre ea, însă foarte încet, de parcă ar putea țâșni în orice moment. Chiar și în lumina slabă de afară văd ce nu a reușit să acopere cu machiajul. O vânătaie întinzându-i-se pe față, violacee, albastră și neagră.

— El ți-a făcut asta?

— Ce?

— Cine te-a lovit? David? El a fost?

Sloboade un hohot de râs mușcător.

— Nu fi proastă. David? El n-ar face așa ceva. Habar n-ai de nimic.

— El a luat-o pe Ellie?

— Sigur că nu. N-ar face asta niciodată.

— Atunci cine a fost?

Tace și îmi dau seama că e îngrozită. Întind mâna și o ating pe braț.

— Daisy, îi spun cu blândețe.

Își trage brațul și o secundă mai târziu îmi dau seama ce-am făcut.

— Kat, vreau să spun. Iartă-mă, eu…

— Cum mi-ai zis? spune ea, fără să-mi dea posibilitatea să-i explic. E adevărat, continuă. E vorba numai despre ea. Ești nebună. E vina ta că David a făcut ce-a făcut.

Scutură din cap, de parcă ar fi dezamăgită de mine, apoi se întoarce să plece.

— Kat! o strig, dar mă ignoră. Vorbește cu mine!

Acum, în fine, mă privește.

— Dar că David moare, șuieră ea, e vina ta. Știi asta, da? Și orice i s-a întâmplat lui Ellie. Și asta. Totul o să fie din vina ta.

38

Mă întorc în birt tremurând. A sosit și Monica și mă salută din cap, dar abia dacă-i răspund. Îmi fierb creierii. Când ajung la bar, Bryan și ceilalți ne împart lanterne, verificând dacă funcționează. Vorbesc între ei agitat, repede; e o atmosferă de camaraderie potolită. Un polițist în uniformă, cu geacă reflectorizantă, stă în colț, vorbind cu un localnic. Ajung lângă Bryan, care îmi întinde paharul meu și mă întreabă ce s-a întâmplat.

— Nimic, îi spun.

Nu vreau să-i povestesc despre Kat, despre lucrurile de care m-a acuzat.

— Ești sigură?

Dau din cap și sorb din paharul cu vin. Miroase a dop de plută și are gust de carton umed, dar nu spun nimic și pun paharul înapoi, pe masă. Mă simt prinsă în capcană. Sunt pe cale să-i spun că mi-ar plăcea să mă alătur căutării, când numărul celor din birt crește brusc, iar dinspre ușă vine un vaiet, apoi o agitație generală. Mă uit într-acolo să văd ce se întâmplă, dar Bryan este deja în picioare.

— Iisuse!

Mă ridic. În ușă văd o siluetă; este îmbrățișată, primită cu căldură. Nu-i văd chipul, dar zăresc o cascadă de păr roșcat și știu, instinctiv, cine este.

— Ea e?

Bryan se uită într-acolo.

— Să-mi bag, spune el. Cred că da!

Îl urmez. Ellie e murată până la piele și tremură. Poartă o pereche de blugi și un tricou, o bluză de trening cu tentă rozalie, dar toate hainele sunt acoperite de o crustă de noroi, iar încălțările sunt distruse. Pornesc camera. Pare greșit ceea ce fac; sper că nu a observat nimeni, dar și dacă ar observa, ce? Lucrurile se învârtesc într-o spirală în jurul meu, simt că pierd controlul, însă documentarul ăsta este singurul lucru cert pe care pot conta.

— Ellie! spune o femeie, îmbrățișând-o. Ellie, scumpo! Unde ai fost?

Fata înalță capul. Parcă n-ar înțelege ce-o întreabă, dar apoi mormăie ceva.

— Poftim? întreabă femeia. Vorbește mai tare, scumpo.

După aceea aruncă peste umăr:

— Dați-le un telefon părinților, pentru numele lui Dumnezeu!

Polițistul vorbește agitat prin stație.

— Nu, spune Ellie, însă vocea îi este prea slăbită chiar și pentru acel unic cuvânt.

Picioarele îi cedează, de parcă efortul de a spune ceva i-a consumat și ultima fărâmă de energie.

— El unde e?

— Cine? Cine să fie unde, scumpo?

Fata își plimbă ochii prin încăpere; și eu fac la fel. Kat nu se vede nicăieri.

— David, spune Ellie.

Rumoarea din mulțime mai crește cu o treaptă.

— El unde e? spune ea cu disperare.

Bryan face un pas în față, dintr-odată cu o atitudine fermă.

— Nu mai îngrămădiți așa biata fată, spune el; apoi adaugă: Ellie? Ești degerată. Hai să mergem să te încălzești. După aia poți să ne spui ce s-a întâmplat. OK?

Fata ridică privirea spre el și nu spune decât:

— Vreau să-l văd.

Bryan privește în jur și dă cu ochii de Monica.

— Are cineva niște haine în care să se schimbe Ellie?

Monica se ridică. O cuprinde pe fată cu brațul.

— Am eu. O iau cu mine. E în regulă, Ellie?

Fata dă din cap, deși este tot încremenită, în ciuda îmbrățișării calde. Polițistul pare nesigur, însă dă din cap, încuviințând.

— Haide, spune Monica blând.

Mă iau după ele și fac în fugă câțiva pași, ca să le prind din urmă.

— Monica!

Mă așteaptă.

— Lasă-mă să ajut.

Nu protestează. O purtăm împreună pe brațe, atâta câtă e. Simt oasele lui Ellie prin haine; are pielea rece și lipicioasă; parcă aș atinge un mort.

— Gata, gata, îi spun și, cu toate că e limpede cât de greu îi este, răspunde cu un „mulțumesc” abia murmurat.

Vreau s-o întreb unde a fost, cât de departe a trebuit să meargă, dar îmi dau seama că ar fi mai bine ca mai întâi să o ducem în cabană, la căldură.

Ajungem la Aleea Speranței și Monica deschide ușa. Livingul ei este imaginea în oglindă a celui de alături. Într-un colț mai îndepărtat se află o grămadă de cutii depozitate în turnuri de câte trei sau patru și măsuța de cafea geme sub greutatea cărților, pliantelor și chitanțelor vechi, țintuite de tot felul de prespapieruri, alături de un capsator și ceea ce pare o piatră din grădină. Lângă canapea, pe podea, este așezată o farfurie pe care s-au uscat resturile de la micul dejun, bănuiesc, și lângă ea sunt o cană și o scrumieră care dă pe-afară.

— Stai unde vrei tu, scumpo, spune Monica, iar Ellie face cum i se spune.

Monica aprinde focul.

— Vrei ceva de băut? O ciocolată caldă?

Ellie nu răspunde.

— Mă duc mai întâi să-ți găsesc niște haine călduroase.

Se uită spre mine.

— Rămâi tu cu ea?

Dau din cap și mă așez pe canapea alături de Ellie, în timp ce Monica urcă la etaj. Fata tremură, așa că o cuprind cu brațele. Se încordează la atingerea mea.

— Este OK, îi spun cu blândețe. Nu-ți fac niciun rău.

Pare să se relaxeze când mă aude, cu toate că se uită țintă în continuare spre covor. Aștept o clipă, apoi o întreb:

— Unde ai fost?

Ridică din umeri.

— Poți să vorbești cu mine. N-o să le spun nimic. Îți promit.

— Am fost acasă la David.

— El te-a luat cu mașina?

Scutură din cap. Sigur că nu. De ce s-ar fi adus acasă la el, de ce ar cere să-l vadă, dacă el ar fi cel care i-a făcut rău?

— Altcineva?

Nimic, deși, într-un fel, știu că tăcerea ei înseamnă un „da”.

— Cine?

— Nimeni.

— De ce te-a luat?

Din nou, nimic. Dar îi simt încordarea chiar și prin hainele ude.

— Cum ai reușit să te întorci?

— Pe jos.

— Vii de departe?

Bărbia îi coboară vag.

— Din ce direcție?

— Dinspre mlaștini, spune ea, și atunci mă gândesc la arborele de tisă.

— Unde, în mlaștini?

— Nu știu.

A făcut pe jos tot drumul ăla. Pare imposibil, și totuși, starea în care i se află hainele sugerează că spune adevărul.

— Vrei ceva de mâncare?

— Te rog.

Mă ridic, dar chiar atunci apare și Monica de sus, cu o grămadă de haine în brațe.

— Îi dai astea?

O ajut pe Ellie să-și scoată tricoul ud. Tresare. Are o vânătaie pe spate și încă una pe interiorul brațului, iar când o ajut să-și scoată blugii văd că și picioarele sunt în aceeași stare.

Știu că o întrebare greșită acum o va face să-și pună lacăt la gură, așa că tac. După ce se îmbracă și fără să mă fi întrebat ceva, îi spun că părinții ei sunt pe drum. Niciun răspuns.

Monica se întoarce de la bucătărie cu ciocolată caldă și un platou cu sandviciuri cu gem.

— Ia de-aici, spune ea. Bagă-n tine.

Ellie mănâncă încet, în liniște, ciugulind din pâine, forțându-se să înghită, de parcă i-ar aluneca pe uscat. Suflă în ciocolata caldă și soarbe din cană. Parcă s-ar jena să fie văzută mâncând, parcă să te hrănești ar fi un lucru rușinos. Când termină, ne spune că e obosită. Monica o duce sus ca să se culce, iar noi rămânem să-i așteptăm pe ai ei.

— Are niște probleme, îi spun Monicăi când se întoarce. E plină de vânătăi. E speriată. Protejează pe cineva.

— Pe David.

— A zis că nu e el.

Iau paharul cu vin pe care mi l-a turnat fără să mă întrebe.

— Dar este ceva legat de el, totuși.

— Ce?

Scot fotografia.

— Am găsit asta. În portofelul lui David.

O examinează câteva clipe.

— Este Zoe.

Dau din cap.

— Dar de ce ar avea el așa ceva? Doar dacă nu cumva a fost implicat?

— Nu știu. Eu doar… Kat zice că nu e. Și Ellie nu pare speriată de el.

— Deci? Atunci cine a luat-o?

— Nu știu. Tu știi?

Pe moment se arată ofensată.

— Ce te face să crezi asta?

— Nimic. Doar că… ai locuit aici toată viața. Știi mai bine ce se petrece. Cine e fiecare.

Monica pare sceptică.

— Oricum, mai mult decât mine.

Ezit.

— Cineva a dus-o în mlaștini și a lăsat-o acolo, să se descurce singură și să se întoarcă.

— Dar de ce?

Îmi amintesc poveștile pe care obișnuia să mi le spună Alice.

— Ca s-o pedepsească? Să-i dea o lecție. Și a funcționat. Este îngrozită.

Monica închide ochii. Când îi deschide, văd că a luat o decizie.

— Trebuie să-ți arăt ceva.

— Ce anume?

Se duce la măsuța de lângă canapea și ia de acolo o foaie de hârtie. Mi-o dă, o despachetez. Este un bilet scris de mână; cuvintele sunt scrise mic, șerpuit, ca și când ar fi fost notate în grabă.

— Citește.

Îmi pare rău. Pentru ce am făcut. Am ucis-o. Le-am ucis pe amândouă. E vina mea. N-am vrut defel să fac asta, dar n-am avut încotro. Le-am iubit. Știu că era nepotrivit, dar nu m-am putut abține. Am convins-o pe Daisy să sară atunci când m-a amenințat că o să spună ce i-am făcut lui Sadie. Am ucis-o. Am îngropat-o în mlaștini. Și apoi a fugit și Zoe. Îmi pare rău. Îmi pare atât, atât de rău. Te rog să mă ierți.

E și o semnătură mâzgălită în josul paginii.

David.

Țin biletul în mână, nemișcat. Îl citesc din nou, apoi ridic privirea. *Nu e așa,* aș vrea să spun. *E făcătură.* N-ar fi putut scrie una ca asta. Sadie nu e moartă.

Dar cum aș putea? Monica m-ar întreba de unde știu.

— De ce ți l-a dat ție? spun, în schimb.

Mă privește drept în ochi. Îmi aude îndoiala din voce. Îmi trece prin minte că va mărturisi, că va recunoaște că David n-a scris niciodată biletul ăsta, ea l-a scris. Este ca și

cum mi-ar spune de ce, de ce vrea ca el să ia asupra lui vina pentru moartea lui Sadie, pentru ceva ce nu s-a întâmplat niciodată, și pentru cea a lui Daisy, ceva ce s-a întâmplat.

Mi-aș dori să fie sinceră. Să-mi spună pe cine acoperă, cine a scris de fapt biletul. Să-mi dezvăluie cine mi-a făcut rău, cine a ucis-o de fapt pe Daisy.

Dar n-o face.

— Nu știu. Am găsit-o în cutia poștală, în după-amiaza asta.

Nu zic nimic. Îmi vine un alt gând. Dacă biletul lui David e făcătură, atunci poate așa este și tentativa lui de sinucidere. Poate că a fost o tentativă de omor.

— O să-l dai poliției?

Monica ezită.

— Ar trebui?

Cât pe ce să-i spun că da, ar trebui. Cât pe ce să-i spun de ce, că nu cred că e scris de David, ceea ce înseamnă că supradoza aceea s-ar putea să nu fi fost autoadministrată, însă apoi îmi dau seama că ne vor interoga pe toți. Inclusiv pe mine. Va trebui să fiu sinceră în legătură cu adevărata mea identitate, iar secretul meu se va spulbera.

Nu pot face asta, încă nu, până nu sunt sigură că pricep ce se petrece aici. Clatin din cap.

— Ești sigură?

Încuviințez. Se scufundă în fotoliu, aparent ușurată. Mă întreb ce motive ar putea avea să țină biletul acela doar pentru noi.

— Trebuie să le ajutăm pe fete, spune ea.

— Spuneai că sunt bine. Că ai tu grijă de ele.

— Am, îmi răspunde și mi se pare că arată epuizată. Aveam. Sau am crezut că am, oricum.

Se întinde după țigări.

— Dar după ce s-a întâmplat cu Ellie? Credeam că o să vină la mine, în loc să fugă. Poate că nu mai are încredere în mine.

Mă gândesc la unele dintre lucrurile pe care le-am făcut și eu. Lucruri care n-au avut absolut niciun sens, nici măcar la vremea aceea.

— Nu te învinovăți, îi spun.

— Zici tu?

Ridic poza lui Zoe de pe brațul fotoliului și mă uit din nou la ea. Observ ceva. În fundal este cineva, zâmbind, fotografiat din profil, de parcă ar sta de vorbă cu o persoană care nu apare în poză. Părul este diferit, mai lung, dar el e. Poartă până și aceiași ochelari.

Gavin.

Pun poza în buzunar, de unde mă împunge acuzatoare.

— Unde a fost Gavin în seara asta? întreb.

Monica scutură din cap.

— Habar n-am.

39

Se face târziu, dar la primărie luminile sunt aprinse și ușa este descuiată. Înăuntru se află un polițist în uniformă care face ordine prin lucruri. Îl salut.

Totul pare tulbure; nu-mi pot pune gândurile în ordine, însă unul dintre ele vine în prim-plan. Mă simt rușinată, deși nu știu de ce. Este ca și cum Kat ar fi avut dreptate, că eu am provocat totul, iar culcându-mă cu Gavin n-am făcut decât, într-un fel, să înrăutățesc și mai mult situația.

— Terminăm în câteva minute, spune el, absent. Mulțumim că ai venit să ne descui.

— Oh, îi răspund cu un zâmbet forțat. E în regulă. Deci ancheta s-a terminat?

— Da. Fata zice că a fugit, apoi s-a răzgândit și s-a întors. Nu-i nimic de investigat.

— Și o credeți?

— Nu e după mine. Oricum, trebuie să-mi văd de ale mele.

Mă duc în bucătărie. Cred că va ajunge și Gavin în scurt timp și va trebui să-i explic de ce l-am mințit pe polițist că el mi-a cerut să trec să încui. Dar aș putea la fel de bine să folosesc acest timp ca să văd dacă mai pot afla ceva. Fanta pentru servire este deschisă și îl văd prin ea pe polițist, încă strângând. La celălalt capăt al bucătăriei se află o ușă care duce spre ceea ce bănuiesc eu că este o debara sau un spațiu de depozitare.

Nu e încuiat. Înăuntru găsesc etajere doldora de cutii cu pliculețe de ceai și recipiente uriașe pentru cafea și ciocolată caldă. Într-un colț stă o cutie cu jucării, iar ecranul de proiecție folosit probabil de Gavin la clubul de film este sprijinit de perete. Totul e ordonat, nimic nu e aruncat aiurea. În colțul din spatele ușii zăresc un fișet cu sertare.

Încerc primul sertar, dar nu se deschide. Pe perete este o cutie de securitate, însă nu găsesc înăuntru nicio cheie

care să se potrivească la fișet. Mă așez cu coatele pe el. Rahat. Nu știu ce speram să găsesc, orice ar putea fi un indiciu pentru legătura lui cu Zoe, presupun. Îmi dau seama încă o dată că mi-am tras-o cu cineva care s-a dovedit a fi complet străin.

— Alex?

Ridic brusc capul. Gavin stă în prag, privindu-mă. Nu știu de cât timp este acolo. Pare dezamăgit, cred. Sau furios. Aud încă o voce venind din sala mare:

— Atunci eu o să plec.

Gavin aruncă scurt o privire peste umăr și strigă cu falsă veselie.

— Bine, OK! La revedere!

Apoi se întoarce iar spre mine și coboară vocea:

— Ce faci aici?

Ridic privirea, sfidător.

— Te-aș putea întreba același lucru.

Se uită spre fișet, de parcă ar vrea să se asigure că este în continuare încuiat.

— Alex?

— O cunoșteai pe Zoe.

Scutură din cap.

— Nu. Eu doar…

— Gavin! Încetează dracului odată, OK?

Mijește ochii.

— Te-ai dus iar să-i vezi pe ai ei.

— Nu, îi spun. Am găsit asta. Îi arăt fotografia.

— Tu ești, nu?

Se uită mai bine și apoi, cu ochii închiși, trage adânc aer în piept.

— De unde ai asta?

Îl ignor. Cercetez încăperea: stă între mine și ușă, s-ar putea să am nevoie de o armă, ceva ce aș putea folosi ca să mă apăr. Dar nu e nimic aici, doar camera pe care o țin atârnată de gât. Destul de grea, dar nu suficient.

— Ce i-ai făcut? îl întreb. Unde este?

Deschide larg ochii.

— Ce? Crezi că eu…? Niciodată n-aș…

Împing poza spre el.

— Atunci explică asta!

Dă din cap.

— Ea ți-a dat-o?

Ea? îmi spun. Nu la Zoe se referă.

— Cine?

— Jody. Sau Sean?

— Ce? Nu. De ce? Cum ar…?

— Vino, mă apucă el de braț. Trebuie să-ți spun ceva.

Mă ține ferm, dar nu brutal. Încearcă să mă tragă afară din bucătărie, dar mă zbat și mă eliberez din strânsoare, ca să merg singură. În sala mare mă întorc spre el.

— Spune-mi. O cunoșteai pe Zoe. Cum? Unde a fost făcută poza asta?

— De ziua ei. Când făcea 13 ani. La McDonald's.

— Și de ce erai acolo?

Se uită în podea.

— Sunt unchiul ei.

— Poftim?

— Jody e sora mea.

E ultimul lucru la care mă așteptam.

— Dar…

— Nu vorbim unul cu altul. Nu mai vorbim.

— Știe că ești aici?

Scutură din cap.

— De ce *ești* aici?

— Ca s-o găsesc. Sau să aflu ce s-a întâmplat cu ea.

— Deci toată vrăjeala aia despre un nou început…

— Pe jumătate e adevărat, cred. N-am nimic altceva de făcut.

— Dar de ce te-ai strecurat aici? De ce nu i-ai zis? E sora ta! Ce s-a întâmplat?

Oftează.

— Ne-am certat după fuga lui Zoe. Erau amândoi disperați. Mi-am luat liber de la serviciu, am venit să stau

cu ei. Încercam să le fiu de ajutor, să-i susțin. Credeam că asta vor.

— Și nu voiau asta?

— Nu știu. La început am fost bine. Dar apoi… Zoe tot n-a venit acasă și toată lumea a început să zugrăvească imaginea asta cu viața perfectă pe care chipurile o avea, și cu ce părinți fantastici fuseseră ei.

— Și nu erau?

— Ei bine, nu erau mai răi decât majoritatea. Dar i-am văzut certându-se de un Crăciun, cu vreo doi ani înainte de dispariția ei. Au început la Mum. Țipau și urlau, erau…

— În fața lui Zoe?

— În fața noastră, a tuturor. Au zis că a fost un accident, că totul era în regulă. Dar Zoe a venit la mine după aia. Mi-a spus că se săturase. Nu știa ce să facă. Se certau mereu – maică-sa era convinsă că soțul ei avea o aventură. Chestiile obișnuite.

— Sora ta ți-a zis ceva din toate astea?

— Nu. Nici măcar după fuga lui Zoe. Totul era perfect și eram bine cu toții, iar ea habar n-avea de ce începuse Zoe s-o ia razna și… ei bine, părea să fie mai preocupată să nu fie ea învinovățită de nefericirea lui Zoe decât s-o găsească și s-o aducă acasă.

— Și tu i-ai spus toate astea?

Zâmbește strâmb.

— Hai să spunem că a venit vorba, da. Nu au fost prea fericiți. Sean m-a întrebat ce are asta de-a face cu mine, oricum. A cam insinuat că… ei bine… înțelegi?

— Ce?

— Că sunt prea apropiat de Zoe, să zicem așa. Doar că nu astea au fost cuvintele pe care le-a folosit. A cam zis că din vina mea a fugit.

Ezit.

— Nu cred că acum mai au impresia asta.

Se strâmbă, apoi îndreaptă ochii spre tavan.

Îl privesc pentru un moment.

— Poate că ar trebui să vorbești cu ei. Jody a fost destul de dificilă, dar cred că vrea să vorbească. Poate că…

Își întoarce privirea spre mine.

— Nu cu mine, cu mine nu vrea. Și nici eu nu prea vreau să vorbesc cu ea. Nu-mi doresc decât să aflu ce s-a întâmplat cu Zoe, și cu Daisy, și cu Sadie. Și acum cu Ellie. Și să mă asigur că nu se va mai întâmpla cu nimeni altcineva.

Îi lucesc ochii. Aș vrea să-l cred, dar pot oare? Mă imaginez plecând și pe el la câțiva pași în spatele meu. O lovitură în cap și mă prăbușesc. Nimeni nu știe că sunt aici. Nimănui nu-i pasă. Ar fi atât de ușor.

— Unde ai fost? îl întreb.

— Când?

— Azi. Când s-a întors Ellie.

Mă privește țintă.

— Crezi că am avut ceva de-a face cu asta?

Nu cred, îmi spun. *Nu chiar.* Dar m-am mai înșelat și înainte și trebuie să fiu sigură.

— Deci?

— Alex, eram pe afară, în căutarea lui Ellie. Ca toată lumea.

Dau înapoi.

— Dar…

— Întreabă-l pe Bryan. Pe Liz. Pe oricare din ei. Când s-au întors, eu am rămas acolo, în mlaștini. Încercând s-o găsesc.

Face un pas spre mine, cu mâna întinsă.

— Crede-mă.

Pe fața lui se citește că-și pledează cauza, imploră.

— Uite, îmi spune și îmi întinde telefonul. Am și filmat, în cazul în care ar fi fost, știi tu. Util. Pentru filmul tău.

Apasă *Redare.* Un cadru cu mlaștina scufundată în întuneric.

— Ar putea fi filmat de oricine. Oricând.

Îmi arată timpul înregistrat. Acum o oră.

— Uite.

Dă clipul mai departe. Chiar la final apare în cadru și chipul lui.

Ridic capul gata să vorbesc, deși nu știu ce să-i zic. *Îmi pare rău,* poate, deși nu simt asta.

— Să nu mă mai minți niciodată, îi spun.

Scutură din cap.

— Nu te mai mint.

Ridică ochii spre mine și ceva anume plutește în expresia de pe chipul lui, chiar acolo, dar imposibil de spus ce. Parcă s-ar gândi la ceva, și-ar cântări opțiunile, ar decide cum să reacționeze. Dar în cele din urmă, tot ce spune este:

— Dacă îmi promiți și tu același lucru.

40

Gavin îmi aduce o cafea și apoi pleacă. Este devreme, înainte să se lumineze. Mă cuprinde sentimentul că am pierdut ceva, ca și când aș fi lăsat ceva în urmă, dar nu-mi amintesc ce. Ceva important și de neînlocuit. Stau întinsă în pat, gândindu-mă la mama lui Daisy, care se ofilește în camera ei micuță, la creierul ei confuz, înclinat spre fantezie, și la mine însămi, întinsă în pământul rece, putrezind spre neființă. Mă gândesc la Zoe, fugită poate pentru totdeauna, la camera ei care o așteaptă încă, la părinții care încearcă să țină lucrurile în frâu, să rămână optimiști în fața evidenței. Cum de reușesc să meargă mai departe? mă întreb. Cum reușim fiecare dintre noi?

Și apoi mai este Ellie, întoarsă de cine știe unde. Și am dreptate în legătură cu pedeapsa sau a fost o încercare de a scăpa și, dacă da, din ce anume? La coborâre arunc un ochi spre barometru. Acul nici nu s-a clintit; stă fixat cu încăpățânare între *Ploaie* și *Furtună,* ca un avertisment. Știu că nu face decât să măsoare presiunea aerului sau umiditatea, sau temperatura, sau poate o combinație între acestea trei. E doar știință, atâta tot; nu-i niciun mister, nimic supranatural. Poate că e defect. Mă gândesc la David, cum a intrat la mine în dormitor. Poate că eu sunt defectă.

Îmi deschid laptopul. Imediat aud sunetul unui nou film încărcat.

Redare.

Un cadru cu cerul. Niște copaci aflați la mare depărtare. Este o zi senină, albastră. Însorită, dar umbrele sunt lungi și copacilor le-au căzut frunzele. Iarnă, iar ceva din film îmi spune că e făcut cu ani în urmă. O zi luminoasă și senină de iarnă. Camera se întoarce și în cadru intră o rulotă. Pegasus.

Mă trag înapoi. Apare o fată, capul și umerii ei umplu tot cadrul. Zâmbește, râde larg. Daisy. Imaginea este

foarte precisă, aproape că ar putea fi recentă, dar nu, nu se poate, Daisy e moartă.

Totuși, pare că mă uit la o fantomă, pare că aș putea să întind mâna spre ecran și s-o prind, s-o salvez. S-o întreb ce s-a întâmplat, cine i-a făcut rău, de ce a sărit, de ce am fugit eu.

Și cine a trimis asta? Cine ține camera?

Trebuie să ies. Pe cerul nopții nu e niciun nor, aerul este înghețat și încremenit. Când am parcurs cam jumătate din Slate Road, rămân fără răsuflare. Ca și când aerul s-ar fi îngroșat, s-ar fi strâns tare în jurul meu. Ca și când m-aș fi întors la 20 de țigări pe zi.

Mașina este unde am lăsat-o, dar acum, că sunt aici, nu știu unde să merg, de ce mi-am imaginat că evadarea ar putea fi o soluție. Știu ce ar spune Dan și știu că are dreptate. Termină-ți filmul.

Merg mai departe spre parc și împing poarta cu arc, destul de înțepenită. Pietrișul înghețat al potecii îmi trosnește sub tălpi. Chiar în față se conturează pavilionul, dar vântul s-a întețit și mă îndrept spre adăpost. Pe măsură ce mă apropii, văd că nu e gol; în locașul lui este ghemuită o siluetă cu capul plecat.

Nu mă întorc din drum. E ca și cum subconștientul meu și-ar fi dat seama că ea e aici și m-a adus și pe mine în același loc. Urc treptele și vin în fața ei. Fumează; și-a strâns haina în jurul trupului, dar tot tremură de frig. Îmi dreg vocea.

— Kat?

Abia atunci mă observă și ridică privirea.

— Ce cauți aici?

Mă întreabă cam fără convingere. Îmi dau seama că o bucură prezența mea. În secret, poate chiar fără s-o știe. Măcar să-i țin companie, dacă nu pentru altceva.

— Pot să stau și eu?

— E o țară liberă.

Mă așez lângă ea, lăsând un spațiu între noi. Timp de un minut sau două mă uit spre Blackwood Bay și spre marea de dincolo de el. Îmi spun că și eu obișnuiam să vin aici. Când eram supărată. În cele din urmă, Kat vorbește.

— Cum m-ai găsit?

— Nu te-am găsit. Habar n-aveam că ești aici.

Stinge țigara și își încrucișează brațele.

— Nu ai de filmat sau ceva?

Scutur din cap.

— Ai vrea să filmez?

Râsul ei scurt, repezit este expresia disprețului. Cădem iar într-o tăcere stânjenitoare.

— Ai văzut-o pe Ellie? mă întreabă după o vreme.

— Pentru puțin timp, îi spun. Seara trecută.

Mormăie ceva. Este impasibilă, defensivă.

— Dar tu?

Neagă.

— N-o să mă lase.

— Cine? Părinții ei?

— Le-a zis că a fugit. Au spus că am o influență negativă.

Se uită țintă la mare; gura este o linie subțire, aspră.

— Și ai?

Înclină capul spre mine. Își strâmbă buzele a grimasă, dar cred că mai văd și altceva acolo. Poate un soi de respect amestecat cu invidie. O notă de mândrie. Suntem la fel, eu și ea. O prietenă intrată într-un bucluc fără nume și noi, pe bună dreptate sau nu, asumându-ne vina.

— Știu că bei. Îmi imaginez că te și droghezi.

Nu spune nimic.

— Și eu eram la fel la vârsta ta, știi?

— Chiar așa?

Surâsul ei disprețuitor arată că nu e deloc convinsă, așa că râd încetișor.

— Ai fi surprinsă. Aici n-ai prea multe de făcut, nu-i așa?

Își mută iar privirea spre mare.

— Îmi amintesc, să știi. Prea tânără ca să mergi în club sau chiar să bei ceva la bar. La mine a fost amfetamină, cel puțin la început.

— Amfetamină?

— Doar un pic. Apoi… ei, alte chestii.

Își fixează privirea în poală și se joacă cu inelul pe care-l poartă pe degetul mijlociu, răsucindu-l încontinuu. Argintul ieftin sclipește.

— Dar tu?

— Doar iarbă, șoptește ea. Și tărie.

— Ești sigură?

O ridicare din umeri îmi spune că nu, dar asta e tot ce e pregătită să recunoască.

— Și Ellie la fel?

Scutură din cap.

— De unde o luați? De la băieți?

Mă gândesc la cel alături de care am văzut-o în cafenea, la cuceritorul pe care l-am întâlnit pe plajă.

— De la prietenul tău?

Se uită în altă parte și respiră adânc. Plânge? Nu-mi dau seama.

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu Ellie.

— Nu știu, dar de fugit, n-a fugit. N-ar fi făcut ea așa ceva. Și dacă a făcut-o, de ce s-a mai întors?

— Deci…

Vorbesc șovăitor, fiindcă un cuvânt greșit ar putea s-o sperie și s-o îndepărteze.

— A fost luată de cineva? Abandonată acolo?

Nu răspunde, dar iau tăcerea ei drept un „da”.

— Erai îngrijorată pentru David, îi spun. Aseară.

Încremenește pentru o clipă.

— O să fie bine?

— Nu știu, îi spun cu blândețe.

Se uită împrejur. Are ochii uscați.

— David îți e prieten?

— Da. Și lui Ellie.

Ezită.

— Nu-i ceea ce crezi.

— Nu cred nimic.

— Ne ajută la teme. Ne dă să mâncăm. Un sandvici. Când… știi tu.

Când mamelor voastre nu le pasă, îmi spun. Sau taților voștri.

— Deci asta-i tot?

Se caută în haină de pachetul de țigări și îmi amintesc alte vremuri. Daisy stă unde stau eu acum, iar eu stau pe bancă, chiar lângă ea. Este întuneric, iarnă, pavilionul pare lugubru. Amândouă avem câte o țigară aprinsă. Trag un ultim fum și azvârl chiștocul sub banca din față, unde aterizează cu un evantai de scântei roșiatice.

— Vreau să zic, spune Daisy, că el este foarte OK. Are telescopul ăla. E chiar mișto de tot. Ne lasă să ne uităm prin el. Poți vedea stelele, planetele. Am văzut chiar și o galaxie. Ar trebui să vii și tu odată.

Tremur. Un telescop. E ca și când am știut-o dintotdeauna. Presupun că am știut.

— Are un telescop? o întreb pe Kat.

Dă din cap.

— Unde?

— Pe acoperiș.

Închid ochii și-mi imaginez. David este chiar aici, scoțând învelitoarea de plastic. Le întreabă pe fete ce vor să vadă; este senin în seara asta, spune el, vederea e bună.

Vederea? Cumva știu ce vrea să spună – nu sunt prea multe turbulențe în atmosferă, imaginea va fi clară și limpede –, dar cum? Oare Daisy mi-a spus? Sau el?

Închid ochii și-l văd. Îmi privește mâinile.

— Ți-ai adus și camera de filmat.

Deschid repede ochii. Sunt din nou în pavilion, cu Kat lângă mine.

O cameră de filmat. Prima mea cameră.

— Acolo este Betelgeuse, spune Kat.

Se uită în sus, iar eu îi urmez privirea până când văd bula roșiatică.

— Vrei să auzi ceva interesant? îi spun. Chestia la care te uiți chiar acum probabil că nu mai există.

— Dar eu o văd.

— Da. Dar treaba este că se află atât de departe, încât luminii ei îi ia mai mult de 500 de ani ca să ajungă la noi. Asta înseamnă că ceea ce vezi acum prin telescop este felul în care arăta Betelgeuse prin anii 1500 și ceva. Iar Betelgeuse este o supergigantă aflată chiar la finalul vieții ei. Și de-acum poate exploda oricând.

Ne uităm amândouă la steaua cea roșie.

— Dar să nu uiți că tu vezi în trecut. Când o vom *vedea* explodând, de pe Pământ, se va fi întâmplat deja. Cu 500 de ani în urmă.

Rămâne tăcută o clipă, apoi mă întreabă:

— Este și favorita ta, nu-i așa?

O caut pe Andromeda. *Nu,* aș vrea să-i spun. Dar tac. Îmi strâng și mai tare haina pe mine, fiindcă e frig.

— Să-ți zic ce cred eu?

Nu aștept să-mi răspundă.

— Cred că Ellie a fost luată și dusă în mlaștini ca să i se dea o lecție.

Fac o pauză.

— Sau ca avertisment.

Tăcerea ei îmi e suficientă.

— Un avertisment ca să nu spună nimănui ce se întâmplă. Asta cred eu.

Se uită țintă în zare. Părul îi cade pe față.

— Pot să vă ajut, îi spun. Dacă mă lași. Dacă îmi spui cine vă face rău.

Tace. Țigara îi licărește între degete, uitată.

— Nu este prietenul tău, nu? Sau nu-i doar el. Cine mai e?

Aștept, dar tot nu-mi răspunde. Bag mâna în buzunar și scot telefonul.

— Pot să-ți arăt ceva?

Găsesc filmul care mi-a fost trimis mai devreme și apăs pe *Redare.*

— Ce-i asta?

— Uită-te.

Se uită fără o vorbă. Când se termină, ridică privirea spre mine.

— Asta-i fata pe care au ucis-o.

O spune fără semn de întrebare, fără să stea pe gânduri. Nu-i nicio îndoială; știe ce s-a petrecut.

— Cine l-a trimis? Știi? Cine are asta?

Scutură din cap. Mai apăs o dată pe *Redare.* Daisy pozează și își țuguie buzele. Își pune ochelarii de soare și se întoarce cu spatele la cameră.

Cum e? spune ea, chiar dacă n-o pot auzi; filmarea nu are sunet, e doar vocea lui Daisy din mintea mea.

Fac bine?

Opresc imaginea și apropii cadrul. În lentilele ochelarilor ei de soare se reflectă o imagine destul de încețoșată în care abia dacă poți recunoaște un chip, imposibil de știut cine este.

Doar că eu știu acum. Și am știut-o tot timpul, doar că am tot refuzat să înțeleg, am respins certitudinea aflată la o lungime de braț de mine, am evitat-o ca pe o mortăciune la care nu vrei să te uiți. Un animal sângerând în zăpadă.

Sunt eu. Am fost acolo. În spatele camerei, spunându-i ce să facă, îndrumând-o, dându-i geaca, ochelarii și tocurile mele. Am filmat-o țuguindu-și buzele și prostindu-se acolo, în fața rulotei. Eu am fost.

Dar de ce? Și cum a pus mâna pe film cel care l-a încărcat?

Las telefonul jos.

— Cred că este un avertisment.

— De la cine?

— De la persoana care a ucis-o. De la cine altcineva? Vor să mă împiedice să mai pun întrebări.

Nu mă contrazice. Știe că am dreptate.

— S-ar putea să nu fie o idee așa de rea.

— Nu mă tem, Kat. Nu ți-ar veni să crezi prin ce căcaturi am trecut. E nevoie de mai mult de-atât ca să mă sperii.

Se holbează la mine.
— Tu chiar n-ai habar, spune ea. Nici n-ai idee.
— Ce vrei să spui?
Se ridică.
— Trebuie să plec.
— Kat, îi spun. Te rog, vorbește cu mine. Pot să te ajut.
— Nu poți. Nimeni nu poate.

Mă uit după ea, cum iese din parc. Îl cunoșteam și pe David; acum am înțeles asta. Dar atunci de ce nu mi-l amintesc? Mai iau o dată telefonul. Chipul lui Daisy umple tot ecranul.

Îmi plec fruntea. Încerc să-mi amintesc ziua când am filmat-o, dar nu pot. Amintirea există acolo, dar e ascunsă sau arată de parcă aș privi-o printr-un văl; filmul este și el zgâriat și ars, lipsesc prea multe cadre ca să capete un sens. Nu-mi evocă decât senzații. Am mers până acolo. Ne-am pregătit. I-am dat din fardurile mele, chiar dacă în mod sigur le avea și ea pe ale ei, mi-am scos camera de filmat din geantă.

Camera de filmat. De ce nu mi-o amintesc? Trebuie să fi fost prima pe care am avut-o vreodată. Trebuie să fi reprezentat momentul în care au început toate astea, nevoia aceasta de a înregistra și de a păstra. Dar de unde o aveam?

A însemnat foarte mult pentru mine. Măcar atâta știu. Dar oare am furat-o, am luat autobuzul spre oraș și acolo am strecurat-o în geantă, am ieșit din magazin, rugându-mă să nu mă fi văzut nimeni și să nu existe camere de securitate?

Nu. Nu cred. Ăsta n-a fost niciodată stilul meu. Rujuri din drogherie, poate. Doze ieftine de cidru, se poate și asta. Dar nu o cameră de filmat. Nu ceva de sute de dolari.

De unde, atunci? De unde provenea?

Poate că a fost un cadou? Da. Nu legată cu fundă, ci livrată într-o pungă de plastic, dar un cadou, totuși. Îmi

amintesc că n-am știut ce era. Îmi amintesc că a fost o surpriză. Îmi amintesc că mi s-a spus că o merit.

Dar de la cine? Și cum? Vocea era a unui bărbat. Aparținea cuiva pe care îl iubeam, dar de care eram și speriată. Chiar în momentul în care am scos-o din cutie, am știut că această cameră a venit cu niște condiții. O mână spală pe alta.

Mă cutremur. Simt o mână care mă atinge, o simt pe umăr; mă împinge ușurel. *Haide,* îmi spune. *Haide. Cum am vorbit, cum mi-ai promis.* Acum nu mai poți da înapoi. Mă împinge și mai tare; aproape că îi rezist. Deschid ochii, dar sunt singură.

Oare bărbatul ăsta putea fi iubitul mamei? Când mi-l amintesc, nu reușesc să-i văd decât fața schimonosită de dezgust. E imposibil ca el să-mi fi dat camera.

David, atunci? Poate. Nu-mi pot înăbuși sentimentul că n-ar fi pățit nimic dacă n-aș fi venit aici, dacă n-aș fi început să-mi bag nasul prin treburile altora. Și nu-mi pot înăbuși sentimentul de vină. Nu mă pot abține să nu mă gândesc că l-am iubit cândva. Trebuie să mi-l amintesc. El este cheia.

41

Sun la St. Mary și le spun că sunt o prietenă a lui David. Cât aștept să-mi facă legătura, mă gândesc la telescopul lui de pe acoperiș, la însemnările scrijelite pe perete în dormitorul lui Daisy din rulotă, la poza din camera lui Zoe. Trebuie ca David să-și revină. Trebuie să-l văd, să-l fac să-mi spună cum sunt legate toate astea între ele, ce se petrece. Cine a luat-o pe Ellie și de ce, cine a ucis-o pe Daisy. Eu m-am lovit de un zid; oricât de mult încerc să-mi amintesc, nu reușesc să trec de el. Însă când reușesc să vorbesc cu asistenta, îmi spune că starea lui e neschimbată. Nu pare prea optimistă.

Las telefonul jos și mă copleșește un val de vină. Respir și încerc să rămân concentrată. Am o treabă de făcut, un film de terminat. Se apropie Crăciunul și vor mostra până la finalul anului. Iar în ceea ce mă privește, trebuie să aflu ce se întâmplă cu fetele și să opresc lucrurile astea. Cineva le dă droguri și le abuzează. Cineva le duce departe și le abandonează în mlaștină ca să le dea o lecție. Trebuie să dezleg misterul. Nu trebuie să mă prăbușesc.

Apăs pe *Redare.* Doi copii – băieți gemeni, se pare – trec șuierând pe o bicicletă. O cutie deschisă de pizza e așezată pe o masă, cu cinci sau șase mâini întinse să ia câte o felie. O fermă cu niște porci grohăind lângă troacă. O gașcă de copii înălțând un zmeu undeva, de-a lungul stâncii, aproape de far. Un ecran negru, o străfulgerare de lumină, un contur încețoșat pe care camera se străduiește să focalizeze și care se limpezește în imaginea unei persoane. Imaginea lui Ellie.

Mă aplec în față. Râde, este exuberantă; dă capul pe spate, veselă. Lângă ea se mai află o fată, pe care n-o recunosc, și un pic în spatele ei sunt doi băieți mai mari. Când camera se stabilizează, îmi dau seama că stau pe niște scaune de camping, aranjate într-un cerc larg,

pământul de sub tălpile lor este noroios, iar în spate un cal se uită spre ei pe deasupra unei uși scunde.

Grajdurile. Asta e bine, îmi spun. Se potrivește cu filmarea pe care am făcut-o acolo. Apoi aud vocea Monicăi.

— Mai vrea cineva un pic?

Ellie ridică privirea; la fel și ceilalți. Ecranul este obturat deocamdată de picioarele cuiva care a intrat în cadru și îmi dau seama că persoana care ține camera stă pe un scaun vizavi de Ellie și încearcă să filmeze pe furiș.

— Ellie?

Monica îi întinde ceva, dar nu văd ce.

— Mai vrea cineva?

Câțiva mormăie neinteligibil.

— Grace?

Fata de lângă Ellie întinde mâna și își primește și ea darul. Monica intră în cadru și se întoarce către persoana care ține camera.

— Kat?

O voce din spatele camerei.

— Sunt OK, mulțumesc.

Deci ea e aia care filmează. Fata numită Grace râde și ecranul se întunecă, iar sunetele se estompează. Kat a acoperit obiectivul, presupun; poate și-a îndesat telefonul între genunchi sau l-a băgat la subsuoară.

— Oh, haide!

— Am zis că nu.

— Las-o, spune Monica, și o secundă mai târziu obiectivul camerei este deblocat.

Ellie este acum în colțul ecranului și văd că ține o țigară între degete. Apropii mai mult. Este un joint, bineînțeles. Monica îi ține o brichetă în față, dar când Ellie se apleacă să aprindă țigara, aproape se rostogolește de pe scaun. Chicotește și se îndreaptă, deja amețită de drog, poate și beată. La picioarele ei se văd sticle goale de vin și de vodcă, plus o cutie cu suc de portocale și o grămadă de pahare de plastic folosite. Camera se clatină, în timp ce

Monica se întoarce ca să se așeze pe unul dintre scaunele libere.

— Așa, spune ea cu veselie. Deci suntem toate fericite?

Se aude un acord murmurat, un soi de obscenitate chicotită.

— Fericită, Ellie?

Ellie dă vag din cap. Trage adânc din joint.

— Și aștepți cu nerăbdare petrecerea?

Răspunde Grace.

— Petrecerea? Ce petrecere?

— Ți-am zis. Astăzi e o petrecere, Grace. Ai zis că vrei să mergi și tu. Îți amintești?

Grace dă o dată din cap.

— Kat? spune Monica. Vii și tu? Și Ellie?

De pe chipul fetei dispare orice urmă de zâmbet, dar nu spune nimic. Mă întreb dacă filmul a fost făcut înainte de dispariție. Înainte de a fi răpită.

— Richey o să fie acolo să aibă grijă de tine. Nu-ți face probleme.

Ellie se uită spre Kat. Oare Richey este prietenul lui Kat, băiatul din cafenea? Ellie își aruncă scurt ochii spre camera pe care Kat trebuie s-o fi ascuns în palmă și e ca și când fata s-ar uita direct la mine, însă imediat după aceea ridică privirea. Are ochii larg deschiși și disperați, pare deopotrivă incredibil de tânără și mult, mult prea înțeleaptă pentru vârsta ei.

— Acum, spune Monica. Mai e ceva. Femeia aia? Alex? Pune tot felul de întrebări.

Le cercetează pe fete cu privirea.

— Și trebuie să fim foarte atente cu ceea ce îi spunem. Nu-i așa?

Se aude un murmur, dar nu răspunde nimeni.

— Sau altfel n-o să mai existe nimic din toate astea. Clar?

Privește în jur, dar dacă mai urmează ceva, eu nu mai aud. Kat trebuie să-și fi dat seama că e cât pe ce să fie prinsă și că n-o să mai aibă șansa să-mi trimită filmul.

Ecranul se întunecă, filmul se sfârșește și se așterne tăcerea.

Aud voci întrerupte când și când de muzică. Un radio. Lipesc urechea de perete și o aud mișcându-se de colo colo, abia perceptibil. Urcă scările chiar în dreptul meu și un minut sau două mai târziu se aude un zgomot în conducte, semn că a pornit boilerul.

Mă întorc la fereastră și aștept. Seara trecută am fost pe jos până la pavilion, sperând că o voi vedea pe Kat acolo, dar era pustiu. Doar o sticlă spartă sub bancă și o mulțime de chiștoace așternute pe jos ca un covor. În cel mai îndepărtat colț al parcului se zărește o fată, abia vizibilă în întuneric. Dar nu e Kat și n-am văzut-o deloc azi.

Nu că ar conta, de fapt. Nu-mi dau seama ce aș fi putut să-i spun. Să-i mulțumesc pentru film, presupun. S-o întreb când a fost făcut și ce s-a întâmplat la petrecere, și de ce Ellie nu voia să meargă împreună cu celelalte fete. De parcă nu mi-aș fi dat seama.

Știu ce se întâmplă la petrecerile astea. Fete tinere stau pe margine, îngrozite, dar încercând să nu lase să se vadă asta, sperând că par destul de încântate cât să nu mănânce bătaie. Bărbați care își aleg preferata, o încuviințare din cap și o mormăială, apoi 15 minute sus, la etaj.

Dar oare Monica știe ce se petrece? În filmare nu părea atât de crudă. Când a insistat că Richey o să fie acolo să le protejeze pe fete, a sunat de parcă ar fi fost convinsă că e adevărat.

De alături se aude iar un trosnet. Este din nou pe scări și la început sper că pleacă. Dar pe urmă aud televizorul pornind și un pic de zgomot din bucătărie.

Abia după prânz aud cheia în broască. O văd de la fereastră; cară o sacoșă de iută și e îmbrăcată cu o geacă de ploaie, în ciuda soarelui blând. Mă dau înapoi ca să nu mă vadă și o zăresc cum încuie ușa, apoi pleacă, aruncând o privire către ușa mea. Aștept cinci minute, numărându-le

pe ecranul telefonului, apoi părăsesc și eu Cabana Speranța. Este acum ori niciodată.

Ușa de la intrarea în locuința Monicăi este încuiată; clanța nu cedează. Mă uit prin geamul sablat și văd o lumină în bucătărie, la capătul coridorului, dar nu e niciun zgomot, nici licărirea de la ecranul televizorului, nici sunete de la radio. Mă dau înapoi. Trebuie să intru cumva. Trebuie să aflu ce se petrece.

Curțile noastre nu sunt separate decât de un gard de lemn. Într-un colț mai îndepărtat sunt câteva scaune de grădină, din răchită, împinse sub o masă. Desfac unul și mă urc pe el. Este destul de înalt încât să mă ajute să sar gardul și aterizez de partea cealaltă, într-o curte la fel cum e cea pe care abia am părăsit-o. Aceleași ghivece de ceramică aliniate și o masă aproape identică aflată în colțul opus. Vizavi, Monica a așezat doi pitici cu fețele crăpate, puși pe un zid scund de piatră, iar al treilea zace răsturnat la picioarele lor, cu capul spart.

Ușa din spate este încuiată, dar se mișcă un pic atunci când încerc clanța. Iau din fundul grădinii o piatră pusă să țină în loc o prelată și o folosesc pe post de ciocan, lovind clanța de jos în sus. Habar n-am de ce; este ceva ce știu instinctiv, nu-mi amintesc să fi învățat, însă asta trebuie să fie. După câteva secunde, ușa se ridică și descopăr că pot s-o deschid. Intru.

Bucătăria este murdară; oale și tigăi mucegăiesc în chiuvetă, farfurii nespălate de zile întregi zac în stive alături de ceainic, plus trei sau patru căni, dintre care una e plină cu tacâmuri murdare. În încăpere stăruie un miros stătut de fum de țigară și mâncare arsă, coșul de gunoi ar trebui golit. Nu știu prea bine de ce sunt aici, ce caut, mai exact. E ca și când aș fi crezut că, odată intrată, o să aflu exact ce vreau să știu, dar va trebui să caut aceste răspunsuri. În living găsesc o pătură mototolită aruncată pe canapea, scrumiera n-a fost golită de ieri sau a fost golită, dar s-a umplut iar cu mucuri de țigară. Două pahare de vin, ambele goale, cu urme de drojdie roșiatică. Dintr-

odată, o văd pe Monica îngrozitor de tristă; mi-o imaginez întinsă sub pătură, holbându-se țintă la televizor, fumând, bând vin, zăcând în propria nefericire. De ce ai trăi în halul ăsta? mă întreb în gând. Ce te macină? O poveste de dragoste ratată, iar acum îți canalizezi iubirea spre fete și bălțești în propria dezamăgire? Într-un loc ca ăsta? Atunci ieși de-aici. Și dacă e vorba de vină, spune cuiva. Scoate-o din tine.

Așa cum ai făcut și tu?

Întrebarea este brutală și pusă de o voce care nu-mi aparține, dar pe care aproape că o aud în realitate. Ridic privirea. Ea este aici, stând în scaunul din fața mea. Mă privește; ea e cea care a vorbit.

— Daisy? întreb cu gura uscată.

Camera începe să se clatine cu mine, aproape că o simt învârtindu-se, simt că mă prăbușesc. Exact la timp, mâinile dibuie un spătar de scaun și reușesc să mă îndrept.

— Daisy! spun din nou, dar o văd stând în continuare acolo, tăcută și impasibilă.

— Cum…?

Mă întrerupe.

Încă nu ți-ai dat seama, nu-i așa?

— Dar…

Nu mai ai mult timp, înțelegi? O să pun mâna pe tine. O să te fac să plătești.

Fac un pas spre ea și apoi, la fel de brusc cum a apărut, dispare. Scaunul pe care a stat este gol; nu e nimeni acolo. Doar un cardigan aruncat pe spătarul lui și o pernă cu o urmă pe ea, o pată care ar putea fi de la orice, ar putea fi cafea, ar putea fi vin, ar putea fi sânge.

Oare doar mi-am imaginat-o? Alerg pe scări spre dormitor, fără să mă țin prea bine pe picioare, și trântesc atât de tare ușa după mine, încât se deschide la loc. Aproape că mă aștept s-o văd stând pe pat, dar nu, nu-i aici, a fost doar închipuirea mea, mi-am imaginat totul. Mintea îmi joacă feste. Asta-i tot.

Respir adânc. Dormitorul Monicăi are aceeași formă ca al meu, patul tot nefăcut și identic, mai puțin cuvertura ei, înflorată și decolorată de soare. Mai are și un dulap gemând de hârțogăraie, scrisori, chitanțe, reviste și ziare, precum și de tuburi de fixativ și deodorant și de sticluțe de parfum ieftin.

Nu știu după ce mă uit. Deschid unul dintre sertarele dulapului, dar e plin: folii cu pastile, un tub cu insecticid și o copertă de carton îngălbenită. Îl încerc și pe următorul și când îl găsesc la fel de plin cu tot felul de porcării, trec la comoda cu sertare.

Respir adânc. Este o invadare a intimității, e mai rău decât faptul că am forțat intrarea și aproape că renunț, hotărâtă să mă întorc în cabana mea. Însă chiar atunci îmi amintesc de ce sunt aici, ce am văzut în filmul trimis de Kat. Trebuie să știu.

În primul sertar își ține lenjeria intimă. Câteva piese, cele mai multe bej și albe, alese mai degrabă să fie confortabile decât atractive. Scotocesc mai bine și găsesc, îndesat sub niște șosete făcute ghem, un vibrator de un roz șters. Și mai în spate, degetele mi se lovesc de ceva moale și turtit, o carte pe care o trag cu grijă afară, deranjând cât mai puțin locul.

Este un caiet bleu, ușor bombat. Când îl deschid, dau peste poze Polaroid îndesate acolo una peste alta. Le cercetez rapid; e clar că au fost făcute la grajduri și în fiecare este câte o fată uitându-se direct spre cameră, zâmbind, cu atitudini mai obraznice sau mai sfioase. Sunt cel puțin 15 fete diferite, toate cam de aceeași vârstă. Între 13 și 16 ani, aș zice, deși în unele cazuri e dificil să-ți dai seama.

Pe cele mai multe nu le recunosc, dar a treia din teanc este Kat. Este și Ellie aici, precum și fata aceea din film. Grace. Mă uit și peste celelalte poze, bănuind deja ce o să descopăr.

Și am dreptate. Găsesc și fotografia lui Zoe, iar mai încolo dau și peste a lui Daisy, purtând aceleași haine pe

care le avea în filmul ce mi-a fost trimis. În cele din urmă, la final de tot, este și poza mea.

Mă străduiesc să mă concentrez, să rămân în prezent. Las pozele jos și mă întorc la caiet. Pe prima pagină este o listă de nume și lângă fiecare o secvență de numere și cifre. Pe celelalte pagini mai sunt și alte liste, date de naștere, numere de telefon și adrese, plus alte numere, aparent la întâmplare. Însemnările nu par în niciun fel corelate între ele și cu toate că presupun existența unui fel de cod, nu am timp să-mi dau seama care ar fi acela. Îmi scot telefonul și pozez prima pagină, apoi aranjez fotografiile pe pat și le filmez, o panoramare lentă de la stânga spre dreapta, înainte de a le pune din nou în caiet. După alte câteva pagini cu informații urmează o zonă necompletată, apoi câteva pagini pline, de data asta cu nume de bărbați – Dale, Shaun, Bill, Mark, Karl, Kevin –, plus alte câteva numere de telefon și alte date. Spre ușurarea mea, nu văd nici numele lui Bryan, nici pe al lui Gavin. Cercetez datele; sunt prea recente ca să fie date de naștere, iar când dau paginile spre sfârșitul caietului, văd o dată de aproximativ acum o săptămână.

Mă uit din nou la informațiile despre fete, înainte de paginile dedicate bărbaților. Nu e nimic concret aici, dar nu-i greu să faci o legătură între ei. Mă gândesc la filmul care mi-a fost trimis: *Este o petrecere în seara asta;* și de pe buze îmi scapă doar două cuvinte, într-o răsuflare.

— Futu-i.

Dintr-odată aud sunete. Pași afară, apoi o cheie în broască. De parcă eu aș fi chemat-o. „Rahat!”, bombăn încet, apoi strâng fotografiile de pe pat și le îndes la loc în caiet, conștientă de faptul că habar n-am dacă sunt în ordinea corectă. Îngrop caietul în fundul sertarului, mai mult sau mai puțin în locul de unde l-am luat, și cercetez camera. Locul e înghesuit, n-am unde să mă ascund, iar mintea mi-o ia la fugă – ce-aș putea să-i spun? De ce sunt aici? – dar nu-mi vine nicio idee. O aud deja la parter,

scoțându-și haina. Apoi îi aud vocea. Pare încurcată, tulburată.

— Nu, spune Monica. Nu. Nu se poate. N-are niciun sens.

Vorbește la telefon. Încerc să-mi dau seama ce face, unde se duce. Mă strecor pe ușa de la baie și mă ascund în spatele ei, observând, în același timp, veceul murdar și chiuveta cu urme uscate de pastă de dinți și rămășițe de săpun. Îmi simt trupul amorțit, de parcă ar fi al altcuiva, un costum pe care-l port, nimic mai mult. Mă gândesc la cuvântul pe care-l folosea dr. Olsen. *Disociere.*

Mă străduiesc să mă concentrez. Apuc o foarfecă de unghii de pe chiuvetă și mi-o înfig în podul palmei până când simt înțepătura.

Mă concentrez la ce se întâmplă la parter. O aud pe Monica închizând ușa după ea și îndreptându-se spre scări, la doar câțiva metri distanță de mine.

— Ia-o încet, spune ea.

Vorbește pe un ton agitat, confuz. Ce s-o fi întâmplat? Ce bine ar fi dacă aș putea auzi și eu cealaltă jumătate a conversației.

Se duce în bucătărie și o aud cum umple ceainicul, deși pare c-ar avea nevoie de ceva mai tare.

— Dar ce te face să fii așa de sigur?

Liniște, apoi un hohot de râs. Mă încordez să aud ce urmează.

— Chiar crezi că ar face ea așa ceva? N-ar îndrăzni!

O pauză.

— Așa a făcut?

Încerc să mă conving că sunt niște bârfe, dar nu așa sună. Pare serios, e o discuție despre o problemă pe care trebuie s-o gestioneze într-un fel sau altul. Aș vrea s-o aud spunând numele persoanei cu care vorbește, dar n-o face.

Un oftat pe care încearcă să-l ascundă:

— Doar mă știi. Nu te-am dezamăgit niciodată.

Acum se aude mai tare. E pe scări. Inima îmi bate atât de tare, încât mi se pare că ar putea s-o audă, apoi ratează

următoarea bătaie. Oare am închis dulapul? Nu-mi amintesc, dar tot e mai bine dacă se duce în dormitor decât să intre în baie, unde n-am nicio șansă de scăpare. Mă las ușor în jos, lipită de perete, și mă ghemuiesc, cu foarfecă în mână. În palmă am o găurică din care picură sânge. Ar putea fi al altcuiva.

Este chiar în fața ușii. Aproape că-mi dau seama cine se află la capătul celălalt al apelului, cu toate că ar putea fi doar imaginația mea. Monica vorbește din nou.

— Nu știu. Trebuie să ne gândim la ceva.

Îi aud respirația. Îi simt mirosul, același parfum ieftin pe care l-am văzut în dulap; miroase a flori, la fel ca dezinfectantul de toaletă. Ridică-te, îmi spun, ridică-te. Cel puțin s-o înfrunți în picioare, dacă e să se întâmple.

Intră în dormitor. Asta e. Șansa mea. Mă ridic în picioare cât de încet pot și arunc o privire în dormitor. A lăsat ușa deschisă, dar n-o văd nicăieri. Trebuie să mă mișc. Acum.

Deschid ușa de la baie, fără să-mi iau ochii de la dormitor. Pot vedea înăuntru, în oglinda dulapului.

Văd reflexia Monicăi; se schimbă, cu telefonul încă lipit de ureche, aproape și-a scos puloverul de pe ea. Pe dedesubt nu are decât un sutien și observ pe antebraț un tatuaj șters. Pare ieftin, ceva făcut acasă, și chiar dacă la început mi se pare că seamănă cu o inimă, după o clipă Monica se răsucește și observ că m-am înșelat. Mă îndepărtez, ajung în capul scărilor, apoi cobor treptele. Știu că scârțâie, dar ce pot face? Pășesc ușor, sar câte două trepte coborând în liniște, ținându-mi respirația. Ușa este la capătul scărilor și când ajung jos mă rog să nu fie încuiată. Întind mâna spre clanță fără să mai stau pe gânduri și brusc aud un zgomot, puternic precum o împușcătură; încremenesc în loc.

S-a oprit ceainicul din fiert, atâta tot. Apuc clanța, dar o aud pe Monica, de la etaj.

— Nu-ți face griji, spune ea cu glas încordat. Rezolv eu. Știi că mă descurc. Nu am de ales. Nu și dacă știi sigur că s-a întors.

Așteaptă.

— Cu Linda?

Râde, însă tot fără să se amuze, și mă întreb cine e Linda.

— Mă tem că da. Ne vedem acolo?

Apoi iar o pauză.

— Nu, nu acum. După aceea.

Apăs pe clanță și ușa se deschide. Sunt afară. Expir profund, apoi mă gândesc la tatuajul Monicăi. Un cerc perfect. Un „O” neîntrerupt. Și la avertismentul pe care l-a dat fetelor, în filmare. Am pus prea multe întrebări. Și, cumva, ei s-au prins care e treaba.

Atunci

42

Clinica medicală Spencer

NOTE CLINICE: Zoe Pearson, data nașterii 7/3/2003
DATA: 17 mai 2017

Zoe a venit azi cu mama ei. S-a plâns de oboseală excesivă, de pierdere în greutate și de pierderea apetitului, de faptul că nu vrea să meargă la școală, de greață și stări de vomă. Letargie generală. Mama spune că Zoe stă până noaptea, târziu. Examinarea generală nu arată probleme. Recomandări de odihnă la pat și hidratare. Vor suna pentru consultație telefonică după trei zile.

Suspectez că Zoe a început să fumeze, dar a negat când am întrebat-o. Spune că se descurcă bine cu școala și n-are niciun fel de probleme nici acolo, nici acasă. Are o mulțime de prieteni. Vânătaie vizibilă pe antebraț, despre care mi-a spus că a căpătat-o la ora de educație fizică de la școală. De asemenea, am mai observat un semn rotund pe braț.

Plan: De revizuit în conformitate cu cele de mai sus. Monitorizare a stării generale de sănătate și luarea în considerare a contactării asistenței sociale, dacă mai apar și alte semne.

Semnătură: Dr. Wiseman

DATA: 22 mai 2017

A fost sunată mama. A răspuns o prietenă de familie – Monica Browne. A spus că Zoe este complet recuperată, azi s-a reîntors la școală. Nu mai sunt necesare alte măsuri.

Semnătură: Dr. Wiseman

Acum

43

S-a întors. Rezolv eu. Nu te-am dezamăgit niciodată.

Vorbeau despre Sadie, despre mine. Mă vor *rezolva* pe mine. Am fost o nebună să vin aici și să pun toate întrebările alea. Sunt în pericol. Ar trebui să-l sun pe Gavin, să-i cer ajutorul? Dar ce-ar putea el să facă? Nu este decât un nou-venit, și el unde a ajuns până acum cu toate întrebările pe care le-a pus? Să-l sun pe Bryan? El o cunoaște pe Monica, dar poate că asta ar fi în avantajul nostru – adică în avantajul meu – și știu că n-o să-mi întoarcă spatele când o să afle ce se întâmplă cu fetele.

Pornesc în grabă către debarcader, sperând să-l găsesc ocupându-se de barcă. Nu e acolo; tot satul pare pustiu. Mă îndrept spre Vapor și intru. La bar servește o tânără pe care n-o știu; e singură aici.

— Oh, bună, mă salută când mă vede apropiindu-mă.

— Unde e toată lumea?

— Cu Linda, spune ea, de parcă ar fi trebuit să știu despre ce e vorba.

— La slujbă, îmi explică ea. O slujbă cu colindă. La biserica St. Julian. Sunt cu toții acolo.

Bineînțeles. Cu Linda. Colinda. Acolo trebuie să se fi dus și Monica, și poate că e și Bryan cu ei. O întreb pe femeia de la bar când începe, iar ea se uită la ceas.

— În curând. La 4, cred. Ce să fie?

Scutur din cap și îi spun că m-am răzgândit. Urc Slate Road cât de repede pot și iau mașina. Aia trebuie să fie, îmi zic. Biserica unde este îngropată și mama, un loc în care m-aș fi bucurat să nu mai ajung niciodată.

S-a întunecat aproape de tot când virez pe drumul care duce spre St. Julian. Parcarea e plină, așa că trebuie să opresc mașina un pic în josul drumului. Alerg pe cărare, cu ochii țintă înainte; nu arunc nici măcar o privire spre mormântul mamei. În biserica veche, naosul e gol și zgomotul ghetelor mele pe podeaua rece de piatră

reverberează cu un ecou ciudat. În ciuda lumânărilor aprinse care împrăștie în toată biserica strălucirea lor blândă, portocalie, și a mașinilor parcate afară, mă întreb pentru o clipă dacă am venit totuși în locul corect, dar apoi aud un zgomot venind de undeva, din interior. Tonuri ridicate ale vocilor, râsete. Trec de o ușă și zăresc o încăpere mică, plină de oameni și bine luminată, cu un pom de Crăciun într-un colț. Sunt aici copii și adulți; pe cei mai mulți nu-i recunosc, dar le văd pe Liz și Beverly, o văd și pe Monica, tocmai își scoate paltonul. Ezit în prag, când îl zăresc pe Gavin în colțul îndepărtat, așa că intru. Bryan mă vede imediat. Îmi face cu mâna, îi întorc salutul, dar mă îndrept mai departe către Gavin.

— E totul în regulă?

Scutur din cap. Îl văd pe Bryan apropiindu-se.

— Trebuie să vorbesc ceva cu tine mai încolo, îi spun lui Gavin.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă el. Ce este?

— Nu acum, îi răspund. Mai încolo.

Coboară vocea.

— Mă sperii.

Arunc o privire spre Monica.

— Pur și simplu… nu pot vorbi acum.

Ajunge și Bryan.

— Cum ești? mă întreabă el jovial.

Are într-o mână o bucată de plăcintă tocată[14], iar în cealaltă un pahar de plastic.

— Vrei și tu? E vin fiert. Mă rog, asta ar trebui să fie, doar că n-are alcool, înțelegi.

— Nu, mulțumesc, îi răspund, apoi mă întorc iar spre Gavin. Te caut mai târziu. OK?

Bryan se uită la Gavin, care se îndepărtează. Ceva i se schimbă pentru o clipă în expresie. E gelos?

— Cum ești?

[14] Plăcintă dulce, specifică bucătăriei englezești, umplută cu un amestec de fructe uscate și condimente, servită în special în perioada sărbătorilor de iarnă.

— Bine, îmi răspunde el. Să iei și tu una de-astea. Sunt delicioase.

Îmi întinde o bucată de plăcintă, pe o farfurie de carton. E făcută în casă; aluatul se sfărâmă imediat ce o apuc cu degetele. Bryan mă întreabă încet:

— Ți-a spus Monica despre biletul lui David?

Dau din cap.

— Dar mai e ceva. Putem merge afară?

Se încruntă, dar mă urmează spre ușă, către naos. Se oprește pe drum ca să stea de vorbă cu un tip care râde și îl înghiontește în glumă în braț, înainte de a-l lăsa să continue. Gavin ne vede ieșind și, chiar dacă îi fac ușor semn din cap, nu-mi întoarce zâmbetul. Abandonez farfuria cu plăcintă pe masa de lângă ușă și intru împreună cu Bryan în naos.

— Să ne așezăm, spune el, îndreptându-se către prima strană. Oricum o să înceapă în curând.

— Nu aici, îi spun. Este… Putem merge mai în spate?

Alegem a cincea strană din față. Scârțâie când ne așezăm și simt mirosul acela stătut și rânced pe care l-am întâlnit în fiecare biserică în care am intrat vreodată. Ușa de la camera laterală s-a închis și am rămas într-o tăcere cu ecou.

Vorbesc încet, dar chiar și șoaptele mele par strigăte.

— Monica este.

— Poftim?

— Ea le dă fetelor să bea. Le dă și droguri. Sunt sigură. Ba chiar mai rău. Cred că ea le…

Mă clatin. El se răsucește în strană, ca să mă privească drept în față. Lumina lumânărilor îi sclipește portocaliu pe chip.

Caut cuvântul potrivit.

— Le folosește pe fete.

— Nu, spune el empatic, scuturând din cap. Nu-i nimic din toate astea. Nu Monica.

Ușa camerei laterale se deschide. Intră vicarul, un bărbat tânăr îmbrăcat în veșminte negre, cu părul rărit.

Vine râzând și se oprește ca s-o lase să treacă pe femeia din spatele lui. După ea urmează încă un bărbat, doi copii și apoi, ca la comandă, Monica însăși.

Bryan se apleacă mai mult spre mine.

— Asta… asta pur și simplu nu se poate.

— Nu?

Monica cercetează încăperea din priviri. Ne observă și ne face un mic semn cu mâna. Ar fi trebuit să ne așezăm și mai în spate. Nu vreau să vină încoace, însă se îndreaptă direct spre noi.

Bryan oftează când o vede apropiindu-se. Acum vin și alții, să-și ocupe locurile. Un cuplu se așază în strană chiar în fața noastră.

— Uite. O știu la fel de bine ca oricine. Am ieșit împreună. Acum multă vreme. N-ar face așa ceva.

O văd pe Monica apropiindu-se. Au ieșit împreună? Nu pare să mă surprindă și mă întreb din nou dacă i-am cunoscut și pe ei atunci, de mult, dacă nu cumva i-am uitat între timp.

— Ea e cea care m-a *scăpat* de droguri, știi?

— Oamenii se mai schimbă.

Acum a ajuns în dreptul nostru. Mă forțez să zâmbesc în direcția ei, dar în ultimul moment pare să se răzgândească. Ne face la amândoi semn cu mâna și rostește tăcut, *ne vedem mai târziu?*

Bryan îi întoarce salutul și apoi, după ce ea își continuă drumul către o strană din spate, se întoarce spre mine.

— Nu ea. Nu… pur și simplu nu pot să cred.

Un cuplu tânăr se strecoară printre noi, mânându-și copilul din spate.

— Aș fi fost mort fără ea, continuă Bryan. Ea e cea care m-a pus pe calea cea dreaptă.

— Te iubea.

Oamenii continuă să vină, chiar dacă din ce în ce mai puțini. Pare că slujba e gata să înceapă.

— N-a fost doar asta. Este un om bun.

— Atunci de ce v-ați despărțit? Ce s-a întâmplat?

— N-am mai avut nevoie să fiu salvat, presupun. Se pare că nu ne-a mai rămas prea mult din ce am avut, odată ce ne-ai luat asta.

În fața noastră, vicarul își drege glasul.

— Bine ați venit! spune el.

Îl trec în plan secund.

— Câți ani aveați?

— Eram adolescenți, șuieră el. Uite, ce-i cu toate întrebările astea? Monica n-ar face rău nimănui.

— Știi că le duce pe puștoaice la grajduri?

— Ca să le dea ceva de făcut, da. Le place enorm.

— Nu face asta doar ca să le dea de lucru.

Femeia din fața lui Bryan se întoarce spre noi, cu ochii mijiți în semn de admonestare. Îi zâmbește lui Bryan, când acesta se scuză pe tăcute.

— Hai să ieșim de-aici, spune el. Este o ușă în spate.

Mă ghemuiesc și aproape c-o iau la fugă spre ieșirea din biserică, cu Bryan la câțiva pași în spatele meu și cu toți ochii pe mine, în timpul ăsta. O secundă mă simt neobrăzată și aventuroasă, ca și cum ne-am strecura de la adunarea de duminică pentru a fuma niște iarbă în spatele toaletei, dar atunci privirea mea o întâlnește pe a Monicăi.

— Pot să-ți dovedesc, îi spun odată ieșiți în aerul rece. Uite.

Îi întind telefonul.

— Nu face asta, spune el. Te rog. Las-o așa, OK?

— Nu, îi răspund. Trebuie să te uiți.

Găsesc filmul trimis de Kat și apăs pe *Redare.* La început refuză să se uite la ecran – dintr-un simț al loialității față de Monica, presupun –, dar apoi se uită. Vede cum Ellie ia jointul, cum lui Grace și celorlalte fete li se spune despre petrecere, cum sunt avertizate să nu spună prea multe de față cu mine.

— Cine a filmat asta?

— Nu știu sigur. Kat, cred.

— Ai vorbit cu ea?

— Nu o găsesc.

— Și asta a fost înainte de fuga lui Ellie?

— Așa cred. Însă nu cred că a fugit. Cred că a fost dusă acolo, ca pedeapsă.

— De Monica? Dar n-are niciun sens.

— Nu, îi spun.

Fac o pauză, nesigură preț de o clipă.

— N-o pot dovedi, dar cred că la petrecere mai sunt invitați și alții.

Îi spun cum am intrat pe furiș în casa Monicăi, despre caietul pe care l-am găsit, despre fotografii și numele de bărbați.

— Și mai este ceva, adaug. M-a întrerupt și…

— Ce?

Ezit. Vreau ca el să mă ajute s-o dau pe Monica în vileag, să aflu cine mai este implicat. Dar oare am destulă încredere în el încât să risc, spunându-i adevărul despre cine sunt?

N-am de ales. Am nevoie de ajutor.

— Vorbea la telefon. Am auzit-o spunând „Ea s-a întors”.

Înclină capul spre mine.

— Ea s-a întors?

— Da.

— Se referea la Ellie.

— Nu. Nu părea ușurată.

— Atunci, cine?

Îmi dau seama de ceva și mi se strânge stomacul. Poate că Monica *nu știe* cine sunt. Cum ar putea? *Ea s-a întors.* Vorbeau despre Daisy.

O spun cu voce tare.

— Daisy.

— Ce?

Dau din cap, fiindcă, verbalizând, totul a devenit limpede. Scutură din cap, neîncrezător, pe măsură ce cuvintele se rostogolesc.

— A fost văzută, îi spun. La Stânci. La Casa de pe Faleză. Și eu am văzut-o. Era acolo, pe plajă, în ziua în

care a dispărut Ellie. Am văzut-o – pe Daisy, adică – stătea acolo, în fața Casei de pe Faleză, privindu-mă.

Face o pauză.

— Dumnezeule mare. Tu vorbești serios.

Îmi amintesc noaptea trecută, când m-am dus la pavilion ca s-o caut pe Kat. Silueta din întuneric. Poate că mă urmărește.

— Ea era. Sunt sigură.

— Dar a fost văzută sărind.

— A văzut-o Monica.

Bryan scutură iar din cap.

— Și cum rămâne cu mărturisirea făcută de David…?

— Tu îl crezi?

— Dacă eu cred ce a scris cineva într-un bilet de adio? spune el. Da, îl cred.

Respir adânc.

— Era fals. Biletul lui David. Cred că cineva a încercat să-l ucidă.

— Ia-o mai ușor…

— Cred că Daisy a încercat să-l ucidă.

— Alex, serios acum…

— Mi-a trimis un film cu ea însăși, îi spun în graba de a-l câștiga de partea mea înainte să-și piardă cu totul încrederea. Era un avertisment. Și știu că biletul lui David e o făcătură, pentru că am cunoscut-o pe Sadie.

— Ce? Cum…?

— În Londra. De aceea am venit aici. Ea mi-a cerut să vin și să înțeleg ce se întâmplă. Dar treaba e că Sadie trăiește, așa că…

— Așa că el nu putea s-o omoare. Dar…

Îl prind de braț. Dincolo de ușă se aud colindele, au început. „Acolo, în iesle.”

— Nu vezi? continui eu. David n-a ucis-o pe Sadie. Nu avea cum, fata trăiește. Dar a spus că a făcut-o. Cineva încearcă să-i însceneze ceva, dar mai important e…

— Asta înseamnă că și restul biletului ar putea fi o minciună? Mărturisirea lui că a ucis-o pe Daisy?

— Da! Exact! Și toate duc spre Monica.

— Futu-i.

Ezită, iar eu știu ce urmează.

— Ai fost la poliție?

— Nu. Nu pot. Nu încă. Trebuie să fiu sigură. Despre Monica. Dacă ea este în spatele tuturor acestor lucruri. Și dacă era și pe atunci. Apoi o să mă duc.

Îl văd chinuindu-se să asimileze informațiile.

— O să mă ajuți?

Confuzia lui pare să se limpezească un pic.

— Firește. Dar Ellie a mers la Monica în noaptea în care s-a întors; nu părea speriată de ea. Trebuie să mai fie încă ceva acolo, încă cineva. Așa că da, ai dreptate. Să nu ne repezim să mergem la poliție. Cel puțin până aflăm mai multe. Cui ai mai spus?

— Lui Gavin. O parte doar, oricum.

Din nou, o fărâmă de ceva anume îi apare pe buze.

— Dar poate să rămână între noi? adaug. Doar până îmi dau seama ce e de făcut.

— Da.

Zâmbește și-mi pune stângaci palma pe braț.

— Firește.

44

Nu mai avem nimic de pus cap la cap împreună, așa că părăsim St. Julian și fiecare se urcă în mașina lui. Bryan merge după mine cea mai mare parte a drumului de întoarcere de la biserică, desprinzându-se în direcția casei lui abia după ce intrăm în Blackwood Bay. Parchez și merg pe jos spre Cabana Speranța. Satul este în continuare pustiu; sunt cu toții la concert, iar eu abia reușesc să rezist tentației de-a o lua la fugă. Înainte de a da colțul spre Aleea Speranței văd Vaporul, cu luminile lui portocalii strălucind în ceața tot mai deasă. Mă imaginez alături de Gavin, stând unul lângă altul cu o băutură în față, vorbind ca și când nu ar fi nimic în neregulă, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Văd cum ne uităm spre apă, cum admirăm luna, cum privim vapoarele sclipind în depărtare. Altă dată. N-ar fi așa rău.

Încui ușa de două ori. Sunt în siguranță, îmi spun. Cabana Speranța e tăcută. Doar ticăitul regulat și neobosit al ceasului de pe șemineu, clinchetul slab al frigiderului, picurarea constantă a unui robinet de la etaj. Rămân o clipă în prag, verificând din nou încăperea, apoi intru în bucătărie și-mi pun un pahar cu vin. Poate mă ajută. Trebuie să-mi dau seama cum de s-a putut întoarce Daisy. Și ce să fac în privința Monicăi.

Îmi cercetez imaginea reflectată în pahar. Arăt străvezie; aproape că pot vedea prin mine curtea din spate, plantele moarte în ghivecele lor de teracotă, scaunul pe care l-am lăsat acolo când am escaladat gardul ca să intru în casa Monicăi.

Mă îndrept spre fereastră. În noaptea asta, luna e strălucitoare, dar nu e plină. Este în descreștere. Luna în ultimul pătrar.

De unde știu asta? Cine mi-a spus?

Atunci aud o voce. David, firește.

Mă uit iar spre reflexia mea din pahar. Uit. Acum sunt două eu. Cea de aici, privind afară; și cea de afară, privind înăuntru. Cea care a crescut în Blackwood Bay; și cea care a făcut tot ce-a putut ca să lase totul în urmă.

Dar nu pot trăi în felul ăsta. Îmi spun numele, abia auzit. *Alex.* Mă cheamă Alex. Orice altceva este o iluzie, atâta tot. Orice altceva este doar lumină lovindu-se în geam. Sadie e moartă și, dacă voi fi nevoită, o s-o îngrop din nou, o s-o îngrop atât de adânc, încât de data asta n-o să mai scape niciodată.

Mă forțez să zâmbesc și atunci zâmbește și fantoma mea. Așa mai merge. Dar tot aud vocea lui David, de data asta în depărtare, ca și cum aș asculta-o la un radio înțepenit între două posturi, prinzând doar paraziți.

Știi, spune el, *înainte se credea că luna îi vânează pe oameni. Se credea că ea călătorește pe cer căutând oameni pe care să-i ucidă și să-i mănânce. Și apoi, mai târziu, s-a crezut că acolo se duc sufletele morților. Unii cred că luna îi determină pe oameni să facă lucruri nebunești, că fie și numai privind-o prea mult poți s-o iei razna. Cuvântul „lunatic” vine de la cuvântul „luna”, din latină.*

Nu-i răspund.

Ți-ai terminat băutura?

Încă nu, îi spun. *Au apărut?*

Mă uit iar în sus, la stele. Îl caut pe Orion. Pe Betelgeuse. O caut pe Andromeda.

Da. Vederea e bună în seara asta.

Să purcedem, așadar?

David. A spus că a avut mereu grijă de mine și încep să cred că trebuie să fi fost adevărat. Și Kat, și Ellie au garantat pentru el; la fel și Geraldine.

Mă îndepărtez de fereastră, iau o gură de vin roșu și, fără să mai stau pe gânduri, îmi aprind o țigară din pachetul de pe blat – pachetul pe care presupun că trebuie să-l fi cumpărat mai devreme –, apoi merg sus.

Rahat. Am nevoie de o scrumieră. Sunt gata să mă întorc pe unde am venit, când zăresc într-o laterală a patului o farfurioară în care este strivit un singur chiștoc, înfipt chiar în centru. Mă uit fix la el preț de o clipă, încercând să-mi amintesc când am fumat eu aici, când mi-am cumpărat țigări, când am început să las pe noptieră scrumiere împuțite. Memoria pâlpâie, revenind la viață: s-a întâmplat în după-amiaza asta sau ieri, așa cred. Doar că, atunci când caut mai multe amănunte, ceva nu merge. Oare eu am fost aceea?

Mă gândesc la Daisy. Unde e? Farfurioara, folosită pe post de scrumieră. A fost oare aici? Mă urăște pentru ce am făcut? Dar *ce* am făcut?

Încerc să mă întorc în trecut, să retrăiesc acele momente. Daisy și Sadie, cele mai bune prietene; făceau totul împreună, doar că Daisy a fost abuzată, iar Sadie nu.

Cum s-a simțit ea în situația asta? A încercat să-mi spună? Am ascultat-o? De ce am uitat?

Trebuie să ne fi certat; o ceartă pe care nici măcar nu mi-o amintesc, dar despre care alții sunt siguri că a supărat-o foarte tare pe Daisy. Ce i s-a întâmplat atunci? Am făcut ceva? *Trebuie* să-mi amintesc. Este limpede că mă învinovățește, că vrea să mă pedepsească. Și cum aș putea să îndrept lucrurile, dacă nu știu ce e de îndreptat?

Mă sprijin cu spatele de zid. În afară de unul dintre pantofii sport și geaca ei aruncate pe plajă, la mare depărtare în lungul coastei, nu mai avem decât cuvântul Monicăi ca dovadă că s-ar fi aruncat, iar acum știu că acest cuvânt nu valorează nimic. Oare chiar s-a întors?

Întind mâna după telefon. E târziu, dar nu vreau să mă simt atât de singură, iar amintirile nu-mi revin. Se pare că nu le pot aduce cu forța. Scot telefonul din modul de noapte și văd o alertă. A mai fost încărcat un film.

Pornesc laptopul și apăs pe *Redare.*

Ecranul e negru. Pâlpâiri de lumină, o obscuritate mată, gri, nimic nu e clar, nimic nu se distinge în întuneric. Apoi, o lumină puternică și din umbre se ivește ceva, dar este

încețoșat și neclar. Se limpezește pe măsură ce camera focalizează automat, însă se pierde într-o clipă, înainte ca imaginea să devină clară.

Un perete. Un perete de piatră, cenușiu-închis, de culoarea nopții, dar cu o strălucire bizară, vagă. Lumina este puternică, la maximum; vine dinspre cameră sau de undeva din apropierea acesteia. Se aude un sunet de picurat, amplificat, cu ecou. Este o pivniță. O pivniță umedă și fetidă. Camera merge în dreapta și iat-o, ea e. Daisy.

Apăs *Stop* și îngheț imaginea. Nu pot să mă uit, am mai fost aici cândva; am mai văzut asta cândva, într-un vis. Aș vrea să mă trezesc.

Dar nu pot. Sunt deja trează și, pe ecran, chipul lui Daisy este schimonosit, o imagine grotescă a terorii pure. Trăsăturile i s-au șters cu totul; nu mai are nicio speranță, simte doar suferință. Și când ridic privirea, departe de viziunea aceea îngrozitoare, îmi văd camera. Televizorul de pe perete, oglinda rotundă în care nu pot încă să-mi privesc chipul. Toate sunt așa cum le știu. Asta e realitatea. Nu dorm, nu pot fugi. Nu și de data asta.

Apăs încă o dată pe *Redare.*

Ajută-mă, spune ea. *Te rog.*

Iar și iar. *Ajută-mă. Te rog. Nu face asta.* În afară de disperarea pe care o trăiește, pare și bolnavă. A cedat. N-o mai poate ajuta nimic pe lumea asta.

Se uită direct spre cameră, peste ani, drept în măruntaiele mele. Suspină. *Ai spus că nu-mi vor face rău.*

Nu, aș vrea să-i spun. *Nu.* Aș vrea să intru în aparatul ăla, să mă întorc în timp. *Sunt aici, cu tine,* aș vrea să-i spun. *Mereu am fost aici, pentru tine.* De ce n-ai avut încredere în mine? De ce nu mi-ai spus cine îți face rău? Aș fi putut să-l opresc. Știu că aș fi putut. Nu te-aș fi părăsit niciodată.

Dar n-am făcut-o, știu că n-am făcut-o. Am visat filmul ăsta; nu e ceva nou pentru mine. Trebuie să-l mai fi văzut cândva. Sau să fi fost acolo când a fost filmat.

Dar nu, fiindcă mi-aș aminti așa ceva, nu? Aș fi făcut ceva chiar de atunci. Aș fi spus cuiva sau m-aș fi dus la poliție.

M-aș fi dus, nu? Îmi amintesc ce mi-a spus Bryan. Sadie și Daisy s-au certat. Una a amenințat-o pe cealaltă. Unii cred că Sadie a fost implicată în ce i s-a întâmplat lui Daisy și de aceea a fugit.

Și, oricum, cine are filmul ăsta? Presupun că persoana care l-a filmat, dar acea persoană chiar aș putea fi eu? Sau Daisy – oare are și ea o copie?

Un lucru pe care-l știu sigur este că nu mi-am trimis singură filmul. Ceea ce înseamnă că *ea* s-a întors. Asta *este* ceea ce voiau ei să zică, Monica și persoana cu care vorbea la telefon. Acum sunt și mai sigură de asta. Nu se referea la Sadie. Nu la mine. Ci la *Daisy.*

Trântesc capacul laptopului și mă ridic brusc, dau peste noptieră și răstorn paharul pe jumătate plin. Vinul se varsă, băltind pe podea. Stropește peretele și, pentru o clipă, se prelinge pe zid ca o ploaie sângerie.

45

Trebuie să mă duc la Casa de pe Faleză, s-o găsesc. Trântesc ușa după mine. Ferestrele de la casa Monicăi sunt cufundate în întuneric, cabana e încă pustie. Probabil că „se ocupă” de Daisy, așa cum a promis. Trebuie să ajung acolo înaintea ei.

Nu privesc înapoi. O iau la fugă, alerg cât de repede pot. Mintea mi se răsucește în cerc. Poate că am lăsat deschis sertarul dulapului din dormitor și, când s-a întors de la concertul de colinde, Monica a observat că pozele din caiețelul rușinii sunt în altă ordine. Poate chiar m-a văzut privindu-i imaginea din oglindă sau m-a zărit când fugeam pe scări. Ceea ce înseamnă că și eu sunt în pericol. Dar avem toate legătură una cu cealaltă. Trebuie să ajung la Daisy ca să fim amândouă în siguranță, indiferent dacă este sau nu furioasă pe mine.

Sau poate că sunt naivă și ar trebui să fug de Daisy, nu să alerg spre ea.

Ajung la Stânci, apoi la cărarea de prundiș. Zbor ca o vrăjitoare pe mătură. Nu văd pe nimeni și nimeni nu mă vede pe mine. Blackwood Bay e pustiu, dar parcă e mai mult de-atât. Mă simt invizibilă.

Închid ochii, ca să mă feresc de vântul înțepător și rece ca gheața. Cu cât mă apropii mai mult, cu atât mă simt mai puternică; mă ghidează ceva, o energie misterioasă, aproape supranaturală. Picioarele sunt morișcă sub mine și, pentru o clipă, mă simt de parcă aș urla din răsputeri, dar n-o fac. Mă văd în încăperea aceea, cu prietena mea cea mai bună care imploră pentru viața ei. Este adevărat? Am fost acolo?

Trebuie să-mi amintesc ce am făcut.

Deschid ochii și mă opresc, derapând. Mă uit drept în apele înghețate. Aș vrea să strig: *Unde ești? De ce te-ai întors?*

Aud o voce și mă întorc să mă uit la Casa de pe Faleză. Nu e nimeni acolo. Sunt singură. Este doar vântul, țipătul pescărușilor negri care se adăpostesc sub streșini, râzând. Gemetele casei vechi, încovoindu-se sub propria greutate, deformându-se.

Închid ochii și respir profund, de data asta trăgându-mi puterea din aerul înghețat, apoi urc. În acest timp, văd într-una din odăile de etaj pâlpâind o lumină. Este ca un bliț de aparat foto sau poate lumina lunii poleiește geamurile.

Mă prăbușesc la pământ; simt că am vertij. Îmi cedează picioarele de parcă m-aș fi împiedicat sau aș fi alunecat pe iarba moale, deși exact în următoarea secundă îmi dau seama că trebuie să fi fost împinsă din spate. Mâinile îmi zboară prin aer și opresc oarecum căderea, dar tot mă izbesc de pământul pietros cu o bufnitură dureroasă, abia amortizată de stratul subțire de țărână. Dinții îmi scrâșnesc, urechile îmi țiuie. Nu pot să respir; am gura astupată. Nu văd decât negru în fața ochilor și îmi pare că în față mi se deschide un tunel, dar nu de lumină. Un tunel care duce în jos, spre inima rece și neagră a pământului.

Scuip țărâna din gură și respir. Dacă am fost împinsă, atunci cel care a făcut-o stă acum exact deasupra mea. Mă forțez să deschid ochii. Încerc să-mi răsucesc capul, dar mă doare cumplit. Un firicel cald mi se prelinge pe obraz.

Déjà-vu, futu-i.

Respiră, îmi spun. Trebuie să-mi amintesc să respir. Ridic capul. Țiuitul ascuțit din ureche se intensifică, se răsucește într-un crescendo, apoi încetează.

— Daisy? întreb sau cel puțin am impresia că o fac.

Îmi iese un fel de croncănit. Încerc să mă ridic, să-mi dau seama ce se întâmplă, dar nu aud nimic în afară de sunetul făcut de propria respirație, acum mult îngreunată. Nici măcar nu sunt sigură că e aici sau că a fost vreodată.

Dar poate că așa vrea să fiu. Neajutorată și implorând. Vrea să mă facă să plătesc pentru ce i-am făcut, orice ar fi fost.

Aud un sunet ca un râcâit, dar nu pare real. Este doar în mintea mea, pură imaginație. Am gura plină de sânge; cred că mi-am mușcat obrazul. Scuip în iarbă o perlă efervescentă de salivă rozalie și încerc din răsputeri să mă întorc pe-o parte. *Vreau să te văd,* îmi spun eu pledoaria. *Dacă așa trebuie să se sfârșească, atunci măcar lasă-mă să-ți văd chipul încă o dată, înainte de final.*

Nu am șansa asta. Ceva sclipește în lumina lunii – prea rapid ca să-mi dau seama ce-ar putea fi – și se conectează dureros cu tâmpla mea. Înregistrez ce se întâmplă preț de mai puțin de o secundă, apoi totul se întunecă.

46

Mă trezesc în întuneric. Capul îmi vibrează ca o tobă întinsă prea tare, văd încețoșat, în timp ce ochii încearcă să focalizeze și, când imaginea se limpezește, în sfârșit, nu zăresc decât marginea saltelei vechi pe care probabil că sunt întinsă. În jur este întuneric; aerul e sulfuros, impregnat cu duhoarea specifică toaletelor publice și mirosul înțepător de amoniac.

Recunosc putoarea asta. Sunt în rulota lui Daisy. În dormitorul ei. Trebuie să ies de-aici.

Inima îmi bubuie în piept. Când încerc să mă ridic în picioare, încăperea se învârtește cu mine și mă prăbușesc dureros, lovindu-mă la cot în rama patului. Îmi duc mâna la cap și simt o crustă tare. Presupun că e sânge, dar măcar e uscat. Mai încerc o dată să mă ridic și, de data asta, cel puțin, reușesc să rămân în picioare. Ochii mi se obișnuiesc cu lumina slabă aruncată de lună, totuși nu pot vedea decât ce se întâmplă în jurul meu. Încerc să deschid ușa pliantă șubredă. E încuiată cumva; asta sau altceva o ține închisă. Trag cât de tare pot, însă, deși se mișcă, nu se clintește decât un milimetru.

Mă întorc. Chiar lângă mine este o fereastră din plastic, cu ramă metalică. O încerc, dar e ruginită și nu se deschide. O să mor aici. O văd limpede. O să vină cu o armă sau cu un cuțit, sau cu o rangă și o să termine treaba.

Trebuie să ies. Bat cu pumnul în fereastră, dar nu cedează. Mă întreb vag dacă e încasabilă, dar mintea mea încinsă a intrat deja în panică. Privesc în jur după ceva de care m-aș putea ajuta, dar nu e nimic. Mintea îmi alunecă un pic, însă mă lupt să rămân în control, să fiu prezentă. Bat cu putere în ușă, ochii îmi aleargă frenetic de colo colo. Draperiile sunt mucegăite și rupte, dar atârnă pe o bară metalică. Ar putea fi suficient.

Sar și mă apuc de ea cu ambele mâini, mă las cu toată greutatea ca s-o smulg din perete. Apoi o arunc în fereastră cu toată puterea, dar nu-mi folosește la nimic. Vibrează, trimițându-mi o undă de șoc în braț și în umăr, dar plasticul rămâne intact. Nici măcar o crăpătură. Încerc iar – de trei, patru, cinci ori –, dar cu același rezultat. Ușa este singura mea șansă. Strecor bara metalică în spațiul dintre ușă și rama ei și împing, folosindu-mi toată greutatea corpului. Pârghia deschide încă puțin ușa, așa că bag încă o dată bara și încerc din nou. În cele din urmă, spațiul este suficient de mare încât să văd prin el; Daisy a legat mânerul cu ceva – pare o cravată maro-închis, luată poate din casa lui David – și l-a asigurat cumva. Nu se clintește.

Apuc zdravăn cravata, dar am mâinile amorțite. La fel de bine aș putea să mă uit la unul dintre clipurile pentru filmul meu. Îmi înfig unghiile în podul palmei, cât de tare pot, atât de tare, încât devine dureros.

Dintr-odată îmi vine o idee. Îmi scot țigările din buzunarul de la geacă și iau bricheta din pachet. Răsucesc rotița o dată, de două ori, până când flacăra izbucnește în întuneric. O țin sub cravată, ca să se aprindă, iar materialul ieftin arde cu mirosul acela specific de cauciuc ars. Trag de ușă pe măsură ce o văd înnegrindu-se, carbonizându-se, și apoi, cu o ultimă flamă, cravata se rupe și ușa se deschide. Sunt liberă, îmi spun, dar îmi dau seama imediat că n-am reușit decât să ajung în camera cea mare a rulotei și că între mine și exterior se mai află încă o ușă.

Este încuiată, firește. Cântăresc în mână bara metalică de la perdele și cercetez încăperea. Fereastra din față este crăpată, poate că acela e un punct slab. O lovesc mai întâi cu bara de metal, apoi cu piciorul. Nu cedează, însă crăpătura se mărește tot mai mult cu fiecare lovitură. Îmi scot gheata și o folosesc pe post de ciocan până când, în fine, cu un sunet de riglă spartă, plasticul se face bucăți.

Scot fragmentele ascuțite până când obțin o gaură suficient de mare încât să mă strecor prin ea.

Mă prăbușesc pe pământ, dar mă ridic iute în picioare. Ferestrele lui David strălucesc argintate în lumină. Oare ea e acolo, privindu-mă? Acum știu că ar fi trebuit să fac asta cu săptămâni în urmă. Ar fi trebuit să dau buzna, să împing în ușă, să rup lanțul de siguranță și să mă răfuiesc cu David. Ar fi trebuit să-l pun să stea jos și să-mi spună tot ce știe, să-i cer să-mi zică unde e Daisy. Dacă n-aș fi fost atât de hotărâtă să rămân Alex, poate că așa aș fi făcut. Poate că asta a și fost problema în tot timpul ăsta. Să-mi dau seama cine sunt, de fapt. O nerăbdare febrilă îmi dansează prin trup, ușoară ca un fluture de noapte.

Știu ca o să fie încuiată, dar încerc mai întâi ușa de la intrare. E clar că e solidă; abia dacă se clintește din ramă. Aș putea sparge ferestruica jivrată, cred, și apoi să încerc să intru, dar nu cred că mi-ar fi de vreun folos. Trebuie să existe altă cale.

Mă dau înapoi și mă uit la casă. Am văzut cumva o mișcare la fereastra de deasupra? O ceață subțire, o licărire de ceva? Mă uit din nou. De data asta e clar, văd mișcare în spatele ferestrei. Mă uit țintă, pe jumătate așteptându-mă să văd un chip, dar s-a retras. Totul e nemișcat. Și totuși, o simt pe Daisy acolo, sus, privindu-mă. E cu ochii pe mine. La ce se gândește? Ce idioată, ce tâmpită pot fi. Ea m-a ademenit aici.

Mi se strânge inima. Aș vrea să se arate. Pentru o clipă îmi vine să strig la ea. *Daisy,* i-aș spune. *Ce s-a întâmplat? Ce ți-am făcut? De ce mă urăști?* Dar nu o fac. Privirea ei îmi arde carnea. Nu vreau s-o las să-și dea seama cât sunt de speriată sau cât de vinovată mă simt. Nu vreau să simt mușcătura furiei ei, sarcasmul ei, așa că-mi las capul în jos și ocolesc casa. Ușa din spate se mișcă un pic, dar nu cedează, așa că verific alte modalități de a intra. În spatele rulotei este o fereastră care se deschide ridicând partea de jos; are geamuri mate – presupun că e de la baie sau de la o toaletă de serviciu – și pare putrezită. O împing cu toată

greutatea corpului, încercând să forțez deschiderea, dar, din nou, nici nu se clintește. Lemnul e mai solid decât pare; doar vopseaua e cojită, atâta tot. Găsesc în grădină o piatră mai grea și bat cu ea în partea superioară a ferestrei. Geamul se fisurează cu un trosnet ascuțit, dar nu se sparge. Rămâne fixat cu încăpățânare în rama lui, însă încerc din nou. De data asta se face bucăți și după aceea e simplu. Îmi strecor cu grijă mâna prin gaură, găsesc zăvorul și îl trag. Partea de jos a ferestrei alunecă ușor împiedicat, dar se deschide. Mă înalț peste pervaz. Apoi, după o zbatere lipsită de eleganță, ajung înăuntru.

Îmi ia un moment pentru ca ochii să se obișnuiască în întuneric, dar mirosul stătut mi-a spus deja destule. Mă aflu într-o încăpere neaerisită; simt miros de umezeală, ca și când aici au fost puse la uscat niște haine vechi, plus o picurare constantă, slabă, dintr-un rezervor aflat undeva sub mine. O toaletă. Mă ghemuiesc pe podea și mă întind reflex către comutatorul aflat într-un colț. Nu funcționează. Doar un clic inutil, iar încăperea rămâne scufundată în întuneric. Ridic privirea și zăresc vag deasupra capului meu un fasung gol, fără bec. *Rahat,* spun în șoaptă, și parcă în semn de răspuns aud un tropăit agitat undeva, în pereți. *Șoareci.* Sau șobolani. Închid ochii și încerc să respir profund, să-mi umplu plămânii cu aer. Încerc să-mi spun că aș putea să fac cale-ntoarsă. Nu mă pune nimeni să merg mai departe.

Ba da, de fapt, îmi spun apucând mânerul ușii, în întuneric. N-am de ales. N-am avut niciodată de ales. Acum înțeleg. Toate drumurile duceau aici.

Folosesc lanterna telefonului, filmând pe măsură ce avansez. Ușa spălătoriei se deschide direct într-un coridor și lanterna luminează o balustradă, o scară din lemn greu, închis la culoare, o masă lângă ușa de la intrare, pe care se află un telefon. Pe peretele de vizavi, un ceas cu pendulă stă tăcut și nemișcat. E praf peste tot; firicele subțiri plutesc în razele de lumină. La stânga mea este o ușă care duce spre bucătărie, iar la dreapta altă ușă dă în

living, unde văd o canapea enormă, fotolii desperecheate și un televizor pătrățos, de modă veche. Odaia este îngrozitoare, așa că închid ușa înainte de a merge mai departe.

Următoarea ușă se deschide într-o sufragerie mare – o masă cu cinci sau șase scaune și o comodă lângă peretele cel mai îndepărtat, pe care stă așezat un vraf de farfurii – și ele pline de praf. Restul încăperilor sunt la fel de dezolante. O grămadă de rufe împuțite în spălătorie și farfurii nespălate în chiuvetă trădează prezența cuiva, dar cam atât. Peste tot plutește tristețea; e limpede că locul a fost conceput pentru distracție, dar acum aici nu mai gătește decât o persoană, și doar pentru sine. Când mă întorc să urc la etaj aud un scârțâit ușor, exact deasupra mea. Nu-i nimic, îmi spun, doar se așază casa sau poate e vântul; însă încep să urc scările tremurând. Deja mi-am înfipt unghiile în palme, ca și când m-aș pregăti pentru ceea ce știu c-o să se întâmple.

Sunetul se aude iar, de data asta mai tare și semănând mai bine cu mișcarea cuiva decât cu trosnetele din casă.

— Daisy? întreb, însă nu primesc niciun răspuns, iar liniștea care se așterne în urma vocii mele pare cumva mai grea, mai apăsătoare. Daisy? spun din nou, când ajung la jumătatea scărilor. Ești acolo?

Nu primesc niciun răspuns, însă imediat ce ultima treaptă îmi intră în raza vizuală îmi dau seama că acolo s-a petrecut ceva. Ușile de la acest etaj sunt date de perete și înăuntru văd, la lumina lanternei, maldăre de haine, hârtii și cărți – o dezordine cumplită. Urc restul scărilor în fugă și ajung în dormitorul principal, răscolit și el. Sertarele sunt răsturnate, conținutul lor aruncat pe podea și pe pat. Haine, hârtii, bijuterii care sigur nu pot fi ale lui David. Locul e un haos total; contrastul cu liniștea de jos este șocant.

A fost cineva aici – Daisy, poate – și a scotocit peste tot, a întors totul cu fundul în sus. Dar ce a căutat?

Afara, vântul se întețește. Se aude vuietul lui; sună ca un hohot de râs și camera îmi alunecă într-o parte. Ce mi-a scăpat?

Merg la fereastră și atunci îmi dau seama. Am mai fost aici. Știu cum se vede: marea, luna plutind deasupra apelor, vapoare în depărtare, platformele de dincolo de ele. Tabloul este același, linia subțire a orizontului tăindu-l prin centru, ca un cablu bine strâns. Imaginația se suprapune peste realitate. Nu se vede nicio îmbinare. Când mă uit mai departe, văd locul în care a stat Daisy, pregătindu-se să sară.

Aud zgomot de pași, scârțâitul scărilor, apoi încă un scârțâit. Ca și cum cineva coboară pe furiș.

— Daisy! strig iar. Așteaptă! Întoarce-te!

Nu-i nici urmă de ea aici, dar văd pe unde a trecut; toată casa se cutremură, tulburată. De parcă ea ar fi o stafie trecând prin aer, detectabilă doar după urma vaporoasă pe care o lasă în spate. Alerg pe scări în jos, împleticindu-mă, cu lanterna luminând haotic și cu inima de plumb sărindu-mi din piept.

Dar unde este?

O țin înainte. Fac lumina mai mică. Îmi dau seama că ar putea fi oriunde. Mă poate vedea; sunt luminată ca un far.

Îi mai spun o dată numele. La capătul scărilor, lângă bucătărie, se vede o ușă întredeschisă. N-am observat-o de prima dată; este a unui dulap de sub scară, de unde vine un miros pătrunzător de oțet.

— Daisy?

Intru. Paltoane, pantofi, câteva scaune pliante. Cutii depozitate în spate. Nu poate fi aici, și totuși…

Fac un pas. Podeaua cedează un pic, cu un geamăt, și când privesc în jos văd o scândură desprinsă din dușumea. E deșteaptă; m-a adus până aici. Îngenunchez și ridic scândura de la un capăt, știind, cumva, chiar în momentul acela, ce voi găsi dedesubt.

Și am dreptate. Îngropat adânc sub podea se află un seif metalic. Îl ridic într-un nor de praf și miros de mucegai.

Este încuiat, dar am la mine cheia găsită în portofelul lui David și, când o încerc, descopăr că se potrivește. Înăuntru este un ghiozdan umed și acoperit de mucegai; îl deschid cu grijă. E vechi; clapetele sunt ruginite. Găsesc înăuntru o pungă de plastic înfășurată pe un obiect pătrat, dar neregulat. Știu ce este înainte de a desface punga. Greutatea lui îmi este cunoscută, la fel și consistența. L-am mai ținut în mână. L-am mai folosit, am filmat cu el; este obiectul care m-a așezat pe drumul care m-a adus aici. Prima mea cameră de filmat.

Deschid carcasa. Înăuntru este o casetă, dar când încerc să pornesc mașinăria, îmi dau seama că e moartă. Presupun că bateria e consumată sau poate că anii și umiditatea au distrus-o complet.

Mai este ceva în ghiozdan. Două cărți poștale. Le scot, cu capul învârtindu-mi-se. Prima arată un montaj de imagini – un autobuz londonez de un roșu strălucitor, Tower Bridge, Parlamentul, catedrala Sf. Paul – în jurul unui singur cuvânt, *LONDRA,* de parcă ar mai fi fost necesar. O întorc pe partea cealaltă, cu răsuflarea tăiată, dar nu e nimic acolo, în afară de adresa lui David – Casa de pe Faleză, Blackwood Bay – și un timbru singuratic.

Cea de-a doua carte poștală înfățișează Millennium Wheel. Pe cealaltă parte, cu același scris ca pe prima, este un mesaj.

O *să mă întorc.*

Mă uit fix la mesaj o vreme. Scrisul este același cu cel de pe cartea poștală primită de Dan. Inima îmi bate mai rar. Sunt straniu de liniștită. Acum, că această incertitudine nu mai există, sunt aproape ușurată. Știu ce am de făcut. Pun camera în geantă și mă ridic.

Totuși, ceva nu este în regulă. Din tavanul bucătăriei coboară o lumină portocalie, ca și când ar fi fost aprinsă o lumânare.

— Daisy? spun iar, însă ecoul vocii mele tremurătoare e singurul răspuns. Daisy? repet numele ei, intrând în bucătărie.

În rama ferestrei se vede rulota, iar sursa luminii este evidentă acum. Rulota arde, flăcările țâșnesc pe ferestrele topite de căldură, fumul se învârtejește spre cer.

Îndoiala mea se spulberă. A crezut că sunt înăuntru, încearcă să mă ucidă.

47

A doua zi, Gavin îmi propune să ne întâlnim în cafeneaua lui Liz. Ajung și îl găsesc afară, tremurând în frig. Locul e pustiu, luminile sunt stinse, ușa încuiată. Un afiș din fereastră spune că e închis în perioada sărbătorilor.

— E ceva obișnuit? îl întreb la sosire.

— Habar n-am.

Nu face niciun gest să mă îmbrățișeze sau să mă sărute, nici măcar în semn de salut.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, spune el, dar e limpede că minte.

— Gavin?

Se uită în jos, spre picioare, și se foiește stânjenit. Între noi e mai puțin de un metru, dar pare o prăpastie. Nu știu ce să spun, însă când îmi întoarce privirea are o expresie afectată. Face o pauză, mușcându-și buzele.

— M-am mai gândit. Și…

— Ce?

— Ai promis.

— Ce?

— Fără minciuni.

Trebuie să mă concentrez: nu-mi permit să dezvălui nimic. Cel puțin până pricep ce vrea să spună.

— Credeam că însemn ceva pentru tine.

— Însemni, îi spun și, în acest moment, chiar când s-a putea să fie prea târziu, îmi dau seama că vorbesc serios.

— Sadie, spune el. Încetează să mă mai minți. Știu cine ești.

Pământul se clatină sub mine și întreaga lume se înclină un grad sau două. În fața mea se deschide un abis, o gaură neagră. *Nu,* îmi spun. Nu pot fi absorbită înăuntru, n-o să fiu. Îmi trag răsuflarea. Nu-l pot lăsa să vadă ce se petrece, dar nu-i nicio cale să mă pot opri.

— Sadie?

Cuvântul acesta are ecou. Aș vrea să înceteze să-l mai rostească. Îl poate auzi cineva.

— Ești bine?

La început nu răspund, dar apoi mă aud spunând că-mi pare rău. Respirația mi se oprește în gât. Chiar când rostesc aceste cuvinte îmi dau seama că nu cred cu adevărat în ele. Nu e treaba lui, așa că de ce îmi cer scuze? N-are niciun drept să fie supărat.

Cu toate astea, spun din nou:

— Îmi pare rău.

Îmi prinde fața în palme, cu blândețe. Simt nevoia să-l resping, să-i spun să se mai ducă dracului.

— N-ai putut să-mi zici?

Nu răspund. Aș vrea să-l întreb de unde știe, dar presupun că este evident. M-a văzut la mormântul mamei. M-a auzit insistând că Sadie trăiește și că n-ar trebui să mergem la poliție, că n-are cum să fie îngropată în mlaștină.

— Ai pus lucrurile cap la cap?

— Plus asta.

Mă apucă de braț și îl las. Îmi ridică mâneca.

— Le-am observat în prima noapte pe care am petrecut-o împreună. Mereu rămân semne. De la un abuz?

Încerc să mă trag, dar mă ține pe loc. Nu e brutal, îmi urmărește cicatricile. Degetele lui lasă o urmă, ca niște insecte minuscule săpându-mi pe sub piele.

— Am mai vrut să vorbesc cu tine despre asta, după ce am fost la mormântul mamei tale, dar cu dispariția lui Ellie… Și am înțeles de ce încercai să te ascunzi, dar nu e un lucru de care să te simți rușinată. N-are de ce să-ți fie rușine.

Nu, îmi spun. Nu. *Toate astea s-au întâmplat mai târziu, după ce am fugit.*

— Încetează.

— Mulți supraviețuitori încearcă să-și facă rău. E destul de…

— Nu mi-am făcut niciun rău. Am avut un accident. Supă clocotită.

Mă privește fix. Nu mă crede.

— Vorbești în somn. Știi, nu?

Mă gândesc la „fostul” meu. Lui i se părea caraghios. Nu te oprești, mi-a spus odată. Bombăni încontinuu. De parcă ai tot repeta o replică veche.

— Îi tot spuneai numele. Daisy.

Dau din cap. Pe mutește. Se pare că adevărul tot iese la iveală, până la urmă. Cei pierduți chiar sunt întotdeauna disperați să fie găsiți.

— N-o să spui nimănui, da?

Spune că nu, dar nu știu dacă să-l cred. Poate că e prea târziu și a spus deja.

— Ai fi putut fi sinceră cu mine, îmi zice.

Mă înclin, apropiindu-mă mai mult de el. Aș vrea să-l cred. Aș vrea să mă ia în brațe. Aș vrea să cred că există cineva care mă poate iubi fără să vrea ceva de la mine. Dar nu sunt sigură că e posibil.

Mă privește țintă, cu capul înclinat. Are imprimat în partea de jos a feței un zâmbet trist, plin de compasiune, dar, cumva, zâmbetul ăsta nu ajunge și în ochi.

— Poți avea încredere în mine.

Nu știu ce să-i spun. Nu știu cum să-i dezvălui suficient, fără a-i dezvălui totul. Asta este problema; niciodată n-am făcut-o.

— Îmi placi, îmi spune. Mult de tot.

Dintr-odată îmi pare ca un școlar. Știu ce ar trebui să răspund acum. Cuvintele chiar prind contur, dar mă îneacă și nu le pot rosti. Scutură trist din cap.

— Nu simți la fel.

— Nu e vorba de asta.

— Atunci ce e?

Ezit. Mă simt ca și cum m-aș arunca în mare; apa este neagră, fundul oceanului, fragil. Ar putea dispărea în orice moment și m-ar lăsa zbătându-mă.

— Doar că mă simt așa de…

Cum? mă întreb. *Pierdută? Pustiită?* Până la urmă găsesc cuvântul potrivit. L-am băgat cu forța într-o cutie, l-am încuiat acolo, dar sigur că el există în continuare. Trebuie să existe. Nu am fost lângă ea când a avut nevoie de mine. Am fugit și apoi a dispărut și ea. N-ai cum să fugi de asta.

— Vinovată.

— Nu e vina ta.

— Poftim?

— Că Daisy și-a luat viața. Ai făcut tot ce-ai putut. Oamenii ăia… ți-au făcut rău; ai avut dreptate să fugi. A trebuit s-o faci. Nu te poate învinovăți nimeni.

Dar o fac. Cineva mă învinovățește. Ea mă învinovățește.

— Nu pricepi. Nu de-asta am fugit.

Gavin coboară vocea.

— Nu e nevoie să mă minți.

— Poftim?

Coboară privirea.

— Știu… Știu că i s-a întâmplat și lui Zoe.

Rămân tăcută. Cred că are dreptate.

— Am încercat să fiu alături de ea.

Nu știu ce să spun, așa că nu-i spun decât:

— Îmi pare rău.

— Nu-i de mirare că a fugit. Dacă într-adevăr asta i s-a întâmplat.

Ridică privirea. Îi sclipesc ochii.

— Dar dacă este moartă? Ca Daisy. Dacă…?

— Daisy nu e moartă.

— Ce?

Îl privesc țintă. Clipa se dilată până o simt aproape să plesnească; abia atunci vorbesc.

— Ea a trimis cartea poștală. Ea a trecut pe drum în noaptea aceea, înainte să ajungi tu. În mașina lui David, presupun. Ea este în spatele tuturor acestor lucruri.

Mă privește. Credea că sunt fragilă, dar acum începe să se îndoiască, începe să se întrebe cât de adânc a tăiat fractura abuzului.

— Vorbești serios?

Îl văd luptându-se cu sine. Lumina începe să se scurgă din cer.

— Este aici, îi spun. Acasă la David. Sunt sigură de asta.

Îi povestesc cum am fost încuiată în rulotă și îl văd înghițind greu:

— Trebuie să mergem la poliție.

Îmi așez mâna peste a lui.

— Nu pot. Încă nu.

Scot camera de filmat din geantă.

— Am nevoie de ajutorul tău. Nu pot să-ți explic. Dar o să mă ajuți? Te rog?

Îmi ia camera și o cântărește în mână.

— Poți s-o faci să pornească? Sau să transferi niște chestii de pe casetă?

— Și apoi mergem la poliție?

— Da, îi spun, fiindcă știu că am rămas fără opțiuni. Îți promit.

48

Apăs pe *Înregistrare.*

Am așezat camera pe comodă și stau pe marginea patului. Lumina firavă aruncată de veioza de pe noptieră îmi pune fața parțial în umbră. Trăsăturile nu mi se disting prea bine; aș putea fi oricine.

— Acesta este un mesaj pentru prietena mea, încep.

Mă uit țintă spre obiectiv, imaginându-mi-o acolo pe Daisy, nu ochiul inexpresiv al camerei. Trag adânc aer în piept.

— Cea mai bună prietenă a mea.

Fac o pauză. Nu m-am gândit la ce-o să spun. Mi-o imaginez pe Monica privindu-l, pe Beverly de la birt. Pe Kat. Pe Gavin și restul. Mă întreb ce ar crede ei.

— Știu că tu mi-ai trimis cartea poștală.

Și Liz, îmi spun. S-ar putea să vadă și ea filmul. Și Sophie, Kat, Ellie. Toată lumea. Trebuie să am grijă; nu le pot da de înțeles că Daisy s-a întors. Nu vreau s-o deconspir, s-o trădez iar. Mă simt de parcă aș fi cățărată pe o cornișă, la 15 etaje înălțime; o singură mișcare greșită și cad. Nu trebuie să mă uit în jos; dacă o fac, o să mă împiedic și o să mă prăbușesc sau o să fiu tentată să sar.

— Cred că știu de ce. Vreau să înțelegi asta. N-am vrut să te rănesc. Vreau să te ajut.

Mă aplec mai în față, mai aproape de cameră. Mi-o imaginez acolo, uitându-se la mine. Sfidându-mă. A făcut ochii mari, în semn de revoltă. *Continuă,* mi-ar spune ea. *Dacă ești așa de sigură că mă poți ajuta, dacă ești așa de sigură că știi cum, dovedește-o.*

Îmi amintesc de simbolul pe care l-am văzut în rulotă, chiar lângă patul ei.

— Știu despre Andromeda. Și îmi amintesc când ți-ai făcut tatuajul.

Îmi duc mâna spre braț, de parcă aș simți eu însămi înțepătura acelui ac imaginar. Am mers împreună. Trebuia să facem tatuaje gemene, dar numai ea a trecut la fapte, până la urmă. Eu m-am speriat, aproape ca și când aș fi știut despre accidentul care ar fi făcut oricum inutilă toată treaba.

Mi-o amintesc și pe femeia care a tatuat-o; avea părut vopsit într-un roșu ca sângele, dar cu strălucirea lucioasă a roșiilor coapte. Îmi amintesc inima în flăcări tatuată pe pieptul ei, încolăcită de sârmă ghimpată.

— Am fugit ca o lașă, îi spun.

Știu că își va aminti, că o să știe că vorbesc cu ea și numai cu ea.

— Dar n-o să mai fug și de data asta. Promit.

Închid ochii și trag adânc aer în piept. Mă uit direct în cameră.

— Te pot ajuta. Dacă mă lași.

Apăs pe *Stop,* apoi încarc clipul și îl fac public. Mă întreb cât o să dureze până o să-l vadă. Știu că urmărește ce se întâmplă. Până la urmă, asta a făcut în tot acest timp.

N-am altceva de făcut decât să aștept. Nu vreau să dorm, în ciuda epuizării. Sunt prea speriată de ceea ce s-ar putea întâmpla acolo, jos, pândind în umbră. De ceea ce s-ar putea ivi la suprafață dacă mă uit prea mult.

În schimb, continui să mă mișc. Îmi fac o cafea tare și amară, groasă ca nămolul, și îmi umplu la loc cana imediat ce se golește. Stâng lustra din living și rămân în ochiul de lumină format de ecranul laptopului. Îmi văd reflexia în fereastră, dar nimic mai mult. Afară e întuneric. Un vid negru; nu se zărește nici măcar luna, ascunsă în spatele norilor. Știu că ea e undeva, acolo. *Ai fugit,* îmi spune ea, *în timp ce eu aș fi putut fi foarte bine îngropată în pământul negru. Ai vrut să putrezesc, asta ai vrut.*

Sorb din cană. Sunt agitată. Presupun că de vină e cofeina. Ecranul se stinge și camera se întunecă. Mi se

închid ochii. Îmi cade capul. Un moment de inconștiență, apoi îi văd chipul și tresar din somn, cu o mormăială fără cuvinte.

Îmi mai pun cafea. O dau pe gât. Mă întorc în cercul de lumină.

Mă uit la ceas, ațipind din când în când. Chiar și când sunt trează mă simt amorțită, pe jumătate în vis. De parcă aș fi o păpușă, o marionetă. Mi s-au retezat sforile. Ceasul ticăie neobosit. *Ploaie* spre *Furtună.*

Trebuie să fie aproape miezul nopții când un *bing* ascuțit ca un vârf de cuțit îmi anunță un nou film încărcat și mă trezește la viață. Liniștea se așterne peste mine, știu exact ce este și de la cine. Trag adânc aer în piept, umplându-mi plămânii, apoi îmi iau laptopul. Asta e. Șansa mea s-o salvez pe Daisy. Șansa mea să-i spun că-mi pare rău pentru orice aș fi făcut. Șansa mea s-o recâștig.

Ecranul e negru. *Redare.* Străfulgerarea unor nori joși, o lună îndepărtată, focalizarea este variabilă, apoi imaginea se stabilizează. În cadru apare Casa de pe Faleză.

Apoi imaginea se clatină și, o secundă mai târziu, joasă și aspră, camuflată, însă atât de familiară încât îmi dă fiori, este o voce de femeie.

— Acum sunt aici. Vino singură.

49

Când întorc spatele Casei Speranța, am sentimentul că n-o s-o mai văd niciodată. În locuința de alături este lumină, o umbră se mișcă în fereastra de la etaj și dinăuntru vin plutind voci amestecate. Fără să mai stau pe gânduri, ciocăn și aștept.

Îmi deschide Monica.

— Alex!

Pare surprinsă. Știu că arăt îngrozitor. Fără machiaj, cu părul în dezordine, nedormită. Acum, că sunt aici, nu știu ce să spun. Credeam că am urât-o imediat ce am văzut-o, dar îmi dau seama că nu pot. Pare prea jalnică. Prea slabă.

— Pot să intru?

Mă privește cu răceală.

— Nu e un moment potrivit.

Îi vorbesc calm în continuare. Pot să mă ocup mai târziu și de ce-a făcut ea, după ce mă întâlnesc cu Daisy, după ce aflu ce am făcut eu. Până la urmă, Monica nici nu știe cât de mult știu eu. Habar n-are ce-am văzut.

Îmi amintesc ce-a spus la telefon.

— S-a întors, îi spun. O știi și tu, o știu și eu.

Înclină capul, neîncrezătoare. Aproape că e comică, o parodie a confuziei.

— Haide, îi spun. Să nu ne mai prostim, dracului, și să fim sincere una cu cealaltă, da?

O secundă am impresia că o să-mi trântească ușa în față, dar pare să cedeze.

— Mai bine ai intra.

Cercetez camera cu privirea. Pe canapea nu stă nimeni; pe măsuța de cafea se află un singur pahar cu vin. Vocile se aud de la un televizor pornit la etaj. O telenovelă.

— Știi că stă la David, da?

— Cine?

— Daisy.

Văd că i se măresc pupilele, dar se răsucește să-și ia o țigară. Stă pe marginea scaunului aflat vizavi de mine, cu picioarele strânse bine dedesubt, încercând să se adune, apoi împinge pachetul spre mine. Îl ignor.

— Greșești. Daisy e moartă.

Tonul vocii ei este egal; îi lipsește convingerea.

— S-a aruncat de pe stâncă. Am văzut…

— Spune adevărul. Daisy nu s-a aruncat.

— Am *văzut-o.*

— Trăiește. M-a contactat.

Scotocește după brichetă.

— Cum așa? Prin filmulețul tău? Să știi că l-am văzut cu toții.

Flacăra brichetei pâlpâie.

— Nu ești decât o străină venită aici ca să agiți lucruri…

— Nu… îi spun, dar mă ignoră.

— …lucruri despre care habar n-ai.

Fac un pas în față, încercând să-mi păstrez calmul. Furia ei este o modalitate de apărare. Este înfricoșată, cred. Mă întreb cât de mult știe.

— Nu-i adevărat.

Ceva mai relaxată, expiră un norișor albastru de fum.

— Doar așa îți poți face filmele astea. Despre noi.

Scutur din cap, sfidătoare.

— Nu e moartă.

— Suntem oameni cumsecade. Pricepi? Fata a sărit. E trist, dar asta s-a întâmplat. S-a aruncat de pe Stânci și e moartă. Nu avem nevoie să vii tu aici, în sat, și să arunci cu tot felul de acuzații.

— Nu, îi spun. A fost abuzată. Am un film. Asta nu știai, nu?

— Ce să știu?

— În el apare Daisy. Rugându-se pentru viața ei. Ea mi l-a trimis.

Mâna cu țigara se oprește undeva între gură și scrumieră.

— Ce se întâmplă aici? o întreb.

— Nimic.

Se uită în jos.

— Nimic, jur.

— Minți. Știu că ești băgată și tu.

Ridică brusc capul; are ochii mijiți, aruncând venin.

— Poftim?

Îi repet, dar acum își controlează reacțiile. Stă nemișcată, impasibilă. Cum aș putea ajunge la ea?

— Monica? În filmul ăla, Daisy imploră. Se roagă pentru nenorocita ei de viață. Spune-mi ce se petrece. Ce le faci fetelor?

Își ridică încă o dată țigara. Îi tremură mâna, dar nu zice nimic.

— Ai putea să-mi spui adevărul, să știi, îi zic, susținându-i privirea. Îl știu oricum. Am dovezi.

— Nu știi nimic.

— Știu ce se petrece. Acolo, la grajduri.

Monica se crispează.

— Știu și despre droguri. Despre băutură.

Ezit.

— Despre petreceri.

— Nu știi nimic. Nu le fac rău fetelor. Le ajut.

Simt că iau foc. Izbucnesc în râs. Nu mă pot abține.

— Le ajuți? Cum, mai exact? Știi ce se întâmplă pe la petrecerile astea, da?

— Nu, nu e cum te gândești tu. Băieții… le duc acolo. Le aduc înapoi. Au grijă de ele.

— Doar nu crezi așa ceva.

Privirile ni se întâlnesc, dar pleoapele îi flutură și pare un animal prins în lumina farurilor, ca oaia aceea de pe șosea, cu o secundă înainte de a fi lovită.

— Este adevărat. Le place la petreceri. Vor să meargă.

— Asta îți spun ție? Ești sigură că au măcar de ales?

Tace.

— Sunt violate, Monica. Știi asta, nu?

— Sunt plătite.

— Plătite? Pentru ce?

— Îi ademenesc pe bărbați. Fac o poză. Nu trebuie să meargă cu ei. Decât dacă…

— Decât dacă?

— Unele dintre ele s-ar putea să fie dispuse să facă sex. Depinde de ele! N-are de-a face cu mine…

Simt cum mi se încordează trupul, într-un tsunami de furie.

— Ce mama dracului? Câți ani au? Treisprezece? Paisprezece?

— Dar…

— Sunt niște copii! Ăsta e viol, Monica. Oricum i-ai zice tu. Zoe era însărcinată!

Pleacă fruntea și îmi dau seama că asta e șansa mea.

— De ce a fugit Sadie? Spune-mi. Ce a făcut?

— Nu.

Vocea i se frânge puțin.

— Spune-mi sau îți jur că mă duc la poliție și le arăt toate filmele pe care le-am primit și îi las…

— Oprește-te!

Mă întrerupe cu violență. Ochii îi scapără; e înnebunită, disperată.

— A murit!

— Ce?

— Sadie a murit! A murit. OK?

— Nu. N-a murit.

Nu-mi dă nicio atenție. E stoarsă de energie și oftează, un oftat cutremurător, monumental, care pare să-i lase corpul micșorat.

— Este adevărat. Totul e adevărat. E moartă și-ngropată. A murit, iar apoi Daisy s-a sinucis.

Are vocea mică. Abia dacă o pot auzi, dar tot îi spun:

— Nu.

Scutur din cap, însă mă scufund și eu, alunecând sub valuri. Mă gândesc că trebuie să-mi păstrez secretul pentru mine. Nu pot să-l dezvălui, să mă expun. Dar aud și o altă voce, puternică și grăbită. *Care-i treaba cu secretul ăsta? Oricum îl știe Gavin.*

— Nu înțelegi.

— Ce să înțeleg?

Nu mai pot s-o țin pentru mine.

— Sadie nu a murit.

— Poftim?

Nu mă pot opri. Știu că ar trebui, dar nu pot. Îmi scapă înainte să mă pot liniști.

— Nu poate fi moartă. Pentru că eu sunt Sadie.

Am prins-o. E șocată. Neîncrederea de pe chipul ei este autentică de data asta.

— E adevărat, șoptesc. Sunt Sadie. Mi-am schimbat numele.

— Nu, spune ea și se ridică brusc.

Scrumiera îi alunecă din poală într-un evantai de scântei. Se apleacă în față și mă privește ciudat.

— Este adevărat, repet. De aia m-am întors.

— Nu.

— Daisy a fost prietena mea. Nu vreau decât să înțeleg ce s-a întâmplat.

— Sadie?

— Da.

— Sadie Davies?

— Da. Am fugit. Am slăbit, mi-am făcut operații estetice. Voiam un nou început.

Mă mângâie pe obraz. Atingerea este blândă, însă tot mă arde.

— Dar…

— Ce mi s-a întâmplat aici?

— Nu știi?

Inima îmi bubuie în piept. *Nu,* îmi spun în gând. *Nu!* Totul depinde de asta, iar eu nu-mi pot aminti. Încăperea lipsită de aer începe să se învârtească și simt cum pălesc.

— Ești în regulă? mă întreabă Monica, ridicând și cealaltă mână și prinzându-mi chipul în palme.

Bunătatea care i se citește în ochi este mai mult decât pot suporta și încep să plâng.

— Îmi tot... îmi tot amintesc chestii... nu știu exact... e ca și cum mi s-ar fi întâmplat ceva aici, ceva rău, dar nu știu ce. Am blocat amintirea.

Nu scoate nicio vorbă. Trebuie s-o întreb.

— De ce a dispărut Daisy? Serios acum?

Din nou, niciun răspuns.

— A fost din cauza mea? Din cauza a ceva ce am făcut eu? Mă gândesc că dacă ar fi fost ceva important mi-aș fi amintit, nu? Te rog, ajută-mă s-o găsesc.

Expiră și ridică niște ochi scăpărători. Mă simt de parcă ar privi direct în mine, arzându-mi măruntaiele.

— Nu pot.

— De ce?

— Nu pot să-ți explic. Pur și simplu… nu pot.

— Atunci măcar nu spune nimănui, bine? Despre cine sunt, da? Nu trebuie să afle nimeni.

Mă privește o clipă, apoi chipul i se înmoaie.

— N-o să spun. Îți promit.

Îi mulțumesc și mă ridic în picioare. Am crezut că mă poate ajuta, dar acum știu că n-o poate face. Nimeni nu poate. Îmi șterg lacrimile. Sunt pe cont propriu.

50

Casa de pe Faleză este scufundată în întuneric, exact așa cum am lăsat-o acum câteva ore. Focul s-a stins; pompierii la care am dat un telefon anonim trebuie să fi plecat deja. Jos văd străzile pustii și Vaporul, tăcut și nemișcat. Luminile stradale clipesc în întuneric.

Trebuie s-o fac. Nu pot să urc pe Slate Road, cu fruntea plecată, să mă sui în mașină, să o iau la stânga în loc de dreapta, să apăs accelerația până jos și să nu mă mai opresc până acasă. Până dimineață aș ajunge în mica mea locuință, mi-aș găsi colega de apartament dormind încă, vasele nespălate, castroane zăcând în chiuvetă, cu resturi întărite de cereale pentru mic dejun și paste. Nu mă pot întoarce fără film, chiar dacă asta nu mai contează acum. Trebuie să aflu adevărul. Să rup cercul.

A început iar să ningă. Fulgii plutesc în aer și se topesc când îmi cad pe față și în păr. Ridic privirea spre nori și mi se pare că se reped spre mine sau că trec printre ei, luând foc în spațiu. O simt uitându-se la mine. Știe că sunt aici.

Bat încet în ușă. Scuzele îmi stau pe limbă. O să încerc s-o conving să-mi spună adevărul despre ce s-a întâmplat, să mă lase să îndrept lucrurile. Cred că sunt pregătită pentru orice ar vrea ea să facă.

Nu-mi răspunde nimeni, așa că mai încerc o dată, apoi încă o dată, până când sunt sigură că nu va veni să deschidă. Mă retrag și pășesc cu grijă spre margine, pierdută și nesigură. Găsesc un bolovan și mă așez pe el privind marea, de parcă valurile ei mi-ar putea spune ce am de făcut.

Telefonul îmi vibrează în buzunar. Este Gavin.

— Unde ești?

— La Stânci.

— De ce?

Ezit, apoi îi spun.

— Știu că n-o să mă crezi, dar Daisy a luat legătura cu mine. Trebuia să ne întâlnim la Casa de pe Faleză.

— Și?

— Nu e aici.

— Nu pot spune că sunt surprins, spune el. Am reușit să pornesc camera aia. Pe casetă este un clip. Ți-l trimit.

— Cu ce e?

— Uită-te singură. Și uită-te acum.

Închid și o clipă mai târziu telefonul îmi vibrează iar; am primit un mesaj. Când apăs *Redare* simt cum mi se chircește stomacul, strângându-se ghem. Ecranul înfățișează un cadru cu Stâncile, exact locul în care stau. Este noapte, dar o noapte luminoasă, cu lună plină; își aruncă razele peste apa sclipitoare, poleind adâncurile. Punctul de filmare e înalt, aproape ca un cadru din macara. Dar nu așa a fost filmat, firește. Ci de undeva din casa lui David, dintr-o cameră aflată la etaj. Cel mai probabil, chiar din dormitorul lui. Începe un cântec, fredonat în șoaptă de persoana care ține camera. Presupun că e David. El trebuie să fie.

Dai-sy, Dai-sy, spune-mi răspunsul tău, te rog.

Imaginea este panoramată în jos; chiar în partea de jos de tot a cadrului apare o fată care se îndepărtează de casă. Poartă o geacă scurtă, neagră, blugi și o pereche de ghete de sport albe. Părul îi flutură sălbatic, spulberat de vânt ca într-o încercare de evadare sau de parcă ar vrea s-o sugrume. Fata ține capul plecat. Traversează poteca și intră pe iarbă, apoi se apropie tot mai mult de margine. Nu se oprește. Nu privește în jur.

Dai-sy, Dai-sy, spune-mi răspunsul tău, te rog.

Dacă sunt pe jumătate nebun e din dragoste pentru tine.

Fata se oprește. Mă aplec atât de aproape de ecran, încât îl aburesc cu respirația. Nu, îmi spun. Nu sari. Îți scoți pantoful și îl arunci în valuri. Și geaca. Te întorci pe călcâie și mergi înapoi în casă, la biletul pe care l-ai scris. Ai convins-o deja pe Monica să le spună oamenilor că te-a

văzut sărind – cum, nu știu. Totul e stabilit. Mi-am dat seama ce joc faci. Dacă sari, cum de poți fi încă aici?

Mă uit la film și o văd ghemuindu-se, ca și când s-ar ruga sau s-ar uita peste margine, să vadă cât de departe e fundul, cât de mult o să cadă în gol. Sau poate că își scoate pantoful.

Se ridică în picioare. Luna o luminează din plin. Strălucește în întuneric; arată ca o stafie. Lasă capul în piept. Nu se uită înapoi. Face un pas în față, apoi altul, până când e chiar pe margine.

Și apoi se aruncă.

Mai văd filmul o dată. Iar și iar, și de fiecare dată când apăs *Redare* mă gândesc că poate de data asta o să se întoarcă și finalul o să fie diferit. Dar nu o face. Merge. Se oprește, se ghemuiește, se ridică. Apoi dispare.

Ce nu e în regulă? Am crezut că sinuciderea ei nu a fost reală, că e încă aici. Dar asta? Asta dovedește ce a văzut Monica. Ea, singură, aruncându-se de pe marginea lumii.

Mă gândesc la David. De ce ai filmat așa ceva? De ce n-ai ajutat-o? Nici după ce a sărit nu am sesizat vreun moment de panică. Nu a scăpat camera, nu a strigat din cauza șocului sau a ororii. Cadrul nici măcar nu tremură. Se aștepta la asta, a privit-o. Imaginea e statică timp de câteva secunde, apoi filmul se sfârșește și ecranul se face negru chiar în momentul în care trupul ei trebuie să fi lovit apa.

Nu, îmi spun. Nu. Nu e în regulă. Și totuși, ce altă explicație poate să existe? A sărit. Foarte simplu. Nu a fost împinsă; nu a fost un accident. Nu a inventat toată treaba. A pășit pe marginea lumii și s-a lăsat să se prăbușească în neant.

Atunci ce se întâmplă? Cine m-a atacat? Cine mi-a trimis mesajele, dacă nu ea? Cum ar fi putut ea să-mi trimită filmarea propriului abuz, a propriei terori? Și, mai ales, cum mi-a trimis cartea poștală care m-a ademenit aici?

Ar fi putut supraviețui căderii? Îmi imaginez trupul ei ascuns în întuneric, printre pești, atârnat de stânci alături de crabi și lipitori, înotând chiar sub pânza apei.

Dar încotro? Chiar dacă a supraviețuit căderii, curenții sunt puternici; este o distanță mare pe care ar fi trebuit s-o străbată înotând de una singură și pe timp de noapte. Doar dacă…

Mă ridic și mă îndrept spre marginea stâncii. Fac un pas mai aproape și mă uit în jos. Oare e posibil?

Apa este neagră, împestrițată cu spumă albă, sclipind în lumina lunii. Clocotește. Și totuși, nu e chiar așa de departe, nu chiar. Liz are dreptate: nu-i chiar așa de jos. Un pic în afara satului, coasta se curbează abrupt, dar abia dincolo de asta marginea începe să se înalțe, ușor la început, apoi într-o pantă tot mai mare. N-ar fi trebuit să meargă prea departe ca să găsească o stâncă mai înaltă, o cădere mult mai precipitată, direct pe pietre. De ce a ales locul ăsta, chiar lângă casa lui David?

Ce a spus Liz? *Eu zic că există moduri mai bune de a-ți pune capăt zilelor, dacă chiar vrei să mori. Doar dacă nu cumva voia să transmită un mesaj.*

Daisy. Deșteaptă fată.

Mă las în genunchi și mă târăsc și mai aproape. Îmi înfig mâinile în țărână și cercetez locul, schimbându-mi centrul de greutate, ca să mă pot apropia cât de mult îndrăznesc. Vântul îmi șuieră în urechi, apa mugește dedesubt și mă întreb ce s-ar întâmpla dacă aș sări și eu. Dar n-ar folosi la nimic, este prea întuneric. Nu văd nimic.

Trebuie să mă apropii și mai mult.

51

Aștept să se lumineze. În această zi de iarnă promițătoare și însorită se fac exact zece ani de la dispariția lui Daisy. Nu pare o coincidență.

Azi-noapte, târziu, am reușit să înțeleg. David a ajutat-o, așa cum le-a ajutat pe Kat și pe Ellie. Și pe Zoe. Le-a filmat pe Kat și Ellie mâncând chipsuri și fumând un joint în încercarea de a-mi transmite că se întâmplă ceva și a filmat căderea lui Daisy de pe stâncă în caz că cineva s-ar îndoi vreodată că s-a aruncat. De aceea a și vrut să mă vadă în seara în care l-am găsit la far. Voia să-mi dea înregistrarea din camera lui de filmat. Dovada.

Deci Daisy nu a murit. Singura piesă lipsă este *cum.* Cum a supraviețuit. Asta și motivul pentru care s-a întors, de ce se furișează printre umbre și de ce, dacă vrea să mă ucidă, nu termină odată cu asta.

Mă răsucesc și mă uit la telefon. Este 8:30 și am stabilit să mă întâlnesc cu Gavin la ora 10. I-am spus că o să mergem la poliție, să spunem ce am descoperit, că are dreptate, asta e singura cale.

Însă înainte trebuie să fac altceva.

Mă întâlnesc cu Bryan la debarcader. A venit mareea, barca este deja pe apă. Pare mai mică decât mi-o amintesc, mai fragilă.

— Ești bine? mă întreabă el, apropiindu-se.

— Sunt OK, îi răspund, chiar dacă nu e adevărat.

Îmi tremură mâinile și am vocea șovăitoare. Sper să creadă că e de la frig.

— Ți-ai dat seama care e treaba cu Daisy?

Afișez un zâmbet fals.

— Încă lucrez la asta.

— Te-ai înfofolit bine? O să fie frig rău pe mare. Știi să înoți, da?

Mă uit la norii pufoși care atârnă peste Casa de pe Faleză. N-are niciun sens să-i spun adevărul.

— Știu să înot, da. Doar că nu-mi place apa. Dacă o să cad, trebuie să sari și să mă salvezi.

Mă cercetează precaut; nu știe dacă glumesc sau nu. Dar este ceva în privirea lui. O va face. Dacă se va ajunge acolo. Mă va duce la loc sigur; știu că o va face.

Dar cum de sunt atât de sigură? Mă uit țintă în ochii lui. Recunosc sclipirea lor metalică. Mi-i amintesc din trecut, din vremurile dinainte. Dar dacă amintirea mea este reală, atunci de ce s-a pierdut orice altă amintire despre el?

— Mergem?

Apucă o funie și aduce barca mai aproape de debarcader. Marea este liniștită, aproape nemișcată. Păsările au plecat.

— Sari înăuntru.

Mă urc în barcă și el mă urmează. Mă așez pe banca din spate, în timp ce Bryan dezleagă parâma și pornește motorul. Ne îndreptăm spre larg și din când în când se uită spre mine, să vadă ce fac. Îi zâmbesc vag. Am început să tremur, pe jumătate de frig, dar mai ales de frică. Nu mă pot abține. O spaimă fără nume mi-a pătruns în fiecare fibră. Nu văd în fața ochilor decât apa, întinderea ei nesfârșită, sărată și rece. Nu mă pot gândi decât la adâncimile fără fund de sub mine, așteptând să mă tragă în abisurile lor. La creaturile ascunse în hăurile întunecate.

Bryan accelerează un pic și începem să săltăm pe apă, mai iute decât m-aș fi gândit că e posibil, mai repede decât mi-aș dori eu. Oare o face înadins? După un minut deja nu mai pot suporta. Măruntaiele îmi sunt invadate de greață.

— Putem încetini un pic?

— Poftim?

Strig mai tare, peste zgomotul motorului. Bat cu palma în camera aflată în husa ei de protecție rezistentă la apă.

— Vreau să filmez!

Încetinește până când motorul nu mai scoate decât un duduit surd, iar eu focalizez vizorul. Filmez Vaporul, debarcaderul, digurile transversale care taie plaja. Un material care s-ar putea dovedi util, dar asta este deja în plan secund, încep să-mi joc rolul. Mă uit în sus, la Casa de pe Faleză. Pare mai îndepărtată de aici, de jos, iar stânca – mai înaltă.

— Putem merge în direcția aia?

— Desigur, spune Bryan.

Îndreaptă barca spre stâncă, accelerând din nou. Inima îmi bubuie la fel de tare ca urletul motorului, nu mă pot uita în jos, spre apă, la felul în care se despică sub noi, dar nu mă pot uita nici spre stânca de pe care s-a aruncat cea mai bună prietenă a mea. În schimb, ridic privirea spre cerul albastru și spre norul străveziu care plutește pe el. Departe, în zare, apare o pasăre singuratică, prea departe ca să-mi dau seama ce este, părând că dă târcoale unui hoit.

Mă gândesc la Daisy, aflată undeva, aici, în ape, privind în sus, spre cerul nopții. Ce a văzut oare? Luna, poate, sau stelele lui Orion, Pegasus și ale Andromedei. Pe roșul, îndepărtatul Betelgeuse, atât de rece și deja mort. Negrul infinit, deasupra și dedesubt.

Dar ce a făcut după aceea? A înotat, până la urmă? A ajuns într-un loc sigur?

Bryan privește înapoi.

— Aici e bine?

— Ne mai putem apropia un pic?

Părăsim adăpostul golfului. Aici, apa este mai vălurită; un nor de stropi fini și înghețați mi se pulverizează în față. Mi se întoarce stomacul de la mirosul grețos de petrol. Acum ne apropiem de casă. Stânca e ferfenițită, plină de striuri, tocită de vremuri. Văd o proeminență; mi-o imaginez pe Daisy căzând drept în apă.

— E bine?

Camera îmi atârnă fără vlagă de gât; o ridic. Filmez casa, stâncile. Filmez Malby, aflat în depărtare, cu luminile

lui pâlpâitoare. De ce n-am plecat acolo? Daisy și cu mine? De ce nu am fugit împreună? Ce ți-am făcut de a trebuit să sari? Încerc din nou să-mi dau seama dacă ar fi putut supraviețui căderii, apoi să înoate înconjurând golful, poate până la debarcader sau în cealaltă direcție, spre cea mai apropiată plajă. Pare totuși o distanță prea mare chiar și pentru o înotătoare atât de bună cum era Daisy.

— Un pic mai aproape?

Înaintăm și atunci văd o formă sub suprafața apei. Nimic mai mult decât o umbră întunecată săpată în stâncă; o scobitură neregulată, care licărește. O mică grotă, de niciun metru în punctul ei cel mai înalt, dar o grotă. Un ascunziș. Mi-o imaginez pe Daisy acolo, prinsă dincolo de nivelul apei, zvârcolindu-se ca un vierme prins în cârlig. Așteptând să fie salvată, dar de cine?

Bryan oprește motorul.

— Știi, mă întreabă el, că au trecut zece ani?

Îl privesc fără expresie, dar nu e prost, vede ce filmez, că am luat în obiectiv Casa de pe Faleză și grota de dedesubt. Știe că nu e vorba de vreun cadru de fundal pentru un film despre existența de zi cu zi din Blackwood Bay, un film pe care nu mai cred că-l voi putea termina. Știe exact despre ce e vorba.

— Astăzi, vreau să zic. Se fac zece ani de când s-a aruncat.

Mă uit peste umăr spre locul unde e așezat. Ne legănăm pe ape, în umbra stâncii. Se uită țintă la mine, cu o expresie liniștită pe chip. Are vocea calmă, dar simt ceva făcut intenționat, de parcă ar fi mai supărat decât lasă să se vadă și face un efort să ascundă.

Dintr-odată, totul capătă sens.

— O cunoșteai, îi spun. Mai bine decât mi-ai mărturisit mie.

— Nu pricepi, nu-i așa?

Nu-i răspund, iar el rămâne nemișcat. Are ochii neîndurători, negri ca o cremene. Mi-e teamă, deși nu pot

spune din ce cauză. Nu mă pot gândi decât la apa de sub mine, încă înainte de furtună. Déjà-vu.

Își schimbă centrul de greutate și, ghemuindu-se, mișcă barca.

— N-ar fi trebuit să te întorci aici.

Să te întorci. Știe.

— Monica ți-a zis?

Am vocea neutră, dar mă ignoră oricum.

— Ce încerci să faci? mă întreabă el. Să-ți faci documentarul?

O spune batjocoritor.

— Nu, îi răspund privindu-l drept în ochi. Să aflu adevărul.

— Despre ce?

— Știi despre ce.

Râde încet, dar vocea îi este amară și întunecată de sarcasm. O recunosc. Parcă îl aud atunci, demult, aud același râs.

Știi cine ești, spune el. *Știi ce ai fost întotdeauna.*

Mintea începe să-mi alunece, să cedeze. Mă prind de marginea bărcii.

— De ce minți? mă întreabă.

Îl cunoșteam, îmi spun în gând. *Atunci, demult.* Îl cunoșteam.

— Încerci să termini ce-ai început?

— Ce *am* început?

Râde.

— Nu știu despre ce vorbești, îi spun.

Mintea îmi gonește ca nebuna.

— Vreau să aflu ce i s-a întâmplat prietenei mele.

— Prietenei tale? Prietenei pe care ai ucis-o?

— *Nu!*

Mintea mi se face mică, încearcă să se retragă într-un colț întunecat, dar acum nu mă mai pot ascunde de amintiri. O văd pe Daisy de atunci, așa cum era în film. Imploră. *Ajută-mă! Te rog! Ai spus că nu-mi vor face rău.*

Iar eu sunt acolo. Eu țin camera. Sunt acolo chiar acum.

N-o s-o fac, asta spun, dar nu știu dacă e adevărat, pentru că mai este cineva acolo, stă în spatele meu, privindu-ne pe mine și pe Daisy, iar el vrea ca eu să-i fac rău, vrea s-o ucid.

Sunt disperată să mă întorc spre el, să-i spun că m-am răzgândit și că asta e o nebunie, că e nebun, că trebuie s-o lăsăm să plece, dar nu pot. Asta e singura cale de a obține lucrul de care am nevoie, singura cale de a face răul să dispară.

Mă aud suspinând. Nu sunt sigură dacă suspin eu – Alex –, cea care se află acum pe barcă, sau Sadie, cea de atunci.

Fă-o, se aude o voce. Sunt iarăși în trecut. Pun camera jos, asigurându-mă că păstrez în cadru imaginea prietenei mele. Fac un pas spre ea. Aud pe cineva râzând și tresar: sunt încă în barcă și îl văd pe Bryan, aici și acum, în fața mea.

Mă zgâlțâie retragerea valurilor, refluxul și fluxul violent al trecutului și prezentului. Mă ridic în picioare și barca se clatină, azvârlind în sus ace de gheață. Aproape că alunec, dar mă redresez la timp. Șocul mă aduce înapoi în trup.

— Mai bine ai fi mai atentă, iubito.

Iubito? În ciuda felului veninos în care este rostit, cuvântul aterizează pe pielea mea la fel de blând ca un fulg de nea, ca un cuvânt în care mă scufundam cândva cu totul, îmi amintesc că mi-a mai spus așa cândva. Mi-l amintesc dându-mi camera video. Un dar, a spus, pentru fata mea specială. Dacă aș fi știut măcar felul în care mă va face s-o folosesc într-o bună zi.

Imaginile pâlpâie. O văd pe Daisy; este în genunchi. Camera înregistrează. Dar ce s-a întâmplat mai departe? Amintirea nu vrea să vină, e pierdută, datele au fost suprascrise în cei zece ani care au trecut de atunci.

Îl văd pe Bryan ridicându-se și venind spre mine. Barca se clatină și mai tare și râde când mă vede poticnindu-mă.

Bryan. Este Bryan, cel care râde acum, așa cum tot Bryan era cel care râdea atunci. Bryan, care mi-a spus că prietena mea cea mai bună trebuie să moară.

— *Tu!* Tu ai ucis-o!

Scutură din cap, dar zâmbește în continuare.

— Acum îmi amintesc, știu că tu ai făcut-o. Tu ai ucis-o. Și m-ai pus să filmez.

Zâmbetul lui e lugubru.

— Nu, iubito. Tu ai făcut-o.

Mă prăbușesc. O simt. Mușcată de stropii sărați, mintea mea se corodează, trupul e distrus. Orice urmă de echilibru se pierde. Întreaga mea ființă se revoltă și țipă: *Nu! N-am ucis pe nimeni!* Dar chiar în aceste momente îmi dau seama că e adevărat.

Am primit ce-am vrut, îmi spun cu un zâmbet pieziș. Am vrut adevărul. Iată-l.

Mă prind zdravăn de marginea bărcii și mă uit dincolo de Bryan. Soarele e sus, dar se înnorează.

— Du-mă înapoi.

— Și să te las să le spui oamenilor ce s-a întâmplat?

Mă trag cât mai mult, dar n-am unde să mă duc prea departe. Nimeresc cu picioarele peste ceva – poate o frânghie încolăcită – și mă împiedic încă o dată.

— Ai și tu grijă, spune el, însă fără să-i pese.

Se apropie și mai mult și mă împinge, nu prea tare, însă suficient cât să mă oblige să mă așez pe marginea bărcii. Apa îmi trece prin pantaloni și amorțesc de frig.

— Nu vrem să cazi acum, nu-i așa? Ar fi un accident așa de tragic…

Îmi amintesc de prietena mea.

— Ce i-ai făcut?

— Am îngropat-o amândoi. Știi și tu.

Trebuie să întreb, chiar dacă știu deja.

— Unde?

— Știi și asta.

Încerc să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Daisy s-a aruncat, dar a supraviețuit, doar ca să fie ucisă oricum de Bryan? *Nenorocitule,* îmi spun. *Nenorocit ce ești.* Știu, instinctiv, că nu trebuie s-o spun cu voce tare. Îl văd stând acolo, lângă mine; și-a scos cureaua și o ține în mână. Mi-a

înfășurat-o în jurul gâtului. Îmi spune că o să-mi dea o lecție. Că o să fie amuzant. Trebuie să învăț să mă port. Trebuie să înțeleg cine, dintre toți, mă iubește cel mai tare.

Nu, n-ar ajuta la nimic să-l insult. Acum îmi amintesc. Singurul lucru care a mers cu el a fost să îngenunchez, implorând, rugându-mă de el. Și chiar și asta a dat greș spre sfârșit.

— Dă-mi drumul.

— *Alex,* spune el, scuipându-mi numele cu un rânjet răutăcios. Știi că nu pot face așa ceva.

— Te rog.

Scutură din cap.

— Chiar am crezut că ai dispărut definitiv, să știi. Așa am crezut cu toții. Și totuși, iată-te aici. Și nu putem face a doua oară aceeași greșeală.

— Nu! N-o să spun nimic, îți promit că n-o să spun.

— Aș vrea să te cred.

Stă în picioare, dominându-mă. Are în mână o cange. Știu ce înseamnă. Vrea să mă ucidă, așa cum a ucis-o și pe Daisy.

— Bryan, te rog.

— A căzut, spune el.

Brusc, tonul vocii i-a coborât, îndurerat, batjocoritor. Despre mine vorbește, într-un interogatoriu imaginar după ce îmi va anunța moartea.

— Am încercat s-o salvez. Dar probabil că s-a lovit la cap.

— Bryan, nu. Te rog…

— Cred că a fost sinucidere…

— Nu.

— A vrut să termine. Vină, poate? Nu, habar n-aveam cine era în realitate. Nimeni n-a știut. Se schimbase foarte mult.

— Bryan, te rog, șoptesc, de parcă ar folosi la ceva.

Mâna în care ține cangea se smucește.

— E cel mai bine așa, spune el, ridicând arma deasupra capului, ca pe o bâtă de baseball.

Îl privesc drept în ochi și îmi dau seama, cu o siguranță devastatoare, că mă va ucide fără să ezite.

N-am de ales. Mai bine să mă înec, să mor de mâna mea, decât să-l las să câștige. Trag adânc aer în piept.

Sar în apa rece și neagră.

52

Mă duc la fund. Urechile mi se umplu de un vuiet cacofonic; este atât de rece, încât mi se oprește inima și mi se pare că n-o să mai pornească. Sarea mă înțeapă în gât și mă străduiesc din răsputeri să nu respir. Trebuie să mă lupt, dar nu știu cum, nu știu încotro e suprafața, în ce direcție aș putea găsi viața. Lovesc în gol, mă gândesc în timpul ăsta la Daisy, întrebându-mă dacă așa i s-a întâmplat și ei, cum a ajuns de la a implora pentru viața ei, în pivnița aia, la aruncatul de pe stânci. Întrebarea mi se tot rotește în minte. Este sau nu în viață? Cum ar putea fi, dacă este adevărat că eu am ucis-o?

Nu pot sta mult timp concentrată. Sunt prea grea. Blugii și geaca mă trag în jos, dar nu-mi dau seama dacă mi-ar fi de ajutor să-mi scot hainele de pe mine sau, dimpotrivă, mi-ar consuma energia; un timp esențial petrecut în coborâre, în loc să încerc să mă ridic la suprafață. Nu pot să gândesc, nu știu cum să fac. Mă simt deopotrivă imponderabilă și grea ca o piatră.

Apoi ceva – nu știu ce, poate instinctul de supraviețuire – preia controlul, iar picioarele mele se fac morișcă. Întind brațele și lopătez în apa înghețată, apoi le trag înapoi, ca și când m-aș ridica pe un pervaz. Simt că sunt ușor împinsă înainte și încep să mă deplasez prin întuneric. Sparg suprafața apei și ies icnind la lumină.

Îmi ia o clipă să mă orientez. Barca este în spatele meu; în față, stâncile. Trebuie să înot, dar nu știu cum și o secundă mai târziu ceva bufnește în apă, chiar lângă mine. Bryan se apleacă pe marginea ambarcațiunii, cu ochii sălbatici și cangea în mâini. O ridică, iar eu încerc să mă dau la o parte, în timp ce el mai izbește o dată în ape, de data asta încercând să mă lovească în tâmplă. Mă scufund.

Încep să mă împing în apă, încercând să mă îndrept spre stânci. Încet, încet, înaintez. În spatele meu aud pornind motorul bărcii, care tușește de câteva ori, apoi moare. Am

un pic de noroc, dar cât o să dureze? Mă împing și mai tare, iar și iar, și mișcarea începe deja să fie mai naturală, am intrat în ritmul înotului, simțind lovitura și apoi alunecarea. Aproape mi se pare că am știut mereu cum se face, doar că am uitat.

După șase sau șapte brațe ies să iau aer. Barca este în spatele meu, la o distanță rezonabilă, dar nu știu cât de mult se va chinui să facă motorul să pornească. Și când o va face, s-a terminat, o să vină după mine, ca să încheie ce-a început. Același gând pe care l-am avut și în mașină, în acea primă noapte – nu așa o să se termine, nu așa o să mor –, doar că, de data asta, convingerea e goală de sens și aud o altă voce. Vocea lui Daisy. *Și dacă te înșeli și așa se termină? Dacă asta e ce meriți, după ce mi-ai făcut mie?*

Împing și mai tare în picioare. N-am nicio șansă să ajung la plajă, așa că mă îndrept spre stâncă. Mă simt anesteziată, răpusă cu totul de frig. Curentul mă ajută puțin acum, dar și dacă reușesc să ajung, nu-i niciun liman acolo. Nu înseamnă că pot urca, să ajung la casa lui David.

Apoi o zăresc. Grota, o mică cicatrice pe jumătate inundată, scobită în rocă. Pare singura mea șansă. Mă îndrept spre ea, în timp ce, în spatele meu, motorul bărcii revine la viață. Încă o înghițitură mare de aer și mă scufund. Împing, trag. Împing, trag. Bâzâitul bărcii crește, feroce, și îmi spun că n-o să reușesc, dar apoi zgomotul pare să se estompeze, de parcă Bryan ar fi renunțat și s-ar fi hotărât să revină în golf. Poate crede că m-am dus la fund, de data asta definitiv. În orice caz, acum nu mai contează.

Împing. Trag. Iar și iar, și iată-mă ajunsă. Intrarea în crăpătura stâncii este doar un pic mai mare decât trupul meu; trebuie să mă scufund ca să mă strecor înăuntru. Mă furișez în întuneric. Negura e adâncă, dar când pun piciorul jos simt stânca. Grota are podea. Liniștea se închide deasupra mea ca pământul peste un mormânt.

Respir. Inspir. Expir. Sunt în viață. Degerată, dar în viață. Simt cum epuizarea amenință la orizont; somnul se

pregătește să mă ia în stăpânire, ca un val. Nu pot lăsa să se întâmple asta.

De la piept în jos sunt în apă. Durerea mă înjunghie în mâini și picioare. Mă întind mai întâi în sus și încerc să-mi dau seama de forma grotei. Plafonul se află doar la câțiva centimetri deasupra creștetului meu, dur și acoperit cu mâzgă. Pereții de la stânga și dreapta sunt un pic mai îndepărtați, dar nu cu mult. Arată ca un sicriu, e înfricoșător. Am viziuni despre cum se golește grota de aer, umplută cu apă la flux. Mă văd înecându-mă. Trupul meu e prins aici pentru cine știe cât de mult timp. Și știu ce va spune Bryan, în cazul în care îl vor întreba ceva.

Habar n-am unde s-a dus. N-am văzut-o.

Daisy, mă întreb în gând. Asta ți s-a întâmplat și ție?

O voce de femeie răzbate în întuneric.

— Ai de gând să rămâi acolo?

Mă lovește ca un pumn în plex. O recunosc. Aș recunoaște-o dintr-o mie. Ea e.

— Daisy?

Ușurarea năvălește peste mine atunci când iese la iveală adevărul. Am avut dreptate tot timpul. N-am ucis-o. Bryan a mințit. Trebuie să fi sărit de pe stâncă în apă, apoi a înotat spre grotă. A scăpat. N-am ucis-o. Este aici, nu este îngropată în mlaștini.

Dar s-a aflat aici tot timpul? În caverna asta de sub stânci, așteptându-mă?

— Ai venit, spune ea. Știam că o să vii. Doar că n-ai ajuns încă la capăt.

Îmi recapăt respirația. Dinții îmi clănțăne dureros din cauza frigului.

— Ajută-mă.

— Întoarce-te.

Fac așa cum îmi cere. Mă răsucesc către vocea ei.

— Întinde mâna. Spre stânga. Simți gaura?

Mă poticnesc orbește, dar găsesc deschizătura îngustă din piatră.

— Ia-o pe acolo.

Este, poate, intrarea într-un tunel? Deschizătura este un pic mai mare decât o fantă.

— Daisy? spun ezitantă. Nu pot.

— Poți, îmi răspunde ea. Trebuie. Eu am putut.

Mă întorc într-o parte. Aerul e stătut; se simte un gust pregnant de sare. Dacă nu i-aș fi auzit vocea, aș fi fost convinsă că este o fundătură.

— Daisy?

— Ești bine, spune ea. Doar că trebuie să te străduiești mai mult.

Îmi strecor mâna în crăpătură. Este pe-aproape, dar cum a ajuns aici? Trebuie să existe un tunel, un drum care coboară aici de pe stâncă. Este singura explicație.

Îmi vin în minte legendele despre traficanții care își descărcau marfa de contrabandă și puteau ajunge sus, pe stâncă, fără să vadă lumina zilei. Asta trebuie să fie una dintre rutele lor.

Brusc, o simt. E ca și când știam de locul ăsta, am știut mereu de el.

— Daisy, te rog?

Nu spune nimic și îmi dau seama că nu era chip ca ea să fi știut că în dimineața asta o să-mi găsesc drumul spre grotă. Doar dacă…

Văd ce mi-a scăpat. Bryan trebuie să-i fi spus că o să mă aducă aici; probabil că sunt mână în mână. Chiar dacă acum câteva minute el încerca din răsputeri să mă ucidă, e posibil s-o fi făcut doar ca să sar în apă, să înot până aici și să sfârșesc blocată în gaura asta.

— Haide, spune ea. Poți să treci prin fantă. La urma urmelor, ai mai făcut-o și altă dată.

— Altă dată?

Chiar dacă protestez, știu că are dreptate. Am mai fost aici, prinsă în fanta asta strâmtă. Întrebându-mă dacă voi reuși să trec. Respir; mă strecor. Piatra colțuroasă mă zgârie pe față și pe pulpe, simt gust de sânge, dar apoi pereții se lărgesc și cad aproape în partea cealaltă, într-o încăpere mai mare.

— Hai, că ai reușit, spune Daisy, de data asta mai tare, de vreme ce ne aflăm în aceeași parte a grotei.

Parcă m-ar putea vedea în întuneric.

— Înaintează puțin.

Îi urmez vocea. Pipăi cu palmele un soi de pervaz și mă salt pe el, ieșind din apă.

— Sunt chiar aici.

Acum e aproape. Îi aud respirația, amestecată cu a mea. După atât timp, este destul de aproape încât s-o pot atinge, și totuși îmi țin mâinile deoparte.

— Ce vrei de la mine?

— Am fost aici tot timpul. Urmărindu-te.

— Cartea poștală. Tu ai trimis-o.

— Da.

— Filmele. Erau de la tine.

— Unele dintre ele, da.

Ascult acel *pic, pic, pic* hipnotizant, picuratul apei din tavanul grotei. Am avut dreptate.

— *De ce?* De ce ai făcut-o?

— Nu pricepi, nu-i așa? Încă nu ți-ai dat seama.

— Ca să te răzbuni? o întreb. Dar ești în viață. Nu ți-am făcut nimic.

Oftează.

— Am crezut că suntem prietene.

— Eram. Suntem. Aici erai, nu-i așa?

— Și tu ai filmat. Ai filmat.

— N-am avut de ales.

Vocea ei e batjocoritoare.

— N-ai avut de ales? *M-au obligat?* Tu și prietenul tău? Bryan.

Râde.

— Credeai că te iubește. Toate cadourile alea; credeai că gata, l-ai făcut. Până când ți-a dat prima liniuță albă. Până când a început să te vândă prietenilor lui.

— Nu. Asta s-a întâmplat mai târziu. Asta a fost după ce am plecat la Londra.

Râde din nou. Un hohot brutal, batjocoritor. Mi-e foarte frig. Simt cum trupul îmi cedează. Aș vrea să închid ochii, să dorm.

— Serios? Tot mai crezi asta, nu-i așa? Nici măcar tu nu poți fi atât de proastă.

— E adevărat, îi spun, dar chiar când rostesc aceste cuvinte văd adevărul, șocant de real.

Eu și Bryan, stând în pat; îmi spune că mă iubește și sunt atât de fericită, dar în același timp simt cum mi se strânge stomacul. Insecte mărunte mi se târăsc prin vene; aș vrea să mi se facă rău, dar apoi el îmi oferă ceva. „O să te simți mai bine, iubito. O să fie ca prima dată.”

Vocea lui Daisy îmi întrerupe fluxul amintirii.

— Acum îți amintești?

Forțe contrare se luptă în mine, sfâșiindu-mă, greața îmi urcă din măruntaie, vertijul mă întoarce cu capul în jos. *Nu poate fi adevărat. Nu poate fi.*

Dar Daisy are dreptate. Bryan a început să mă împartă cu alții. Întâi cu dealerul lui ori cu tipul ăla despre care zicea că e dealerul lui. Mi-a spus că nu poate plăti, că nu are destul bani. „Dar mai e o cale”, mi-a zis. „Mi-o datorezi, la urma urmelor.” Și chiar dacă am spus nu, n-am putut rezista prea mult. Pe atunci eram disperată. Pe atunci mă zvârcoleam în cârlig și aș fi făcut orice.

— Orice? spune Daisy, de parcă mi-ar fi auzit gândurile. Chiar și să-ți atragi prietena în asta? Să le-o oferi pe tavă? Să nimerească și ea în cârligul ăla? Întâi din dragoste, apoi din cauza drogurilor.

— Nu, îi spun. Nu.

Dar îmi dau seama chiar în clipa aceea că este adevărat.

— Apoi, când te-a amenințat că va spune totul, te-au pus s-o ucizi.

— Dar n-am făcut-o, suspin eu. Nu ești moartă. Daisy, nu ești moartă.

— Nu, spune ea. Așa e. Nu sunt. Dar ea este.

— Cine? Cine este?

— Știi cine.

Face o pauză și o parte din mine știe ce urmează.

Adevărul mă rupe în două. *Nu,* îi spun. *Nu.* Nu se poate, nu pot pricepe. Mă văd pe mine și pe ea, acolo, în pivniță. Eu țin camera; prietena mea este legată, stă în genunchi. Eu am adus-o aici, i-am spus că e cineva care vrea s-o cunoască. I-am promis distracție, i-am spus că putem să încercăm ceva, i-am spus că iubitul meu a rezolvat totul și că va fi mai bine, mai bine decât ultima dată, că tot ce trebuie să facem este ne abandonăm, să ne lăsăm în voia lui.

— Nu am știut ce au pus la cale. Jur.

— Dar tot n-ai dat înapoi.

Îmi amintesc când am lăsat camera jos. Ea a ridicat ochii spre mine; îi curgeau mucii. *Nu o face,* mi-a spus. *Nu-mi face rău.*

Stătea în genunchi pe podea, implorând pentru ajutor. Ajutor pe care nu i l-aș fi putut da, pentru că acum eram și eu parte din asta.

Trebuie, i-am răspuns suspinând.

Atunci s-a auzit vocea lui Bryan intervenind. *Fă-o,* a spus el. *Dacă n-o faci tu, o s-o facem noi și oricum o să dăm vina pe tine. Așa că ar fi bine s-o faci tu.*

Și m-am supus. M-am îndreptat spre ea, ținând în mână cureaua care atârna fără vlagă. M-am întrebat de ce-i trebuia lui filmul, dacă era doar ca să mă controleze sau dacă găsise pe cineva dispus să plătească pentru asta. Nu știam. Dar tot am făcut-o. Am înfășurat cureaua la gâtul cele mai bune prietene pe care o aveam. Și apoi…

Nu!

— Acum te-ai prins? întreabă Daisy și exact atunci, la capătul tunelului se deschide un fel de ușă și grota se luminează puternic.

Reacționez fără să mă gândesc și închid ochii adaptați la întuneric, ca să-i apăr de lumina care îi arde, însă fără folos. Mă forțez să-i deschid și mă uit în jur după prietena mea, dar nu-i nimeni acolo. Nici n-a fost vreodată. Parcă ar

fi scos cineva dopul și ce mai rămăsese din mine a trecut prin scurgere.

Văd totul în cele mai mici detalii, la rezoluție mare. Mă holbez la pereții grotei – pereții umezi de piatră din care picură apă și care se curbează în sus, spre sursa acelei lumini orbitoare, urmele de daltă din locul unde tunelul a fost lărgit, ca să se poată trece mai ușor.

Mă simt ușurată, mai vie decât am fost în toți acești ani. Dar bula aceasta de vid temporar, binecuvântat, face implozie. Eu eram cea care vorbea: vocea ei era în capul meu. Daisy *este* în viață, alături de mine aici și acum, așa cum a fost și în Cabana Speranța, așa cum a fost și la Londra. Așa cum a fost și când am fugit. Așa cum a fost tot timpul.

Pentru că Daisy nu a murit. Ea sunt eu.

Atunci

53

Patul este rece, așternuturile grele. David are încălzire centrală, dar nu a pornit-o. Are o aerotermă într-un colț al camerei, care abia suflă și scoate un miros de păr ars.

Așa că stau aici și tremur. Sunt inutilă, oricum.

Bate la ușă.

— Daisy?

Nu-mi zice așa, îmi spun. Oricum altcumva. Dar nu așa.

— Pot să intru?

Astăzi este seara stabilită. Aproape a venit momentul. Fluxul este exact cum trebuie. Ăsta a fost planul meu de la început, dar acum, că am ajuns aici, nu mai sunt așa de sigură.

— Daisy? Ești bine? Ți-am făcut niște supă.

Mă așez. Așa e, mi-e foame. Și am nevoie de toate puterile.

Știu că trebuie să evadez cumva; nu mai pot rămâne aici. Planul meu a început să prindă contur imediat după ce s-au întors din mlaștină, unde o îngropaseră pe Sadie. Bryan mi-a spus că acum îi sunt datoare, că dacă nu fac ce-mi zice el trimite la poliție filmul cu mine ucigând-o pe Sadie. Și știu că ar face-o. Atunci totul s-a terminat. Faptul că mă urăsc deja pe mine nu va mai avea nicio importanță, și nici faptul că ei m-au pus s-o fac, că n-am avut de ales. Nu doar *am simțit* că n-am de ales, *chiar* n-am avut de ales. Sadie a început să se opună, a amenințat că va spune totul, așa că Bryan a hotărât. Trebuia să-i dea o lecție, iar dacă refuzam să-l ajut, atunci avea să-mi dea și mie una.

Acum mă gândesc că poate ar fi fost mai bine așa. Atunci măcar n-ar fi trebuit să trăiesc cu mine însămi, cu ce am făcut.

Planul este ideea mea, dar acum, că a venit momentul să-l pun în aplicare, sunt îngrozită. Nu doar săritura e cea care mă înspăimântă, plonjonul în apa înghețată, înotul

înapoi spre grotă și mersul prin tunel. Chiar dacă funcționează, chiar dacă ies la suprafață și nu vine nimeni după mine, pentru că toată lumea de-aici o să mă creadă moartă, tot nu înseamnă că am scăpat. Trebuie să mă dezbar și de droguri. O să am nevoie de ajutor și nu știu cum să-l obțin. Lucrurile se vor înrăutăți, înainte să se îmbunătățească; singura întrebare este cât de tare se vor înrăutăți.

Poate că ar trebui să rămân aici și să mor. Poate că asta merit.

David pune supa cu grijă pe noptieră.

— Mănâncă.

— Mi-e frică.

Am vocea slabă. Sună ca a fetiței din mine și mă urăsc din cauza asta.

— Știu, spune el. Dar o să fie bine. O să găsești ajutor acolo, afară. Ești o persoană puternică.

Mereu a crezut în mine. Vocea lui am auzit-o atunci când am simțit că sar cu adevărat. Vocea lui, spunându-mi că sunt un om bun, dincolo de toate astea. Că a știut-o dintotdeauna.

— Crezi că o să reușesc?

Își așază mâna pe brațul meu.

— Știu că vei reuși.

Este blând, bun. Mai bun decât a fost cu mine oricare alt bărbat. Mai bun decât merit.

— Ți-ai scris biletul?

— Da.

— O să mă asigur că va fi găsit.

— O să i-l arăți și mamei?

— N-o să avem de ales. Ea va trebui să confirme că în mod sigur e scrisul tău.

— Dar o să-i spui? Mai târziu? Să-i spui că sunt bine.

Dă din cap cu blândețe.

— O să încerc. Dar ar putea fi prea periculos.

Îi mulțumesc. Aș vrea să-i pot spune de ce trebuie neapărat să fug, de ce trebuie să-i conving că am murit, ca

singură modalitate de a-i opri să vină după mine. Aș vrea să-i pot spune cum m-a mințit Bryan la început, cum mi-a spus că nu trebuie decât să mă prefac, că nu se va petrece nimic în realitate.

— Trebuie doar s-o speriem, a spus el, iar când mi-am dat seama că a mințit era deja prea târziu.

M-a făcut să strâng cureaua tot mai tare, chiar și după ce ea se oprise din plâns și tot trupul i se moleșise. M-a obligat.

Totuși, eu sunt cea care a făcut-o. Eu n-am fost destul de puternică să refuz, să mă opun, să-i spun cât de diabolic este. Mi-aș dori mai mult decât orice să mă întorc în timp și să schimb totul. Aș vrea să pot șterge momentul în care i-am prezentat-o lui Bryan, momentul în care l-am întâlnit eu însămi. Atunci Sadie și cu mine am fi prietene în continuare, în loc ca una dintre noi să fie îngropată în pământul rece și cealaltă pe cale să-și însceneze sinuciderea sau să moară în timp ce o face.

— Deci, după ce sari… știi ce ai de făcut, spune David.

— Da.

Știu că tunelul mă conduce prin stâncă, în pivnița casei lui.

— Și tu o să filmezi? Ca să fie.

Îmi spune că așa va face. Am vorbit deja despre asta. Corpul meu nu va fi găsit; în apă o să-mi scot unul dintre pantofii sport și geaca, dar s-ar putea să nu fie destul ca să-i convingem. Dacă se va ajunge vreodată la asta, trebuie ca David să poată demonstra că m-am aruncat cu adevărat.

— Și o să așteptăm? O să așteptăm până o să fie cineva care să mă vadă?

— Da, spune el. O să mă uit prin telescop până când zăresc pe cineva venind. O să ai timp suficient. Așa putem fi siguri că există un martor. Și tot ce trebuie să faci este să sari și apoi să înoți înapoi spre grotă.

Îi spun că sunt gata. Planul este să aștept în tuneluri. Am pus acolo prosoape și un schimb de haine, o lanternă,

pături și ceva de mâncare. Este prea riscant să urc imediat la David, în caz că vor scotoci zona, dar la momentul potrivit o să vină el după mine. O să mă scoată afară.

— Unde o să te duci? mă întreabă.

Răspund imediat. Mă gândisem zile în șir.

— La Londra.

— Nu-ți poți folosi numele adevărat.

— Știu.

— Te-ai hotărât ce nume o să folosești?

Sadie, îmi spun. Multă vreme mi-am dorit să fiu în locul ei, mi-am imaginat cum ar fi să trăiesc în casa aia mare alături de mama ei, în loc de rulota împuțită pe care o împărțeam cu mama. Obișnuiam să mă prefac că sunt isteață cum era și ea, bună la învățătură, că aveam admiratori. A devenit un obicei, așa că nu m-am putut opri nici măcar atunci când viața ei a început s-o ia razna. De fiecare dată când bărbații ăia se împingeau în mine, de fiecare dată când trebuia să stau întinsă acolo, la una dintre petrecerile lor, în timp ce intrau unul după altul, când le venea rândul, mă detașam. Mă convingeam că eram ea. Acasă, uitându-mă la televizor sau alături de un iubit care ar fi fost cu adevărat îndrăgostit de ea, în loc s-o mintă doar că este, până când a îndatorat-o până peste cap. Ba chiar făcându-și temele sau ajutând-o pe mama ei să coacă o prăjitură. Trăind o viață normală. A devenit un obicei să mă prefac că sunt Sadie ori de câte ori lucrurile mergeau prost, astfel încât eu, Daisy cea adevărată, nu mai trebuia să simt nimic.

Acum îmi dau seama că eram invidioasă. Altminteri de ce, atunci când Bryan mi-a spus că era rândul meu să aduc o fată nouă, am ales-o pe ea? Acum știu că n-o mai pot aduce înapoi, dar pot încerca să trăiesc viața pe care ar fi trăit-o ea. Să-i cinstesc memoria, dacă nu din alt motiv.

Deschid gura să-i spun lui David ce nume voi folosi, dar mă întrerupe.

— Nu, spune el. E mai bine să nu știu.

— Dar…

Scutură trist din cap.

— Nu putem ține legătura, Daisy.

Îmi privesc mâinile.

— OK.

El îmi dă lingura.

— Mănâncă.

Iau o înghițitură zdravănă, dar mă ard la limbă.

— O s-o găsești pe Sadie? mă întreabă el și atunci îmi dau seama că oamenii au crezut istoria pe care le-a servit-o Bryan, că Sadie a fugit, că a fost văzută făcând autostopul, îndreptându-se spre sud.

Totuși, n-o pot face, nu pot să-l mint. Las lingura jos.

— E moartă.

Amuțește. Mă așteptam să fie mânios sau cel puțin șocat, dar nu spune nimic. Poate că a bănuit de la început. Pentru o clipă, mi se pare că-mi va spune că nu pot trece peste așa ceva și trebuie să merg la poliție.

— Dar i-a trimis un bilet mamei ei.

— M-au obligat pe mine să-l scriu.

— Și cei care au văzut-o făcând autostopul?

— Au inventat totul. Sau poate că au fost mituiți s-o spună. În orice caz, nu era ea.

Mi-aș fi dorit să fie, mai mult decât orice. Dar nu. I-au luat trupul și l-au îngropat în mlaștini.

Simt cum mi se frânge inima.

— Nu-ți pot spune mai multe.

Mă atinge pe braț.

— Nici nu trebuie.

Îmi spun că aș face orice ca s-o aduc înapoi. Orice, ca să schimb ce s-a întâmplat, absolut orice. Atunci mi se pare că-i aud vocea undeva, departe. *Deci ce ai face?* mă întreabă ea. *Ți-ai freca brațul cu clor? Ți-ai arde tatuajul ăla care te-a însemnat drept Daisy ucigașa? L-ai tăia cu totul?*

Poate. Chiar și cicatricile sunt preferabile acelui semn de pe braț, cercul perfect, un „O” neîntrerupt. Am fost o mare tâmpită să mi-l tatuez acolo unde îl pot vedea, unde

va rămâne mereu un semn al aducerii aminte. La urma urmelor, mă lăsase să aleg. *Oriunde vrei tu,* a spus. Dar m-am gândit că-l fac din dragoste, voiam ca oamenii să-l vadă, așa că am ales brațul.

Mă uit la castronul cu supă. Din el se ridică aburii, ca un fum. Să-l opăresc? Dacă așa pot scăpa de el, atunci da, îl opăresc.

Acum

54

Și acum m-am întors. Ademenită de o carte poștală pe care trebuie s-o fi păstrat zece ani înainte de a i-o trimite lui Dan, uitând că am făcut-o. Iată-mă aici, tremurând în tunelul umed care duce în pivnița lui David. El trebuie să mă fi recunoscut de prima dată când ne-am revăzut. Și să mă fi recunoscut cu adevărat, adică drept Daisy, nu Sadie, așa cum am crezut, așa cum mă temeam. Trebuie să fi fost destul de sigur ca să intre pe furiș în camera mea, să-mi scotocească prin lucruri în căutarea unei dovezi. Nu-i de mirare că m-a întrebat de ce m-am întors. Nu-i de mirare că a încercat să mă facă să plec înainte de a fi prea târziu. Nu-i de mirare că a încercat să-mi arate caseta cu mine aruncându-mă de pe stâncă.

Doar că Bryan a ajuns primul la el. L-a redus la tăcere înainte să-mi poată spune ce știa. Înainte să-mi poată da filmul propriei sinucideri. Însă a făcut o greșeală. A lăsat înregistrarea acolo, așa că am putut-o găsi.

Aud o voce lovindu-se de pereții grotei.

— Alex?

Mă trage violent în prezent, dar sună straniu. *Alex?* Asta cine mai e?

Îmi ia o clipă ca să-mi amintesc. Vocea se aude iar.

— Ești acolo?

Nu, îmi spun. *Nu. Nu ești reală.* Dar nu este vocea lui Daisy și nu este nici a mea. Aparține altcuiva, o persoană pe care o știu.

— Alex! Răspunde-mi!

Clipesc des în lumină. Mă străduiesc să limpezesc imaginea și simt cum dispar din mine ultimele rămășițe din Sadie. Mă forțez să vorbesc.

— Alo?

Vocea îmi ricoșează din pereții grotei. Un pic deasupra mea zăresc o siluetă și o lanternă legănându-se frenetic.

— Monica?

Mă lovește o spaimă îngrozitoare. E amestecată în toate astea, cu toate că mă întreb dacă chiar crede că fetele se duc la petrecerile astea doar ca să ademenească bărbații acolo, că nu sunt forțate să facă sex cu ei. A venit după mine? S-ar putea să fie nevoie să mă lupt în continuare, cu toate că am șanse mai bune cu ea. Apoi îmi amintesc; ea a fost prima fată a lui Bryan, înaintea mea, ea e cea care m-a băgat în toată povestea, cu promisiuni, băutură și țigări, cu un loc unde să pierd vremea când lucrurile deveneau de rahat acasă. Trebuie să fi rămas blocată alături de el în toți acești ani, ajutându-l.

Și-l ajută și acum. Mă întreb ce s-a întâmplat cu Zoe; au prins-o și pe ea în capcană, probabil, ca și pe Kat și Ellie și pe restul, așa cum făcuseră și cu mine.

— Alex? spune ea. Ești acolo?

Nu scot o vorbă. Sunt prinsă în capcană; nu există nicio scăpare. Am cunoscut-o și pe ea. Așa cum l-am cunoscut și pe Bryan. Era cu câțiva ani mai mare decât mine, m-a prezentat unuia dintre prietenii ei, un bărbat mai în vârstă al cărui nume l-am șters din minte, iubitul în geacă de piele care mi-a dat să beau, mi-a cumpărat cadouri și mi-a spus că sunt frumoasă. Am făcut sex și a fost bine, doar că după un timp mi-a spus că trebuie să-mi câștig micile tratații și a început să mă facă poștă cu niște bărbați care plăteau. Mă lua și aștepta afară, prin ruinele din Malby, locuințe goale, aflate în plină renovare, sala de jocuri din Blackwood Bay și la etaj, în birt. Am încercat să scap, dar de fiecare dată Monica mi-a spus că eu trebuie să-i fi stârnit pe tipi, că eram minoră și băgată prea tare în asta și că, dacă o să vorbesc, mă duc la pușcărie. Am crezut-o. Și atunci, chiar când nu mai aveam nicio urmă de respect de sine, m-a prezentat iubitului ei. Bryan. Era înainte să-mi dau seama că el controla totul, dar atunci când am înțeles a fost prea târziu. Eram îndrăgostită.

Îmi țin respirația. N-o pot lăsa să mă vadă. Însă chiar atunci i se alătură o altă voce.

— Sadie?

Gavin?

Lumina lanternei pâlpâie pe zidurile grotei. În cele din urmă, mă găsește.

— Rahat. Uite-o acolo! Sadie!

Din voce îi răzbate ușurarea.

— Aici erai! spune el și apoi se întoarce spre Monica. E aici!

Oare e și el amestecat în toată povestea? Trebuie să scap de-aici. Mă aventurez iar în apă, alunecând. Mă scufund; valurile înghețate mă cuprind din toate părțile și simt că nu mă mai pot mișca. Trebuie să evadez, dar încotro?

Nu există decât un loc. Înapoi în beznă, în grotă și afară, în mare.

Totuși, ezitarea mă costă. Gavin ajunge la mine și mă prinde de braț.

— Stai! Ce faci?

Mă trag să mă eliberez, dar strânsoarea lui e fermă. Un pic în spatele lui, Monica se cațără pe stânci, fluturând încă o lanternă.

— Dă-mi drumul!

Mă scutur și, cu toate că reușesc să mă eliberez, piciorul îmi alunecă pe mâzgă și mă duc la fund, cu fața în apă. Adâncurile întunecoase mă inundă; nu pot să respir. Gavin mă prinde încă o dată și încearcă să mă ridice.

— Daisy! strigă Monica. Așteaptă!

Numele mă strânge ca o menghină. Nevoia de a scăpa se evaporă; încetez să mai lupt. Sunt vlăguită, din cauza șocului, probabil.

Gavin mă ține bine și îi aud vocea, neîncrezătoare.

— Daisy?

Timpul se oprește. Nu știu cât, dar Monica este cea care rupe tăcerea.

— Este adevărat, spune ea. Acum veniți.

Gavin ezită, se vede că îi stau pe limbă o grămadă de întrebări, dar Monica mă apucă de celălalt braț.

— Ajut-o.

Mă ridică împreună peste un prag îngust, săltându-mă din apa înghețată, apoi se ghemuiesc lângă mine. Tușesc și din nas îmi țâșnește apă de mare încălzită, amestecată cu muci. Gavin îmi ține capul; la fel și Monica. M-a apucat de gât și pare că vrea să mă strângă, să mă strângă și să nu-mi mai dea drumul.

— Daisy, spune ea, aplecându-se și mai tare. Acum trebuie să vii cu noi.

Scutur din cap. Simt cum îmi cedează tot trupul. Nu mă pot întoarce acolo, la Blackwood Bay. Nu acum. Nu după ce i-am făcut lui Sadie.

— Daisy. Haide! Aici nu suntem în siguranță. Crede-mă. Presupun că vorbește despre Bryan. Probabil că o să-și ducă barca înapoi, la debarcader, și o să vină încoace. Dar de ce mă ajută ea?

Nu-mi pot aduna voința ca să întreb. Nu mai contează nimic pentru mine, nu acum, când știu ce am făcut. Nu-mi pasă ce se întâmplă cu mine.

După o secundă, Monica se întoarce spre Gavin.

— Ajută-mă s-o duc sus. Apoi du-te să chemi pe cineva din sat.

Gavin stă încremenit în spatele ei, holbându-se la amândouă. Pare nehotărât, nu pricepe ce se întâmplă, dacă ar trebui să mă lase aici, cu Monica.

— Încerc s-o ajut! spune ea și, în fine, Gavin se mișcă.

Mă ridică amândoi și urcăm toți trei prin pasajul care duce în pivnița lui David. Ieșirea este ascunsă în colțul cel mai întunecat, o ușă putregăioasă în spatele unor cutii pline cu hârțoage. Deasupra capetelor noastre atârnă un bec singuratic, garnisit cu pânze de păianjen.

Monica se întoarce spre Gavin.

— Pentru numele lui Dumnezeu, du-te și adu ajutoare.

Mă bâlbâi printre clănțănituri de dinți, dar Monica îmi face semn să tac.

— Trebuie să ai încredere în mine. Încerc să îndrept lucrurile.

Se uită peste umăr spre Gavin.

— *Du-te! Acum!*

El se decide. Pleacă sărind câte două trepte deodată, iar eu și Monica ne rezemăm de zidul prăfuit, prea epuizate ca să mai vorbim. Tremur; hainele ude fleașcă mi s-au lipit de piele, mâinile și picioarele mă dor. Aș putea și să mor aici, să adorm și să nu mă mai trezesc niciodată. Asta merit. Dar undeva, dincolo de toate astea, știu că n-ar trebui. Am o treabă de făcut; nu-l pot lăsa pe Bryan să scape cu fața curată.

— Monica?

La început, nu dă vreun semn că m-ar fi auzit, dar apoi rupe tăcerea.

— Ai avut dreptate cu toate. Sunt o idioată, nu am vrut să văd ce se întâmplă. Mi-a spus că nu se petrece nimic acolo. Că fetele merg la petreceri pentru că le place. Că îi seduc pe bărbați, își fac poze. Apoi le șantaja. Că fetele s-au băgat singure în asta. Așa mi-a zis.

Fața îi este căzută; și-a acoperit-o cu palmele, rușinată, dar nu-și poate reține lacrimile.

— L-am iubit, spune ea printre suspine. Dintotdeauna. Am crezut ce mi-a spus. Dar n-a făcut altceva decât să mă folosească.

Continuă, de data asta în șoaptă.

— S-a prins că te-ai întors. A spus că țineai țigara într-un mod ciudat, exact ca Daisy. Și că trebuie să rezolvăm situația. M-a obligat să fac filmul ăla la Casa de pe Faleză și să-ți spun să vii singură. Dar apoi… a spus că singura cale de a te face să-ți ții gura este să te ucidem. Atunci am aflat. Atunci am aflat că moartea lui Sadie nu a fost un accident. Și că el a ucis-o.

Mă uit la ea și rușinea pe care o împărtășim mă perpelește.

— Nu. Eu am făcut-o.

O spun suspinând. Îmi vine să intru în pământ, să-l las să mă înghită cu totul.

— Daisy, scumpo. El te-a obligat. N-ai avut de ales.

Încerc să-i dau crezare. Nu reușesc, însă când îmi aud numele adevărat se întâmplă ceva. Mă smulge din toropeală. Încep din nou să simt. Tristețe – pentru Sadie, pentru toate fetele. Pentru Monica.

— Încă îl iubești.

Scutură din cap, dar o văd în ochii ei.

— Cât de proastă pot fi? Credeam că el m-a salvat.

— Te-a salvat?

— De tata.

E mai mult un mormăit, dar înțeleg ce vrea să spună. Abuzurile se petrec în cerc. Așa m-a învățat dr. Olsen. Însă poate că asta e șansa ei de a rupe lanțul.

Și nu asta trebuie să fac și eu? Încetișor, simt că mă pun în mișcare, poticnindu-mă s-o iau din loc, precum vechiul meu laptop.

— De unde ai știut unde să mă găsești? o întreb.

— Ne-am dat seama, eu și Gavin. Dacă ai sărit, dar ești totuși în viață, trebuia să existe o cale să revii pe uscat. El citise despre contrabandiști și și-a dat seama.

Apoi mă întreabă:

— Ieri, când ai venit să mă vezi… chiar credeai că ești Sadie?

— Da, îi răspund, fiindcă ăsta era adevărul meu cel puțin, dacă nu și al altora.

— Dar știai că e moartă.

Mă gândesc la episodul meu de amnezie. Trebuie să fi inventat cea mai mare parte a amintirilor care mi-au revenit după aceea, propria mea ficțiune, propriile convingeri despre viața lui Sadie. Și cel mai important lucru – faptul că ea era moartă, iar eu am fost cea care a ucis-o – l-am șters complet.

— Mintea mea… este total… defectă. Am crezut că sunt ea… ani de zile.

Ruptă în două, îmi spun. *Jumătate Sadie, jumătate eu.*

Atunci am o revelație. Habar n-am cine sunt.

Doar că nu-i chiar așa. Sunt Alex. Fac filme. Am succes, sau am avut.

— O să te duci la poliție? o întreb.

Se uită țintă în podea. Nu vrea să se ducă, firește.

— Cred că da. O să le spun ce s-a întâmplat aici. Trebuie.

— Și ce am făcut eu.

Scutură din cap.

— Nu a fost vina ta. Erai mică.

— Dar destul de mare, totuși.

— Nu te mai învinovăți, Daisy. Era imposibil s-o salvezi.

— Dar tot eu rămân aia care a ucis-o.

E pe cale să spună ceva, când ne întrerupe o altă voce.

— Da, Daisy. Tot tu rămâi.

Vocea a venit de undeva de sus, de la intrarea în pivniță. Încercăm amândouă să ne ridicăm, dar eu mă mișc greu și înainte ca vreuna dintre noi să se poată ridica în picioare, el a și coborât scările. Ține ceva în mână, ceva metalic, și izbește, lovind-o pe Monica în tâmplă. Ea se prăbușește, gemând, prinzându-se de mine și aproape trăgându-mă după ea. Aterizează cu o bufnitură înnebunitoare. Mă reped spre el, dar este prea puternic și are de partea lui factorul surpriză; mă împinge la pământ și cad. Mă izbesc cu capul de zid, dar asta pare să deschidă ceva în mine, o cale spre sfidare. Cum îndrăznește? Cum îndrăznește să creadă că mă poate distruge? E jalnic. Pe vremea aia eram un copil, dar acum nu mai sunt; mai bine mor decât să-l las iar să-mi facă rău. Ridic spre el ochii care mă ard și văd ce ține în mână. O armă, dar este scurtă și compactă, ca o jucărie. Un pistol de semnalizare.

— Bryan, încep, dar simt gust de sânge în gură. Nu o face.

Râde și pășește spre mine. Arunc o privire spre Monica, dar o văd la pământ. Se mișcă, însă are ochii închiși.

— Monica. Ridică-te, o implor.

— N-o să te ajute, spune el. Nu acum.

Se uită spre scări.

— Nici Gavin. Asta e între noi doi.

Sângele îmi curge pe bărbie.

— Daisy… începe el, dar îl întrerup.

— Nu-mi zice așa.

— De ce nu? Ăsta-i numele tău. Asta ești tu.

— Nu. M-am schimbat.

— Ți-ai schimbat numele. Asta nu schimbă cine ești sau ce ai făcut.

Are ochii reci ca oceanul.

— Tu m-ai obligat s-o fac.

— Oh, desigur. *Te-am obligat.* Și cam cum am făcut eu asta?

Nu răspund.

— Cum o să pară treaba asta, Daisy? Mai am încă toate biletele alea pe care le-ai scris. Despre cât de mult mă iubeai. Mai am încă și toate pozele alea cu noi doi.

Face o pauză.

— Făcând… ei, bine… știi tu ce făceam.

Clatină trist din cap.

— Și pozele cu tine și cu toți tipii ceilalți. N-o să fie prea greu să conving lumea că erai o târfă și ai devenit geloasă când am început s-o prefer pe Sadie. De aia ai ucis-o, nu-i așa? N-ai putut suporta să mă vezi cu altcineva.

Greșește. Noi două trebuia să evadăm împreună. Ea ar fi trebuit să mă salveze pe mine.

Mă arunc spre el. Îl iau pe nepregătite, dar e uriaș; nu reușesc să-l dobor. Ne încăierăm cu puteri egale, el mai puternic, eu mai înfuriată. Încearcă să mă izbească de perete, dar mă agăț de geaca lui și ne legănăm amândoi până când chipul i se apropie la câțiva centimetri de al meu.

— Ești un nimic, scuipă el. N-ai fost niciodată mai mult de-atât.

E ca o injecție cu adrenalină direct în venele mele. Nu mai sunt acea Daisy pe care și-o amintește, am dus multe lupte, am fost în multe situații riscante. Am piciorul drept prins între picioarele lui, așa că ridic genunchiul cât de repede pot, trăgându-l în același timp de geacă, în jos. Urlă de durere și îl împing în spate, zbierând sălbatic. Se

prăbușește pe podea într-un vârtej de praf și, odată ce e la pământ, îl lovesc cu piciorul și apuc pistolul de semnalizare. Cu mâinile tremurând, i-l îndrept spre piept.

— Tu m-ai distrus.

Râde cu un horcăit bolnav, găunos, și scuipă sânge pe podea.

— Te-ai distrus singură. Încă mai am filmul ăla, știi? Cu tine omorând-o pe Sadie. Și asta cam dovedește totul, nu-i așa, Daisy?

Simt că nu pot respira. Aerul e înecat de praf. Văd filmul cu mine aplecată deasupra prietenei mele, cureaua înfășurată în jurul gâtului ei.

Îmi vine iar în minte totul. Are dreptate. Am ucis-o. Am ucis-o pe Sadie. Ar fi trebuit să spun „nu”, ar fi trebuit să mă opun, chiar dacă asta însemna că eu aș fi sfârșit moartă.

N-o să mă pot ierta. Niciodată. Arma îmi tremură în mână. Îl văd cum o fixează cu privirea, așteptând momentul potrivit. O clipă mi se pare că aud sirene în depărtare, dar chiar dacă ar fi așa, sunt prea departe și sunetul lor se estompează. E doar imaginația mea, un ultim și mizerabil truc al minții.

— Aveam 15 ani.

— Și?

Aud vocea lui Sadie. *Întoarce-te,* spune ea. *Putem scăpa, îl putem învinge și apoi putem merge acasă să ne facem filmul și nimic din toate astea nu se va mai întâmpla.*

Nu.

Las-o aici. Las-o pe Daisy aici, zăcând pe fundul mării, așa cum ai crezut că zace. Vino cu mine, înapoi acasă.

— Nu pot.

— Ce nu poți, Daisy?

Am spus-o cu voce tare. Bryan nu știe că în mine se află doi oameni, două adolescente înspăimântate, luptându-se să scape.

— Îmi pare rău, spun.

Vocea lui Daisy e cea care răspunde. *Nu,* spune ea. *N-ai venit aici ca să spui că-ți pare rău. Ai venit ca să-ți accepți pedeapsa, în cele din urmă. Așa că accept-o.*

Mă uit în jos, la arma din mâna mea. Are dreptate. Am ucis-o pe Sadie și n-am plătit defel prețul. Nu sunt aici ca să câștig. Nu sunt aici nici măcar pentru a-mi cere scuze. Sunt aici ca să accept responsabilitatea.

Aproape că mă simt tentată să-i arunc arma, să-l las să termine treaba. Dar nu. După tot ce-a făcut? Închid ochii. El e cel care m-a redus la un nimic, apoi m-a obligat să-mi ucid prietena. Nu e vina mea. Nu rezolv nimic lăsându-l să câștige. Și mai trebuie să mă gândesc și la Ellie, și la Kat, și cine știe la câte altele.

Ridic arma, dar e prea târziu. E deja în picioare și a apucat țeava. Strâng pistolul în mână cât de tare pot, dar Bryan e prea puternic; trage o dată tare și mă împleticesc în spate. Arma e la el.

Rânjește. Același rânjet dement pe care mi-l amintesc după atâta vreme. Cad în genunchi și las capul în piept, bucuroasă că, dacă ăsta va fi sfârșitul, măcar știu cine sunt.

— Termin-o, îi spun și cel puțin acum – când vreau cel mai puțin – sunt cu totul prezentă în propriul trup.

Simt podeaua aspră sub tălpi și genunchi. Simt gustul prafului din aer, mirosul mucegaiului supurând din pereți. Aud respirația hârâită a Monicăi, seamănă cu a cuiva pe moarte.

Închid ochii așteptându-mi judecata, așteptându-mi moartea.

— Nu, spune el încet. Ridică-te. De data asta, chiar o să te arunci. De data asta o s-o faci pe bune.

55

Cerul s-a acoperit de nori, iar valurile lovesc stânca de sub mine. Mă uit înapoi, spre Blackwood Bay, spre Vapor, spre debarcader, spre arcul blând al coastei curbându-se spre Capul Piscului, dar nu e nimeni în preajmă. Nimeni care să mă ajute. Totul este ca acum zece ani. Totul este așa cum îmi amintesc.

Pășesc spre margine. De fapt ar trebui să fie noapte, un cer mort, pătat de stele. Cincisprezece pași, poate 20. Avansez, cu Bryan în spatele meu. Într-o mână are un vătrai de metal pe care l-a găsit în livingul lui David, după ce a legat-o pe Monica de mâini și a prins-o zdravăn de scările de la pivniță, iar în cealaltă mână, pistolul de semnalizare. Dar sunt ambele doar ca să fie sigur. Știu ce are de gând să facă. O plimbare spre marginea stâncii și apoi trebuie să sar ori, dacă refuz, o să mă împingă. În oricare variantă, tot jos ajung. Va părea un accident, încă o sinucidere. Va spune tuturor că m-a văzut căzând; că n-a avut nicio putere să mă oprească.

Înțeleg, într-un final, că acum e prea târziu. Am sărit cu zece ani în urmă pentru că încercam să scap din Blackwood Bay și mi-am spus Sadie pentru că încercam să scap de mine însămi. Voiam să mă prefac că ea nu a murit, fiindcă asta însemna că n-am ucis-o și că nu sunt o criminală. Că nu sunt un monstru.

Dar apoi a intervenit amnezia. Apelul telefonic către Dev, care mi-a spus pe singurul nume pe care mă auzise folosindu-l. Și din momentul acela am crezut că totul era adevărat. Doar că Daisy n-a plecat, de fapt, niciodată. Nici când mi-am obținut diplomele, nici când m-am întors pe străzi, ca să realizez *Iarna neagră.* Doar se ascundea, își hrănea sentimentul de vină și aștepta. Și apoi, după zece ani, am făcut o greșeală. M-am întors aici și am adus-o și pe ea cu mine.

Ar fi trebuit să stau departe pe vecie. Dar cum aș fi putut ști?

Privesc în jos. Cel puțin am revăzut-o pe mama. Cel puțin am văzut-o pe Geraldine pentru ultima dată și acum îmi dau seama că și ea m-a recunoscut. Mai slabă și oricât de schimbată, a știut cine sunt. Tot ce mi-a spus are sens.

Și David. Prietenul meu. Și el și-a dat seama că eu eram. A încercat să mă avertizeze.

Sunt chiar pe margine. Ultima oară când am sărit, am făcut-o cu ochii deschiși. Acum îmi amintesc. Ridic privirea. Aș vrea să mai văd Betelgeuse pentru ultima dată. Steaua cea moartă. Dar e destul să știu că este acolo.

— Stai, spune Bryan.

Arată spre tălpile mele.

— Vezi pietrele alea? Umple-ți buzunarele.

Sunt pietre pe-aici. Sunt grele; mă vor trage în jos. De data asta, vrea să fie sigur că mor. Să fie sigur că va arăta ca o sinucidere.

Mă aplec și ridic prima piatră. Este alunecoasă de la apa de ploaie și aproape că-mi scapă printre degete.

— Hai, în buzunar cu ea.

Fac ce-mi spune. Cicatricea de pe braț mă înțeapă ușor. N-a ajutat s-o înlătur. Cum să ajute? Sunt Daisy, fie că-mi place sau nu; am făcut ce-am făcut și trebuie să plătesc.

Dar acum? Și așa?

— Dar Monica? îl întreb. Gavin? Chiar dacă eu mor, n-o să reușești să-ți acoperi urmele. Doar dacă-i ucizi și pe ei.

Zâmbește – un zâmbet crud și fals.

— Oh, nu-ți face tu griji pentru ei. Monica o să-și dea seama în ce bucluc este și o să se întoarcă la mine. Cât despre Gavin…

Lasă propoziția în aer. Mă întreb ce va face. O să ardă Casa de pe Faleză din temelii, cu el înăuntru? N-aș fi surprinsă. Până la urmă, a dus-o pe biata Ellie până în mijlocul mlaștinilor și a lăsat-o să găsească singură drumul înapoi, doar ca s-o sperie și s-o facă să tacă. L-a obligat pe

David să ia o supradoză ca să-l reducă la tăcere. Știu de ce este capabil.

— Cine te ajută? îl întreb. Sunt băgați toți în asta?

— Nu chiar toți, spune el, ridicând indiferent din umeri. Dar destui. Este uimitor ce pot face oamenii odată ce ai un film cu ei și micuța aia de Zoe.

— Zoe. Este și ea...?

— Ce? Moartă? Nu. A fugit. Nimeni nu i-a dat de urmă, de bine, de rău. Nu cred că se mai întoarce vreodată. Era isteață.

Îi ignor aluzia batjocoritoare. Mă gândesc la fetele din filmul de la grajduri. Mă gândesc la fetele din lista Monicăi, și la tatuajul pe care Kat a fost limpede că nu și-l dorea și pe care l-am avut și eu, îl are și Monica și cine mai știe cine. Bryan trebuie să ne fi marcat pe toate.

— Câte au fost? Câte fete?

— Au fost câteva.

Gesticulează cu vătraiul.

— Încă o piatră.

Mai ridic una. Poate că are dreptate și asta e ceea ce merit. Dar chiar ar fi mai bine dacă aș muri și eu? Sadie s-a dus deja; asta n-o s-o aducă înapoi. Nu va însemna decât că el a câștigat.

Și dacă mă duc și eu, dacă sar, atunci va fi liber să continue. Cine știe câte alte fete va distruge înainte de a se opri sau până când va fi prins sau până va muri. Deschid fermoarul buzunarului, ca să strecor piatra înăuntru. Dar acolo se mai află deja ceva. Telefonul. Bâjbâi pe pipăite, dar mușchiul memoriei își face treaba și găsesc butonul. Apăs *Înregistrare.* Am un model rezistent la apă, dar tot îmi fac griji că s-ar putea să nu funcționeze. Și dacă merge, se va auzi doar sunetul, estompat de geacă, dar asta e tot ce-mi trebuie.

— De ce? îl întreb.

— De ce, ce?

— De ce ai făcut-o? De ce o *faci*?

Nu răspunde nimic.

— E vorba despre sex?

Acum râde.

— Nu, nu-i vorba de asta.

— De bani, atunci? Bărbații ăia te plătesc?

— Bineînțeles că plătesc. Dar nu.

— Atunci de ce?

Gesticulează în direcția satului.

— Uită-te în jur. Dețin tot locul ăsta. Și jumătate din Malby. Teoretic, îi am cu ceva la mână pe toți bărbații de aici, știi? Pe ei sau pe tații lor, sau pe frații lor, sau pe prietenii lor. Cu toții au secrete. Cu toții au făcut lucruri despre care nu vor să se afle. Și cum am zis, este uimitor ce pot face oamenii atunci când sunt speriați.

— Mi-ai spus că mă iubești.

Râde. Un hohot diabolic, disprețuitor.

— Așa am făcut? Aveai 15 ani. O puștoaică. Nu însemnai nimic pentru mine. Niciuna n-ați însemnat nimic.

Mă doare, în ciuda tuturor celor întâmplate.

— Dar așa mi-ai spus.

— Am spus o grămadă de lucruri.

— Dar… de ce?

— A fost cel mai simplu mod de a te convinge să faci ce voiam eu.

— Toți bărbații ăia…

— Nu mă lua cu asta, spune el. Erai o parașută penală. Ți-a plăcut la nebunie.

Mă uit țintă la el. În momentul ăsta, ura pe care o simt e pură și albă, ca magneziul arzând, și aș vrea să mă reped la el, să-i scot ochii, să-i smulg limba, dar nu fac nimic. Îmi ascund furia, așa cum am făcut-o întotdeauna, de parcă aș fi învățat să ascund totul.

— M-ai făcut dependentă de droguri.

— Și asta îți plăcea la nebunie.

— Nu, îi spun. Tu m-ai făcut să-mi placă. Și m-ai obligat să mi le câștig.

— Nimic nu e gratis. Tu aveai ce voiau ei. Cerere și ofertă, asta e tot.

— Dar Sadie? Pe ea de ce ai ucis-o?

Spune-o, îmi zic în gând. *Spune-o.* Tace.

— Ca să te distrezi?

Pufăie.

— Să mă distrez? Nu mai era sigur cu ea. Începuse să vorbească. Îi spusese ceva lui David, sunt sigur. Și maică-sii. Trebuia să scăpăm de ea, nu pricepi? Și faptul că te-am obligat pe tine s-o ucizi a însemnat să prind doi iepuri deodată. V-am redus la tăcere pe amândouă.

— David. Te-ai prefăcut că îi ești prieten.

— Știi ce se spune – să-ți ții prietenii aproape.

— El nu știa?

— Nu. Habar n-avea. Credea că este altcineva, din Malby. Nici măcar micuța Sadie nu i-a zis că eu aș fi. Știa ce i-aș fi făcut celei mai bune prietene a ei, dacă ar spune.

— Ce mi-ai fi făcut mie, adică?

— Da.

— Ce s-a întâmplat cu el? Cu supradoza aia?

— Știi și tu răspunsul la asta. Nu mai pierde vremea.

— Ai crezut că dacă îi falsifici mărturisirea despre cele două crime o să te asiguri că nu vor fi niciodată legate de tine.

— Poate.

— Ești un monstru. Ești bolnav.

— Lumea e bolnavă, iubito.

Acum mi s-a limpezit mintea. Văd totul cu claritate. Felul în care clipul pe care abia l-am înregistrat se va potrivi în filmul pe care încă mai plănuiesc să îl fac. Vocea lui suprapusă peste imaginea mea de când aveam 15 ani, îndreptându-mă spre marginea lumii. Nu e chiar ce se așteptau cei de la televiziune, dar ce contează? E filmul pe care am eu nevoie să-l fac, cel pe care am avut nevoie să-l fac în tot timpul ăsta.

— Întoarce-te, Daisy.

— Nu, îi spun, scoțând telefonul. Cred că am terminat aici. Sunt destul de sigură că am obținut tot ce-mi trebuia.

Îi scapără ochii când vede ce flutur în mână; încearcă să apuce telefonul, dar îl trag, să nu-l ajungă. Dintr-odată totul rămâne nemișcat, se aude doar sunetul mării, dedesubtul nostru; chiar și vântul pare îmblânzit.

— Dă-mi ăla.

— Nu, îi spun din nou.

— Nu poți fugi. Nu ai unde să te duci.

— Nu mă duc nicăieri, Bryan. N-am de ce. Am înregistrat totul.

Apăs butonul de pe pagina principală.

— Iar acum se încarcă pe server. Orice se va întâmpla aici, nu eu sunt aia terminată.

Zâmbesc. Ochii lui fug în toate părțile. Știe că s-a terminat. Crimele lui sunt publice. Trag puternic aer în piept și, chiar când ridică vătraiul și izbește cu el, mă dau într-o parte, ca să nu mă ajungă. Sunt aproape de marginea stâncii, dar de data asta îmi mențin echilibrul. Nu cad, nu mă prăbușesc.

— Chiar dacă mor acum, îi spun, vor găsi înregistrarea. Mărturisirea ta. O să fie acolo, s-o poată auzi toată lumea.

Îi ard ochii, dar văd, în timp ce-l privesc, cum ceva moare înăuntrul său. Știe că n-are scăpare. Știe că nu e decât o cale ca totul să se sfârșească aici. Dă drumul vătraiului, care cade zdrăngănind pe stânca de piatră. Își lasă capul în piept preț de o clipă, apoi ridică privirea. Mă privește țintă în ochi și se întinde spre mine, răbufnind brusc. Am impresia că o să mă înhațe, că o să încerce să mă arunce și poate că asta și face.

— Daisy? *Iubito…*

Mă gândesc la ce ne-a făcut mie, lui Sadie, lui Zoe, și cine știe câtor alte fete. Îmi adun toate puterile pe care le am și îl împing. Se împiedică, apoi cade cu un urlet înspăimântător care poate fi deopotrivă și un hohot de râs. Îl privesc cum se duce. Trupul izbește apa lipsit de grație, dându-se peste cap în cădere, și se zdrobește de apa cenușie și adâncă. Se duce la fund. O dată, de două ori, de

trei ori. Respir adânc, gemând din cauza aerului rece și clar, și aștept, cu privirea țintă în marea de sub mine.

Valurile îl înghit pentru ultima dată, apoi se închid peste trupul lui. De data asta, nu mai iese la suprafață.

Mâine

56

Parchez mașina și cobor. Este dimineață devreme, nu mult după răsărit. Vara târzie e pe sfârșite, dar îmi dau deja seama că va fi o zi frumoasă. Verific adresa. Treptele de piatră mă conduc spre o ușă impozantă, unde apăs pe butonul soneriei.

Dr. Olsen a ieșit la pensie, dar a fost de acord să ne întâlnim. I-am spus adevărul, că am reușit să adun toate piesele și să le pun la locul lor; în sfârșit, știu ce s-a întâmplat. După câteva momente, îmi deschide.

— Alex, scumpo, spune ea când se ivește în prag.

Arată exact așa cum mi-o amintesc. Îmi ia mâinile într-ale ei.

— Mă bucur așa de mult să te văd!

Mă trage spre ea și ne îmbrățișăm.

— Acum mă cheamă Daisy.

Își cere scuze, dar îi spun că n-are importanță. Abia am învățat și eu să folosesc acest nume.

— Ei, acum trebuie să-mi spui Laure, spune ea. Intră! În niciun caz nu te-aș fi recunoscut!

Zâmbesc. Are un apartament mai mic decât mă așteptam, dar confortabil. Îmi face un ceai, apoi se așază pe canapea, în timp ce eu îmi pregătesc camera. Acum fac un film nou. Despre ce s-a întâmplat la Blackwood Bay. Despre traumă și abuz și despre efectele pe care le pot avea acestea. Despre vieți distruse. Despre mine.

I-am spus că mai sunt lucruri din trecut pe care nu mi le amintesc și că mai am încă zile în care mă trezesc făcând un lucru pe care n-am nicio idee cum am ajuns să-l fac.

— Ai o tendință spre disociere, spune ea. S-ar putea s-o fi avut mereu, dar se pare că a fost exacerbată de abuzul pe care l-ai suferit. Nu e ceva neobișnuit.

— Vrei să spui că oamenii se prefac că sunt altcineva?

— Nu neapărat. Disocierea poate lua diferite forme și, evident, situațiile pot fi rareori încadrate în tiparul unui

diagnostic fix. Mulți se simt de parcă n-ar mai fi în propriul corp. Sau se simt ca și când ar fi în apă și membrele nu-i mai ascultă. Cum e pentru tine? Presupun că în trecut, când erai abuzată, te-ai disociat ca să eviți suferința. Te-ai imaginat ducând viața lui Sadie, în loc s-o trăiești pe a ta și este posibil ca atunci când te-ai disociat în timpul abuzului traumatic aproape să fi devenit ea.

— De aceea am ucis-o? Fiindcă eram invidioasă?

Îmi răspunde cu voce blândă.

— Daisy, draga mea. Ai suferit niște abuzuri îngrozitoare. Beai și te drogai, adeseori împotriva propriei voințe. Ți s-a spus că, dacă nu te supui, vei fi ucisă. Și să nu uităm ce mi-ai zis: Bryan ți-a spus că planul respectiv era menit doar s-o sperie pe Sadie, astfel încât să nu-i spună prietenului tău…

— Lui David?

— Da, lui David. Să nu-i spună mai mult decât îi spusese deja. Este posibil ca, după moartea lui Sadie, tu să fi trăit un sentiment copleșitor de vină, poate chiar de ură de sine. Părerea mea este că ai avut nevoie de fiecare gram de putere rămasă ca să te duci la David și să-i spui că trebuie să fugi. După asta, mintea ta s-a frânt. În subconștient ai încercat s-o ucizi pe Daisy – persoana care o omorâse pe Sadie –, în timp ce, totodată, o resuscitai pe Sadie și îi dădeai înapoi viața care știai că-i fusese luată. Ai fugit la Londra făcând toate astea conștient, hotărând să-ți spui Sadie, dar când abuzul a continuat și la Londra, ai mers mai departe cu disocierea și ai crezut că tu ești ea, și în cele din urmă, ți s-a părut tot mai dificil să-ți dai seama care amintiri erau reale, experiențele lui Daisy, și care erau fantezie, amintirile lui Sadie.

— Și apoi l-am atacat pe tipul ăla. Gee.

— Da. Și a trebuit iar să fugi. Nu cred că vom ști vreodată de ce ai ales să fugi la Deal. Este posibil să fi mers pur și simplu pe coastă sau este posibil, de asemenea, să fi intenționat să te sinucizi. În orice caz, ai trăit ceva denumit fugă disociativă, în care oamenii, de

obicei, nu-și mai amintesc cine erau, și amnezie disociativă, care înseamnă că amintirile de dinaintea episodului de fugă disociativă nu pot fi recuperate. Și atunci când l-ai sunat de Dev și el ți-a spus Sadie…

— Am crezut că *sunt* ea.

— Da. Amintirile pe care le-ai imaginat pentru Sadie au devenit reale. Cele ale lui Daisy au fost șterse complet.

— Și apoi mi-am schimbat oricum numele. În Alex.

— Da. Îngropând și mai adânc adevărul.

Oftez și mă uit pe fereastră, dincolo de umărul ei. Vina nu a dispărut, sentimentul că aș fi putut face mai mult ca să scap, că aș fi putut să mă opun mai tare, să încerc să salvez viața lui Sadie, chiar cu prețul vieții mele. Chiar dacă știu, de fapt, că ar fi fost inutil. Bryan ne-ar fi ucis pe amândouă.

— Asta e ceva obișnuit?

— Cazul tău este împins la extrem. Dar disocierea în scopul evitării abuzului nu este deloc ceva nemaiîntâlnit.

Dau din cap. Am pus întrebarea mai degrabă pentru ca răspunsul să rămână înregistrat pe cameră. Dr. Olsen mi-a dat deja niște statistici pentru film și i-a abordat pe unii dintre foștii ei pacienți ca să-i întrebe dacă ar vrea să apară în material. Doi dintre ei au acceptat deja, și al treilea pare aproape convins.

Mă bucur mult. Nu știu cât de mult voi putea folosi din propria poveste, până la urmă. Împreună cu Monica i-am spus tot lui Heidi Butler. Sau aproape tot. Monica își așteaptă procesul, dar procurorii tocmai ne-au anunțat săptămâna trecută că, după anchetă și revizuire, au decis să nu declanșeze urmărirea penală împotriva mea în cazul uciderii lui Sadie. Înregistrarea mărturisirii lui Bryan a jucat un rol important, mi-au explicat ei, împreună cu faptul că eram minoră când s-a petrecut fapta și făceam obiectul unei acțiuni coercitive, de intimidare. Bryan a dispărut.

Acum îmi dau seama, Kat trebuie să fi știut de moartea lui Sadie; poate că i-a spus David. Asta mi-a zis ea când i-

am arătat clipul cu Sadie lângă rulotă, filmul în care eu am crezut că e vorba despre Daisy. *Asta e fata pe care au ucis-o.*

Și totuși, eu am crezut că sunt Sadie și că în film era Daisy. Trebuie să fi făcut aceeași greșeală de fiecare dată când am văzut fotografia prietenei mele, convinsă ca proasta că știu cine sunt.

Mai vorbesc o vreme cu dr. Olsen, apoi opresc camera și îi mulțumesc.

— Nu mai rămâi? mă întreabă ea. Pregătesc masa. Nu e mare lucru, dar vei fi mereu bine-venită.

Scutur din cap. Mai târziu mă văd cu Gavin; a descoperit un restaurant nou și abia așteaptă să mă ducă acolo. Suntem abia la început, dar cred că ne-am îndrăgostit unul de altul.

— Ar fi grozav, îi spun. Dar nu pot, îmi pare rău.

— Nu-ți face griji, spune ea.

Îmi împachetez echipamentul și apoi mă conduce la ușă.

— Ce s-a întâmplat cu David? mă întreabă ea.

— S-a făcut bine.

— Bravo. Te mai întâlnești cu el?

— Nu.

M-am mai întors în Blackwood Bay o singură dată, când Gavin și cu mine am luat-o pe mama și am adus-o în sud. I-am făcut o vizită scurtă și lui David; i-am mulțumit și i-am spus că n-o să uit niciodată ce a făcut pentru mine. Pentru noi.

— Nu trebuie să te simți vinovată, îmi spune doctorița, luându-mă încă o dată de mână. Știi asta, da? Fără tine, toate lucrurile alea ar fi continuat și acum.

Îi spun că înțeleg.

A mai existat un loc unde m-am dus, în acea călătorie la Blackwood Bay. Mormântul lui Sadie, locul unde a zăcut timp de zece ani, înfășurată într-o folie de plastic. Nu i-au căutat niciodată cadavrul, pentru că un polițist corupt – încă unul pe care îl avea Bryan la mână cu vreo mizerie – a

spus că fusese văzută făcând autostopul și apoi scrisese în raport că au găsit-o în Londra și nu vrea să fie contactată.

Acum este în cimitirul St. Julian. În pace, îmi place să cred.

— Îmi pare rău, i-am spus în dimineața aceea. Pentru tot.

Mi-am dat seama, în acel moment, că eram bucuroasă că m-am întors în Blackwood Bay, să-mi fac filmul. Dacă n-aș fi făcut-o, ea ar fi tot acolo, în mlaștină. Eu aș fi încă Alex. Bryan ar fi reușit până acum s-o înfrângă pe Ellie și ar fi trecut la următoarea, cine s-ar fi nimerit să fie. Monica ar fi tot îndrăgostită de el, alegând să creadă că fetele consimțeau la ce erau puse să facă.

M-am așezat pentru un timp. Soarele a răsărit; marea sclipea în depărtare. Aș vrea s-o aduc înapoi, dar n-am cum. A fost o prostie să cred că aș putea.

Am un buchet de flori – bujori roz – și îi las acolo pentru ea.

— La revedere, Sadie, îi spun, iar apoi plec spre casă.

Mulțumiri

Le mulțumesc lui Clare Conville și celor de la C+W, lui Frankie Gray, Larry Finlay, Alison Barrow, Sarah Day și celor de la Transworld, lui Jennifer Barth, Mary Gaule și celor de la HCUS, lui Iris Tupholme și celor de la HC Canada și lui Michael Heyward, lui David Winter și celor de la Text. Le mulțumesc tuturor editorilor și traducătorilor mei din întreaga lume.

Mulțumiri pentru Maria A. și Bill M., pentru Alice Keens-Soper și Rebecca Kinnarney, și pentru Sue C-J.

Mulțumiri pentru Richard, Amy și Antonia, pentru Gabriel Cole, Sam Lear și Reuben Cole, și pentru Helene. Îi mulțumesc lui Charles și în special lui Andrew Dell.

În fine, mulțumesc familiei mele și prietenilor care m-au ajutat să rămân (aproape) în toate mințile în ultimii câțiva ani.

Nota autorului

„Blackwood Bay” este un loc fictiv. Are în comun o parte din geografie și topografie cu Golful lui Robin Hood, din North Yorkshire, dar asemănarea se oprește aici, iar evenimentele relatate în roman sunt în întregime imaginare.

În 2008, S.J. Watson era un ORL-ist de 30 și ceva de ani, care lucra cu copiii surzi. El s-a înscris la un curs de șase luni organizat de Faber Academy destinat celor care doresc să învețe să scrie romane. Trei ani mai târziu, Watson face senzație pe scena literară internațională, având contracte în 40 de țări, un proiect cinematografic la Holywood și un thriller psihologic aclamat deopotrivă de public și de critici – *Înainte să adorm.*

S.J. WATSON

Un thriller psihologic palpitant, în care S.J. Watson explorează temele memoriei și identității

Blackwood Bay este un sătuc din nordul Angliei, despre care lumea nu știe decât că, acum câteva secole, era teritoriul traficanților. Dispariția a două fete, cu doar câțiva ani în urmă, a adus o faimă nedorită acestei așezări.

Trimisă să facă un documentar la Blackwood Bay, Alex, o tânără producătoare TV promițătoare, le propune localnicilor să-și filmeze propriile povești. Însă cazul celor două fete dispărute devine obsedant pentru Alex și o determină să înceapă un fel de anchetă personală.

Pe măsură ce află mai multe despre sat și cele petrecute acolo, proiectul la care lucrează amenință să intre în conflict cu propriul ei trecut.

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-0961-6

TREI